DUA VE HAVAS HAZİNESİ

(Nusretü'l Cünûd)

Nazillili Seyyid MUHAMMED HAKKI

Nazillili Seyyid Muhammed Hakkı (H. 1250)

DUA VE HAVAS HAZİNESİ

(Nusretü'l Cünûd)

Mütercim:
Rahmi SERİN

Baskıya Hazırlayan:
Arif PAMUK

PAMUK YAYINCILIK
Büyük Reşit Paşa Cad. Yümni İş Merkezi
No: 22/9 Laleli/İSTANBUL
Tel: (0212) 528 60 04
Tel-Faks: (0212) 522 26 83

ESER VE YAZARI HAKKINDA

BİRKAÇ SÖZ

Metin yazarının hayatı hakkında herhangi bir bilgiye ulaşılamadı. Sultan Abdülaziz döneminde (saltanat dönemi: 1851-1876) eserinin basıldığı dikkate alınırsa, hayatının da adı geçen sultanın yaşadığı yıllara rastlamış olacağı sanılmaktadır.

Eser hakkında Keşfü'z-Zünûn zeylinde şu ibâreye yer verilmektedir.

"Nusretü'l-Cünûd aniş Şühûd, Fil Cihâdi lil Hâcc Muhammed bin Ali en-Nazilli er-Rûmî. (Sad) Ahkâmü'l-Mesâhib." (Keşfü'z-Zünûn Zeyli, İsmail Paşa, cilt 3, sayfa: 651)

Bu ibâreden, metin yazarımız Muhammed bin Ali en-Nazilli'nin "Ahkâmü'l-Mezâhib" adında bir eserinin daha bulunduğu anlaşılmaktadır.

Okuyucuya hayırlı ve feyizli olması dileğiyle...

Rahmi SERİN

ESERE BAŞLARKEN

İslam Dinini, yeryüzünün tek dini olarak şereflendiren ve bu ümmeti, düşmanları üzerine cihadla ve onların putlarını kırmakla üstün kılan Allahu Teala'ya hamd ve senâlar olsun.

Allah'ın rahmeti, meleklerin istiğfarı, mü'minlerin dua ve niyazları, Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sav)'nın, Ehl-i Beyti'nin ve bütün sahabelerinin üzerine olsun.

Bir hadis-i şeriflerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللهِ. وَقَالَ آخِرُ الْمُجَاهِدِينَ اِلَى خُرُوجِ الدَّجَّالِ وَنُزُولِ عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ عَلَيْهِمَا السَّلاَمُ*

"İnsanların tamamı inanarak "Lâ ilâhe illellâh muhammedür rasûlüllah" deyinceye kadar onlarla savaşmak için emrolundum. Bu ümmetin düşmanları ile savaşı, Deccal'ın çıkması ve İsa Aleyhisselam'ın gökten yere inmesine kadar devam edecektir."

O zamana kadar müslümanlara düşmanları arasında savaş hiç eksik olmayacaktır. Gerçek müslümanlar da o zamana kadar Allah Teala'dan yardım görmeye devam edeceklerdir.

İsa Aleyhisselam gökten yere indikten sonra Hıristiyanlarla ve Yahudilerle savaşacak ve onları yenecek, domuzu öldürecek (domuz etini kesin olarak yasaklayıp bir daha yenmemesini sağlayacak), haçı (istavrozu) kıracak, bütün insanlık "Lâ ilâhe illellâh muhammedün rasûlüllah" diyerek İslam Dini'ne girip, her tarafta rahatça ibadet edilecek, İslam Dini'nin hükümleri dünyanın her tarafında rahatça uygulanacaktır. Bütün bu olacakları Allah Rasulü (sav) hadis-i şeriflerinde haber vermiş bulunmaktadır.

Müslim'in, Câbir bin Semure (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لَنْ يَبْرَحَ هَذَا الدِّينَ قَائِمًا يُقَاتِلُ عَلَيْهِ عِصَابَةٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ*

"Kıyamet yaklaşıncaya kadar bu ümmetin (Muhammed ümmetinin) düşmanlarıyla savaşı sebebiyle bu din ayakta kalacaktır. Yok olup gitmeyecektir."

Beyhakî'nin, Ma'kil bin Yesar (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

إِنَّ عُقُوبَةَ هَذِهِ الْأُمَّةِ السَّيْفُ. وَمَوْعِدُهَا السَّاعَةُ. وَالسَّاعَةُ أَدْهَى وَأَمَرُّ*

"Bu ümmetin cezası, düşmanlarının kılıncıdır (silahlarıdır). Bu ümmete va'dolunan sevap ve verilecek ücretin va'di kıyamet günüdür. Kıyamet gününün cezası, dünyada çekilen ceza ve acıdan çok daha şiddetlidir."

Deylemî'nin, Ebu Ümâme (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَا الْتَقَى صَفَّانِ مُنْذُ كَانَتِ الدُّنْيَا الَى أَنْ تَقُومَ السَّاعَةُ إِلاَّ كَانَتْ يَدُ الرَّحْمٰنِ بَيْنَهُمَا.
فَإِذَا أَرَادَ نَصْرَ عَبْدٍ قَالَ بِيَدِهِ هَكَذَا. فَيَنْهَزِمُونَ كَطَرْفِ عَيْنٍ*

"İlk insandan kıyametin kopacağı güne kadar meydana gelecek bütün savaşlarda, taraflar savaşmak için karar verdiklerinde, yalnız Allah Teala'nın kudret eli onların aralarında tasarrufta bulunur. Allah Teala, taraflardan birine yardım dileyip, kudret eliyle o tarafa işaret buyurunca, yardımını alan taraf üstünlük sağlar. Karşı taraf da göz açıp yumuncaya kadar yenilip perişan olur."

Allahu Teala bizleri ve sizleri büyük ve küçük savaşlarda, özellikle de büyük savaş olarak ifade buyurulan (nefsimizle yaptığımız büyük savaşta) zafer elde etmeyi nasib ve müyesser eylesin...

Yüce Allah, savaşa teşvik ve yardımına nail olma hususunda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَالَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ اِنْفِرُوا فِى سَبِيلِ اللهِ اِثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِى الْآخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın!" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahiret hayatına tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretinkinin yanında pek azdır." (Tevbe suresi, ayet. 38)

Bu ayet-i kerime, hicretin 9. yılında inmiştir. Ayetle ilgili geniş açıklama, eserin ilerleyen bölümlerinde gelecektir.

Bu eser, savaşla ilgili ayet ve hadisleri toplayıp sunmak, ayrıca konuyla ilgili havas kitaplarında bulunan dua ve vefikleri çıkarıp onlardan insanları yararlandırmak için kaleme alınmıştır. Ayrıca sağlık, âfiyet ve esenlik olmak üzere dünya ve ahirete ait her yararlı şeyi elde etmek için, daha önce denenmiş ve müsbet sonuç alınmış dua ve tavsiyelerde bu eserin konuşunu teşkil etmektedir.

İlgisi dolayısıyla bu esere "Nusratü'l-Cünûd Umdetü'ş-Şühûd" adı verilmiştir. Bu hususta bir başarı elde edilmiş ise bu başarı doğrudan doğruya Allah Teala'nın yardımı ve Rasulü'nün himmetiyle olmuştur. Hamd ve senâ Allah'a, salât ve selâm Rasulü'ne olsun...

SAVAŞA KATILMANIN HÜKMÜ

Vatan düşmanlar tarafından işgale uğrarsa, büyük küçük, kadın erkek, o memleket halkının tamamının savaşa katılmaları farz-ı ayndır. Diğer zamanlarda ise farz-ı kifayedir.

Allahu Teala bu hususta Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

اِنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِى سَبِيلِ اللهِ ذَالِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"(Ey mü'minler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe suresi, ayet.41)

Savaş, kâfirlerle ve inatçı düşmanlarla yapılır. Onların İslam'a karşı tecavüzü ancak savaşla önlenir. Onların İslam'a tecavüzlerini önlemek, putlara tapmaktan vazgeçirip Allah'a kulluk etmelerini sağlamak müslümanların üzerine borçtur.

Nitekim Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ
وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ*

"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onları (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki, Allah sakınanlarla beraberdir." (Tevbe suresi, ayet. 123)

Allah Teala (cc) aynı konuda bu sefer de şöyle buyuruyor:

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ*

"Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın; onları rezil etsin, sizi onlara üstün kılsın ve mü'min toplumun kalplerini ferahlatsın." (Tevbe suresi, ayet. 14)

وَعَدَ اللهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا
اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ
بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي وَلَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَالِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ
الْفَاسِقُونَ*

"Allah, sizden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hâkim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslam'ı), onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını va'detti. Çünkü onlar bana kulluk ederler, hiçbir

şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkârlardır." (Nûr suresi, ayet. 55)

Necmeddîn-i Kübrâ Hazretleri bu ayetlerin yorumunda şunları söylüyor:

"Allah Teala'nın yeryüzünde halife kılacağını haber verdiği bahtiyarlar devlet büyükleri olmayıp şu beş sınıf kimselerdir:

1. Hadis-i şerif hâfızları.

2. Kur'an-ı Kerim hâfızları.

Bu iki bahtiyar sınıf, müslümanlar arasında birer manevî hazine durumundadırlar. Onlar olmasa ayetlerin ve hadislerin değiştirilme tehlikesi vardır.

3. Usül âlimleri sınıfı.

Bu sınıfta bulunan bahtiyarlar, bid'atçı ve bozguncu inatçıları getirdikleri güçlü delilleri ile susturur, verebilecekleri zarara mani olurlar. Bilhassa felsefeciler gibi kaynağı yalnız akıl olan bilgileri ile vahye dayalı ilahî bilgileri birbirine karıştırmazlar. Felsefe ilmi başlı başına büyük bir tehlikedir. Din ilmini, usül ilimlerini çok iyi bilen alimler müstesna, kimse felsefe ilminin tehlikesinden kendisini kurtaramaz. Usül bilen din alimleri İslam Dini'nin kumandanlarıdır. Diğer müslümanların onların idare etmesi, tehlikesi cereyanlara karşı onları koruyup kollamaları gerekmektedir.

4. Fıkıh alimleri sınıfı.

Gerek ibadet, gerekse muamelât konularında bütün mü'minlerin onlara müracaatı gerekir. Fıkhın getirdiği hükümler karşısında münakaşanın yeri yoktur.

5. Tasavvuf alimleri, meşâyıh sınıfıdır.

Yeryüzünde Allah'ın halifeleri olan bahtiyarlar bu beş sınıfı oluşturan zatlardır. Yüce İslam Dini'ni bu bahtiyarlar temsil ederler. Yeryüzünün çivisi, göklerin direği bu zatlardır. Cihanın kutbu bu zatlar arasında yer almaktadır.

Bu beş sınıfı temsil eden zatlar, Allah katında, padişah

meclisinde bulunan âyân ve eşraf gibidirler. İslamiyet, kıyamete kadar bu zatların varlığıyla ayakta durur."

Taberânî'nin Enes (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

لَنْ تَخْلُوَ الْأَرْضُ مِنْ أَرْبَعِينَ رَجُلاً مِثْلَ خَلِيلِ الرَّحْمٰنِ فَبِهِمْ تُسْقَوْنَ وَبِهِمْ تُنْصَرُونَ مَا
مَاتَ مِنْهُمْ أَحَدٌ إِلاَّ أَبْدَلَ اللهُ تَعَالَى مَكَانَهُ آخَرَ*

"Yeryüzünde her zaman İbrahim Aleyhisselam gibi 40 kişi veli (Allah dostu) bulunur. Yağmur, onların adı vesile kılınarak Allah'tan istenir. Her hususta yardım talebi, yine onların adı vesile edilerek Allah'a arzedilir. Onlardan biri vefat ettiğinde Allah Teala onun yerine hayatta olan bir veliyi derhal tayin eder."

İbni Hıbban'ın Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

لَنْ تَخْلُوَ الْأَرْضُ مِنْ ثَلاثِينَ مِثْلَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ
الرَّحْمٰنِ بِهِمْ تُغَاثُونَ وَبِهِمْ تُرْزَقُونَ وَبِهِمْ تُمْطَرُونَ*

"Yeryüzünde herbiri İbrahim Halilüllah gibi 30 tane Allah dostu (veli) bulunur. Bu zatlar vesile kılınarak Allah Teala'dan yardım, rızık ve rahmet (yağmur) talep edilir."

Taberânî'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurur:

"Bu ümmetin içerisinde her devirde 30 tane veli (Allah dostu) bulunup bunlar hiçbir zaman eksik olmazlar. Ümmetim onlarla Allah Teala'dan yardım, rızık ve rahmet talep ederler."

Ebu Davud ve Ebu Ya'lî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Sâlih amel işleyen veya işlemeyen her müslümana cihad etmek, gerektiğinde savaşa katılmak vaciptir. Büyük günah işleyenin vebali kendine aittir. Günahkâr olduğundan

dolayı imam (devlet başkanı) azledilemez. Kendisinde imamlık şartları bulunan ister iyi huylu, -ister günahkâr olsun- her müslüman imamın arkasında namaz kılması farzdır. (Takvaca) daha iyisi bulunduğu takdirde onu tercih etmek daha yerinde olur.

- İster sâlih amel işleyen bir müslümana ait olsun, isterse büyük günah işleyen birine- hazırlanmış bir cenaze üzerine namaz kılmak vaciptir. Cihad etmek, cuma ve cenaze namazları kılmak farz-ı kifayedir."

Bu hadis-i şerif, Azîzî'nin telif ettiği "Câmiu's-Sağîr"de de aynı şekilde rivayet olunmaktadır.

Ahmed bin Hanbel, Müslim, Ebu Davud, Tirmizî, Neseî ve İbni Mâce'nin Sevban (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah Teala muhakkak bana yeryüzünü dürdü de önüme getirdi. Doğusuyla batısıyla her tarafını gösterdi. Yeryüzünün her tarafında göstermedik yer bırakmadı. Yakın bir gelecekte ümmetim bu yerlerde mekan tutacaklar. Ümmetime kırmızı beyaz (altın, gümüş) iki hazine verildi. (Ümmetim yakın gelecekte Bizans ve Kisra gibi büyük para hazinelerine sahip olacaklar.) Ben Rabbimden ümmetimin kıtlıkla cezalandırılmamalarını, nefislerinden başka düşman istilası yaşamamalarını ve aralarında ihtilafa düşmemelerini istedim. Rabbim bana şöyle buyurdu:

"Ey Muhammed! Ben ümmetin hakkındaki hükmümü verdim. Verdiğim hüküm kesindir. Onları açlığa mahkum etmeyeceğim. Nefislerinden hariç düşmana da ezdirmeyeceğim. Ancak kendi aralarından çıkacak fitne müstesnadır. Ne yazık ki, ümmetinden bazısı kırıp geçirecektir. Aralarına bir defa kılınç girdikten sonra bu ihtilaf kıyamete kadar sürecektir."

"Ümmetimden bir takım kavimler (devletler) müşriklerle birleşip onların dinine girinceye, onlarla birlikte putlara tapıncaya kadar kıyamet kopmaz.

Yakın gelecekte otuz kadar yalancı çıkıp her biri birer kurtarıcı rolüne girecek, peygamber olduklarını iddia edecekler. Halbuki son peygamber benim. Benden sonra başka peygamber gelmeyecektir.

Son zamana kadar ümmetimden bir grup dinlerinde sebat edip, doğru yolda kalacaklardır. Daha sonra da Allah Teala'nın emri gelecek, dünyanın ömrü son bulacaktır." Bu hadis-i şerif "Câmiu's-Sağîr"de de aynen geçmektedir.

Deylemî, merfu' olarak Allah Rasulü (sav)'nden şöyle rivayet ediyor:

لا راحة لمؤمن دون لقاء ربه

"Mü'min, Rabbi'nin mübarek cemâlini görüp O'na kavuşuncaya kadar hiç rahat yüzü görmez."

Tirmizî ve Hâkim'in eserlerinde geçen bir hadis-i şerifle ilgili olarak Fakih Ebu'l-Leys Semerkandî (ra) diyor ki:

"Bana fakihlerden bir cemaat, rivayet silsilesiyle, Ukbe bin Müslim'den, o da Şüfeyyü'l-Asbahî'den naklen verdikleri habere göre hadisin ravisi şöyle anlatırlar:

"Bir gün Medine-i Münevvere'de dolaşırken halkın bir kişinin çevresinde toplandıklarını gördüm. "Bu zat kimdir?" diye sordum. Bu zat "Ebu Hüreyre'dir" dediler. Bunun üzerine ben kendisine iyice sokuldum. O sırada çevresinde bulunanlara bir şeyler anlatıyordu. Sonra sustu ve çevresindekiler dağıldılar. O sırada ben kendisine:

"Allah sana uzun ömürler versin. Allah Rasulü'nden duyduklarından bana da anlatıver" dedim. Ebu Hüreyre (ra) bana şöyle dedi:

"Otur bakalım. Allah Rasulü (sav)'nün bana haber verdiği bir hadis-i şerifi de sana anlatayım. Bu hadis-i şerifi benden başka kimse bilmiyor" dedi ve bir nâra atıp olduğu yere yıkıldı kaldı. Neden sonra ayılıp kendine gelince iki eliyle yüzünü sıvazladı ve tekrar:

Muhakkak sana Allah Rasulü (sav)'nden bir hadis-i şerif anlatacağım" dedi. Tekrar bir nâra atıp bayılıverdi. Uzun süre baygın kaldıktan sonra tekrar ayıldı ve iki elleriyle yüzlerini sıvazladı...

Derken bu hal kendisinde üç defa tekrar etti. Üçüncü

defa ayıldıktan sonra bu hadis-i şerifi okumaya başladı ve şöyle dedi:

Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Kıyamet kopup mahşer yeri kurulunca Allah Teala muhakkak her kulu ile ayrı ayrı ilgilenip onları muhakeme eder. Allah Teala'nın azamet ve celâli kulları üzerinde o kadar etkili olur ki, her kul kendinden geçercesine iki dizinin üzerine oturur, ilahî fermanı beklemeye başlar.

Allah Teala kullarını önce Kur'an'a hizmetten, sonra savaş meydanında ölmekten, daha sonra da zenginlikten hesaba çeker. Kur'an'la ilgili hesaba çektiği kuluna şöyle buyurur:

"Ey kulum! Sen dünyada iken bildiklerinle amel ettin mi? Yeterince Kur'an okudun mu? Bilmeyenlere öğretmeye çalıştın mı?"

Kul:

"Allah'ım! Gece gündüz hep senin rızan için Kur'an okudum. Bilmediklerimi öğrenmek için gayret sarfettim, öğrenmek isteyenlere de elimden geldiğince öğretmeye çalıştım" der.

Allah Teala (cc) tekrar şöyle buyurur:

"Kulum! Yalan söylüyorsun. Sen benim rızam için değil, başkalarının "amma da güzel okuyor, sesi de çok güzel" demeleri için, gösteriş için okudun, buyurur. Bunun üzerine mahşer yerinde bulunan melekler hep bir ağızdan:

"Yalan söylüyorsun. Sen göstermelik için, "falan amma da güzel okuyor" dedirtmek için okudun diye tempo tutarlar.

Sonra savaş sırasında ölen kişiye Allah Teala (cc) sorar:

"Ey kulum! Dünyada iken neler yaptın, nasıl bir amelle buraya geldin? Anlat bakalım?"

Kul:

"Din ve vatanın kurtuluşu ve esenliği için savaşa katıldım. Sonunda senin rızan için canımı feda ettim" der.

Allah Teala (cc):

"Yalan söylüyorsun! Falan kişi amma da yiğit, amma da kahraman" dedirtmek için savaştın. Sonra da ölüverdin. Yaptığın iş göstermelikti" buyurur.

Bunun üzerine mahşer yerinde bulunan bütün melek-

ler, "Yalan söylüyorsun. Sen riyakârın tekisin" diye haykırarak tempo tutarlar.

Allah Teala (cc) servet sahibi zengine de şöyle seslenir:

"Ey kulum! Dünyada iken sana çok mal mülk verdim. Onlarla çokça paralar kazandın. O paraları ne yaptın? Nerelerde harcadın? Anlat bakalım."

Kul:

"Allah'ım! O malla mülkle, akrabalarımla ilgilendim, onlara harcadım. Fakirlere, yoksullara ve yetimlere yardımlarda bulundum" der.

Allah Teala:

"Ey kulum! Yalan söylüyorsun. Yaptıklarını, falan kişi amma da cömert, amma da iyilik sever kimse dedirtmek için, göstermelik olarak yaptın" buyurur. Bunun üzerine mahşer yerinde bulunan bütün melekler de devreye girerek:

"Yalan söylüyorsun. Yaptığın iyilikleri Allah rızası için değil, gösteriş için yaptın" diye bağırarak hep bir ağızdan karşılık verirler."

Hadis-i şerifi rivayet eden Sevban (ra) diyor ki:

"Bu hadis-i şerifi heyecanla anlatan Ebu Hüreyre (ra) sözlerini şöyle bitirdi:

"Allah Rasulü (sav) bana bunları anlattıktan sonra mübarek elleriyle iki dizimin üzerine vurup son olarak şöyle buyurdular:

"Ey Ebu Hüreyre! Kıyamet sonunda ve mahşer yerinde cehenneme ilk atılacak olanları bu üç sınıf insanlar oluştursa gerektir."

SAVAŞ EMRİ VE ALLAH RASULÜ'NÜN KATILDIĞI SAVAŞLAR

Allah Teala (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir." (Tevbe suresi, ayet. 73)

Allah Teala (cc) yine buyuruyor:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِئَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِئَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ

"Ey Peygamber! Mü'minleri savaşa teşvik et. Eğer sizden yirmi kişi sabırlı bulunursa, iki yüze (kâfire) galip gelirler. Eğer sizden yüz kişi olursa, kâfir olanlardan bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur." (Enfâl suresi, ayet. 65)

Neseî'nin Zührî (ra)'dan rivayetine göre savaşa izin veren ilk ayet budur.

Yine Yüce Allah (cc) buyuruyor:

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللهَ عَلَى نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ

"Kendileriyle savaşanlara (mü'minlere), zulme uğramış olanları sebebiyle (savaş konusunda) izin verildi. Şüphe yok ki, Allah onlara yardıma mutlak surette kadirdir." (Hac suresi, ayet. 39)

Buharî ve Müslim'in Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

وَالَّذِى نَفْسِى بِيَدِهِ لَوْ لاَ أَنَّ رَجُلاً مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لاَ تَطِيبُ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِّى *

"Nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, ben kâfirler üzerine cihada (savaşa) gittiğimde, mazeret beyan ederek benimle birlikte savaşa gitmeyen sahabelerimin kalpleri mahzun olmasaydı... Benim de onların masraflarını karşılamaya kudretim olsaydı... Allah yolunda savaşa giden her askerin arkasından hiç geri kalmak istemezdim. Şüphesiz gazilerle birlikte ben de savaşa giderdim.

Yine canım kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, savaşa katılıp Allah yolunda şehid olmayı çok isterdim. Şehid olup tekrar dirileyim, yine savaşa gidip tekrar şehid olayım..."

Ravi Ebu Hüreyre (ra) diyor ki:

"Allah Rasulü (sav) bu son cümleyi üç defa tekrarladı."

Beyhakî'nin Enes (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

كُلُّ أُمَّةٍ رَهْبَانِيَّةٌ وَرَهْبَانِيَّةُ هَذِهِ الْأُمَّةِ الْجِهَادُ فِى سَبِيلِ اللهِ *

"Her ümmetin bir âbidliği ve zâhidliği vardır. Bu ümmetin âbidliği ve zâhidliği de Allah yolunda cihadda bulunup savaşmaktır."

Allah Rasulü (sav) hayatı boyunca 27 defa kâfirlerle yapılan savaşa katılmış, dokuzunda kendi arzusuyla bizzat savaşmıştır. Bunların dışındaki savaşlara asker göndermekle yetinmiştir.

Beyhakî ve İbni Asâkîr'in Ubâde b. Sâbit (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

جَاهِدُوا فِى اللهِ الْقَرِيبِ وَالْبَعِيدِ وَلاَ تُبَالُوا فِى اللهِ لَوْمَةَ لاَئِمٍ وَأَقِيمُوا حُدُودَ اللهِ فِى الْحَضَرِ وَالسَّفَرِ وَعَلَيْكُمْ بِالْجِهَادِ فَإِنَّهُ بَابٌ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ عَظِيمٌ يُنْجِى اللهُ بِهِ مِنَ الْغَمِّ وَالْهَمِّ *

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek üm-

metlerim! Allah yolunda cihad ediniz (savaşınız). Cihadda bulunacağınız yer ister yakın olsun, isterse uzak, asla cihaddan geri kalmayınız. Allah yolunda ve sırf O'nun rızası için yapacağınız savaşta hiç kimsenin sizi ayıplamasından, hakkınızda ileri geri konuşmasından da çekinmeyiniz. Hazarda ve seferde Allah Teala'nın koyduğu sınırları iyi koruyunuz. Gerektiğinde savaşmaktan hiç çekinmeyiniz. Çünkü savaş gerektiğinde önemli bir görev olup cennet kapılarından bir kapıdır. Yüce Allah (cc) savaş sebebiyle nice sıkıntıları ve üzüntüleri ferah ve huzura çevirir."

SAVAŞ

İki türlü savaş şekli olup bir kısmı zamanın silahları ile bir kısmı da dua ve zikirlerle yapılır.

Allah Rasulü (sav)'nün, geceleyin hicrete çıkmak için hazırlandığı sırada Mekke'li müşrikler evin etrafını sarmışlar, hep birlikte hücum edip evden çıkarken Allah Rasulü (sav)'nü katletmek üzere bekleşiyorlardı. Hâlâ yatağında yatıyor sansınlar diye Hazreti Ali (kv)'yi yatağına yatırdı, yerden bir avuç toprak aldı. Yasin suresini başından itibaren 9. Ayete kadar okuyup avucundaki toprağın üzerine üfürdü:

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لاَ يُبْصِرُونَ

"Önlerinden bir set ve arkalarından bir set çektik de onları kapattık, artık göremezler."

شَاهَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ

"Bütün yüzler (insanlar), diri ve her şeye hâkim olan Allah için rezil olmuştur."
deyip, evin çevresini saran müşriklerin üzerine saçtı. Saçılan

topraktan az bir miktar her kâfirin üzerine ulaştı. O sırada kendilerinden geçen kâfirler Allah Rasulü (sav)'nün evden çıkışını göremediler. Görseler bile onu tutup yakalayacak gücü kendilerinde bulamadılar.

Aynı şekilde, Bedir Savaşı sırasında da kâfirlerin müslümanları çok sıkıştırdığı bir sırada Allah Rasulü (sav) yerden bir avuç toprak aldı:

شَاهَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ*

deyip müşriklerin üzerine saçtı. Saçılan toprak müşriklerin tamamının gözlerine gitti ve bir anda çevrelerini göremez oldular. Kısa sürede bozguna uğrayıp perişan oldular. Bunun üzerine aşağıdaki ayet-i kerime nazil oldu:

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللّٰهَ رَمَى*

"Attığın zaman da o bir avuç toprağı sen atmadın, fakat Allah attı (onu)..." (Enfal suresi, ayet. 17)

Uhud savaşından hemen sonra yapılan "Hamratü'l-Esed Gazvesi'nde de öyle olmuştur. Allah Rasulü (sav), bu gazveden müsbet sonuç almak için, içinde bir takım sırların bulunduğu havas ilmine başvurmuş, bu gazveye ashabtan 70 kişilik bir müfreze ile hep birlikte:

حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

"Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir." (Âl-i İmran suresi, ayet. 173)

Ayetini zikir halinde okuyarak çıkmışlar, sonuçta düşmanı yenmişler, bir çok ganimet elde ederek ve ticaret yaparak Medine'ye dönmüşlerdir. Bu konudaki tafsilat ve havas bilgisi ileride gelecektir.

Bu olayın sonucunu Allah Teala:

فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللهِ*

"Bunun üzerine kendilerine hiçbir fenalık dokunmadan, Allah'ın nimet ve keremiyle geri geldiler. Böylece Allah'ın rızasına uymuş oldular. Allah büyük kerem sahibidir." (Âl-i İmran suresi, ayet. 174)

Ayet-i kerimesi ile haber vermektedir.

Sonra Allah Teala, Habibi'ne yardımının sebebinin dua, Kur'an tilaveti ve güzel isimlerinin zikri ile tevessül olduğunu ifade buyuruyor ve bakın aşağıdaki ayette nasıl bir hitapta bulunuyor?

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ*

"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah, Bedir'de de size yardım etmişti. Öyle ise Allah'tan sakının ki O'na şükretmiş olasınız." (Âl-i İmran suresi, ayet. 123)

Görüldüğü gibi Bedir'deki başarı, askerin çokluğundan, silahın üstünlüğünden değil, yapılan duaların ve zikirlerin, okunan Kur'an ayetlerinin bereketi sebebiyledir.

Daha sonra Allah Teala (cc), aşağıdaki ayet-i celile ile bakın ne buyuruyor:

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِنَ الْمَلٰئِكَةِ مُرْدِفِينَ*

"Hatırlayın ki, siz Rabbinizden yardım istiyordunuz. O da: "Ben, peşpeşe gelen bin melek ile size yardım edeceğim" diyerek duanızı kabul buyurdu." (Enfal suresi, ayet. 9)

Bu ayet-i kerimeyi yorumlamak gerekirse şöyle diyebiliriz:

"Habibim, Bedir savaşında, yanında bulunan has sahabeler ve değerli kullarım! Sizlerin, kâfirlere üstün gelmeniz ve onları yenmeniz için dua edip, yaptığınız duayı vesile kılarak yine güzel isimlerimden bazılarını zikredip bazı ayet-i kerimelerini okuyarak, ben Rabbiniz Teala'dan yardım istediğiniz

zaman, ben şânı yüce Allah'ınız dualarınızı kabul ve isteklerinizi uygun bulup sizlere yardım edip yardımcı bin tane melek gönderdim. Sonra üç bin, sonra beş bin melek daha gönderdim. O meleklerin aracılığı ile sizlere yardımım ulaştı. Böylece kâfir düşmanlarınıza üstünlük sağlayıp onları yendiniz. Bundan sonra kıyamete kadar gelecek müslüman askerler de aynı şeyleri yapar, güzel isimlerimin tamamını veya onlardan bazılarını zikrederek dua ve zikirlerini ihlas üzere yapmaya devam ederlerse, sizlere ve sizlerden sonra geleceklere de yardım edeceğim. Bu benim şüphesiz değişmeyen sünnetimdir. Nitekim aşağıdaki ayet-i kerimem de bu sünnetimin belgesidir:

سُنَّةَ اللهِ الَّتِى قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللهِ تَبْدِيلاً*

"Allah'ın, öteden beri süregelen kanunu budur. Allah'ın kanununda asla bir değişiklik bulamazsın." (Fetih suresi, ayet. 23)

Huneyn Savaşı'nda, savaşan müslüman sahabelerin çokluğu bir yarar sağlamamıştır. Bu savaşta dört bin kâfir, on iki bin sahabeye üstün gelip tam yenilecekleri sırada Peygamber Efendimiz (sav)'in okuduğu:

أَللَّهُمَّ لَكَ وَإِلَيْكَ الْمُشْتَكَى*

"Allah'ım! Şikayetler senden yine sanadır. Sığınılacak olan ancak sensin." Duası savaşın sonucunu değiştirmiş, anılan duayı okuyarak yerden bir avuç toprak alıp:

شَاهَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ*

"Bütün yüzler (insanlar), diri ve herşeye hâkim olan Allah için rezil olmuştur."

Deyip kâfir ordusunun üzerine doğru serpmiştir. Bunun üzerine Allah Teala (cc), derhal 8 bin veya 16 bin melek göndermiş, onların savaşa katılmalarıyla düşmanlara karşı

üstünlük elde edilmiştir. Onların yardımcı güçler olarak savaşa katılmalarında Allah Rasulü (sav)'nün, sahabelerin yaptıkları dualar, Kur'an-ı Kerim okumaları ve Allah Teala'nın güzel isimlerinin zikri yapmaları vesile olmuştur. Bedir'de, Uhud'da olduğu gibi manevî silahın önemi öne çıkmıştır.

Huneyn savaşındaki bu başarıyı da Yüce Allah (cc), Kur'an-ı Kerim'de şöyle dillendirmektedir:

ثُمَّ أَنْزَلَ اللهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ
جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَالِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ*

"Sonra Allah, Rasulü ile mü'minler üzerine sekînetini (sükûnet ve huzur duygusu) indirdi. Sizin görmediğiniz ordular (melekler) indirdi de kâfirlere azap etti. İşte bu, o kâfirlerin cezasıdır." (Tevbe suresi, ayet. 26)

Allah Teala (cc), yardım için gönderdiği o melekleri müslümanlara birer asker şeklinde gösterdiği halde, kâfirler onların herbirini çeşitli korkunç görünümlerde, bazılarını birer arslan, bazılarını birer büyük yılan (ejderha), bazılarını fil ve daha başka hayvanlar görünümde göstererek onların morallerini alt üst etti. Yenilip dağılmalarına sebep oldu.

Bahsi geçen meleklerin gökten yere inip müslüman askerlere yardım etmeleri, gazilerin kalplerinden korkuyu kaldırmak ve askerlerin miktarını onlara çok göstermek, moral bulmalarına yardımcı olmak içindir. Aslında Allah Teala'nın askerlere yardım etmek için göndereceği bir melek kâfir askerlerinin tamamını imha etmeye yeter. Nitekim Cebrail Aleyhisselam kanadının bir teli ile Lut kavmini barındıran yedi şehri, içlerinde bulunanlarla birlikte yüzlerce metre yerin altına batırmaya, koca bir memleketi alt üst etmeye yetmiştir.

Bir nâra atılışıyla (yüksek sesle) bağırılmak suretiyle, Semud kavmine ait beldelerin ve içerisinde bulunanların tamamı bir anda harap ve helak olmuşlardır.

Büyük alimlerden İmam Haddâdî (ra):

"Bu örnekler, yukarıda geçen ayetin zâhir manasına uygun ve yakındır" demiştir.

Şüphesiz dil ile yani dua yaparak, Kur'an okuyarak ve Allah Teala'nın güzel isimlerini zikrederek (çokça anarak) yapılan savaş yardımı daha uygun ve daha faziletlidir. Bu hususta ibni Sa'd'ın Muhammed (ra)'dan rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

إذَا نُصِرَ الْقَوْمُ بِسِلاَحِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأَلْسِنَتِهِمْ أَحَقُّ بِهِ

"Kâfir düşman ile savaşmakta olan bir müslüman orduya, silahla yardımcı olmak yerine dua ve zikirle yardımcı olmak daha uygun ve daha faziletlidir."

Her savaşta veya nefis mücadelesinde meleklerin müslümanlara yardım ettikleri doğrudur. Her ne kadar bizler onları kendi gözlerimizle ve asıl hüviyetleriyle göremesek de bu yardım bir gerçektir.

MELEKLER NERELERDE BULUNMAZLAR VE HANGİ EVLERE GELMEZLER

Haç ve resim hakkında İslam dininin hükmü açıktır.

Bir evde, bir iş yerinde veya herhangi bir mekânda açıktan teşhir edilmiş resim bulunan elbise ve benzeri şeylerde (eşya vesaire) ister boy, ister yarım olsun resim teşhiri yasaktır. Bu resim muhal farz Peygamber Efendimiz (sav)'in resmi olsa bile böyledir. Resmin kime ait olduğu önemli değildir. Canlı hayvan resimleri de aynıdır. Rahmet ve yardıma gelen melekler öyle bir eve, öyle bir iş yerine veya öyle bir şahsın yanına gelmezler.

Herhangi bir yerinde Haç (istavroz) bulunan ev, işyeri, elbise vesaire de öyledir. Resimler ve haç hakkındaki görüşler İslam alimlerinin ittifakla haram olarak gördükleri bir görüştür.

Bahsi geçen yerlere rahmet ve hizmet melekleri ile birlikte Cebrail Aleyhisselam ve bütün peygamberlerin ruh-

ları, Allah dostlarının salihlerin ruhları da gelmez. Hayatta bulunan alimlerin ve meşâyıhin girmeleri de haramdır. İmamı Nevevî Müslim şerhinde bu görüşü açıkça belirtmektedir. Aliyyül Kâri de "Mişkât-ı Meşâbih'te aynı görüşü genişçe sergilemektedir. Bu konunun anılan eserden incelenmesi tavsiye olunur. Aynî, Buharî Şerif Şerhi'nde aynı şekilde açıklamalarda bulunmaktadır.

Öyle bir yerde namaz kılmak mekruhtur. Üzerinde resim veya haç bulunan elbiseler de aynıdır. Hatıra için duvarda asılı resimlerin üzerlerinin perde ile kapatılması gerekir.

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN ŞAHSÎ EŞYALARINDAN BAZILARI

Peygamber Efendimiz'e ait dokuz tane kılıç olduğu bilinmektedir. Bu kılıçlar:

1. Derûa,
2. Fesbia,
3. Zâtü'l-Füzul,
4. Zâtü'l-Veşşah,
5. Zâtü'l-Havâşî,
6. Sa'diyye,
7. Fizza,
8. Betra,
9. Harnike.

Peygamberimize ait yedi adet zırh gömleği bulunuyordu. (Bu gömleklerin adında tercümeye esas olan metinde rastlanmadı.)

Peygamber Efendimiz'in oklarını attığı altı tane yayları var idi. Bunlar:

1. Zevra,
2. Ruha,
3. Safir,

4. Şevhuz,
5. Ketun,
6. Sidal.

Peygamber Efendimiz'in üç tane kalkanı bulunuyordu. Bunlar:

1. Zelok,
2. Fetok,
3. Resimli kalkan.

Bu kalkan üzerinde koç resmi bulunuyordu. Efendimiz bu kalkana sahip olduğunda elini o koç resminin üzerine koydu. Bir müddet beklettikten sonra kaldırdığında resmin Allah Teala (cc) tarafından silinmiş olduğu görüldü.

Peygamber Efendimiz'e mahsus olarak üç tane süngü bulunuyordu. Bunlar:

1. Müsennâ,
2. Beyzâ,
3. Minvâ.

Peygamber Efendimiz'in demirden bir miğferi bulunuyordu. Adına "Sebu" denilirdi.

Bunlardan başka, aşağı tarafı demirli bir asası (bastonu), bir hançeri, ayrıca büyük bıçak, küçük bıçak olmak üzere iki tane bıçağı bulunduğu "Mevâhib-i Ledünniyye" de bildirilmektedir.

Mü'minlerin anası Ümmü Seleme (r.anha) validemizin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim!

Sizden biriniz, aşağısı demirli bir asayı (bastonu) eline alıp onunla yoluna devam edemez mi? O asa kişinin elinizde bulunursa yorulduğunuzda üzerine dayanırsınız. Yolda akar su görseniz onunla gölet yaparsınız. Yol üzerinde bulunan çalı, çırpı, diken ve diğer engelleri onunla kaldırırsınız. Yolda giderken önünüze çıkacak yılan, çayan ve kuduz köpek gibi tehlikeli zararlılardan kendinizi ancak onunla koruyabilirsiniz. Arslan, kaplan gibi yırtıcı hayvanları ve düşmanlarınızı onunla defeder, mücadele edersiniz. Dağda, bayırda, ovada dola-

şırken önünüze perde olarak diker, arkasında namaz kılarsınız."

Bu hadis-i şerifi İbni Lâl ve Deylemî rivayet etmişlerdir.

Allah Rasulü (sav) efendimiz buyuruyor:

اَلْمَشْىُ مَعَ الْعَصَا مِنَ التَّوَاضُعِ وَيُكْتَبُ لَهُ بِكُلِّ
خَطْوَةٍ أَلْفُ حَسَنَةٍ وَيُرْفَعُ لَهُ أَلْفُ دَرَجَةٍ*

"Bir kimsenin eline asasını (bastonunu) alıp onunla yürümesi tevazu alametedir. O kimseye attığı her adım için bin sevap yazılır. Cennetteki derecesi de her adımda bin derece yükseltilir."

Bir kimse kırk yaşına geldiği halde eline asasını alıp yürümeye başlamazsa Rasulüllah Efendimiz'in sünnetini terketmiş olur. İhtiyarlığa rağmen ele asa almamak münafıklık alâmetidir.

Deylemî'nin Abdullah b. Busr (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لاَ تَغْلُوا فِى أَثْمَانِ السُّيُوفِ فَإِنَّهَا مَأْمُورَةٌ*

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim!"

Sizler, kılınç pahalı ve kıymeti çok fazla diyerek satın almamazlık etmeyiniz. Allah Teala mü'min kullarına kılınç alıp evlerine asmalarını emir buyurmuştur."

Şirazî ve Hatîb'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنِ اتَّخَذَ قَوْسًا فِى بَيْتِهِ نَفَى اللّٰهُ عَنْهُ الْفَقْرَ أَرْبَعِينَ سَنَةً*

"Bir kimse malını ve namusunu korumak için evinde silah bulundurur, özellikle ok ve yay asarsa Allah Teala (cc) o kimsenin kırk yıllık fakirliğini kaldırıp zengin yapar."

Hatîb'in Hasan (ra)'dan mürsel olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse sırf Allah rızası için kâfirle savaşmak, malını, canını, namusunu korumak niyyetiyle evinde silah bulundurursa, Allah Teala (cc) o kulunun günahlarını bağış-lar. Göklerde ve yerde bulunan meleklerin tamamı o kimse için mağfiret dilerler. Evinde savaş başlığı (miğfer) bulunduran kimsenin mahşerde yüzünü ak eder. Evinde zırh (kurşun ve saireyi geçirmeyen yelek) bulunduran kimseye o zırh cehennemde siper olur."

Deylemî'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) Efendimiz şöyle buyurdular:

"Gazilerin ve gazi hükmünde olan kimselerin parayla satın aldıkları ve alıp başkasına hediye ettikleri silahların hepsinden efzali yay ve oktur."

Bir başka hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kişiye cennette verilecek en güzel köşe, silah karşılığında verilecek köşedir."

Evde silah bulundurmak, İslam'ın en güzel adetlerindendir. Aynı zamanda silah o eve inecek rahmet ve bereketin anahtarıdır. Silah sahibini vakarlı kılar. Allah'a yaklaştırır.

Allah Rasulü (sav)'nün evinde ne kadar silah bulundurduğunu yukarıda gördük. Toparlarsak dokuz kılınç, yedi zırh (gömlek-yelek) altı yay, üç kalkan, üç mızrak, büyük küçük hançer ve bıçakların tamamı mübarek evlerinde bulunmakta olup hepsi tek başına kendilerine ait bulunuyorlardı.

Peygamber Efendimiz'in silahları dışında elbise, yatak, kap-kacak gibi eşyalarının ikinci bir yediği, yani fazlası yoktur. Bütün eşyası savaş aletlerinden ibarettir.

Mü'minlerin anneli bulunan eşlerinin de zarurî ihtiyaç dışı hiç bir eşyaları yoktu. İhtiyaç için olanlar da basit şeylerdi.

Peygamber Efendimiz'in evi ile kendi evimizi kıyaslarsak müslümanlığın neresinde bulunduğumuzu kolayca anlarız. Bizler bu hususta da onun sünnetine değil, nefislerimize uyduk. Allah'ım! Bizleri ahir zamanın fitnelerine karşı sen koru...

Allah Rasulü (sav) buyuruyor:

بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ غَرِيبًا كَمَا بَدَأَ فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ*

"İslam garib olarak başladı. Tıpkı önceleri olduğu gibi, ileride yine garib olacaktır. Ne mutlu o ilk ve son garip olanlara!.."

Tirmizî'nin merfu hadis olarak Allah Rasulü'nden rivayet ettiği bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruluyor:

اَلسُّيُوفُ مَفَاتِحُ الْجَنَّةِ*

"Kılınçlar (silahlar) cennetin anahtarlarıdır."

SAVAŞ İÇİN AT, DEVE, KATIR BESLEMENİN FAZİLETLERİ

Peygamber Efendimiz hayatı boyunca savaşlarda ondokuz at ile hizmet vermiştir. Bu atların isimleri şunlardır:

1. el-Kesb,
2. Mürteciz,
3. Zarb,
4. Hayf,
5. Lizaz,
6. Verd,
7. Sübha,
8. Secil,
9. Zü'l-Lemme,
10. Zü'l-Akar,
11. Serhan,
12. Tarh,
13. Mürtecil,
14. Mirvah,

15. Melâvih,
16. Mendup,
17. Necib,
18. Ya'bub,
19. Ya'sûb.

Peygamber Efendimiz'in dört adet katırı vardı. Bunların isimleri şunlardır:

1. Düldül,
2. Bedalin,
3. Mazmu',
4. Metin.

Bunların tamamı başkalarından hediye olarak gelmiştir. Düldül adındaki katırı da Zülfikar denilen kılıcı da Peygamber Efendimiz'in oğlunun annesi Mâriye annemiz beraberinde getirmiş, ona da Mısır Meliki Mukavkıs hediye etmiştir.

Peygamber Efendimiz'in savaş sırasında hem kendisi, hem de yakınında bulunanların binmesi ve hizmet ettirmesi için kırkbeş devesi vardı. Bunlardan özellikle üç tanesini kendisi kullanırdı. Bunların isimleri şöyle idi:

1. Likahu'l-Kusvâ,
2. Azbâ,
3. Ced'â.

Kusvâ adındaki devesini Mekke'den Medine'ye hicreti sırasında kullanmış, diğer iki devesine de bazı savaşlarda binmiştir. Ukâşe (Ukkâşe) olayında Peygamber Efendimiz (sav) kamçısı ile Azbâ'ya vurmuş idi.

Buraya kadar anlatılanların tamamı "Mevâhib-i Ledünniye"de daha geniş bir şekilde anlatılmaktadır.

Abd b. Humeyd'in Zeyd b. Sâbit (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنْ حَبَسَ فَرَسًا فِى سَبِيلِ اللهِ كَانَ سَتْرَهُ مِنَ النَّارِ

"Bir kimse savaş zamanı kullanmak üzere at beslese, o at sahibi için cehennemle arasında siper olur."

Merfu' bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse savaş zamanı kullanmak niyetiyle at beslerse, o atın bağlandığı yerin ve bağının ulaştığı yerdeki toprak, yediği ot, içtiği su, yine o atın büyük küçük abdestleri, o yerin tabanına varıncaya kadar ne varsa o kimsenin mahşerde terazisine konur ve o ağırlık amel defterine dünyada iken sevap olarak geçer."

Bu hadis-i şerif, İbni Melek tarafından "Meşarik Şerhi'-nde geçmektedir.

İbni Asâkir'in Aişe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir müslüman savaşta kullanmak niyetiyle at bulundurup beslese, o ata verdiği arpa, saman, yonca ve diğer yediklerinin ve içtiklerinin her zerresi sevap olarak amel defterine işlenir. Yine onların zerre sayısınca günahları bağışlanıp affolunur."

Bir diğer hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur:

"Savaşta kullanılmak üzere beslenen at, ona yapılan her türlü masraf insanlara bağışlanmışcasına sadaka yerine geçer."

Bu hadis-i şerifi İbni Hıbban Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet etmiştir.

At, üç şey için beslenip bulundurulur:

1. Allah rızası için,
2. İnsanlara hizmet için,
3. Şeytana, dolayısıyla nefse hizmet için.

İnsanlar için beslenen at, ticaret hizmetlerinde kullanılır.

Şeytan ve nefis için beslenen at da insanlara zulmetmek, nefsin arzularını tatmin etmek için istenilen yerlere gidip gelmekte kullanılır.

Ebü'ş-Şeyh'in Enes (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav)'nün şöyle buyurduğu rivayet olunmaktadır:

"At, üç şey için beslenir. Birinci olarak: Bir kimse savaş zamanı yararlanmak üzere at bulundurup beslerse o atın çişleri, eti, suyu, samanı, arpası, ayaklarının nalı, torbası, diğer takımları, derisine, kemiğine kadar kıyamette sahibinin terazisine konur, sevap kefesinde işlem görür."

İkinci olarak: Bir kimse geçimini temin etmede kullanmak üzere at beslerse, kendisi için beslemiş olur. Çoluk-çocuğunun ihtiyaçları için çalıştırılan, akrabaların, komşuların ihtiyaçlarına yardımcı olmak için çalıştırılan at, ibadet yerlerine, eğitim-öğretim yerlerine gidip gelmek için kullanılan at da hayır hizmetinde kullanılmış olup bu hizmet bir bakıma savaş hizmetinden bile önemlidir.

Üçüncü sınıf at bulundurup beslenme ise nefse hizmet için besleme grubuna girer. Üzerine binip gururlanmak, başkalarının zararına gidip gelmek ve nefsinin emrinde çalıştırmak için bulundurmalar aynı gruba girer. Böyle bir at bulundurma ve besleme kişiyi cehenneme götürür.

Hatib'in Aişe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse savaşta veya ticarette kullanmak üzere bir devenin yanına bir deve daha bağlayıp beslerse, o kişi için cennet vacip olur. Bunlara olan masrafların tamamı o kimsenin hayır tarafına konur. Eğer bu develer insanların ilgisini çekmek için, gösteriş için bağlanıp beslenirlerse, o develerin bedenleri, masrafları, takımlarının tamamı sahibine cehennemde azab malzemesi olurlar."

SİLAH KULLANMAYI ÖĞRENMENİN FAZİLETİ VE BARUTUN KEŞFİ

Savaşlarda kullanılan silahlar iki kısma ayrılırlar:

1. Gözle görülüp elle tutulan silahlar. Fennî silahların tamamı bu gruba girerler.

2. Gözle görülmeyen, elle tutulmayan, ancak tesirle-

riyle varlıklarını belli eden silahlar. Manevî silahlar denildiğinde ilk akla gelen Kur'an-ı Kerim ayetleridir. Bu ayetlerin tamamını veya bazılarını okumak, Esma-i Hüsna'yı veya onlardan bazılarını zikretmek, Allah Rasulü'nün üzerine salavatı şerife getirip onun Muhammedî ruhundan yardım dilemek gibi tevessül vasıtalarıdır.

Manevî silahlar, maddî silahlardan daha güçlüdür. Allah dostlarının, zamanı geldiğinde ortaya çıkacak Mehdî Hazretleri'nin ve askerinin silahları da manevî silahlardır.

Bu manevî aletler Allah Teala'nın tecellisinin, rahmetinin ve yardımının anahtarlarıdır. Allah Teala'nın türlü türlü askerlerinin, meleklerinin ihtiyaç anında gelip hazır bulunmalarının ve istenileni yapmalarının sebeplerindendir. İnşaallah bu hususta geniş açıklamalar ileride gelecektir.

Bilinen savaş aletleri pek çok olup, her geçen zamanda da sayılamayacak kadar çoğalmıştır.*

Bilinen savaş aletleri arasında geçmişte barutun çok önemli bir yeri olmuştur. Silahlar, tecavüz halinde olan Allah ve Peygamber düşmanlarını öldürmek için yapılan araçlardır.

İmam-ı Gazalî (ra) şöyle demiştir:

"Kişiye, Levh-i Mahfuz'da takdir olunan kaza ve kaderin sonucunu tevekkülle kabullenip tecavüz halinde olan düşmanı silahla etkisiz kılmak ve korumak için bilenen silahları bulundurmak Kur'an ayetleriyle emrolunan bir husustur."

Bu konuda Yüce Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

...وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ... وَخُذُوا حِذْرَكُمْ...*

"**...Silahlarını (yanlarına alsınlar... Sizler tedbirlerinizi alın (silahlarınızı evinizde ve yanınızda bulundurun).**" (Nisa suresi, ayet 102)

Ayet-i kerimeyi özetlersek Yüce Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

"Ey Tevhid inancını benimseyen mü'min kullarım! Düşmanlarınızın saldırısından korunmak için gerektiği şekilde silahlanın. Onlara karşı, onlarınkinden daha üstün, daha etkili silahlar bulundurun."

Levh-i Mahfuz'da takdir buyrulan kaza ve kader üzerinde tevekkülle durup kalmayın. Tevekkülü, zâhir sebeplere başvurarak, yani zâhirde yapılması gerekenleri yaparak karşı durunuz. Çünkü herşeyin meydana gelmesi, Levh-i Mahfuz'da takdir buyruluşu zâhir sebeplerle ilgilidir. Olaylar zâhir sebeplerin arkasından meydana gelirler. İbadet edenin sevap işlemiş olup cennete girmesi, suç işleyenin günah işlemiş olup cehenneme atılması, toprak üzerinde çalışıp tohum ekmenin ve gerekli çalışmaları sürdürmenin beklenen ürünü vermesi, ticaretle uğraşanın para kazanması, evlenen kimsenin evlat sahibi olması... sebep sonuç ilişkisinin görüntüsüdür. Herşey sebebin ortaya konulması ile elde edilebilmektedir. Nitekim Allah Teala (cc) bu konuda şöyle buyuruyor:

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِى الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا فَأَتْبَعَ سَبَبًا

"Gerçekten biz onu yeryüzünde iktidar ve kudret sahibi kıldık, ona (muhtaç olduğu) herşey için bir sebep (bir vasıta ve yol) verdik. O da bir yol tutup gitti." (Kehf suresi, ayet. 84-85)

Şunu iyi bilmelidir ki, (kaderle ilgili) gerçek sırlar bu görünümde ortaya çıkarlar.

BARUTUN KEŞFİ

Barut, Mısır-İskenderiye'li Kimyager Filozof Saliyus tarafından 400 yılında keşfedildi. Daha sonra da yanıcı ve patlayıcı madde olarak tüfeklerde ve toplarda kullanılmaya başlandı.

Buharî'nin Hazreti Aişe (ra)'den rivayetine göre şöyle demiştir:

"Bir bayram günü idi. Siyah Arap çocukları, sığır derisinden yapılmış kalkan ile oynarlarken Allah Rasulü (sav) de bir sütre arkasından onları seyrediyordu. Bana şöyle dedi:

"Ey Aişe! Sen de bakmak ister misin?" Ben:

"Evet, bakmak isterim ey Allah'ın Rasulü" dedim. Beni arkasına aldı, yanağını yanağıma yapıştırdı, o şekilde oynayan çocuklara birlikte bakmaya başladık. O sırada Hazreti Ömer (ra) Mescide geldi, çocukların birşeyler oynadıklarını gördü. Yerden bir avuç çakıl alıp onlara doğru atacağı sırada Allah Rasulü (sav):

"Yâ Ömer, bırak oynasınlar. Çünkü bu kalkan oyunu ileride bir savaş sırasında işe yarayacaktır" buyurdu.

O sırada evdeki işlerim aklıma geldi. Allah Rasulü (sav) telaşlandığımı anlayınca:

"Yâ Aişe, baktığın yeter mi, eve gitmek mi istiyorsun?" buyurdu. Ben de:

"Evet, yeter ey Allah'ın Rasulü" deyince:

"Öyleyse işine git" buyurdular.

Ebu Naim'in Amr (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

نِعْمَ لَهْوُ الْمُؤْمِنِ الرَّمْىُ ومَنْ تعلَم الرَمْى ثُمَ تركَهُ*

"Atıcılık oyunu, mü'min için ne güzel bir oyundur. Bir kimse atıcılığı öğrense de sonra onu terketse bana karşı gelmiş olur."

Deylemî'nin Ebu Said (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

تَعَلَّمُوا الرَّمْىَ وَالْقُرْآنَ وَخَيْرُ سَاعَاتِ الْمُؤْمِنِ حِينَ يَذْكُرُ اللهَ تعَالَى*

"(Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim!) Sizler (ok atmayı, top, tüfek, bomba hatta füze) atmayı ve Kur'an okumayı öğreniniz. Mü'minin en hayırlı vakti Allah Teala'yı (güzel isimleriyle) zikrettiği zamandır."

Deylemî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

تعلَمُوا الرَمْىَ فَإنَّ مَا بَيْنَ الْهدَفتيْنِ روْضةٌ منْ رياض الْجنَّة*

"(Sevgili sahabelerim ve ümmetlerim! Atıcılığı öğreniniz!

Atanla atılan arası (yani iki hedef arası veya göz, gez, arpacık arası) cennet bahçelerinden bir bahçedir."

Din alimlerimizden Allah razı olsun. Her zaman bu hadis-i şeriflerle sohbetlerini delillendirerek, her türlü silah araç ve gereçleriyle oynamasın, çocuklarımızdan başlayarak her sınıf ve seviyede insanımızın, onların yapım ve kullanımlarını, her türlü fonksiyonlarını öğrenip başkalarına da öğretmenin yararlarını açıklayıp, bu hizmetin en sevaplı ve en üstün ibadet olduklarını ortaya koydular. Zamanımızda bu hizmetin sorumluluğunu ordular taşımakta, onlar gerekeni yapmaktadırlar.

Savaş tekniklerini ve etkinliklerini önceden gereği gibi öğrenip hazırlıklarını tamamlayanlar, herhangi bir savaş sırasında düşmana karşı hem başarı, hem moral, hem de birliktelik yönünden rahatlık sağlarlar.

Savaş araç ve gereçlerini oyun ve eğlence malzemeleri haline getirenler, kafalarıyla birlikte ellerine de gerektiğinde alışkanlık kazandırmış olurlar.

Elindeki silahı oyun aracı olarak kullanan kimsede silahına güven duygusu gelişir. Bu gelişme morale kaynak olur. Silahının teknik ve çalışmalarını en ileri derecede bilen insanın cesareti artar, sonuç için hüzne ve korkuya kapılmaz, panik yaşamaz.

Peygamber Efendimiz (sav)'in bu konuda yukarıda örneklerini gördüğümüz ve daha başka kaynaklardaki hadis-i şerifleri bu hususlarda bizlere yeterli öğüdü vermektedirler.

Hanefî, Şafiî, Mâlikî ve Hanbelî gibi dört sünnet ehli mezhep imamları da savaş araç ve gereçlerinin, oyun-oyuncak haline getirilecek kadar Müslümanların hayatlarında yer almaları ısrarla belirtmektedirler. (Allah onlardan razı olsun.)

Azizim, gözünü aç, gaflet etme! "Ben ihtiyarladım" diyerek silahı bırakma. Olabildiğince silah kullanma bilgi ve yeteneğin bulunsun. Bunu cihad niyetiyle yaparsan, sevap kazanırsın. Meleklerin istiğfarına, Allah Teala'nın rahmetine layık ve nail olursun.

Allah Teala (cc), Habib-i Ekrem'in 54 (elli dört) yaşına geldiği zaman cihadla emir buyurdu. 63 (altmış üç) yaşına ulaşıncaya kadar da elinden silahını bırakmadı. Hem üze-

rinde, hem de devlethanelerinde her zaman silah bulundurdular.

Yüceler yücesi Allah cümlemizi kulluğuna kabul ve layık eylesin inşaallah...

FAKİR VE YOKSULLARI KORUYUP KOLLAMANIN FAZİLETİ

Ebu Şeybe'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَلسَّلاَمُ وَالسُّلْطَانُ تَوْئَمَانِ لاَ يُصْلِحُ وَاحِدٌ مِنْهُمَا إِلاَّ بِصَاحِبِهِ فَالإِسْلاَمُ أُسٌّ وَالسُّلْطَانُ حَارِسٌ وَمَا لاَ أُسَّ لَهُ يَهْدِمُ وَمَا لاَ حَارِسَ لَهُ ضَايِعٌ*

"İslam dini ile müslümanların emiri iki kardeş gibidirler. Bu ikisinden biri kendi başına varlığını koruyamaz. Ancak ikisi birlikte olursa birbirlerini ayakta tutarlar. İslam dini Allah rızasının temelidir. Sultan ise o temelin bekçisidir. Bir şey sağlam temel üzerinde bulunmadıkça yıkılmaya mahkumdur. Temeli koruyan biri bulunmadıkça da o temel bozulur. Muhammedî din olan İslam Dininin zâhirde koruyucuları zamanın sultanlarıdır. O sultanın emirleri, valileri ve vezirleri o temeli koruyup bakmaları sayesinde bu din ayakta kalır."

Ahmed b. Hanbel, Buharî, Müslim, Ebu Davud, Neseî'nin İbni Ömer (ra)'dan rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْؤُلُونَ عَنْ رَعِيَّتِهِ فَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا وَهِيَ مَسْؤُلَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا وَالْخَادِمُ رَاعٍ فِي مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْؤُلٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي مَالِ أَبِيهِ وَهُوَ مَسْؤُلٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ فَكُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْؤُلٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ*

"(Sevgili sahabelerim ve ümmetlerim!) Hepiniz çobansınız, her çoban da güttüğü sürüsünden sorumludur. Evin hanımı evinin çobanıdır. O da evde bulunan eşyanın korunmasından sorumludur. Hizmetçi, hizmetinde bulunduğu efendisinin (patronunun) malının koruyucusudur. O da kendisine emanet edilen malların korunmasından sorumludur. Kişi (evlat) babanın malının koruyucusudur. Kendisine babasının emanet ettiği malların korunmasından sorumludur. (Ey insanlar!) Hepiniz bir bakıma çobansınız, her çoban da sürüsünden sorumludur."

Devlet başkanı, emri altındaki bütün vatandaşların çobanıdır. O da bütün vatandaşlarının güvenlik içinde bulunmalarından, haklarının yerli yerince verilmesinden sorumludurlar.

Kıyamet günü Yüce Allah (cc) idarecilere (sultanlara) sorar:

"Ey kulum! Sen dünyada iken maiyetin olan kullarımın sorumlusu idin. Fakir, yoksul ve yardıma muhtaç kullarım sana emanet edildi. Onların haklarını nasıl korudun? Sıkıntılarına çare oldun mu, haklarını kendilerine teslim ettin mi? Onlar arasında adaletle hükmedebildin mi?"

O gün, dünyada emir ve sultan mevkiinde olanlar bazı sorulara cevap vermeye çalışırlar:

"Allah'ım! Ben onların işlerini vezirlerime, valilerime ve idarecilerime emanet etmiştim. Adalet işini hakimlere bırakmıştım. Onların herbirini memleketin her tarafına yetkili kılarak dağıtmıştım. Kendilerinden halkın hizmetlerini hakkıyla görmelerini, adil ve eşit davramlarını, mazlumları zâlimlere ezdirmemelerini tenbihte bulunmuştum. Allah'ım, bu hususları onlardan sor. (Ne yapmışlar bütün bu hususlarda.)

Bunun üzerine Yüce Allah (cc) bu sefer de vezirlere, emirlere ve valilere sorar: En üst yetkililerden en alt yetkililere kadar bir bir hesaba çeker. Nitekim Yüce Allah (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِــــى

شَيْئٍ فَرُدُّوهُ اِلَى اللهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا*

"Ey iman edenler!

Allah'a itaat edin. Peygamberlere ve sizden olan ülülemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz –Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsunuz- onu Allah'a ve Rasulü götürün (onların talimatına göre halledin). Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir." (Nisâ suresi, ayet. 59)

Yüce Allah (cc), emirlere ve emirlerin yetkili kıldıklarına bütün vatandaşların, özellikle fakirlerin, yoksulların, mazlumların bütün meselelerini onlara birer birer sorar:

"Ne yaptınız? Nasıl hallettiniz? Onların acılarını nasıl dindirdiniz? Mağduriyetlerini nasıl giderdiniz?.."

Bu konuda "Menhecü'l-Ummal" adlı eserde hayli hadis-i şerif rivayet edilmiştir. Daha geniş bilgi edinmek isteyenler aynı esere müracaat edebilirler.

Allah Teala (cc) bir ayet-i kerimede de bu konuda şöyle buyuruyor:

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ*

"Elbette kendilerine peygamber gönderilen kimseleri de, gönderilen peygamberleri de mutlaka sorguya çekeceğiz!" (A'raf suresi, ayet. 6)

Ümmetlere, peygamberlerine inanarak yolundan gidip gitmedikleri, peygamberlere de tebliğ vazifesini yapıp yapmadıkları sorulacaktır.

Yüce Allah (cc) fakirlere, yoksullara, yetimlere, dullara ve himayeye muhtaç durumda olanlara da ülülemre itaat edip etmediklerinden, peygamberlerin yoluna uyup uymadıklarından dolayı hesap sorulacaktır. Hiç kimse hesap dışı bırakılmaz. Herkes sorumluluğu nisbetinde hesap verecektir.

Bunlardan başka yine herkes yediklerinden, giydiklerinden, sevdiklerinden, sevmediklerinden, konuştuklarından, konuşmadıklarından hesap verecektir. Bu husus şu ayet-i kerime ile sabittir:

ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ*

"Nihayet o gün (dünyada yararlandığınız) nimetlerden elbette ve elbette hesaba çekileceksiniz." (Tekâsür suresi, ayet. 8)

Yine bu konuda pek çok hadis-i şerif vardır. Hepsinin buraya alınıp gösterilmesi bir bakıma mümkün değildir.

Bir kişi şeriatin kabul etmediği bir şeyi kulun emri olduğu için tutarsa aynı şekilde sorumluluk altında kalır.

Ahmed b. Hanbel ve Hâkim'in İmran b. Huseyn, Tirmizî'nin İbni Ömer ve Ebu Zer-i Gıfarî'den (Allah cümlesinden razı olsun) rivayet ettikleri hadis-i şeriflerde Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لاَ طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِى مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ*

"Hâlıka (yüce yaratana) isyan olan yerde mahluka itaat olmaz."

Bir başka hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لاَ تَسُبُّوا السُّلْطَانَ فَإِنَّهُ ظِلُّ اللهِ تَعَالَى فِى أَرْضِهِ*

"Zamanın hükümdarına sövmeyiniz. Çünkü o yeryüzünde Allah Teala'nın gölgesidir." Bu hadis-i şerifi Ebu Naim, Ebu Ubeyde (ra)'den rivayet etmiştir.

Burada bahsi geçen sultan, Allah'a ve Rasulü'ne inanan ve İslam'ın emrinde olan yetkili demektir.

İslam'ın emrinde olan emirin bazı kusurları bulunsa da ona dil uzatmak, sövmek, saymak haramdır. Çünkü o birçok fakir, yoksul ve yetimi himayesi altında barındıran, onlara imkan sağlayan kimsedir.

Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَلسُّلْطَانُ ظِلُّ اللهِ فِى الْأَرْضِ فَمَنْ نَصَحَهُ وَرَعَى
لَهُ إِهْتَدَى وَمَنْ رَعَى عَلَيْهِ وَلَمْ يَنْصَحْهُ ضَلَّ*

"Sultan (devlet başkanı) yeryüzünde Allah Teala'nın lütfu olarak bir gölgedir. Fakirler, yoksullar, her türlü ihtiyaç sahipleri o gölgede barınırlar. Bu duruma göre bir kişi sultana yakın olup dinimizin hükümlerine göre sultana öğütte bulunur, onun için her bakımdan hayır dua eder ise o kişi hidayet üzere mü'mindir. Yine bir kişi de sultana yakın olduğu halde İslam'ın emirleri üzere ona öğüt verip yol göstermez, ona bedduada bulunur ise o kişi sapığın tâ kendisidir."

Hadis alimlerinden Ebü'ş-Şeyh'in, Ebu Bekir Sıddık (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Adaletli ve alçak gönüllü sultan (emir) Allah Teala'nın yeryüzünde gölgesi ve mızrağı (silahı)dır."

Huyu güzel olup fakirleri, yoksulları ve yetimleri kollayıp gözeten ve onların ihtiyaçlarını gideren bir valiye (üst makam yetkilisine) her gün 60 (altmış) sıddıkın sevabı verildikten başka derecesi Rahman (olan Allah'ın) Arşı'nın üzerine yükseltilir, adı adaletli valiler ve yetkililer arasında yer alır.

Ebu Davud ve Beyhakî'nin Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إِنَّمَا الْإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ بِهِ*

"Zamanın (adil ve mü'min) sultanı, müslümanlarla düşmanları arasında bir kalkan (siper) olup onun otoritesinin arkasına sığınılarak savaşılır."

Başında komutanı bulunmayan bir savaş başarıya ulaşamaz. Öyle bir toplumun ibadetleri de kabul olunmaz.

Emirine saygısızlık ve itaatsızlık eden bir kimse, kocasından kaçan bir kadın, ağasından kaçan bir köle gibidir. Bu konuda pek çok hadis-i şerif bulunmaktadır. Bu hadis-i şerifler "Minhecü'l-Ummal" adlı kitapta toplanmışlardır. Bu eserde bu kadarla yetinilmiştir.

Ebu Bekir Sıddık (ra) Hazretleri, halife seçildiğinde

halka şöyle bir konuşma yapmıştır:

"Ben, Allah ve Rasulü'nün emir ve yasaklarına bağlı kaldığım sürece siz de bana bağlı kalıp bağlılıkta kusur etmemeye çalışınız. Eğer ben Allah ve Rasulü'nün emir ve yasakları dışına çıkarsam kesinlikle siz de bana karşı geliniz."

Nitekim Allah Rasulü (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Hâlıka (yüce yaratıcı Allah Teala'ya) isyan halinde olan mahluka (emir-sultan bile olsa) itaat olunmaz."

Bu hadis-i şerif biraz yukarıda geçti.

EMRİ ALTINDA BULUNAN KİMSELERE EZİYET EDEN, ONLARIN HAKLARINI KORUMAYAN YETKİLİLERİN AHİRETTE GÖRECEKLERİ CEZALAR

Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهْ * وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ * يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ * مَا أَغْنَى عَنِّي مَالِيَهْ * هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهْ *

"Kitabı sol tarafından verilene gelince, keşke, der, bana kitabım verilmeseydi de hesabımın ne olduğunu bilmeseydim! Keşke onunla (ölümümle) her iş olup bitseydi! Malım bana hiç fayda sağlamadı. Saltanatım da benden (koptu), yok olup gitti."
(Hakka suresi, ayet. 25-29)

Ebü'ş-Şeyh ve Taberânî'nin Ma'kil b. Yesar (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَا مِنْ وَالٍ أُمَّةً كَثُرَةً أَوْ قَلَّتْ فَلَمْ يَعْدِلْ فِيهِمْ إِلاَّ كَبَّهُ اللهُ تَعَالَى عَلَى وَجْهِهِ فِي النَّارِ يَوْمَ يَجْمَعُ اللهُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ *

"Herhangi bir vali, idaresi altında bulunanların -miktar olarak ister az isterse çok olsunlar- işlerini adaletle yürütmez (fakirlerin ve mazlumların haklarını korumazsa) Allah Teala (cc) onu, mahşer halkının tamamının gözleri önünde, yüzü üzerinde (yılan gibi) sürünür bir halde cehenneme atar."

Ahmed b. Hanbel ve Taberanî'nin Muaz (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir kimse müslümanların işlerini yürütmek üzere vali tayin edilir de onların işlerini ihmal eder, ihtiyaçlarını görmemezlikten gelirse, Allah Teala o vali ile kendi arasında mahşer yerinde perde çeker de rahmet ve merhametinden o valiyi mahrum bırakır."

Ahmed b. Hanbel ve İbni Asakir'in bir sahabeden aldıkları hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Müslüman bir kimse, kendisi gibi müslüman olan bir kitlenin üzerine vali olarak tayin edilse de o vali kibrinden dolayı fakir ve mazlum kimselere karşı kapısını kapalı tutsa veya kendisiyle onların görüşmelerini zorlaştırsa, o valinin, bu fakir ve mazlumlardan daha muhtaç olduğu bir günde Allah Teala (cc) o valiye (yetkiliye) karşı rahmet kapısını kapatır."

Ebu Naim'in Sevban (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Bir kimse insanların idare edilmeleri için görevlendirilir ve idaresi altındakilere adaletle muamele etmez, kaba ve kırıcı davranırsa, o kişi mahşer yerine kolları boynuna dolalı ve elleri boynunda bağlı olarak sevkedilir. İdarelerini adaletli bir şekilde yürütenler ise mahşer yerine ellerini, kollarını sallayarak mahşer yerine gelirler. Adil olmayanlar, kolları boyunlarına dolalı ve elleri de bağlı olarak cehenneme atılırlar."

Hakim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Dünyada iken zorbalık yapan vezirlerin, her seviyeden idarecilerin ve hainlerin tamamı dünyadaki saltanatları ile birlikte haşrolunup onlarla birlikte cehenneme atılırlar."

Deylemî'nin Abdurrahman b. Semüre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Mahalle ve köy muhtar ve ihtiyar heyetinden idarelerindeki halka zulmedenler, zulüm aletleri ile mahşer yerine getirilir ve onlara şöyle seslenilir:

"Ey zalimler! Ellerinizdeki işkence aletlerini yere atınız ve haydi cehenneme yürüyünüz."

Ahmed b. Hanbel'in Ebu Ümame (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bu ümmetten, âhir zamana doğru ellerinde sığır kuyruğu gibi kamçıları olan kimseler gelecektir. Ellerindeki kamçılar cehennemlik alametidir. Zamanımızda (merhum metin yazarımız Seyyid Muhammed Hakkı, kendi zamanından bahsetmektedir.) Hıristiyanlar tarafından çoğaltılıp kullanılan bastonların hadis-i şerifte anlatılan bastonlar olduğu sanılmaktadır.

Neseî ve İbni Hıbban'ın Enes (ra)'den, Ahmed b. Hanbel ve Taberanî'nin Ebu Bekre (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şeriflerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Muhakkak Allah Teala (cc) hazretleri bu yüce İslam dinini, ahiretten nasibi ve cennette yeri olmayan kişilerle güçlendirecek ve onlara hizmet ettirecektir. Bir başka rivayette, günahkâr bir kimseyi de bu Muhammedî dinin (yüce İslam dininin) hizmetinde yetkili ve görevli kılar."

MÜSLÜMAN DEVLET BÜYÜKLERİNE YARDIMCI OLMANIN ONLARIN SIRLARINI SAKLAMANIN FAZİLETİ

Said b. Mansur'un Aişe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

مَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ النَّاسِ أَعْظَمُ أَجْرًا مِنْ وَزِيرٍ
صَالِحٍ مَعَهُ إِمَامٌ يَأْمُرُهُ بِذَاتِ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ فَيُطِيعُهُ*

"Allah Teala'nın emir ve yasaklarına göre hareket eden bir devlet büyüğüne yardım edip onun işlerini kolaylaştırmaktan ve sırlarını saklamaktan daha üstün bir amel ve daha büyük bir sevap yoktur."

Ahmed b. Hanbel ve Beyhakî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Teala'nın emir ve yasaklarına göre hareket eden bir emirin yanında sadakatla çalışan salih bir vezirden daha üstün bir kimse, daha sevaplı bir amel yoktur. Aynı şekilde çalışan vali, hakim ve benzeri makam sahiplerinin işlerini kolaylaştırmak sırlarını saklamak da sevabı en çok olan bir şeydir."

Emirin dostlarının, sırdaşlarının kusurlarını, uyarıda bulunarak engelleyip sonra da gizleyen kimse aynen sanki emirin ayıplarını düzeltmiş, sonra da onu gizleyip korumuş olur. Sonuç itibariyle o kimse emirin yanında dostlarına ve sırdaşlarına üstünlük sağlayıp yakınlık yönünden onların önüne geçer. Diğer devlet büyüklerinin dostları ve sırdaşları için yapılanlar da aynıdır.

Maiyete yapılan iyilik ve yardım, neticede emire ve âmire yapılan iyilik ve yardımdan başka bir şey değildir.

Nesaî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Her emir veya devlet büyüğü zatın yanında akıl danıştığı ve sırlarını paylaştığı iki yakını vardır. O iki sırdaştan biri hem çok dindar hem de çok dürüst çalışıp diğeri ona göre daha kusurlu bir kimse olabilir. Bir kimse kusurlunun halini düzeltir, onun yararlı hale gelmesini sağlar ve sırlarını da saklarsa, bu yapılan hizmet o kusurluya değil, emirine veya âmirlerinedir."

Her devlet başkanının ve yetkili makam sahiplerinin, biri ilim, diğeri takvada üstünlüğü olan iki yakın yardımcı ile çalışması sünnettir. Bu iki yakın kişi, aynı zamanda iki sırdaştırlar. Nitekim Allah Rasulü (sav) Efendimiz de Hazreti Ebu Bekir ile Hazreti Ömer'i (ra) sırdaş ve danışman olarak her

zaman yanında bulundurmuştur.

Daha sonra gelip müslüman devlet idaresinde yer alanlar, Allah Rasulü (sav)'nün bu sünnetini devam ettirmişler, sırasında kendilerini aydınlatacak yardımcılarla, danışmanlarla çevrelerini güçlendirmişlerdir. Tarihi belgeler bizlere bu konuda geniş bilgiler sunmaktadırlar.

Ne yazık ki asrımızın sultanları ve onların maiyet erkanı[1] bu sünneti tersine çevirmişler, yanlarına danışman ve sırdaşlar olarak aldıklarını din alimlerinden ve takva sahibi meşâyıhlardan değil, nefislerinin istekleri doğrultusunda kendileri ile beraber olabilecek fâsıkları ve kendilerine karşı gelmeyecek cahil ve dalkavukları seçmeye başlamışlardır. Bu hususta Allah Teala (cc) hepimizi ıslah eylesin.

Tirmizî'nin Ebu Said (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

مَا مِنْ نَبِيٍّ إلاَّ وَلَهُ وَزِيرَانِ مِنْ أَهْلِ السَّمَاءِ وَوَزِيرَانِ مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ فَأَمَّا وَزِيرَاى مِنْ أَهْلِ السَّمَاءِ فَجَبْرَائِيلُ وَمِيكَائِيلُ وَأَمَّا وَزِيرَاى مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ فَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ رَضِىَ اللهُ عَنْهُمَا*

"Her peygamberin iki göklerde, iki de yerde olmak üzere verirleri (danışmanları) olmuştur. Benim göklerdeki iki vezirim de Cebrail ve Mikail Aleyhimesselam ile yerdeki iki vezirim (danışmanlarım) da Ebu Bekir ve Ömer (Allah onlardan razı olsun)'dir."

---

[1] Metin yazarımız Nazilli'li Muhammed Hakkı Efendi, "Asrımızın sultanları ve devlet büyükleri..." suçladığı dönemin tarihini bizzat kendi elleri ile (hicri 1293) olarak koyuyor. Daha sonraları ne değişmiştir ki?... (Mütercim)

ZALİME YARDIM EDİP ZULME ALET OLANLAR

Deylemî'nin Muaz (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ مَشٰى مَعَ ظَالِمٍ فَقَدْ أَجْرَمَ * يَقُولُ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ *

"Bir kimse zalim ve Allah Teala'ya asi bir kimse ile birlikte yürürse (birlikte hareket ederse) muhakkak o kişi Allah Teala'ya asi olur. Allah Teala o kulu için şöyle buyuruyor:

"...muhakkak ki biz, günahkârlara, layık oldukları cezayı veririz." (Secde suresi, ayet 22)

Hatîb'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ أَعَانَ ظَالِمًا عِنْدَ خُصُومَةٍ ظُلْمًا وَهُوَ يَعْلَمُ فَقَدْ بَرِئَتْ مِنْهُ ذِمَّةُ اللهِ وَذِمَّةُ رَسُولِهِ *

"Bir kimse, bir zalimin, bir mazluma zulmettiğini bildiği halde ona yardımda bulunursa, o kişi Allah Teala'nın da, Habibi'nin de zimmetinden düşer."

Yani Allah Teala o kuluna rahmet nazarı ile bakmaz. Habibi de öyle bir kimseye şefaat etmez.

Buharî'nin tarihinde, Begavî'nin, Bâverdî'nin, İbni Şâhin'in, İbni Kâni'in, Taberânî'nin, Ebu Naim'in ve Sa'd b. Mansur'un Evs b. Şürahbil (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ مَشٰى مَعَ ظَالِمٍ لِيُعِينَهُ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ ظَالِمٌ فَقَدْ خَرَجَ مِنَ الْإِسْلَامِ *

"Bir kimse, bir zâlimin, mazluma (veya mazlumlara) zulmettiğini bildiği halde, zulmüne yardımcı olmak için o zalimle birlikte zulüm mahalline giderse, muhakkak İslam dininden uzaklaşır. Dinle bir ilişiği kalmaz." Allah o duruma düşmekten cümlemizi korusun.

Taberanî'nin Ebu Ümame (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

"Allah katında derecesi en aşağı olan ve kıyamet gününde de öyle gösterilecek olan kimse, başkalarının dünyalarını kazanmaları uğrunda dinlerini onlara feda eden ve ahiretini yıkan kimsedir."

Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kişi, zalim bir kişiye zulmü sırasında yardımda bulunsa, (bu yardım, herhangi bir büyük günah işleme sırasında da öyledir) mahşer yerine, alnının ortasına: "Bu kişinin, Allah Teala'nın rahmetinden nasibi yoktur" yazılı ile damgalanmış olarak çıkar."

Taberânî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği bir hadisi şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"En büyük hırsız, emirin (yetkilinin) sözünü çalan (ve onu izinsiz yayandır.)"

Bir kimsenin, emir veya onun idarede yetkili kıldığı, herhangi bir devlet büyüğünün sözünü izinsiz başkalarına anlatması hem çok büyük günah, hem de suçtur. Yapılan bu yanlış büyük günahlar arasında yer alan hırsızlıktan sayılmıştır.

Yetkiliden duyulan sözün değiştirilerek ve saptırılarak anlatılması daha da beterdir.

Allah Rasulü (sav) buyuruyor:

"Yakın bir gelecekte ümmetimin idarecileri (devlet yetkilileri arslan gibi, onların üst kademe yetkilileri kurt gibi, alt kademe idarecileri de köpek gibi olacaklar. O zamanın esnaf ve normal vatandaşları da koyun gibi olacaklar. Bu üç yırtıcı hayvanlar sürüsü içerisinde ümmetimin hali ne olacak?.."

Bedr-i Münîr adlı eserde Allah Rasulü (sav)'nün şöyle buyurduğu rivayet olunmaktadır:

"Müslümanlar, alimlerine buğz ettikleri, onları horladıkları, evlerini, çarşı ve caddelerini modern hale getirdikleri,

para kazanmak için çok hırslı oldukları zaman Allah Teala (cc) onları dört ayrı felaketle imtihan eder:

1. Kıtlık ve yokluk-yoksulluk ile,
2. Devlet zulmü ile,
3. Devlet memurlarının rüşvet ve hıyanetleri ile,
4. Dış düşmanların savaş tehditleri ve gerekirse savaşlarla imtihan eder."

ADİL DEVLET BÜYÜKLERİNİN FAZİLETİ VE ADALETİN ÖNEMİ

Allah Teala (cc) buyuruyor:

إِنَّ اللهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا

"Allah size, mutlaka emanetleri ehli olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne güzel öğütler veriyor! Şüphesiz Allah herşeyi işitici, herşeyi görücüdür." (Nisa suresi, ayet. 58)[2]

Yine yüce Allah (cc) buyuruyor:

---

[2] Ayetin emanet ve adalete riayet emri ebedî ve genel bir düstur olmakla beraber, güzel de bir nüzul sebebi vardır. Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethedince, Kâbe'ye bakan Osman b. Talha kapıyı kilitlemiş, Kâbe'nin üzerine çıkmış ve anahtarı vermeyi reddederek:
"Senin peygamber olduğunu bilseydim onu verirdim" demişti. Hazreti Ali (kv) anahtarı zorla ondan aldı, kapıyı açtı, Allah Rasulü (sav) içeri girerek iki rekat namaz kıldı, çıkınca amcası Abbas, anahtarı ve şerefli bir görev olan bakıcılığı kendisine vermesini istedi. İşte bu münasebetle yukarıdaki ayet nâzil oldu. Efendimiz, Hazreti Ali'ye, anahtarı eski vazifeliye vermesini ve ondan özür dilemesini emretti. Bu olay, Osman b. Talha'nın da müslüman olmasına sebep teşkil etmiştir.

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُمْ
بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلاَ تَتَّبِعِ الْهَوَى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللهِ*

"Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O halde insanlar arasında adaletle hükmet. Heva ve hevese uyma. Sonra bu seni Allah'ın yolundan saptırır..." (Sâd suresi, ayet. 26)

Ahmed b. Hanbel ve Taberanî'nin Ömer (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şeriflerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَقْضِي بَيْنَهُمَا يَا عُمَرُ فَإِذَا قَضَيْتَ بَيْنَهُمَا فَإِنْ أَصَبْتَ بَيْنَهُمَا الْقَضَاءَ فَلَكَ عَشَرُ
حَسَنَاتٍ وَإِنِ اجْتَهَدْتَ فَأَخْطَأْتَ فَلَكَ حَسَنَةٌ*

"Ey Ömer! Aralarında hükmettiğin zaman isabetli hüküm verirsen senin için on sevap vardır. Eğer ictihad edip verdiğin kararda hata edersen bir sevap vardır."

İbni Adî'nin Ukbe b. Âmir (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

يَا عَامِرُ اجْتَهِدْ فَإِنْ أَصَبْتَ فَلَكَ عَشْرُ حَسَنَاتٍ وَإِنْ أَخْطَأْتَ فَلَكَ حَسَنَةٌ*

"Ey Âmir! Hüküm verirken çok dikkatli ol. Eğer verdiğin karar isabetli olursa, senin için on sevap vardır. Eğer doğru karar vermek için çalışırken hata edersen bir sevap alırsın."

Bir kimse doğru olanı bildiği halde yanlış karar verirse muhakkak ki, o kimse hem zâlim, hem de fâsıktır. Nitekim yüce Allah şöyle buyuruyor:

وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ* وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللهُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ*

"...kim Allah'ın dediği ile hükmetmezse işte onlar zâlim-

lerdir." (Maide suresi, ayet, 45) **"...kim Allah'ın dediği ile hükmetmezse işte onlar fâsıklardır."** (Maide suresi, ayet, 47)

Bu konuda daha birçok ayet vardır.

Ahmed b. Hanbel ve Nesaî'nin Ebu Eyyub (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Allah Teala'nın rızası hakimle beraberdir. Tabii hâkim Allah'ın emirlerine göre hüküm verdiği takdirde... Yine Allah Teala'nın rızası taksim edenle (paylaştıranla) bareberdir. Eğer paylaştıran herkesin hakkını gerektiği şekilde paylaştırıyorsa..." Şüphesiz hakim ve taksimatı yapan adalet üzere hareket etmezse, Allah Teala'nın azabı ve gazab onlarla beraberdir.

KARAR VERİRKEN DİKKAT EDİLECEK HUSUSLAR (KARAR VERMENİN EDEPLERİ)

Ebu Said en-Nakkâş'ın Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إنّ الله تعالى سيهدي قلبك ويثبّت لسانك فإذا جلس بين يديك الخصمان فلا تقضين حتّى تسمع من الآخر كما سمعت من الأوّل فإنّه أحرى أن يتبيّن لك القضاء*

"Muhakkak ki Allah Teala kalbine hidayet verip doğruyu anlayabilecek ve diline konuşma yeteneği verip konuşturacak. İki hasım karşına oturduklarında birinden dinlediğine göre sakın hüküm verme. Her ikisini de ayrı ayrı dinlersen doğru kendiliğinden ortaya çıkar."

Deylemî'nin İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

"Karar verme yetkisine sahip zatlar (hakimler), hasımların her ikisini de karşılarına aynı uzaklıkta oturtsunlar, her ikisini de ayrı ayrı dikkatle dinlesinler. Her iki tarafı da maksatlarını anlatacak kadar konuştursunlar. Birini çok konuşturup diğerinin sözünü hemen kesmesinler."

Taberânî'nin Ümmü Seleme (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyorlar:

مَنِ ابْتَلَى بِالْقَضَائِيْنِ الْمُسْلِمَيْنِ فَلاَ يَقْضِيَنَ وَهُوَ غَضْبَانُ*

"Bir kimseye insanlar arasında hüküm verme yetkisi verilirse (bir kimse hakim tayin edilirse), sakın ola ki o kimse öfkeli zamanında hüküm vermeye kalkışmasın."

Ahmed b. Hanbel'in, Buharî'nin, Ebu Davud'un ve İbni Mâce'nin Ebu Bekre (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لاَ يَقْضِيَنَ حُكْمَ بَيْنَ اثْنَيْنِ وَهُوَ غَضْبَانُ*

"Bir hakim, öfkeli olduğu halde iki kişi arasına girip dava halletmeye kalkışmasın."

BİLEREK YANLIŞ YAPAN HAKİMLERİN ŞİDDETLİ HESABI VE DEHŞETLİ CEHENNEM AZABI

Ebu Said Nakkaş'ın Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

اَلَّذِى يَقْضِى بَيْنَ النَّاسِ يَذْبَحُ نَفْسَهُ بِغَيْرِ سِكِّيْنٍ*

"Bir hakim, iki insan arasında hüküm vermeye çalışırken

o hakim bıçaksız olarak kendi nefsini boğazlamıştır."

Yani, karar vermekte olan hakim, bir yerde kendi maddî ve manevî hayatını da ortaya koyar. İsabetli kararı onu rahatlatıp yüceltirken, kasıtlı ve yanlı, yanlış karar onun hem dünya hayatına hem de ahiret felaketine sebep olur.

Tirmizî ve Beyhakî'nin Abdullah b. Ebi Evfa (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Hakim, hükmünde bilerek ve isteyerek yanlış karar vermedikçe ve adalete uygun karar verdikçe Allah Teala o hakimle beraberdir. Eğer hakim taraflı ve bilerek isabetsiz karar verir, adaletten ayrılırsa, Allah Teala rahmetini ondan uzaklaştırıp o hakimi şeytanla arkadaş yapar."

Beyhakî'nin Büreyde (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

اَلْقُضَاةُ ثَلاَثَةٌ قَاضِيَانِ فِى النَّارِ وَقَاضٍ فِى الْجَنَّةِ: قَاضٍ قَضَى بِغَيْرِ الْحَقِّ وَهُوَ يَعْلَمُ فَذَالِكَ فِى النَّارِ وَقَاضٍ قَضَى وَهُوَ لاَ يَعْلَمُ فَأَهْلَكَ حُقُوقَ النَّاسِ فَذَالِكَ فِى النَّارِ وَقَاضٍ قَضَى بِالْحَقِّ فَذَالِكَ فِى الْجَنَّةِ*

"Hakimler üç kısma ayrılırlar. Bir kısmı, bilerek ve isteyerek yanlış hüküm yürüterek adaleti ihlal ederler. Bu kısma giren hakimler cehennemi boylarlar. İkinci kısım bilmeyerek ve farkında olmadan yanlış karar vererek insanların hakkını zayi ederler. İhmalkârlıkları veya bilgisizlikleri sebebiyle onlar da cehennemi boylarlar. Üçüncü kısım hakimler mesleklerinin ehli olup dikkatlice ve adalete uygun karar verirler. Bunların da gideceği yer cennettir."

Taberânî'nin ve Beyhakî'nin Aişe (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Kıyamet günü, adaletle kararlarını veren bir hakim mahşer halkının ortasında bir yere getirilecek, çetin bir muhakemeden sonra kendisinden, halinden memnun olup olmadığı sorulacak. O da:

"Dünyada iken hakim olmak değil, bir hurmayı iki

kişiye bölüştürecek bir yetkinin bile adamı olmasaydım..." diyerek hayıflanacaktır."

İbni Anasîr'in Yezid b. Ebi Malik (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah Teala'ya, Rasulü'ne ve ahiret gününe inanan her mü'min Allah Teala'yı baş gözüyle muhakkak görecektir. Ancak işlerini zulüm, işkence ve insanların hakkını gasbederek veya başkalarına peşkeş çekerek yürüten -başta hakimler olmak üzere- her sınıftan devlet ricali bu görüşten mahrum kalacaklardır. Çünkü onların Allah Teala'yı görmeleri caiz ve helal değildir. Allah Teala, yanlı ve bilerek yanlış hüküm yürüten o hakim ve diğer devlet yetkililerini kabirlerinden kör olarak kaldıracak, mahşer yerine o şekilde sevkedecektir."

DEVLET BÜYÜKLERİNE VE HAKİMLERE VERİLEN HEDİYELER VE RÜŞVETLER

Beyhakî'nin Cabir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

اَلْهَدِيَّةُ لِـــلأُمَرَاءِ غُلُولٌ

"Devlet büyüklerine, verilen hediyeler, hırsızlıktan elde edilmiş çalıntılar gibidir. Şüphesiz alan için zulümdür."

İbni Asakir'in Abd b. Said (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Sultan'a ve onun idarî ve kazaî yetki verdiklerine verilen hediyeler haramdır. Allah kimseyi helake götürür. Çalıntı mal gibidir."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin, Ebu Davud'un, Tirmizî'nin ve Hakim'in İbni Ömer (ra)'den rivayetlerine göre

Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

لَعَنَ اللهُ الرَّاشِيَ وَالْمُرْتَشِيَ*

"Rüşvet ile mahkeme eden hakime de, rüşvet verip davayı saptıran davacıya da Allah lanet etsin."

İbni Cerir'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) yine şöyle buyurmaktadır:

كُلُّ لَحْمٍ أَنْبَتَهُ السُّحْتُ فَالنَّارُ أَوْلَى بِهِ قِيلَ: وَمَا السُّحْتُ
يَا رَسُولَ اللهِ؟ قَالَ: أَلرُّشْوَةُ فِي الْحُكْمِ*

"Haram kazançla oluşan cesedi muhakkak cehennem yakarak temizleyecektir."

Ashab:

"Bu nasıl bir haramdır ey Allah'ın Rasulü!"

Allah Rasulü (sav):

"Yanlış karar vermek ve verdirtmek için verilen ve alınan rüşvettir" buyurmuştur.

YARDIMA MUHTAÇ BİR KİMSENİN İHTİYAÇLARINI YETKİLİLERE ULAŞTIRMASI VE BUNUN ÖNEMİ

Buharî'nin ve Taberânî'nin Ebü'd-Derdâ (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

أَبْلِغُوا حَاجَةَ مَنْ لاَ يَسْتَطِيعُ إِبْلاَغَهَا سُلْطَانًا وَمَنْ
أَبْلَغَهَا ثَبَّتَ اللهُ تَعَالَى قَدَمَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى الصِّرَاطِ*

"Güçsüz, kimsesiz ve zavallı kimselerin ihtiyaçlarını za-

manın ve muhitin yetkililerine ulaştırıp işlerini görerek onlara yardımcı olunuz. Eğer öyle yaparsanız Allah Teala ahirette sizin ayaklarınızı yere sağlam bastırıp kaydırmaz. (Yani Allah Teala da ahirette size yardım edip sıkıntılarınızı giderir ve sizi feraha çıkarır.)"

İbin Asâkîr'in Abdullah (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ أَعَانَ مُسْلِمًا بِكَلِمَةٍ أَوْ مَشَى لَهُ خَطْوَةً حَشَرَهُ اللهُ تعالى عزَّ وجلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَـــعَ الْأَنْبِيَاءِ وَالرُّسُلِ آمِنًا* وَأَعْطَاهُ عَلَى ذَلِكَ أَجْرَ سَبْعِينَ شَهِيدٍ قُتِلُوا فِى سَبِيلِ اللهِ تَعَالَى*

"Bir kimse müslüman bir muhtaca bir kelimelik sözle yardımda bulunsa, yahut ihtiyacından dolayı onunla bir miktar birlikte yürüse, Allah Teala o kimseyi kıyamet gününde Nebi ve mürsel peygamberlerle birlikte haşredip mahşer yerinin her türlü sıkıntılarına karşı korur. Yine o kimseye Allah Teala her biri Allah yolunda şehid olmuş yetmiş şehid sevabı ihsan eder." Rabbimiz cümlemizi o hizmetlerden kaçınmayıp o şereflere layık ve nail olanlardan eylesin.

ALLAH YOLUNDA MUHTAÇ KALAN KİMSENİN İHTİYACINI GİDERMEK

İbni Asâkîr'in Enes (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ قَضَى حَاجَةَ أَخِيهِ الْمُسْلِمِ فِى اللهِ تَعَالَى كَتَبَ اللهُ تَعَالَى لَهُ عُمُرَ الدُّنْيَا سَـبْعَةَ آلافِ سَنَةٍ صِيَامٌ نَهَارُهُ وَقِيَامٌ لَيْلُهُ*

"Bir kimse yardıma muhtaç bir müslüman kardeşinin ihtiyacını Allah rızası için görür, onu o sıkıntıdan kurtarırsa,

Allah Teala o kulu için, yedi bin sene yaşamış, bu müddet sırasında gündüzlerinin tamamını oruçla, gecelerinin tamamını da ibadet ve zikirlerle geçirmiş kimsenin kazandığı sevap kadar sevap yazar."

Haraiti'nin İbni Ömer ve Ebu Hüreyre'den (Allah cümlesinden razı olsun) rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir kimse mü'min kardeşinin bir ihtiyacı için bir miktar yürürse, Allah Teala o kulunun üzerini 70 bin melekle gölgelendirip koruma altına aldırır. Bu hizmetinden dolayı ayrıca o kuluna bir (nafile) hac ve umre sevabı ihsan eder."

Taberanî, Beyhakî ve Hakim'in İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse bir müslüman kardeşinin ihtiyacı için bir miktar yürürse, 20 sene boyunca itikafta bulunma sevabına nail olur. Halbuki ömründe bir defa itikafta bulunan kimse ile cehennem arasına Allah Teala üç hendek koyar ki, her iki hendek arası doğu ile batı arası kadar uzaktır."

Buharî'nin İbni Ömer (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Her kim bir müslüman kardeşinin ihtiyacını giderirse, Allah Teala da o kulunun muhtaç olduğu bir sırada ihtiyacını giderir."

KALEM DEFTER VE KİTABIN İSLAM DİNİNDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

Abd b. el-Humeyd el-Müstağfirî'nin Hilal b. Yesar (ra)'dan rivayetine göre şöyle diyor:

"Bir gün Allah Rasulü (sav)'nü sahabelerine ilim ve hikmetten bahsederken gördüm. Sohbet yerine sonradan vardığım için ona:

"Ey Allah'ın Rasulü! Biraz da bize aynı konularda birşeyler anlatsan" dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey hilal, yanında kalem cinsinden yazı yazacak bir şey var mı?" Ben:

"Hayır, yok ey Allah'ın Rasulü" dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Ey Hilal, yanından kalemi hiç eksik etme. Her zaman yanında yazı yazacak bir kalem bulundur. Çünkü kıyamete kadar yanında kalem ve gerekenleri bulunduranlar hayır içinde olurlar."

Hadis-i şerifin ikinci bölümünde de şöyle buyurmaktadır:

"Ey Hilal bin Yesar! İster ilim sahibi olsun, ister talebe olsun her insanın yanında kalem, defter ve kağıt bulundurması sünnettir. Çünkü duydukları herşeyi insanlar onlarla kağıda geçirir ve bağlamış olurlar. Nitekim Taberânî, Hâkim, Tirmizî ve Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şeriflerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

قَيِّدُوا الْعِلْمَ بِالْكِتَابَةِ وَقَيِّدُوا الْعِلْمَ بِالْقُرْآنِ*

"İlmi (öğrenileni) yazarak bağlayınız. Yine ilmi (öğrenileni) Kur'an'la irtibatlandırarak bağlayınız (kayıt altına alınız)."

Yine bir rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"İlim (bilgi) bir avdır. Onu bir kâğıda yazmak avı yakalayıp bağlamak demektir. Öğrendiklerinizi bir yere yazınız ki, Allah'ın rahmetine layık olasınız."

Bu konuda bir şair de şöyle demiştir:

"İki dudak arasından çıkan sır duyulmaya mahkumdur. İlim ve hikmet de kağıda geçerse, kaybolmaktan kurtarılmış olur."

Taberânî'nin İbni Abbas (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Dünyada iken şeriate ters düşen şeyleri yazmayı meslek edinen kimse, kıyamet günü ateşten bir tabut içerisine hapsedilmiş üzeri kilitli olarak mahşer yerine getirilir. Orada o kişinin dünyada iken yazdıklarına bakılır. Yazdıkları arasında şeriate ters düşmeyen şeyler bulunursa sandık açılıp o kişi kurtarılır. Oradan da cennete sevkedilir. Yazdığı yızalır hep şeriate muhalif şeyler olup başkalarına zulüm ve iftira içerdi ise o kimse yazı yazdığı malzemelerle birlikte cehennemi boylar. Öyle bir cehennem çukuruna atılır ki, ancak 70 yıl sonra dibine ulaşır."

Taberânî ve İbni Cerir'in İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ عَنْ ثَلَاثَةٍ عَنِ الصَّغِيرِ حَتَّى يَحْتَلِمَ وَعَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَعْقِلَ *

"Üç kişi hakkında kalem kaldırılmış olup aleyhinde bir şey yazmaz. Bunlar:

1. Çocukların günahlarını kalem yazmaz. Büluğ çağına kadar işleyecekleri günahları yazmaktan kalem kaldırılmıştır.

2. Uyumakta olan kimsenin uykusu arasında rüya yoluyla veya daha başka sebeplerle işlediği günahlar da yazılmaz. Uyanıncaya kadar yarı ölü halde kabul edildiği için kalem onun yapacakları hakkında günah yazmaktan kaldırılmıştır.

3. Delinin işleyecekleri günahlar da yazılmaz. Onların da hastalıkları geçip akılları başlarına gelinceye kadar kalem aleyhlerinde günah yazmaktan men edilmiştir."

Fakat bir takım içki ve uyuşturucu alarak sarhoş olanlar hakkında kalemin faaliyeti kaldırılmamıştır. İçilerek veya başka yollardan insanı sarhoş eden aklını başından alan şeyler, sonucu bilinerek alındıkları için işledikleri suçtan muaf tutulamazlar. Yaptıkları ve söyledikleri her şey akılları başlarında iken söyledikleri de aynı kabul edilip sağlıklı kimse olarak kabul edilirler.

Sonradan alınan alkollü içkiler ve uyuşturucularla akılları başlarından gidenlerin din ve iman konusunda da sorum-

lulukları aklı başında olanlar gibi kabul edilir. Bu kimseler daha önce hac borçlarını eda etmişlerse hacları bâtıl olur, yeniden hac etmeleri farz olur. Sarhoş iken eşini boşayanın eşi gerçekten kocasından boşanmış olur. Zamanımız insanlarının çoğunu bu konuda Allah ıslah eylesin. Bu konuda muhtelif eserlerde çok geniş bilgiler verilmiştir. Merak edenlerin yerinden araştırıp bilgilerini derinleştirmeleri tavsiye olunur.

MÜSLÜMANLARIN IRZLARINI, MALLARINI KORUMAK İÇİN NÖBET BEKLEMENİN FAZİLETİ

İbni Zenceviyye'nin, Semeviyye'nin ve Ahmer b. Asâkîr'in Ebu Bekir (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنِ اغْبَرَّتْ قَدَمَاهُ فِى سَبِيلِ اللهِ حَرَّمَهُمَا اللهُ عَلَى النَّارِ*

"Bir kişinin ayakları Allah rızasını kazanmak için çıktığı yolda tozlansa Allah Teala (cc) o iki ayakları cehenneme haram kılar." Yani cehennem, Allah yolunda tozlanan ayakları yakmaz.

Amr b. Sabih'in Übey b. Ka'b (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

حَرْسُ يَوْمٍ فِى سَبِيلِ اللهِ مِنْ وَرَاءِ عَوْرَةِ الْمُسْلِمِينَ مُحْتَسِبًا
فِى غَيْرِ شَهْرِ رَمَضَانَ أَعْظَمُ أَجْرًا مِنْ عِبَادَةِ مِئَةِ سَنَةٍ صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا*

"Müslümanların ırzlarını, mallarını ve canlarını sırf Allah rızası için beklemek ve korumak niyetiyle bir gece ve bir gündüz nöbet beklemek (bekçilik etmek), yüz yıl boyunca gecelerin tamamını ibadet ve zikirlerle, gündüzlerin tamamını oruçlarla geçirmekten daha sevaptır. Tabii bu ibadet ve oruçlar Ramazan ayının dışında eda edilenlere mahsustur."

Taberânî'nin, Hakim'in ve Beyhakî'nin Osman (ra)'dan rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

حَرْسُ يَوْمٍ فِى سَبِيلِ اللهِ خَيْرٌ مِنْ اَلْفِ يَوْمٍ فِيمَا سِوَاهُ*

"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, onun dışında bin sene ibadet etmekten daha hayırlıdır."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin, Hakim'in, Beyhakî'-nin ve Ebu Naim'in Osman (b. Affan)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah yolunda ve sırf O'nun rızasını kazanmak için bir gece nöbet beklemek, geceleri kaim, gündüzleri naim olarak ibadet etmekten daha hayırlıdır."

KARA HAVA VE DENİZ SINIR BOYLARINDA NÖBET BEKLEMENİN FAZİLETİ HAKKINDA

Ebu Ya'lî'nin ve İbni Asâkîr'in Enes (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

Bir kimse deniz sınırında bir gece nöbet beklese, evinde bin yıl ibadet etmekten daha sevap kazanır. Bir yıl 365 gün olup her gün de bin yıl kadar olmak şartıyla."

Hakim'in ve Beyhakî'nin İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

أَلاَ أُنَبِّئُكُمْ بِلَيْلَةٍ أَفْضَلُ مِنْ لَيْلَةِ الْقَدْرِ حَارِسٌ حَرَسَ
فِى أَرْضِ خَوْفٍ وَلَعَلَّهُ أَنْ لاَ يَرْجِعَ اِلَى أَهْلِهِ*

"(Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim!) Size Kadir gecesinden daha faziletli bir geceyi haber veriyorum. O gece, bir kimsenin savaş sırasında düşmana karşı beklediği nöbet gecesidir. O öyle bir gecedir ki, nöbetçi memleketine, eşine, dostuna dönmekten ümit kesmiştir. Nöbetini sırf Allah rızası için tutmaktadır. İşte böyle bir gecelik nöbet, Kadir gecesinde ibadetten daha sevap ve daha üstündür."

Ebü'ş-Şeyh'in Enes b. Şahin'den, o da Beyhakî'den, o da Ebu Ümame'den (Allah cümlesinden razı olsun) rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Düşmanlar tarafındangözetlenen müslümanların çevresinde üç gece nöbet tutmak, Ravza-i Mutahhare'den veya Mescid-i Aksâ'dan birinde Kadir gecesini geçirmemden daha kıymetlidir. Hatta o üç gecede benim misafirim olarak aynı mescidlerden birinde benimle birlikte gecelemekten daha hayırlıdır."

Dârekutnî'nin ve İbni Zencûye'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنْ رَابَطَ لَيْلَةً حَارِسًا مِنْ وَرَاءِ الْمُسْلِمِينَ
كَانَ لَهُ مِثْلَ أَجْرِ مَنْ خَلْفَهُ مِمَّنْ صَامَ وَصَلَّى *

"Bir kimse düşmanla karşı karşıya bulunan müslümanların çevresinde, onların düşmanlardan korumak niyetiyle bir gece nöbet beklerse, o düşman karşısında bulunan ne kadar insan varsa onların hepsinin işledikleri ibadet ve taatın sevabı kadar ona sevap yazılır."

İbni Neccar'ın İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Savaş yerinde bulunan gazinin bir yerde durup hiçbir silahı kullanmasa dahi yerinde hazır bulunması, hayatında göz açıp yumuncaya kadar bile Allah'a isyan etmemiş bir kulun altmış sene ibadetinden daha hayırlıdır."

Ukaylî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i

şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir takım kimseler kıyamet günü mahşer yerine yıldırımlar gibi getirilip yine aynı şekilde hesaba çekilmeden, hiçbir şeyle muhatap kılınmadan doğrudan cennete sevkedilirler."

Bu hadis-i şerifi dinleyen sahabelerden bazıları şöyle dediler:

"Ey Allah'ın Rasulü! O bahtlı topluluk kimlerdi ? Dünyada iken ne yapmışlardır da böyle bir şerefe nail olmuşlardır?"

Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bunlar, dünyada iken mü'minleri düşmandan korumak için nöbet bekledikleri sırada şehid olanlardır."

Abd b. Humeyd'in Ebu Ümame (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

إِنَّ صَلاَةَ الْمُرَابِطِ تَعْدِلُ خَمْسَ مِئَةِ صَلاَةٍ وَنَفَقَةُ
الدِّينَارِ وَالدَّرَاهِمِ مِنْهُ أَفْضَلُ مِنْ تِسْعَمِائَةِ دِينَارٍ فِي غَيْرِهِ*

"Müslümanlarla düşmanlarının karşı karşıya savaş halinde bulunduğu sırada kıldığı bir vakit namaz diğer zamanda kıldığı 500 vakit namaz karşılığıdır. Aynı yerde müslümanlara yardım için verdiği bir lira nakit yardım da başka zamanda verdiği 900 lira yardım karşılığıdır. Hatta daha da fazladır."

MÜCAHİDLERİN VE GAZİLERİN FAZİLETİ HAKKINDA

Deylemî'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَقْرَبُ النَّاسِ مِنْ دَرَجَةِ النُّبُوَّةِ أَهْلُ الْجِهَادِ وَأَهْلُ الْعِلْمِ لِأَنَّ أَهْلَ الْجِهَادِ يُجَاهِدُونَ

عَلَى مَا جَائَتْ بِهِ الرُّسُلُ وَأَمَّا أَهْلُ الْعِلْمِ فَدُلُّوا النَّاسَ عَلَى مَا جَائَتْ بِهِ الْأَنْبِيَاءِ*

"Mü'minlerden peygamberlerin derecelerine en yakın olanları mücahidlerle alimlerdir. Çünkü rasuller getirdikleri dinin hükümlerine göre cihad ederler. Alimler de peygamberlerin kendileriyle gönderilen şeriati insanlar arasında yaymak için delillik (rehberlik) edip onların yaptığını yaparlar."

Ahmed b. Hanbel'in Ebu Said (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Sana takva üzerine hareket etmeni tavsiye ediyorum. Herşeyin başı Allah korkusudur. Sana cihadı da tavsiye ediyorum. Çünkü cihad bu dinin ruhbaniyyetidir. Yani cihad etmek dindarlığın temelidir. Sana zikretmeyi de tavsiye ediyorum. Keza Kur'an okumayı da... Çünkü Allah Teala'yı güzel isimleriyle zikir ve Kur'an okumak, gökte senin ruhun, yerde de zikrindir."

İbni Hıbban'ın Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda savaşan kimse, her zaman namazda duran, her vakit Kur'an okuyan, oruç tutan ve sadaka veren bir kimse gibidir. Bu kimse savaştan dönüp evine kavuşuncaya kadar durumu hep öyledir."

Ebü'ş-Şeyh'in İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"İnsanoğlunun amellerinin tamamını Kiramen Kâtipleri bilirler ve hepsini defterlerine yazarlar. Fakat mücahidlerin hayra dönük amellerini yazamazlar. Muhakkak ki Allah Teala insanların amellerini bilip yazmak için yarattığı melekler mücahidin sevabının az bir kısmını bile yazmaktan aciz kalırlar. Çünkü gazilerin amellerini ve onların sevaplarını ancak hakkıyla Allah Teala bilir."

Taberânî'nin Ebü'd-Derda (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Denizlerde savaşan bir gazi ile karada savaşan bir gazinin fazilet farkı, karada savaşan bir gazi ile evinde oturan normal bir müslümanın farkı gibidir."

Ebu Nuaym'ın İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah yolunda cihaddan sonra kabul olunmuş bir hac kadar önemli başka ibadet yoktur.

Abdül Cebbar Mekhul'den mürsel olarak rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah yolunda savaşa katılmak 40 defa kabul olunmuş hac yapmaktan efdaldir."

Buharî, Müslim ve Hakim'in Ebu Hüreyre'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

وَفْدُ اللهِ ثَلاثَةٌ اَلْغَازِى وَالْحَاجُّ وَالْمُعْتَمِرُ*

"Allah Teala'nın şerefli ve faziletli kulları üç bölüktür:
1. Gaziler (savaşanlar),
2. Hac yapanlar,
3. Umre yapanlar."

İbni Zencuye'nin İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Teala'nın gaziler, hacılar ve umreciler olmak üzere üç sınıf has kulu vardır. Bunlar Allah Teala'nın davetine uyarak bu görevleri için koşup gelmişlerdir. Bu has kullar Allah Teala'dan ne dilerlerse alırlar. Hiçbir istekleri karşılıksız kalmaz.

Said b. Mansur'un merfu olarak rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ صَافَحَ حَاجًّا أَوْ غَازِيًا فَكَأَنَّمَا صَافَحَ سَبْعِينَ نَبِيًّا*

"Kim bir gazi veya hacı ile cihad veya hac dönüşü musafaha ederse, ona 70 peygamberle musafaha etmişcesine sevap yazılır."

ZENGİNLERİN FAKİR GAZİLERE MADDÎ YARDIMDA BULUNMALARININ VE BEDEL GÖNDERMENİN FAZİLETİ

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلاَ تَعَاوَنُوا عَلَى الإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللهَ إِنَّ اللهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ*

"...İyilik ve (Allah'ın yasaklarından) sakınma üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah'tan korkun. Çünkü allah'ın cezası çetindir." (Maide suresi, ayet. 2)

Zenginlerin, zamanının peygamberlerini, velilerini, sultanlarını gerek para, gerekse beden ile desteklemesi dinin emridir. Hatta bu hususta zenginlerin yükümlülüğü vardır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de, Zülkarneyn ile ilgili olarak bu konuda Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

قَالَ مَا مَكَّنِى فِيهِ رَبِّى خَيْرٌ فَأَعِينُونِى بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا*

"(Zülkarneyn) dedi ki: "Rabbimin beni içinde bulundurduğu nimet ve kudret daha hayırlıdır. Siz bana kuvvetinizle destek olun da, sizinle onlar arasına aşılmaz bir engel yapayım." (Kehf suresi, ayet. 95)

Ahmed b. Hanbel'in, Beyhakî'nin Ebu Bekre (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse dünyada AllahTeala'nın halifesi olan padişaha yardım eylese kıyamet gününde Allah Teala da o kuluna yardım eder. Zamanın zenginleri, müslümanların devlet hazinesini iflas etmiş, yardıma muhtaç hale gelmiş bulsalar o devletin meşru harcamalarına yardım etmeleri, gerektiğinde evlatlarını askere gönderip ve yine gerektiğinde savaşa katılmalarını sağlamaları gerekir. Aksine hareket devlete ihanet ve Allah Teala'ya isyan sayılır. Kıyamet gününde Allah Teala o zengin kullarına rahmet nazarı ile bakmaz."

Özetlersek, ilk insandan Adem Aleyhisselam'dan son insana kadar böyle hareket etmek imanlı zenginler için değişmeyen bir sünnettir.

Ebu Davud'un, Nesaî'nin ve Dârekutnî'nin Enes (ra)'-den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَأَلْسِنَتِكُمْ فَمَنْ جَهَّزَ غَازِيًا وَلَوْ بِسِلْكِ إِبْرَةٍ غَفَرَ اللهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَمَا تَأَخَّرَ وَمَنْ جَهَّزَ غَازِيًا وَلَوْ بِدِرْهَمٍ أَعْطَاهُ اللهُ تَعَالَى سَبْعِينَ دَرَجَةً فِي الْجَنَّةِ مِنَ الدُّرِّ وَالْيَاقُوتِ*

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Sizler mallarınızla, canlarınızla ve dillerinizle müşriklere karşı gerektiğinde savaşınız. Sizden biriniz, iğnesine iplik geçirip elbisesini diksin diye bir mücahide yardımda bulunursanız Allah Teala o kulun geçmiş ve gelecekteki bütün günahlarını bağışlar. Yine bir kimse bir gaziye bir kuruluşluk yardımda bulunursa Allah Teala o kulunu inci ve yakuttan yapılmış yetmiş ayrı cennetle şereflendirir."

Abd b. Humeyd'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا حَتَّى يَسْتَقِلَّ كَانَ لَهُ مِثْلَ أَجْرِهِ حَتَّى يَمُوتَ اَوْ يَرْجِعَ*

"Bir kimse bir gazinin bütün ihtiyaçlarını temin edip savaşa gönderse, o kimse savaşta kalıncaya kadar veya sağ kalıp memleketine, evine ulaşıncaya kadar o gazinin kazanacağı sevabın aynısı onu teçhiz edene de verilir."

Hâtıb'in bir sahabeden rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir sadaka yetmiş kötülüğün kapısını kapatır, yetmiş ayrı felaketin önüne geçer ki, bu kötülüklerin en hafifi cüzzam (tedavisi çok zor olan miskin hastalığı) ve Bars (alaca) hastalıklarıdır."

Said b. Mansur'un merfu olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Yakınlarından veya herhangi bir kimseden bir gaziyi savaşa hazır halde techiz eden ve savaşa yollayan kimse bizzat o savaşa katılmışcasına sevap kazanır."

GAZİLERİ İNCİTİP ONLARA FENALIK ETMENİN CEZASI

Rafii'nin ve Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ لَمْ يَعْرِفْ حُرْمَةَ الْغَازِى فَهُوَ مُنَافِقٌ وَمَنْ أَبْغَضَ غَازِيًا فَقَدْ أَبْغَضَنِى وَمَنْ أَبْغَضَنِى فَقَدْ بَرِئَ مِنَ الْإِسْلَامِ وَمَنْ آذَى غَازِيًا فَقَدْ آذَانِى وَمَنْ آذَانِى فَقَدْ حَرَّمَ اللهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ*

"Bir kimse gazinin hakkına saygı göstermeyip uygunsuz davransa o kimse münafıktan başkası değildir. Bir kimse gaziye arkasından çekiştirip buğzetse o kimse İslam dairesinden çıkmış olur. Gaziye eza ve cefa eden doğrudan bana eza ve cefa etmiş olur. Bana eza eden kimseye Allah Teala cennetini haram kılar. Öyle bir kimsenin yeri doğrudan cehennemdir."

Dârekutnî ve Deylemî'nin Ali (kav)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda savaşan kimseye eziyet etmekten, onları incitmekten sakının. Çünkü Allah Teala onları incitenlere darılır. Onları inciten peygamberlerden birini incitmiş olur. Allah Teala gazinin duasını muhakkak kabul eder."

SAVAŞA GİDEN BİR GAZİNİN EŞİNE VE ÇOCUKLARINA İKRAMDA BULUNMANIN ÖNEMİ

Taberânî ve İbni Hıbban'ın Zeyd b. Hâlid (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular.

"Bir kimse savaşa katılacak bir gazinin ihtiyaçlarını Allah rızası için giderirse Allah Teala o kimseye gaziye verdiği sevabın tamamı kadar sevap verir. Geride bıraktığı eşine ve çocuklarına ikramda bulunur, ihtiyaçlarını giderirse, Allah Teala ikramda bulunduğu her gazi yakını sayısınca o kimseye gazilik sevabı ikram eder. Onları her türlü sıkıntıdan, tehlikeden korursa, Allah Teala da o kimseyi ahiretin her türlü sıkıntısından ve dehşetinden korur. O kimse ayrıca Mahşer yerinde Arş'ın gölgesinde gölgelenip, mahşer yerinin sıcağına karşı korunur. Bundan başka cennette de Allah Rasulü (sav)'nün komşusu olur."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin Muaz (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا اَوْ خَلَّفَهُ فِى اَهْلِهِ بِخَيْرٍ فَهُوَ مَعَنَا
فِى الْمَحْشَرِ وَالْجَنَّةِ وَأَشَارَ بِالسَّبَابَةِ الْوُسْطَى *

"Bir kimse bir gaziyi techizatlandırsa, hiçbir eksiğini bırakmadan savaşa hazır hale getirse, yahut bir gazinin eşini çocuklarını, gazi savaştan dönünceye kadar koruma altında bulundursa ve bu süre zarfında bütün ihtiyaçlarını görse, o kişi mahşer yerinde de cennette de her zaman benimle beraberdir. Allah Rasulü (sav) şehadet parmağı ile orta parmağını beraber tutup "İşte şu iki parmağın beraberliği gibi benimle beraber olacaktır" diyerek ifade buyurdular."

Beyhakî'nin Zeyd b. Hâlid (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) hadis-i şeriflerinde şöyle buyurdular:

"Zengin bir kimse, fakir fakat âşık bir kimseyi hacca gönderse, yahut savaşa gitmek isteyen, fakat eksiklerini satın

alma gücü bulunmayan bir gaziyi tam teçhizat donatıp savaşa gönderse veya hacının, yahut gazinin geride bıraktıkları eş ve çocuklarını himaye edip ihtiyaçlarını giderse, yahut oruç tutan fakirlere iftar ettirse, o hacının veya gazinin, yahutta oruç tutan fakirin kazandıkları sevabın aynısını eksiksiz Allah Teala o kuluna da verir. Nitekim Allah Teala buyuruyor:

إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ*

"...bil ki, Rabbin, affı bol olandır..." (Necm suresi, ayet. 32)

Allah Teala'nın mağfireti çoktur. O, cimrilikten münezzehtir. Dünyada mü'min kafir ayırt etmeden verir. Ancak ahirette ikramı mü'min kullarına olacaktır. Nitekim yine Allah Rasulü (sav), Hazreti Ömer'e şöyle buyuruyor:

"Yâ Ömer! Allah Teala'nın rahmeti benim anlattığımdan çok daha fazladır. Sen Allah'ın rahmetinden çok istemeye bak..."

ALLAH TEALA GAZİLERİN IRZ VE NAMUSLARINI KORUR ONLARA YANLIŞ BAKANLARIN DA EN AĞIR OLARAK CEZASINI VERİR

Ahmed b. Hanbel'in, Ebu Davud'un, Nesaî'nin, İbni Hıbban'ın ve Ebu Avane (ra)'ın Selman b. Büreyde'den, o da babasından rivayetlerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Mücahidlerin ve gazilerin eşlerinin (ve çocuklarının) evinde oturup savaşa katılmayanlar üzerindeki hakları analarının (ve çocuklarının) hakları gibidir. Onlara karşı hainlik etmek de tıpkı anaya karşı hainlik etmek gibidir. Onlarla zina eden kimse anasıyla zina etmiş gibi günah işlemiş kabul edilir.

Bir kimse mücahidin ve gazinin emanet bıraktığı eşi ile zina etse, Allah Teala o kişiyi kıyamet günü, mahşer yerinde ayakları üzerindeki dikili tutup şöyle hitap eder:

"Benim gazi kulum, eşini sana emanet bırakarak din için, vatan için, namus için savaşmaya gitti. Her hususta onu himaye edeceğine dair sana güvendi. Sen ise onun ırzını ve namusunu başkalarından sakınacak ve koruyacak, her türlü ihtiyacını görecek yerde emanete hıyanet ettin. Irz ve namusunu kirlettin..." buyurarak mahşer halkının içinde o kişiyi teşhir ve rezil eder. Daha sonra ırzına hıyanette bulunulan gaziyi huzuruna alıp şöyle hitapta bulunur:

"Ey Gazi kulum! Emanet bıraktığın namusuna hainlik eden bu kişinin hayır ve ibadet sevabı olarak nesi varsa, hepsi senindir. Hepsini alacaksın. O hayır ve sevaplar senin amel defterine geçecektir."

Allah Teala o hain kuluna tekrar şöyle seslenir:

"Ey hain! Emanet olan gazi kulumun namusuna hainlik ettin. Bundan sonra sen azabımın en şiddetlisi ile cezalanacaksın."

Gerek bu hadis-i şeriften, gerekse daha önce geçen hadis-i şeriflerden anlaşılacağı üzere Allah katında makbul ve mübarek kişilere, onların mal, can, ırz gibi emanetlerine hıyanette bulunmak, mübarek gün ve gecelerle haftanın pazartesi ve perşembe gecelerinde, Arafe ve bayram gün ve gecelerinde, Cuma günlerinde, Recep, Şaban ve Ramazan aylarında, Muharrem ve Zilhicce aylarının ilk on gün ve gecelerinde, Mekke, Medine ve Kudüs gibi şehirlerde işlenen günahlar, diğer gün ve yerlerde işlenen günahların cezalardan daha ağır, o cezalara verilecek azaplar da çok daha şiddetli olacaktır. Akıllı olan kimse bu anlatılanlar üzerinde fazlaca düşünmeli, ona göre hareket etmelidir.

Allah Teala cümlemizi nefse uymaktan ve emanetlere hainlik etmekten muhafaza buyursun...

TEBUK SAVAŞI VE O SAVAŞTA SAHABELERİN YAPTIKLARI FEDEKÂRLIKLAR

Cihan imparatorluğu sayılan Bizans'a karşı Tebük savaşına niçin karar verildi? Alınan sonuç nedir?

Allah Rasulü (sav)'nün düşmanları olan ve Arap Yarımadası'nda bulunan tüm müşrikler bir araya gelip her kabile ayrı ayrı, Allah Rasulü aleyhinde Rum Kayseri'ne (Bizans İmparatoru'na), içerikleri aynı olan mektuplar yazıp göndermeye karar verdiler. Mektupların içeriği (muhtevası) şöyle idi:

"Burada (Arabistan'da) peygamberlik iddiasında olan şahıs öldü. Şu sıralarda memlekette müthiş bir kıtlık hüküm sürüyor. Açlıktan pek çok insan öldü, mallar, hayvanlar telef oldu. Şimdi onların (müslümanların) üzerine asker göndermenin tam zamanıdır. Hiç zayiat vermeden sonuç alırsınız. Memleket de bu sıkıntıdan böylece kurtulmuş olur..."

Müşrik Arap kabilelerinin mektupları İmparator Herakl'a ulaşınca üzerinde bomba tesiri yaptı. Devlet, ileri gelenlerini derhal toplayarak onlarla görüşmeler yaptı. Sonunda 40.000 kişilik bir ordu ile Medine'ye gelip müslümanların işini bitirmeye karar verdiler. Kısa zamanda bütün hazırlıklar yapılıp ordu yola çıkarıldı.

O sıralarda Bizans'ın üç eyaleti durumunda olan Suriye'de, özellikle de Şam'da yapılan bu hazırlıkları gören tüccarlar da mallarını satmak için Medine'ye kadar gelmişlerdi. Gördüklerini ve duyduklarını bir bir Allah Rasulü (sav)'ne ve sahabelere anlattılar.

Allah Rasulü (sav) derhal ashabın ileri gelenleri ile istişarelere başladı. Sonra da minbere çıkıp güzel bir hitabede bulundu. Sahabelerden, durumlarına göre bu önemli sefer için fedakârlıkta bulunmalarını istedi. Şehitlik ve gazilik üzerinde etkileyici konuşmalar yaptı. Onlara hem dünya hem de ahiret için müjdeli haberler verdi.

Hazreti Ömer (ra) diyor ki:

"Allah Rasulü (sav)'nü dinledikten sonra herkes kalkıp

ellerinde ve evlerinde neler varsa ve neler verebileceklerse getirip Allah Rasulü'ne teslim etmek üzere evlerine gittiler. Ben de öyle yaptım. Eve giderken kendi kendime:

"Her hayır ve fazilet yarışında Ebu Bekir bütün sahabelerin önüne geçti. Her zaman en büyük fedakârlığı o yaptı. Bu defa yapacağım yardımla ben Ebu Bekir'i geçeyim" deyip elimde ve evimde ne varsa yarısını alıp Allah Rasulü (sav)'ne geldim. O sırada Ebu Bekir de geldi. Getirdiklerini Allah Rasulü'nün mübarek ellerine koydu. Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Ey Ebu Bekir! Aile fertlerin için evinde hiçbir şey bırakmadın mı?" Hazreti Ebu Bekir (ra):

"Ey Allah'ın Rasulü! Evimde aile fertlerim için ancak Allah'ı ve Rasulü'nü bıraktım" dedi. Ben de getirdiklerimi Allah Rasulü'nün önüne bıraktım. Allah Rasulü (sav) bana da:

"Ey Ömer! Ailen için evinde birşey bırakmadın mı?" buyurdu. Ben de:

"Ey Allah'ın Rasulü! Servetimin yarısını aile fertlerime bıraktım, yarısını da size getirdim" deyince Allah Rasulü (sav):

"Sizin ikinizin arasındaki derece farkı sözlerinizdeki gibidir" buyurdular. Ve ilave ettiler:

"Ey Ebu Bekir! Fazilet ve fedakârlık yarışında hiç kimse sana erişemez."

Tirmizî'nin Abdullah ibni Semüre (ra)'den rivayetine göre bu zat diyor ki:

"Bir de gördük ki Hazreti Osman (ra) eteğine bin dinar altın koymuş geldi ve Allah Rasulü (sav)'nün önüne koydu. Allah Rasulü (sav) mübarek elleriyle o dinarları karıştırırken bizzat gözlerimle gördüm" dedi.

Bir başka rivayette de Hazreti Osman (ra) Ceyşü'l-Usre, yani Tebük seferi için bin dinar altın para, yetmiş kadar at, ayrıca 300 miskal altın getirip müslüman askerlerin mühimmatı için teslim eyledi. Bundan sonra Allah Rasulü Osman (ra) için bir güzel dua buyurdu. "Allah'ım! Osman'dan razı ol. Ben ondan razıyım" diyerek duasını bağladı.

Hazreti Osman'la ilgili olan bir başka rivayette de:

"Allah'ım! Osman'dan hesabı sen kaldır" diyerek dua buyurduğu nakledilmiştir.

Hazreti Osman (ra) ile ilgili bir rivayet de şöyledir:

"Tebük seferine hazırlık haberi çıktığı sırada Hazreti Osman 100 develik bir ticaret kervanını Şam tarafına doğru hareket ettirmek üzere idi. O 100 deveyi sırtlarındaki ticaret mallarıyla birlikte müslüman askerlere mühimmat olmak üzere getirip Allah Rasulü (sav)'ne teslim etti. Bu fedakârlıklarından dolayı Allah Rasulü (sav) ona pek çok duada bulunduğu için, hadis ve tefsir alimleri "Ahirette Osman için hesap yoktur" demişlerdir.

Rivayete göre cennetle müjdelenen on sahabeden biri olan Abdurrahman b. Avf'ın (Allah cümlesinden razı olsun) 8 bin dirhem gümüş parası olup onun yarısı olan 4 bin dirhem kuruşunu alıp Allah Rasulü (sav)'ne getirdi. Allah Rasulü de o parayı diğer parlarla birlikte askerin mühimmatı için sarfeyledi.

Allah Rasulü (sav), Abdurrahman b. Avf'ın malının bereketlenmesi için özel dua buyurdu, o da bundan sonra çok zengin oldu. Tefsir ve hadis alimleri en zengin müslümanın Abdurrahman b. Avf (ra) olduğunu söylemişlerdir.

Her zaman için müslüman bir mücahide yardımda bulunmak her hususta zengin olmak için yegane yoldur. Mücahide yardım edenin parası bereketle olur. Bu husus defalarca denenmiştir.

Aslında Allah Rasulü (sav)'nün ordunun ihtiyacını görmek için kimseye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun mukaddes gücünde ve mu'cizelerinde dağların taşların onun emrinde olduğu, istediği takdirde taşların ağaçların altın, gümüş ve mücevher olacağında şüphe yoktur. Kıyamete kadar gelecek ümmetlerine örnek olması için sahabelerin fedakârlığını örnek göstermiştir. Bu husus o günden bugüne, hatta kıyamete kadar devam edecek olan bir sünnettir. Savaşa bizzat katılanlarla onları paralarıyla destekleyenler, şehitlik ve gazilik şerefini bu suretle paylaşmış olmaktadırlar. Gerektiğinde askere yardım etmeyen kendi kendine kötülük yapmış olmaktadır. Nitekim Allah Teala buyuruyor:

هَا أَنْتُمْ هَا أُولاَءِ تَدْعُونَ لِتُنْفِقُوا فِى سَبِيلِ اللهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخَلُ وَمَنْ يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَفْسِهِ وَاللهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لاَ يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ*

"İşte sizler, Allah yolunda harcamaya çağırılıyorsunuz. İçinizden kiminiz cimilik ediyor. Ama kim cimrilik ederse, ancak kendisine cimrilik etmiş olur. Allah zengindir, siz ise fakirsiniz. Eğer O'ndan yüzçevirirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir. Artık onlar sizin gibi de olmazlar." (Muhammed suresi, ayet. 38)

Bu ayete göre insanlar farz olan harcamayı yapmak zorundadırlar. Eğer bunu yerine getirmezlerse, helaki hak eden bir topluluk olurlar.

Bir başka ayette de aynı konuda şöyle buyuruluyor:

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا*

"Eğer iyilik ederseniz, kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz..." (İsrâ suresi, ayet. 7)

Bu konuda daha başka ayetler de bulunmaktadır.

İSLAM DİNİNDE EKMEĞİN ÖNEMİ VE BİZDEN BEKLENEN

Hatib'in ve Deylemî'nin merfu olarak rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

خَلَقَ اللهُ تَعَالَى الْقَمْحَ مِنْ ضِيَائِهِ وَالشَّعِيرَ مِنْ بَهَائِهِ فَإِذَا اسْتَخَفَّ قَوْمٌ بِهِمَا ابْتَلاَهُمُ اللهُ تَعَالَى بِالْجُوعِ وَيَشْتَكِيَانِ الَى اللهِ تَعَالَى فَيَقُولاَنِ إِلٰهَنَا اسْتَخَفَّ بِنَا*

"Allah Teala buğdayı kendi nurundan yarattı. Arpayı da

kendi kıymetinden... Herhangi bir millet bu iki mukaddes nimeti küçümserse, Allah onları kıtlıkla terbiye eder. Her iki nimet de Allah Teala'ya o milleten birlikte şikayette bulunurlar ve ilahımız! Bu millet bizi hor görüyor, bizimle sanki alay ediyorlar" derler."

İmam Ebu Mansur ed-Deylemî'nin "Müsnedü'l-Firdevs" adlı eserinde Enes ve Ebu Musa el-Eş'arî (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şu duayı irad buyurmuşlardır:

أَللَّهُمَّ مَتِّعْنَا بِالْإِسْلَامِ وَبِالْخُبْزِ فَلَوْ لَا الْخُبْزَ مَا أُصَمْنَا وَلَا صَلَّيْنَا وَلَا حَجَّيْنَا وَلَا غَزَوْنَا* وَقِيلَ أَكُلٌّ هَذَا عَلَى خُبْزٍ؟ قَالَ نَعَمْ*

"Allah'ım! Bizleri İslam dini ile şereflendir. Ekmekle de şereflendir (bizi İslam'sız ve ekmeksiz bırakma!) Ekmek olmasaydı ne oruç tutabilir, ne namaz kılabilir, ne hac edebilir, ne de cihad yapabilirdik. Denilmiştir ki:

"Bunların hepsi ancak ekmekle mi yapılabilir? Başka türlü imkân yok mudur?"

"Evet, hepsinin yapılabilmeleri ekmeğin varlığına bağlıdır. Ekmek olmadan bunların hiç birisi yerine getirilemez. Cebrail Aleyhisselam Rabbim'den getirip bana haber verdi. Buyurdular ki:

Allah Teala sizin rızkınıza kefildir. Buyurdular ki: "Ben şanı yüce olan Allah onların rızkını buğdaydan yarattım."

Ebu Naîm'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إِذَا فَرَّجْتُمْ فِى حَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ فَتَمَتَّعُوا لِكَيْ لَا تَتَّكِلُوا وَأَكْرِمُوا الْخُبْزَ فَإِنَّ اللهَ تَعَالَى سَخَّرَ لَكُمْ مِنْ بَرَكَاتِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ*

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Sizler hac veya umre için evinizden çıktığınız zaman, muhtaç olanlarınız yollarda veya Mekke'de ticarette bulunup rızkınızı kazanın. Ancak rızık elde etmek için sebeplere değil,

Allah'a güvenip dayanın. Muhakkak ki Allah Teala (cc) ekmeği göğün ve yerin bereketinden yaratıp sizin yararınıza sunmuştur. Onu rahatlıkla yer ve vücudunuza yarar sağlarsınız."

Hâkim'in, Beyhakî'nin ve Taberânî'nin Aişe (ra)'den, Ebu Sekîne'den ve Abdullah b. Ümmüharam (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

أَكْرِمُوا الْخُبْزَ فَإِنَّ اللهَ أَكْرَمَهُ فَمَنْ أَكْرَمَ خُبْزًا كَرَّمَهُ اللهُ تَعَالَى فَإِنَّهُ أَنْزَلَهُ مِنْ بَرَكَاتِ السَّمَاءِ وَأَخْرَجَهُ مِنْ بَرَكَاتِ الْأَرْضِ*

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Ekmeği ikram ederek ona olan saygı borcunuzu yerine getirin. Bir kimse ekmeğe gereken saygıyı gösterirse, Allah Teala o kuluna beklemediği yerden çeşitli ikramlarda bulunur. Muhakkak ki, Allah Teala ekmeği göğün bereketinden indirdi. Yerin bereketinden ortaya çıkarıp sizin yemenizi kolaylaştırdı. Bu hususta Allah Teala'nın sonsuz kudretini ve gücünü iyi düşününüz. Orta yere gelen ekmeğin aslı nedir? Neden yaratılmıştır? Nereden gelmiştir? Kaç şeyden meydana gelmiştir? Nitekim Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ اِلَى طَعَامِهِ* أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا*
ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا* فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا* وَعِنَبًا وَقَضْبًا*

"İnsan yediğine bir baksın! Şöyle ki: Yağmurlar yağdırdık. Sonra toprağı göz göz yardık da oradan ekinler, üzüm bağları, sebzeler, zeytin ve hurma ağaçları, iri ve sık ağaçlı bahçeler, meyveler ve çayırlar bitirdik. (Bütün bunlar) sizi ve hayvanlarınızı yararlandırmak içindir." (Abese suresi, ayet. 24-32)

Hâkim'in Amr b. Cübeyr (ra)'den riayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

خَلَّعُوا نِعَالَكُمْ عِنْدَ الطَّعَامِ فَإِنَّهَا سُنَّةٌ جَمِيلَةٌ*

"Yemek yiyeceğiniz vakit ayaklarınızdaki ayakkabılarını-

zı çıkarınız. Çünkü böyle yapmak Allah Rasulü (sav)'nün güzel sünnetlerindendir."

Taberânî ve Beyhakî'nin Aişe ve Ümmü Seleme (ra)'-den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لاَ تَقْطَعُوا الْخُبْزَ بِالسِّكِّينِ كَمَا يَقْطَعُ الأَعَاجِمُ*

"Ekmeği Acemlerin bıçakla kestiği gibi bıçakla kesmeyin. Öyle yapmak ekmeğin bereketini giderir."

Bir başka rivayette de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Ekmeği elinizle kırıp koparın. Çünkü elle bölmekte bereket vardır. Bıçak ile kesmek kibirliliğin alametidir."

Bir kimse yemek yiyeceği sırada ekmeği ufak ufak bölsün. Bölüm sırasında aşağıdaki duayı üç, beş, yedi veya onbir defa okusun. O sofrada pek çok bereket ve sırlar meydana gelir. Bu husus defalarca denenmiş ve şaşılacak sonuçlar görülmüştür. Ben bu hususta okumayı adet haline getirmek isteyenlere ders olarak veriyorum. (Metin yazarı bu ifadeyi kullanıyor.) Özellikle fakirlerin sofralarında veya yemeğin az bulunduğu bir yerde bu dua bildirilen şekilde muhakkak okunmalıdır. Allah Rasulü (sav) bu duayı okuyup nice bereketler mucize olarak görülmüştür. Gaflet edilmemelidir. Dua budur:

اَللَّهُمَّ عَظِّمْ فِيهِ الْبَرَكَةَ*

Allâhümme azzım fîhil berekeh*
"Allah'ım! Bu yemeği çoğaltıp bereketli eyle."

Taberânî'nin, Hâkim'in, Tirmizî'nin İbni Abbas (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

لاَ تَأْكُلُوا بِأُصْبُوعَيْنِ وَلاَ بِالشِّمَالِ فَإِنَّهُمَا أَكْلَةُ الشَّيْطَانِ وَكُلُوا بِثَلاَثِ أَصَابِعَ فَإِنَّهَا سُنَّةٌ وَلاَ تَأْكُلُوا بِالْخَمْسِ فَإِنَّهَا أَكْلَةُ الأَعْرَابِ وَلاَ تَأْكُلُوا مُتَّكِئِينَ فَإِنَّهَا عَادَةُ الْمُنْكِرِينَ وَلاَ تَشُمُّوا الْخُبْزَ كَمَا تَشُمُّهُ السِّبَاعُ*

"(Sevgili ashabım ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim!) Sizler yemeğinizi iki parmağınızla ve sol elinizle yemeyiniz. Çünkü bu şekilde yemek yemek şeytanın adetidir. Mü'min yemeğini sol elle yiyemez. Yemeğinizi muhakkak üç parmağınızla yiyiniz. Üç parmağı bir arada kullanarak yemek yemek Allah Rasulü (sav)'nün sünnetidir. Beş parmağınızı birden kullanarak da yemeyiniz. Çünkü bu şekilde yemek yemek de fellahların (cahil arapların) âdetidir. Duvara, yastığa veya herhangi bir şeye yaslanarak da yemek yemeyiniz. Bu şekilde yemek de kibirli kişilerin adetidir. Ekmeği koklamayınız. Çünkü ekmeği ancak hayvanlar koklayarak yer."

Nesaî'nin, İbni Sünnî'nin Ebu Ümame'den, Beyhakî ve Hâkim'in de İbni Abbas (ra)'dan rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Yemek yemeğe بِسْمِ اللّٰه (Bismillah) ve بَرَكَةُ اللّٰه (Bereketüllah) deyip başlayınız. Yemeği yiyip doyduktan sonra اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى (Elhamdü lillâhillezî)'den يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ (Yevme yekûmül hısâb)'a varıncaya kadar tamamı okunmalıdır. Yemek yiyip Elhamdülillâh dendikten sonra bu duayı kim sonuna kadar okursa, gelmiş ve gelecek günahlarının tamamı affolunur. Bu konu "Mefzaü'l-Halâyık Menbaü'l-Hakâyık" adlı eserde geniş bir şekilde işlenmiştir.

Yemek sonunda okunması tavsiye edilen dua şudur:

أَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى وَهَبَ لِى عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّى لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ * رَبِّ اجْعَلْنِى مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِى رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ * رَبَّنَا اغْفِرْ لِى وَلِوَالِدَىَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ *

"İhtiyar halimde bana İsmail'i ve İshak'ı lütfeden Allah'a hamdolsun! Şüphesiz Rabbim duyan işitendir."

"Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle. Ey Rabbimiz! Duamı kabul buyur!"

"Ey Rabbimiz! Amellerin hesap olunacağı gün beni, anababamı ve mü'minleri bağışla!" (İbrahim suresi, ayet. 39-41)

Rivayete göre, İsmail Aleyhisselam doğduğu zaman ba-

bası İbrahim Aleyhisselam 99 yaşında idi. İshak Aleyhiselam doğduğunda da 112 yaşında bulunuyordu. İshak peygamber, İsmail peygamberden 13 sene sonra Sare'den dünyaya gelmiştir. İsmail Aleyhisselam da Hacer'den doğmuştur.

EKMEĞİN BÜYÜK KERAMETİ HAKKINDA DÂNİYAL PEYGAMBER'DEN BİR HİKAYE

Rivayete göre, Dâniyal Aleyhisselam yolda giderken:

"Ey Dâniyal! Dur, birazcık bekle. Çok acaip bir şey göreceksin" diye bir ses duydu. Dâniyal Aleyhisselam etrafına bakındıysa da bir şey göremedi. İkinci defa aynı şekilde kendisine tekrar seslenildi. Bu defa yine durdu ve bakınmaya başladı. Sonunda bir evden çağırıldığını anladı ve bundan sonra olanları şöyle anlattı:

"Bana "bu evin içerisine gel" diyerek seslenilmeye devam edildi. Ben de o eve girdim. Evin içerisinde inci ve yakutlarla bezenmiş bir sedir ve üzerinde aynı kıymette bir sergi. Beni çağıran ses o sergiden geliyordu. Ses gelmeye devam etti:

"Ey Dâniyal! Sedirin üzerine çık da bak bakalım. Acaip şeyler göreceksin."

Bunun üzerine sedirin üzerine çıktım. Sedirin üzerinde misk ve ambere batırılmış gibi güzel kokan bir döşek. Döşeğin yüzü altın sırma ile bezenmiş. Döşeğin üzerinde uyur gibi yatan bir genç vardı. Genç, daha önce vefat etmiş bir kimse idi. Ölü gencin üzerindeki elbise türlü süslemelerle bezeli, kıymetine paha biçilmez bir elbise idi. Elbiseye para ile kıymet biçmek mümkün değildi.

Ölü gencin sol elinde altından bir mühür vardı. Başında altından bir tac parıldıyordu. Belinde bir yeşil kemer, kemere bağlı güzel bir kılıç... Onları seyrederken bir ses daha işittim.

"Ey Dâniyal! Bu kılıcı eline al ve üzerindeki yazıyı oku!"

Bunun üzerine ben kılıcı elime aldım, üzerindeki yazıya baktım. Şunlar yazılı idi:

"Bu kılıç, Uc oğlu Samsam'ındır. 1700 sene dünyada ömür sürdüm. 12 bin câriyenin birini izale ettim. 40 bin şehir kurdum. 70 bin ordu ile savaşıp hepsini tepeledim. Her orduda 70 bin komutanları var idi. Her komutanın yanında 12 biner asker bulunuyordu.

Adaletle hüküm vermeyi yanımdan uzaklaştırıp istediğim gibi karar veriyor. Sonucunu tayin ediyordum. İnsanların kılıçla vurmayı zevk haline getirmiştim. İnsanlara her aklıma gelen zulmü yapıyor, onların acı çekmelerinden zevk alıyordum. Gözüm o kadar karardı ki ahmaklı sınırını çoktan aşmıştım. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünmüyordum bile. Kendimden başkasına mülkiyet hakkı tanımıyordum. Herkesin nesi varsa hepsi benimdi. Bir zaman geldi hazinelerimin anahtarları 40 katır yükü oldu. Dünyanın bütün vergileri, haraçları bana geliyordu. Hayatım boyunca kimse bana karşı gelip benimle münakaşa etmedi. Ben, insanların üstünde ilahlık davasına kalkıştım. Herkesi kendime tapınmaya mecbur kıldım. Bundan da zevk alıyordum. Zaman geldi, memleketimde her şey tersine gitmeye başladı. Kısa zamanda yerden otlar bile bitmez oldu. Yiyecek içecek şeyleri bulamaz oldum. Bir avuç dolusu altına ya bir o kadar buğday veya arpa istedim. Bin ölçek altın versem bile bir lokma ekmekli zahire bulmak mümkün değildi. Sonunda aç olarak öldüm.

"Ey insanlar! Çok düşünün! Benim halimden ibret alın. Dünyanın malı mülkü sizi gururlandırmasın. Beni dünyalıklarım gururlandırdılar. Ancak, servetimin bütün günahları benim omzuma yıkıldı. Yakınlarımdan, dalkavuklarımdan hiç kimse günahlarıma ortak olamadılar. Aklı olan dünyaya ihtiyacından fazla bağlanmasın. Ancak ölümü, ölüm ötesi ahiretini düşünsün."

İnsana yakışan, daha çok ahireti düşünmek, iki yüzlülükten, samimiyetsizlikten, zulümden, insanlara eza ve cefa etmekten sakınmak ve ibadetlerle süslenmektir. Adaletle hükmetmek, fakirleri, yoksulları, dul ve yetimleri kollayıp gözetmek, onların ihtiyaçlarını gidermektir. Muhakkak ki ahirette

fayda verecek olanlar bunlardır. Bu, dünyayı ebedî yurt sananlara ibret alınacak bir hikayedir.

Bu hikaye, "Rûhu'l-Beyan Tefsiri"nde:

وَلاَ تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللهِ...*

Ayeti kerimesinin tefsirinde de geçmektedir.

İbret almayı Rabbim cümlemize nasip eylesin.

GAZİLERİN NAMAZLARI TESBİHLERİ VE ZİKİRLERİ

Yüce Allah (cc) buyuruyor:

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلاَةَ فَاذْكُرُ اللهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُ الصَّلاَةَ إِنَّ الصَّلاَةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا*

"Namazı bitirince de ayakta, otururken ve yanınız üzerinde yatarken (daima) Allah'ı anın. Huzura kavuşunca da namazı dosdoğru kılın. Çünkü namaz mü'minler üzerine vakitleri belli bir farzdır."

Bu ayet ve bundan evvel geçen iki ayet, yolculukta ve tehlikeli durumlarda namazın nasıl kılınacağını anlatmaktadır. Sünnet ve tatbikattan anlaşıldığına göre yolculuk hailnde, dört rekatli namazların kısaltılarak iki rekat kılınması için düşman tehlikesi şart değildir. 90 kilometrelik bir mesafeyi kat etmek üzere yola çıkan her müslüman bu ruhsattan istifade eder. Düşman veya beklenen tehlike karşısında kılınan farz namazların ayette iki rekat olarak tarif edilmesi, ordunun aynı zamanda seferî olmasındandır. Bu durumda cemaatle namazın nasıl kılınacağı konusunda iki uygulama şekli vardır.

Hanefîlere göre, birliklerin bir kısmı düşman karşısında dururken, diğer kısmı gelip imamın arkasında namaza durur-

lar. Birinci rekat tamam olunca yerlerine giderler. İkinci kısım gelir ve imamla birlikte bir rekat da onlar kılar, birinciler ile yer değiştirirler. Bu sırada imamın namazı tamamlanmıştır. Bunlar imamın arkasında imiş gibi (okumadan) namazlarını tamamlar ve yerlerine giderler. Diğer kısım ise gelerek veya yerlerinde -yetişemedikleri rekati kılıyormuş gibi- okuyarak namazlarını tamamlarlar.

Şafii ve Mâlikîlere göre, birinci grup imamla ilk rekatı kılınca imam ikinci rekatın kıyamında bekler, bunlar namazlarını tamamlayıp yerlerine giderler ve ikinci grup gelir, imamla bir rekat kılarlar, imam son oturuşta onları bekler, kalkıp bir rekat daha kılarlar ve imamla beraber selam verirler.

Namaz en büyük zikirdir. Allah'ı anma şekillerinin en mükemmelidir. Aklı eren kimse için onu terketmenin hemen hiçbir mazereti yoktur. Darlık zamanlarında ruhsatlar ve kolaylıklar vardır. Genişlik ve huzur zamanlarında ise vakit ve erkânına riayetle tam olarak kılınır. Allah'ı zikretmek yalnızca namaz haline münhasır olmamalı, müslüman her halinde Allah'ı anmaktan gâfil bulunmamalıdır.

Şu şekilde zikre devam etmek yerinde olur:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ*

Lâ ilâhe illellâhu muhammedun rasûlüllahi bi adedi ılmillâh*

"Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Muhammed Rasulü'ne salât ve selam olsun."

Şehadet kelimesi mü'minlerin kılıcı, düşmanlarına kırıcı, duaların efdali, zikirlerin azamıdır (en büyüğüdür).

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ*

Eşhedü en lâ ilâhe illellâhu ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh*

"Ben şehadet (tanıklık) ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Yine ben şehadet ederim ki, Muham-

med onun hem kulu, hem de elçisidir."

Deylemî'nin Ebu Ümame (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

صَلاَةُ الرَّجُلِ فِى سَبِيلِ اللّٰهِ بِخَمْسٍ وَعِشْرِينَ صَلاَةً وَصَلاَتُهُ فِى وَقْفَةٍ بِسَبْعِ مِائَةِ صَـلاَةٍ وَصَلاَتُهُ فِى الْجَمَاعَةِ بِسَبْعٍ وَأَرْبَعِينَ اَلْفَ صَلاَةٍ*

"Bir kimsenin Allah yolunda hizmette bulunurken kıldığı namazı 25 vakit kılmışcasına sevap kazandırır. Bir gazinin düşman karşısında kıldığı bir vakit namaz 700 vakit kılmışcasına sevap kazandırır. Bir gazinin cemaatle kıldığı bir vakit namaz 47 bin vakit namaza muadildir."

Deylemî'nin Maz' (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

اَلتَّسْبِيحَةُ مِنَ الْغَازِى بِسَبْعِينَ اَلْفَ حَسَنَةٍ اَلْحَسَنَةُ بِعَشْرِ اَمْثَالِهَا*

"Gazinin bir defa (Sübhânellâh) demesine karşılık 70 bin sevap verilir. O 70 binden her biri de onar kat artırılmak suretiyle değerlendirilir."

Taberânî'nin Muaz (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah yolunda savaşmakta olan gazinin Allah Teala'yı güzel isimleriyle bol bol anması (zikretmesi) ne güzeldir. O halde yapılan zikrin her kelimesi için 70 bin sevap verilir. Bunu on ile katlamak gerekir. O durumda iken sadaka vermek de aynı miktarda sevap kazanmaya vesiledir.

Alimlerden bazıları gaziler için takdir buyurulan savaş ölçünün dışındadır. Onların sevabı sayı ile ifade edilemez. Verilen rakamlar çokluk ifadesi içindir demişlerdir. Nitekim ayet-i kerimede de şöyle ifade buyuruluyor:

Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ*

"Sonra gözünü tekrar tekrar çevir bak. Göz (aradığı bozukluğu bulmaktan) aciz ve bitkin halde sana dönecektir." (Mülk suresi, ayet. 4)

MADDÎ VE MANEVÎ SİLAHLAR

Allah Teala (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ اَوِ انْفِرُوا جَمِيعًا*

"Ey iman edenler! (Silahlanarak) tedbirinizi alın. Bölük bölük savaşa çıkın, yahut (gerektiğinde) topyekün savaşın." (Nisa suresi, ayet. 71)

Barış içinde yaşamak arzu edilir bir şey olmakla beraber, tarih boyunca devamlı gerçekleştiği görülmemiştir. Uzun tecrübelerden sonra sulh, dirlik ve düzenlik isteyenlerin ancak savaşa hazır olmakla bunu elde edebilecekleri anlaşılmış, "Hazır ol cenge eğer ister isen sulh-u salâh" denilmiştir.

İslam dini, meşru müdafaa için, yeryüzünden zulmü, baskıyı kaldırmak, gerçek din ve vicdan hürriyetini sağlamak için savaşa izin vermiş, müslümanları cihada çağırmıştır. Müslümanların vazifesi her zaman cihada hazır olmak, fakat meşru sebep bulunmadıkça onu yapmamak, hazırlığı sulhun teminatı kılmaktır.

İki çeşit silah vardır.

1. Bilinen maddî silahlar. Ok, kılıç, tüfenk... derken zamanımızda füzeler, nükleer silahlar, elektronik silahlar, biyolojik silahlar... birbirini takip etmektedir.

2. Manevî silahlar. Havas ilmi gibi. Allah Teala (cc)'ın güzel isimlerinden bazılarını veya tamamını birden zikretmek, bazı sureleri okumak... Yasin suresi, Fetih suresi, İhlas suresi,

Zilzal suresi, Fil suresi, En'am suresi bunlardan bazılarıdır. Bazı ayetleri vird (zikir) olarak okumak da böyledir. Kürsî ayeti, Berae suresinin son ayetleri (Lekad câeküm...) Hasbünellâhu ve ni'mel vekil, yedi ayetler. Leyse lehâ min dûnillâhi kâşifetün, Nasrun minellâhi ve fethun karîb, Lâ ilâhe ilellâhu eddâfiu muhammedür rasûlüllah eş şâfiu... gibi bu bahsi geçen sure ve ayetlerden, Esma-i Hüsna'dan, Tevhid kelimesinden, salât ve selamlardan hangisi istenirse onu çok çok okumaktır.

Bazı salavatları okuyarak Allah Rasulü (sav)'nin ruhaniyetinden yardım istemek, Allah Teala (cc) katında şefaatını talep etmek, "Vebteğû ileyhil vesîlete..." ayeti kerimesine uyarak tevessül edinmektir.

Hazreti Kur'an'ın hepsini bir defa, üç, beş, yedi, on defa veya daha fazla okuyarak hatmedip yüceler yücesi Allah Teala'dan yardım dilemektir.

Çünkü Allah Rasulü (sav) yaptığı savaşlardan birçoğunda ayetler, dualar okuyarak Rabbine iltimas edip, yalvarıp zafer elde edilmesine vesile olmuştur.

Yine bu konuda Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْ لاَ يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللهِ مَرْجِعُكُمْ
جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ*

"Ey iman edenler! Siz kendinize bakın. Siz doğru yolda olunca sapan kimse size zarar vermez. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Artık o, size yaptıklarınızı bildirecektir." (Mâide suresi, ayet. 105)

Dârekutnî'nin Ali (kav)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Zekeriyyâ Aleyhisselam'ın oğlu Yahya aleyhisselam şöyle dedi:

"Ey İsrailoğulları! Allah Teala (cc) size kitabını okumanızı emir buyurdu. Bu Allah kelamını okuyan kimsenin durumu, sağlam bir kale içerisinde düşmandan korunan bir milletin durumu gibidir. Kalenin, çevresine karakollar ve oralara

nöbetçiler koyup korunmasını sağlarlar. Onlar kaleye yaklaşan düşmanı defederler. Aynen öyle Kur'an-ı Kerim de bir kaledir. İçerisine sığınanları düşmanlarından korur. Kur'an-ı Kerim kalesinin karakol nöbetçileri bir takım meleklerdir. Onlar o kaleye yaklaşanları bertaraf ederler, kaleye asla yaklaştırmazlar. Bu konuda Yüce Allah (cc) yine şöyle buyuruyor:

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللهِ إِنَّ اللهَ لاَ يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللهُ بِقَوْمٍ سُوءً فَلاَ مَرَدَّ لَهُ وَمَالَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ*

"Onun önünde ve arkasında Allah'ın emriyle onu koruyan takipçiler (melekler) vardır. Bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirinceye kadar Allah, onlarda bulunanı değiştirmez. Allah bir topluma kötülük diledi mi, artık onun için geri çevrilme diye bir şey yoktur. Onların Allah'tan başka yardımcıları da yoktur." (Ra'd suresi, ayet. 11)

Her insanın önünde ve arkasında koruyucu ve yazıcı melekler vardır. Bunlar insanı korudukları gibi amellerini de yazarlar. Ayette işaret edilen bir diğer husus da şudur: Allah bir millete başkalarına nazaran bazı üstünlükler ve bazı nimetler verdiğinde o millet şımarır ve ahlakını bozar da o nimete liyakatını kaybederse, Allah o nimeti onların elinden alır. Millet kendi üstün meziyetlerini bozmadığı müddetçe Allah verdiği nimeti onların elinden almaz.

Ebu Ya'li ve Hâkim'in Ali (kv)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

اَلدُّعَاءُ سِلاَحُ الْمُؤْمِنِ بِهِ يُدَافِعُ الْبَلاَءِ وَالْآفَاتِ كَمَا يُدَافِعُ عَدُوَّهُ بِالسِّلاَحِ وَعِمَادُ الدِّينِ وَنُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْاَرْضِ*

"Dua, mü'minin silahıdır. Çeşitli imtihanlar ve felaketler onunla önlenir. Nitekim düşman da maddî silahlarla önlendiği gibi. Dua aynı zamanda dinin direği, göklerin ve yerin nurudur."

İbni Asâkîr'in Nümeyr b. Evs'ten mürsel olarak ve Deylemî'nin de Ebu Musa (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Dua, Allah'ın askerlerinden bir askerdir. Yani kulun ihtiyaçlarına cevap vermek üzere Allah Teala (cc) duada yardım ve hizmet etme sırları gizlemiştir. Onunla felaketler önlenir, zalimlere karşı durulur, Levh-i Mahfuz'da takdir buyurulan ilahî irade de dua ile değiştirilir. Bu konuyla ilgisi olan aşağıdaki hikaye çok ibretlidir.

Büyük velilerden Abdülkadir-i Geylanî (ks) Hazretleri bir murakabe sırasında Rahman olan Allah'ın Arş'ını gördü. Baktı ki müridlerinden birinin hayatında 70 kişiyle zina yazılmış. Hemen şöyle dua buyurdu:

"Allah'ım! Bu 70 kişiyle meydana gelecek zina olayını o müridin rüyasında takdir buyur" deyince zâhirde olacak fiil rüyaya tebdil olundu. Böylece zinanın hükmü de o müridden düşürüldü."

İmam Turpeştî anlatıyor:

"Abdülkadir-i Geylanî (ks) Hazretleri bir gün Levh-i Mahfuz'da gördüğü müridinin 60 ayrı kadınla zina ettiği yazılı duruyor. Hemen Allah Teala'ya iltica edip yalvararak yazının zâhirden rüyaya değiştirilmesine vesile oldu."

Başka velilerin hatıralarında da buna benzer bir takım dua sonucu değişmeler anlatılmaktadır.

Allah Teala (cc), Levh-i Mahfuz'da takdir buyurduğu bir hükmünü dua ve niyaz ile değiştirebileceğini sebepler zincirine bağlayarak haber vermektedir. "Nasıl olsa kaderim değişmeyecek. Cennetliksem cennette, cehennemliksem cehennemde olacağım. Kaderim değişmeyeceğine göre ibadete ne lüzum var" diyerek ibadet ve taatları terkedenleri Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde lanetlemektedir. Böyle düşünenleri bu ümmetin mecusileri olarak nitelemektedir.

İbadet ve taatlarda bulunmadan Allah'tan ecir ve kabul bekleyenler zamanımızın farmasonları, mason uşaklarıdır. Elbetteki kişide ibadet ve taat olmayışı bir ölçüde cehennemlik alametidir. Bu hususlar Kur'an-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde

açıkça belirtilmektedir. Alimler ve Allah dostları bunu böyle bilmekte ve böyle öğütlemektedirler.

Allah Teala mü'min ile kafirin ayırd edilmesi için şehadet kelimesini söylemeyi, namaz kılmayı, oruç tutmayı, zekât vermeyi ve hacca gitmeyi emir buyurmuş, kimin hangi yolda olduğu böylece belli olmuştur. Bunları yerine getirenler mü'min olduklarını ortaya koyarlar. Bu emredilen şeyler kişide iman alametleridir. Mü'minler bunlarla iki cihanda iftihar ederler.

KUR'AN-I KERİM'İ SIK SIK HATMETMENİN ÖNEMİ

Yüce Allah (cc) buyuruyor:

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِى الْأَرْضِ وَلاَ طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ اِلاَّ أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِى الْكِتَابِ مِنْ شَيْئٍ ثُمَّ اِلَى رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ*

"Yeryüzünde yürüyen hayvanlar ve (gökyüzünde) iki kanadıyla uçan kuçlardan ne varsa hepsi ancak sizin gibi topluluklardır. Biz o kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık. Nihayet (hepsi) toplanıp Rablerinin huzuruna getirilecekler." (En'am suresi, ayet. 38)

Bir diğer ayet-i kerimede de şöyle buyurulmaktadır:

... لاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ*

"Az çok, yaş kuru her ne çeşit faydalar varsa hepsi Kur'an-ı Kerim'de bulunmaktadır."

Bir başka ayet-i kerimede de şöyle buyurulmaktadır:

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ وَلاَ يَزِيدُ الظَّالِمِينَ اِلاَّ خَسَارًا*

"Biz, Kur'an'dan öyle bir şey indiriyoruz ki o, mü'minler için şifa ve rahmettir. Zalimlerin ise sadece ziyanını artırır." (İsra suresi, ayet. 82)

Ayetin tefsiri genişletilecek olursa. Kur'an, mü'minlerin gönüllerinde oluşan cehalet hastalıklarına şifadır. Vücutlarında olan hastalıklara ilaçtır. Şeytanın ve onun askerlerinin şerrinden korunmak için sağlam bir kaledir. Düşmanların üzerine saldırmada keskin bir kılıçtır. Allah Teala (cc)'ya ibadet edip O'na yakın olmada delildir. Ölüler için kabirlerinde nurdur, yoldaştır. Ahirette mü'minlere şefaatçıdır. Cehennemden kurtarıcıdır. Sırat üstünde aydınlıktır. Cennet içerisinde derece yükselmesidir. Mü'minler için hem dünyada hem de ahirette rahmettir. Allah Teala'nın mübarek cemalini görmek için tercümandır.

Münafıklar ve müşrikler ona inanmadıkları için onların zararlarını ve cezalarını artırır.

Kur'an-ı Kerim'in her ayetinde ve hatta her kelimesinde bin ayrı zâhir, bin de bâtın manası vardır. Her manalarının biner özelliği bulunmaktadır. Bunu tefsir ve havas alimleri söylemişlerdir. Şüphesiz onun zâhir ve bâtın manalarının sınırı yoktur. Lokman suresinde Allah Teala (cc) şöyle buyurmaktadır:

وَلَوْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ
بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللّٰهِ إِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ*

"Şayet yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de arkasından yedi deniz katılarak (mürekkep olsa) yine Allah'ın sözleri (yazmakla) tükenmez. Şüphe yok ki, Allah mutlak galip ve hikmet sahibidir." (Lokman suresi, ayet. 27)

Aynı konuda, Kehf suresinin sonunda da yüce Allah yine şöyle buyuruyor:

قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ
قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا*

"De ki, Rabbimin sözleri için derya mürekkep olsa ve bir o kadar da ilave getirsek dahi rabbimin sözleri bitmeden önce deniz tükenecektir." (Kehf suresi, ayet. 109)

İmamlar, sahabelerden çoğunun (Allah onlardan razı olsun) ve diğer İslam büyüklerinin her hafta bir hatim yaptıklarını rivayet etmektedirler. Osman b. Affan, Zeyd b. Sabit, İbni Mes'ud, Übey b. Ka'b ve Abdullah b. Abbas'ın (Allah cümlesinden razı olsun) hatim yapmaya cuma günü Kur'an'ın başından başlayıp En'am suresine kadar, cumartesi günü En'am suresinden başlayıp Yunus suresine kadar, pazar günü Yunus suresinden başlayıp Tâhâ suresine kadar, Pazartesi günü Tâhâ suresinden başlayıp Ankebût suresine kadar, Salı günü Ankebût suresinden başlayıp Zümer suresine kadar, Çarşamba günü Zümer suresinden başlayıp Vâkıa suresine kadar, Perşembe günü Vâkıa suresinden başlayıp Kur'an'ın sonuna kadar okumayı prensip haline getirmişlerdir. Senenin bütün günlerini bu şekilde değerlendirmişlerdir. Her hatim sonunda secdeye kapanıp talepte bulunmuşlar, maksatlarına erişme, düşmanlarının şerrinden korunma gibi hayırlı taleplerini, Allah Teala (cc) Kur'an-ı Kerim hürmetine kabul buyurmuştur.

İbni Abbas'tan (ra) rivayete göre şöyle demiştir:

"Bu tertip üzere haftada bir defa hatim yapıldığı zaman, her surenin sonunda şu duanın okunması, her amaca ulaşmak için tavsiye olunmuştur:

أَللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ وَإِلَيْكَ الْمُشْتَكَى وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ وَعَلَيْكَ التُّكْلَانُ
وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ * يَا كَافِيَ الْمُهِمَّاتِ أَكْفِنِى فِي وُصْلَتِي وَادْفَعْ عَنِّي شَرَّ الْأَعْدَاءِ
وَحَصِّلْ مُرَادِى وَمَرَامِى * أَللَّهُمَّ وَفِّقْنِى الَى أَحَبِّ الْأُمُورِ إِلَيْكَ وَارْزُقْنِى مِنْ
مَحَبَّتِكَ نَصِيبًا وَافِرًا لَا أَحْتَاجُ فِيهِ الَى وَسِيلَةٍ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ
الْعَظِيمِ * اَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ أُنْزِلَ عَلَيْهِ هَذَا الْقُرْآنُ الْعَظِيمُ * وَعَلَى سَائِرِ
الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ وَآلِ كُلٍّ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *

Allâhümme lekel hamdü ve ileykel müştekâ ve entel

müsteânü ve entel müsteâzü ve aleyket tekelânü ve ileykel masıyr* Yâ kâfiye mühimmâti ekfinî fî vuslatî ve edfe' annî şerral a'dâi ve hassıl mürâdî ve merâmî* Allâhümme veffıknî ilâ ehabbil ümûri ileyke verzuknî min muhabbetike nasîben vâfiran lâ ahtâcü fîhi ilâ vesîletin ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym* Allâhümme salli ve sellim alâ men unzile aleyhi hâzel kur'ânel azıymi ve alâ sâiril enbiyâi vel mürselîne ve âli küllin minhüm ecmeîne bi adedi ilmillâhi rabbil âlemîn*

Manası:

"Allah'ım! Hamd sana mahsustur. Dilekler sana iletilir. Sığınılacak olan, yalvarılacak olan ancak sensin. Ancak sana dayanılır ve güvenilir. Sonunda varılacak yerde senin katındır. Ey her önemli işlerimiz için yeterli olan! Beni sana sen ulaştır. Düşmanların şerrini benden sen uzaklaştır. İsteklerimi sen yerine getir. Allah'ım! Senin rızana uygun düşen dileklerde beni başarılı kıl. Beni muhabbetinle doyur. Öyle bir doyum olsun ki, onu kazanmada hiçbir vesile aracı olmasın. Güç senin, kuvvet senin, sen büyükler büyüğüsün Allah'ım! Allah'ım! Bu Kur'an-ı Kerim'i kendisine indirdiğin Habibine rahmetle, esenlikle muamele eyle. Diğer nebilere ve rasullere de... Onların aile fertlerine Ehl-i Beyt'lerine, yollarında bulunanların tamamına da. O kadar ki, Alemlerin Rabbi Allah Teala'nın ilmi sayısınca onların tamamına salat ve selam olsun."

Vatanın selameti, ordularımızın dine ve millete yardımda başarılı olmaları, din ve vatan düşmanlarının kahrolmaları için niyet edip, kıraat ve tecvid ilimlerinde mahir takva ehli kişilerden yedi kişi bir araya gelip, kalplerini Allah Teala'ya yöneltip bağlı kılarak, tertemiz bir yerde ve tertemiz elbiseler içinde, haftalık taksimata uygun ve bütün abdestli bulunarak yedi kişi Kur'an-ı Kerim'i ellerine alıp, saygılı ve edepli bir şekilde okuyarak birlikte bir hatim yapıp, tertip edilen duayı da özel yerlerinde okuyarak talepte bulunmanın karşılıksız kalmayacağı kesindir. Bu hususta Allah dostlarından teminat alınmıştır. "Amaca ulaşmak için bundan daha kestirme bir yol bulunmamaktadır" diye haber vermişlerdir.

Fakat bu günahkâr ve zayıf kul (metin yazarımız kendini kasdediyor) derim ki: "Bu tertip ve ekiple üç, beş, yedi veya on gün arka arkaya yapılacak hatim, dağların üzerine

okunsa dağlar parça parça olur. Yer üzerine okunsa yerinden ayrılıp göçer. Ölü üzerine okunsa ölü dirilir. Bu hususlara şu ayet-i kerimeler ışık tutmaktadır:

وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتَى بَلْ لِلَّهِ
الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَيْئَسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ
الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ...

"Eğer okunan bir kitapla dağlar yürütülseydi veya onunla yer parçalansaydı, yahut onunla ölüler konuşturulsaydı (o kitap yine bu Kur'an olacaktı). Fakat bütün işler Allah'a aittir. İman edenler hâlâ bilmediler mi ki, Allah dileseydi bütün insanları hidayete erdirirdi? Allah'ın vadi gelinceye kadar inkâr edenlere, yaptıklarından dolayı ya ansızın büyük bir bela gelmeye devam edecek veya bela evlerinin yakınına inecek. Allah, vadinden asla dönmez." (Ra'd suresi, ayet. 31)

Rivayete göre Allah Rasulü (sav) Mekke kafirlerine İslam'ı anlattığı bir gün, müşriklerden Abdullah b. Ümeyye el-Mahzumî adında birisi dedi ki:

"Mekke'nin şu iki dağı bizi çok sıkıyor, bunları buradan kaldır da yerimiz genişlesin. O dağların arasından ırmaklar akıt, ziraate elverişli yerler aç, atalarımızdan ölmüş olan filan ve filan şahısları dirilt de söylesinler bakalım, senin söylediklerin doğru mu değil mi?"

İşte bunun üzerine yukarıdaki ayet indi. Ve onlarla bildirdi ki, peygamber göndermek ve Kur'an indirmekten maksat bu sizin dedikleriniz değildir. Bununla beraber herhangi bir kitap vasıtasıyla öyle şeyler yapılacak olsaydı yine bu Kur'an ile yapılırdı. Ama Kur'an'ın indirilmesindeki hikmet ve gaye herşeyden önce insanları hidâyete erdirmek, kalpleri Allah'ın zikriyle tatmin ve tenvir etmektir.

Aynı konuda Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا
مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ*

"Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağa indirseydik, muhakkak ki onu, Allah korkusundan baş eğerek, parça parça olmuş görürdün. Bu misalleri insanlara düşünsünler diye veriyoruz." (Haşr suresi, ayet. 21) Aynı konuda daha birçok ayet bulunmaktadır.

Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لَوْ أَنَّ رَجُلاً مُوقِنًا قَرَأَ الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَزَالَ*

"Bir kimse inanarak Kur'an-ı Kerim'i eritmek üzere bir dağa okusa, muhakkak dağ erirdi."

Hiç kimse Kur'an-ı Kerim'e gereği gibi inanmadan, ona olan görevlerimizi yerine getirmeden, sadece onun zâhirini okuyarak maksadına erişemez.

Kur'an'dan zâhiren ve mânen yararlanmak isteyen kimse önce inancını, ona bağlılığını ve amellerini düzeltmeli, Ehl-i sünnet inancında olmalı, ona Allah kelamı olduğuna inanarak yaklaşmalıdır.

"Ben Kur'an-ı Kerim'i hatmettim. Filan sureyi, filan ayeti defalarca okudum. Fakat hiçbir yararını görmedim" demek küfürdür. Allah Teala (cc) o seviyede kalmaktan bizleri korusun.

Mü'min, Hazreti Kur'an'ı ganimet bilmelidir. Ondan muhakkak zevk almalı, sırlarına ermeye çalışmalıdır. Kendisine hakkıyla teslim olana sırlarını açacaktır.

Hadis alimleri, Ali (kv)'den rivayet etmişlerdir. İmam-ı Ali (kv) Hazretleri diyor ki:

فَمِي بِشَوْقٍ*

"Femî bi şevkın" kelimesi yedi harften oluşmaktadır. Her harfi bir sureye işaret edilmiştir. Şöyle ki:

1. (ف) harfi, Cuma günü, Fatiha ile başlayıp Mâide suresi dahil okunur. Buna işarettir.

2. (م) harfi, Cumartesi günü, Maide suresinden Yunus suresine kadar okunacağına işarettir.

3. (ی) harfi, Pazar günü, Yunus suresi ile başlayıp Isra suresine kadar okunacağına işarettir.

4. (ب) harfi, Pazartesi günü İsra suresinden başlayıp Şuara suresine kadar okunacağına işarettir.

5. (ش) harfi, Salı günü, Şuara suresinden başlayıp Saffât suresine kadar okunacağına işarettir.

6. (و) harfi, Çarşamba günü, Vessâffât suresinden başlayıp Kâf suresine kadar okunacağına işarettir.

7. (ق) harfi, Perşembe günü, Kâf suresinden başlayıp Kur'an-ı Kerim'in sonuna kadar okunacağına işarettir.

Kur'an-ı Kerim okuyuşu sona erince bir hatim duası yapılmalıdır. Dua niyete göre yönlendirilmelidir.

Hazreti Ali (kv)'nin "Femî bi şevkın" rumuzuyla Hazreti Kur'an'ı yedi güne taksimi daha önce yapılan taksimden efdal ve evlâ olsa gerektir.

En doğru olanı ancak Allah Teala Hazretleri bilir.

KUR'AN-I KERİM, ESMA-İ HÜSNA VE KELİME-İ TEVHÎD'İN SIRLARI

Allah Teala (cc) buyuruyor:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللّٰهُ * وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللّٰهِ *

"Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur. (Muhammed suresi, ayet. 19) **"Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, peygamberini, hidayet ve hak din ile gönderen O'dur. Şahit olarak Allah yeter."** (Fetih suresi, ayet. 28) **"Muhammed Allah'ın elçisidir..."** (Muhammed suresi, ayet. 29)

Abd b. Humeyd (ra)'in Hazreti Ali (kv)'den rivayetine göre Hazreti Ali (kv) diyor ki:

"Yaratılanların efendisi, Allah Rasulü (sav)'nden işittim, şöyle buyurdular:

"Meleklerin efendisi Cebrail Aleyhisselam'dan işittim. Şöyle buyurdular: "Allah Teala, yeryüzünde Tevhid kelimesinden daha yüce ve daha hatırlı bir kelime yaratmadı. Gökler, yerler, dağlar, ağaçlar, karalar, denizler o cümlenin hatırına yerlerinde sabit kalabildiler. O, ihlas kelimesinin, İslam kelimesinin, Allah'a yakınlık kelimesinin, takva kelimesinin, kurtuluş kelimesinin, Allah Teala'nın en yüce kelimesinin tâ kendisidir.

Tevhid kelimesi terazinin bir kefesine konsa, göklerde ve yerde bulunanların tamamı, cennet cehennem ve içindekilerin tamamı diğer kefesine koysalar Tevhid kelimesi onlardan ağır gelirdi. Hiçbir şey Tevhid kelimesi ile kıyaslanamaz.

Cebrail Aleyhisselam şöyle devam ettiler:

"Adem Aleyhisselam'dan zât-ı Muhammedinize gelinceye kadar bütün ayetleri ve haberleri Allah Teala'dan alıp peygamberlerine ben getirdim. Bu güne kadar getirdiklerimin içerisinde Tevhid kelimesi gibi bir büyük kelime getirmedim. Varlık aleminin yerinde karar kılması, mü'minlerin kalplerinde ve dillerinde Tevhid kelimesinin karar kılıp zikredilmesi dolayısıyladır.

Göklerin yeryüzüne rahmet yağdırması, yerlerin otlar ve çeşitli bitkiler bitirmesi, ağaçların meyve vermeleri, Allah Teala'nın kullarına sayısız nimetlerini sunması, tevhid kelimesi bereketiyledir.

Cebrail Aleyhisselam tekrar buyurdu:

"Ey Adem evlatları! Şunu iyi duymuş ve bilmiş olun ki, Allah Teala'nın azabından kurtulmanın tek çaresi Tevhid kelimesinin zikredilmesidir. Gazabından kurtulup selamete ermenin çaresi de yine Tevhid kelimesidir. Allah Teala'ya yakınlık Tevhid kelimesinin zikriyle olur. Allah Teala'nın cehenneminden kurtulup cennetine girmek de yine Tevhid kelimesi zikri sebebiyledir. Müşriklerle, kâfirlerle savaş sebebi, Tevhid kelimesini onlara inandırmak ve öğretmek içindir.

Muhakkak ki, Tevhid kelimesi hidayet hazinesinden mukaddes bir kelimedir. Velayet elbiselerinden ilahî bir elbi-

sedir. İbadet ehli için Allah'a yakınlık ve O'nun hoşnutluğuna erme sebebidir. Günahkârlar için mağfiret ve rahmet sebebidir. Allah yolunda yürümek isteyen kimsenin ilk başta da, son zamanda da en büyük, en muazzam zikridir. Felaketleri def etmek, düşmanları kahretmek için en güçlü savaş silahıdır. Bütün mukaddes makamlara ulaşmak ve bütün kerametleri yaşamak için en güzel sebeptir.

Buharî'nin Ebu Musa ve Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayet ettiğine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ تَدْفَعُ عَنْ قَائِلِهَا
تِسْعَةً وَتِسْعِينَ بَابًا مِنَ الْبَلاَءِ أَدْنَاهَا أَللَّهُمَّ*

Her kim:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ*

"Lâ ilâhe illellâh muhammedün rasûlüllâh" cümlesi ile zikrederse, (bu cümleyi bir defa söylerse) Allah Teala o kulunun üzerinden 99 çeşit felaketi kaldırır. Bu felaketlerin en basiti de içine düştüğü gam ve kederdir."

İbni Asâkîr'in İbni Abbas (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Başkalarına gösterilmeden gizlice verilen sadaka Allah Teala'nın gazabını söndürür. Sıla-i rahm (akraba ziyareti) ömrü uzatır. Allah Teala'nın emir ve yasaklarını dikkate almamak şerre ve günaha hizmet ettirir. Tevhid kelimesini zikreden 99 belâ kapısını kapatır. Bu belalardan en basiti kalbi baskı altında tutan gam ve kederdir. Bir kimse tam itikad ve ihlasla Tevhid kelimesini zikrederse, ne kadar gam ve kasaveti varsa üzerinden kalkar. Gönlü ferah ve neşe ile dolar, içi nurlanır."

Vehb b. Münebbih'in rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Kim Tevhid kelimesinin tamamını söylerse, Esma-i

Hüsnâ'nın tamamıyla zikretmiş olur. Bu tevhid kelimesi hayatın ilk döneminde ibadetin başı, hayatın sonunda da ahiret azığımızın en efdalidir. O kelimenin gece gündüz demeden zikirle anılması emrolunmuştur."

Ebu'l Leys Semerkandî (ra) diyor ki:

"Her mü'minin gece gündüz Tevhid kelimesi ile zikredip Allah'ı anması vaciptir." Farz, vacip ve sünnet ibadetler yerine getirildikten sonra, başta Tevhid kelimesiyle olmak üzere, Allah Teala'yı gece gündüz Esma-i Hüsna ile, diğer dua ve niyazlarla bol bol zikretmek gerekir.

Şeyhi Muhyiddin (Arabî) Efendi'den sonra zamanının kutbu olan Şeyh Ahmed Efendi (kuddise sırruh) Hazretleri diyor ki: "Tevhid kelimesi ile Allah'ı anmasının da şartı vardır. Zikir, sırf Allah rızası için yapılmalı, nefsânî bir istek ve dünyalık elde etmek için, gösteriş için yapılmamalıdır. Talepler, Allah Teala'ya yapılmalı, ne istenilecekse O'ndan istenilmelidir.

ŞERDEN KORUNMAK VE MAKSADA ERMEK İÇİN YAPILACAK ZİKİR

Deylemî'nin ve İbni Buharî'nin Enes (ra)'den, Hâtîb'in İbni Abbas (ra)'den, Ahmed b. Hanbel'in Hazreti Ali (kv)'den, o da Allah Rasulü (sav)'nden, o da Cebrail Aleyhisselam'dan, o da Allah Teala'dan şöyle rivayet etmektedir:

إِنِّـــي أَنَا اللهُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنَا فَاعْبُدْنِى مَنْ جَائَنِى مِنْكُمْ بِلاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ
مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ دَخَلَ حُصْنِى وَمَنْ دَخَلَ حُصْنِى أَمِنَ مِنْ عَذَابِى*

Allah Teala (cc)'ın azameti büyük, kahr u galebesi mahlukat üzerine baskındır. Şöyle buyuruyor:

"Muhakkak ki ben kainatın tek ilahıyım. Benden başka

kendisine kulluk edilecek ibadete layık bir ilah yoktur. Ancak ilahınız ben Allah'ım. Beni bir tek bilip yalnız bana ibadet ediniz. İster erkek olsun, ister kadın, sizden biriniz "Lâ ilâhe illellâhü muhammedün rasûlüllâh" deyip bana gelirse, dünyanın belalarından, ahiretin azaplarından korunmak için benim kaleme girmiş olur. Bir kimse benim koruyucu kaleme girerse, dünyanın belalarından, ahiretin de cezalarından kurtulur."

Abd b. Humeyd'in Abdullah b. Zübeyr (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Her kim beş vakit kılınan farz namazlardan sonra "Lâ ilâhe illellâhü muhammedün rasûlüllah" derse, cehennem kapıları o kimseye ebediyyen kapanır, sekiz cennetin kapıları ardına kadar açılır, dilediği kapıdan cennete girer."

Deylemî'nin Ebu'd Derdâ (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte yine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Her kim günde 100 defa "Lâ ilâhe illellâhü muhammedün rasûlüllah" derse, Allah Teala o kimseyi kıyamet günü yüzü ayın ondördü gibi güzel olarak haşreder. Mahşer halkı içerisinde ondan daha güzel haşrolunacak olan, Tevhid kelimesini ihlâs ile daha çok zikredenler olurlar."

Münavî (ra) diyor ki:

"Tevhid kelimesini zikretmenin maddî ve manevî faydaları saymakla bitmez. Onu zikre devam edenlerde heybet, muhabbet, şecaat (yiğitlik ve cesaret) oluşur."

Şeyh Muhyiddin Arabî, İbni Melek ve diğerleri (Allah onların sırlarını takdis buyursun) diyorlar ki: "Bir kimse Tevhid kelimesini pürüzsüz bir itikad ve tam yöneliş ile bin defa zikir olarak ifade buyurursa, Allah Teala o kimsenin her muradını başka hiç sıkıntı çekmeden ve kolayca ihsan eder."

İmam-ı Kastalânî de şöyle diyor:

"Bir kimse Tevhid kelimesini her sabah abdestli olarak bin defa tekrar ederse, Allah Teala (cc) lütfundan ve kereminden rızık kapılarını ardına kadar açar, her işi kolaylıkla yerine gelir. Akşam yatağına yatıp uyumadan önce Tevhid kelimesini zikreden kimsenin ruhu Arş'ın altına yükselir de orada Allah muhabbetini tadar. Güneş doğduktan sonra

Tevhid kelimesiyle bin defa zikreden kimsenin iç şeytanları onu asla rahatsız edemezler."

Tevhid kelimesini aralıksız bin defa zikreden kimseyi Allah Teala (cc)'nın her türlü felaketten koruyacağında, her türlü hastalıktan, insan ve şeytan şerrinden korunacağında alimler ve Allah dostları ittifak etmişlerdir.

Rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir mü'min kul ihlas ile "Lâ ilâhe illelâh Muhammedür rasûlüllâh" dediği zaman Allah Teala o kuluna yeryüzünde bulunan kadın erkek bütün inançsızların sayısınca sevap ihsan eder. Tevhid kelimesinden hasıl olan kahredici özelliği inançsız düşmanlarının üzerine gönderir." Bundan dolayıdır ki, savaş içerisinde olanların, sıkıntılı ortamlarda bulunanların "Lâ ilâhe illellâh muhammedür rasûlüllâh" zikrine devam etmeleri çok yararlıdır. Nitekim Yüce Allah (cc) da şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

"Ey iman edenler! Harhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki, başarıya erişesiniz." (Enfal suresi, ayet. 45)

Bu ayet-i kerimenin işaretine göre savaş anlarında daima Allah'a dua etmek gerekir. Kulları, Allah'ı anmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktur. Özellikle sıkıntılı anlarda doğrudan doğruya O'na sığınmak gerekir.

Göklerde ve yerde bulunan bütün yaratıklar, Tevhid kelimesiyle zikreden kimseye itaat ederler. Ona tabi olup yardım ederler. Allah Teala'nın yardımcı bakışı, Tevhid kelimesinin zikredildiği yerdedir.

Bir savaş sırasında müslüman askerlerin yardım görüp müşrik düşmanlara üstün gelmeleri için kadın erkek herkesin üzerine Tevhid kelimesini zikretmeleri sünnettir. Bu zikredilen yerler camiler olabilir, tekkeler olabilir, iş yerleri olabilir, evler, sahralar olabilir... Ancak zikir sırasında aşağıdaki tertibe göre zikredilmesi daha uygun olur:

لَا اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ الدَّافِعُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللّٰهِ الشَّافِعُ بِعَدَدِ عِلْمِ اللّٰهِ*

Lâ ilâhe illellâhüd dâfiu muhammedün rasûlüllâhiş şâfiu bi adedi ılmillâh*

Tevhid kelimesini zikrederek düşmanla savaşmak top tüfek ve diğer savaş araç ve gereçleriyle savaşmaktan daha faziletlidir. Hatta güçlüdür de. Tevhid kelimesinin askerleri pek çoktur. Müşriklerin kalplerinde iman ve Kur'an olmadığı için Tevhid'in hassaları onlara çok etkili olur. Peygamber Efendimiz (sav)'in bütün savaşlarında ağırlıklı silah havas ilminin gerekleridir. Allah dostlarının ve Allah'a yakın olanların savaşları Tevhid kelimesinin zikri ve hassalarıyladır. Ahir zamanda geleceği haber verilen Mehdi'nin askerlerinin silahları da Tevhid kelimesinin zikri ve çeşitli tesbih ve tehlillerdir. Birçok hadis-i şerif bize böyle haber vermektedir.

Bir takım hadis aliminin yine bir takım sahabeden rivayetlerine göre birçok açmazı açmak, olmazı oldurmak için her kim 70 bin defa "Lâ ilâhe illellâh muhammedür rasûlüllâh" diye zikrederse, en kısa zamanda maksadına kavuşur. Ayrıca ahirette de cehennem azabından kurtulmuş olur.

Seyyidler ulusu Zeynelâbidin (ra) Hazretleri'nin rivayetine göre 70 bin Tevhid kelimesini zikreden kimse her istediğine kavuşur.

Abdürrezzak'ın Vasıle b. El-Eska' (ra)'den rivayetine göre 85 bin defa Tevhid kelimesini tekrar eden kimsenin kalbinden hakikî iman, bitki yeşerir gibi bitip yeşerir. Sonuçta her amacına ulaşır, düşmanları ona asla zarar veremezler.

ALLAH RASULÜ (sav)'NÜN BAZI SAVAŞLARINDA DUA VE ZİKİRLE ZAFERE ULAŞTIĞI

Savaşlar iki kısma ayrılır:

1. Çeşitli aletlerle yapılan savaşlar.
2. Çeşitli dua, zikir ve Kur'an'la salavat-ı şerife okuyarak yapılan savaşlar.

Dua, zikir, Kur'an ve salavatlarla yapılan savaşlarda ise okunan şeylerin sırları bereketiyle İslam düşmanlarının üzerine bela ve felaketler musallat olur. Allah Teala (cc) o düşmanları dilediği sebeplerden birisiyle helak eder.

Allah Teala (cc) sevgili Habibini, Hicret gecesinde evi kuşatılıp öldürülmek üzere bekleşilirken, Yasin suresinin başından itibaren "Fe ağşeynâhüm fehüm lâ yübsırûn"e kadar okudu ve yerden bir avuç toprak alıp "Şâhetil vücûhu lil hayyil kayyûm" deyip müşriklerin üzerine attı. Sonra da bekleşenlerden hiçbiri onu göremeden doğruca Ebu Bekir (ra)'in yanına gitti. Birlikte Sevr mağarasına doğru yollandılar.

Allah Rasulü (sav), bizzat hicret etmezden önce sahabelerini peyderpey Medine'ye göndermiş, hepsi Medine'ye ulaştıktan sonra ve Allah Rasulü'nün hicretinden 15 gün evvel Ömer (ra)'i geriye kalan 20 kişilik sahabe grubu ile son defa Medine'ye yollamış idi. Artık Mekke'de sadece üç kişi kalmış bulunuyordu. Bunlar, bizzat Efendimiz, Ebu Bekir ve Ali (ra) idiler.

Bu sırada Mekke müşrikleri bir araya gelip ashabın tamamının Medine'ye hicret ettiğini, Efendimiz'in iki yakını ile kaldığını, evini kuşatıp hayatına son vermenin tam zamanı olduğunu, o gece bu işi bitirmeleri gerektiğini konuşarak karara bağladılar. Ve konuştukları gibi evi kuşatma altına da aldılar. İşte Allah Rasulü (sav) o zaman yatağına Hazreti Ali (kv)'yi yatırıp, Yasin suresinin ilk ayetlerini "ve hüm lâ yubsırûn"e kadar okuyup bir avuç toprağı üzerlerine saçarak hepsinin uyumalarını sağladı.

Bedir savaşı da manevî silahla kazanılan bir zaferdir. Mekke müşrikleri bin kadar nefer, hepsi silahlı, çoğu süvari

olarak mükemmel bir donanımla Bedir denilen Mekke Medine arasındaki yerde buluştular. Müslümanlar 313 kişi olup yeterli silah ve binite sahip değildiler. Allah Rasulü (sav) burada da manevî silaha başvurmak durumunda kaldı. Önce iki rekat hacet namazı kıldı. Sonra da secdeye varıp, Allah Teala'ya dua ve niyaz edip el-Hayy, el-Kayyûm isimlerini bol bol zikir buyurdu. Sonda yerden bir avuç toprak alıp yine üzerine "Şâhetil vücûh lil hayyil kayyûm" deyip üfürdü ve müşriklerin üzerine doğru saçtı. Bunun üzerine hepsi perişan bir şekilde bozulup dağıldılar. Zafer müslümanlardan yana yüzünü güldürdü. Yapılan dua, okunan Kur'an sırrını ortaya koymuş ve beklenen sonuca ulaşılmıştır.

Okunan dua ve niyazların bereketi olarak Allah Teala (cc) Bedir'de bulunan müslümanlara bin melekle yardımda bulundu. Bu bin melek ordusu bir müddet sonra üç bin meleğe, bir müddet sonra da beş bin meleğe ulaştı. Her biri ashaptan birinin şekline girerek müşrikleri öldürmeye başladılar. Cebrail Aleyhisselam'ın kamçısıyla yere serilen Ebu Cehil de en büyük meleğin darbesini yemişti. Okunan ayetler, yapılan dua ve niyazlar, varılan secdeler meyvesini vermiş Allah Teala kendisinden yana olanların yüzünü güldürmüştü.

Allah Rasulü (sav)'nün dua ve niyazları mucize olarak meyve verdi. Nitekim Yüce Allah (cc) buyuruyor:

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde, Allah Bedir'de de size yardım etmişti. Öyle ise, Allah'tan sakının ki O'na şükretmiş olasınız." (Âl-i İmran suresi, ayet. 123)

HUNEYN SAVAŞINDA MÜSLÜMANLAR DUA VE HAVAS SİLAHLARINA BAŞVURARAK ZAFER KAZANDILAR

Allah Rasulü (sav) hicretinin sekizinci yılında Mekke-i Mükerreme'yi fethetti. Şehre bir yetkili tayin edip halkın idaresini ona teslim etti. Sonra da Mekke'ye üç konak uzaklıkta olan ve Taif yakınında bulunan Huneyn'e vardı. Huneyn'e onbini Medine'den, iki bini de Mekke'den olmak üzere yanına 12 bin asker alarak vardı. (Allah cümlesinden razı olsun). Mekke'den ayrılışları, Şevval ayının yedinci Cumartesi günü idi. Üç gün sonra Huneyn'e ulaştılar.

O sırada Huneyn'de de müşriklerden dörtbin kişi bir araya gelmişlerdi. Müslümanların 12 bin, müşriklerin dörtbin kişiden ibaret olması müslümanlardan birini gururlandırdı ve şöyle dedi:

"Bu bir avuç kafirlere yenilecek değiliz ya, elbette zafer bizim olacak". dedi. Bu sözü duyan Allah Rasulü (sav) o zata gücendi ve sonuçtan çekinmeye başladı. Her iki taraf hazırlıklarını tamamlayıp savaşa tutuştular. Müslümanlardan Selim kabilesinin atları ürküp geriye doğru kaçtılar. Sonra Mekke'den katılanlar bozuldu derken arkasından bütün müslümanlar bozulup her tarafa dağıldılar. Allah Rasulü (sav) oniki kişi ile savaş yerinde kalakaldılar.

O gün Efendimiz sırtına iki kat zırh giyinmiş, başına da demirden miğfer giymişti. Binit olarak da altında düldül adı verilen beyaz katırı vardı. Amcası Abbas düldülün yularından yapışıp oniki sahabe ile Peygamber Efendimiz'i korumak için çevresinde çetin mücadele vermişlerdi.

O sırada amcası Abbas yüksek sesle şöyle bağırdı:

"Ey Ensar grubu! Ey ağaç altında Allah Rasulü'ne biat edip söz verenler! Ey Bakara suresinin sahabeleri! Diye bağırması üzerine bu sesi duyan müslümanlar feryat figan ederek Allah Rasulü'nün bulunduğu yere gelmeye başladılar. Her biri develer gibi inleyerek, feryat figan ederek oradan buradan sökün edip geliyorlardı. Lebbeyk lebbeyk diyerek dağılan

sahabelerin tamamı tekrar Allah Rasulü'nün etrafında toplanıverdiler.

Hazreti Abbas diyor ki:

"Ben sahabelerin hem Allah Rasulü'nün yanından uzaklaşmalarını, hem de savaş alanını terketmelerini bir ilahî öfkeye sebep olabilir diye korktumsa da etrafında toplananlara Allah Rasulü (sav) şefkatle muamele etti. Onlara tekrar nasihatlarda bulunup, bundan sonra daha ciddi hareket etmelerini, sebat edip kaçmamalarını sıkıca tenbih edip hepsini yeniden düşman üzerine saldırıya geçirdi. Kendisi de yerden bir avuç toprak aldı. Bedir'de olduğu gibi: "Şâheti'l vücûhu lil hayyil kayyûm" deyip müşriklerin üzerine saçtı. Atılan topraktan bir zerre bile yere düşmeyip savaş alanında bulunan müşriklerin gözlerinin içerisine gitti. Onlar içerisine toprak dolan gözleriyle meşgul olurken müslümanlar onları teker teker avlayıp savaşın sonucunu getirdiler. Mallarını ganimet olarak alıp kadınlarını, gençlerin esir eylediler. Sonuçta ganimetler ve esirler müslümanlara paylaştırıldı.

Allah Rasulü (sav)'nün Huneyn savaşı sırasında yaptığı dua aşağıdadır:

أَللَّهُمَّ لَكَ وَإِلَيْكَ الْمُشْتَكَى وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ*

Allâhümme leke ve ileykel müştekâ ve entel müsteân*

"Allah'ım! Şikayetimiz ancak sanadır. Himayesine sığınılacak olan ancak sensin."

Cebrail Aleyhisselam orada Peygamber Efendimiz'e şöyle dedi:

"Firavun'un takibinden kaçan Musa Aleyhisselam'a denizin yol vermesi için Allah Teala'nın ona telkin ettiği duayı bugün sana da telkin etti. O duanın bereketiyle yardım görüp müşrikler üzerinde zafere erdiniz."

Sonuçta şu ayet-i kerime nazil oldu:

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ فِى مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ
شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ*

"Andolsun ki, Allah, birçok yerde (savaş alanlarında) ve Huneyn savaşında size yardım etmişti. Hani çokluğunuz size kendinizi beğendirmiş, fakat sizi hezimete uğramaktan kurtaramamıştı. Yeryüzü bütün genişliğine rağmen size dar gelmişti. Sonunda (bozularak) gerisin geri dönmüştünüz." (Tevbe suresi, ayet. 25)

ثُمَّ أَنْزَلَ اللهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ
جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَالِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ*

"Sonra Allah, Rasulü ile mü'minler üzerine sekînetini (sükûnet ve huzur duygusu) indirdi, sizin görmediğiniz ordular (melekler) indirdi de kafirlere azap etti. İşte bu, o kafirlerin cezasıdır." (Tevbe suresi, ayet. 26)

HAMRAÜ'L ESED GAZVESİ VE YETMİŞ ASKERİN ÜÇBİN KİŞİLİK KAFİR ORDUSUNU YENMESİ

Uhud savaşında müşrikler Medine'den ayrılıp Mekke yolunda yolun yarısına kadar varınca Medine'den ayrıldıklarına pişman oldular. Aralarında şöyle konuştular:

"Bu savaşta biz yenilmiş değiliz. Bunca hazırlık yapıp Medine'ye kadar vardık. İşimiz Muhammed'i ve adamlarından ileri gelenleri öldürmek, etrafında toplananları bir daha bir araya gelmeyecek şekilde dağıtmaktı. Bunca emeğimize ve çektiğimiz sıkıntılara rağmen bu hususta hiçbir başarı elde edemedik. Şimdi de elleri boş olarak Mekke'ye dönüyoruz. Bu olacak bir şey değil" diye konuşup hemen geri dönmeye ve Allah Rasulü (sav)'nü ve bütün müslümanları öldürmeye aralarında yemin ettiler.

Ebu Cehl'in oğlu İkrime şöyle dedi:

"Geri dönme hususunda fikir beyan edenlere ben de katılıyorum. Onlar şu sırada gerçekten perişan durumdalar. Uhud'da yedikleri darbe onları hayli sarstı. Geri dönme husu-

sunda acele etmemiz gerek. İşi geciktirirsek toparlanma fırsatı bulurlar, geç kalmış oluruz."

Mekkeli'lerin başında bulunan Ebu Süfyan Medine'ye, Allah Rasulü (sav)'ne haber gönderdi.

"Biz Mekkeliler sizlerle tekrar savaşmaya karar verdik. Tamamınızı öldüreceğiz. Hamraü'l Esed denilen yerde sizi bekliyoruz" dedi.

Haberi alan Allah Rasulü (sav), Bilal'i çağırdı ve ashabın Ravza'da toplanmalarını duyurmasını söyledi. Bilal gereken ilanı yaptı. Allah Rasulü (sav)'nün bütün ashabın silahlarını alarak Ravza'ya gelmelerini, Allah Rasulü'nün kendilerini Ravza'da beklediğini duyurdu.

Bu gazvede sancağı şerifi taşıma görevini Ali (kv)'ye veya Ebu Bekir (ra)'e verdi.

Ruhu'l Beyan Tefsiri'nde belirtildiği üzere Mes'ud oğlu Naim (Nuaym) umre için Mekke'ye gitmişti. Dönüp gelirken yolda Ebu Süfyan ve avenesine rastladı. Her ikisi arasında Allah Rasulü hakkında uzun konuşmalar oldu. Ebu Süfyan'ın kalbini Allah Rasulü'nün peygamberliği ile ilgili korku düşmüştü. Sonunda Nuaym'e şöyle dedi:

"Ey Nuaym, kendi malımdan sana on deve bahşiş olarak veriyorum. Sen şimdi seri bir şekilde Medine'ye ulaş, Muhammed'i ve ashabını biraz oyala. Bizim korkunç bir kuvvetle geldiğimizi söyleyip onu korkut, bize karşı gelmemelerini sağlamaya çalış."

Nuaym, Medine'ye geldiğinde Allah Rasulü'nü ve sahabelerini Ebu Süfyan ve ordusuna karşı hareket etmek üzere buldu. Onlara şöyle dedi:

"Siz ne yapıyorsunuz? Yaptığınız doğru değil. Ebu Süfyan çok güçlü bir ordu ile size karşı geliyor. Siz yerinizde kalıp sadece savunma yapabilirsiniz. Ebu Süfyan'ın buraya gelip hepinizi öldüreceğinden hiç şüphem yoktur. Hiç birinizin bu feci sonuçtan kurtulması mümkün değildir. Ancak canını kurtarmak isteyen kimse derhal buradan kaçıp belki hayatını kurtarabilir. Tekrar söylüyorum. Kim Ebu Süfyan'a karşı buradan hareket eder onunla karşılaşırsa, bir daha Medine'ye geri dönme şansını yakalayamaz" deyince bu sözler ashaptan bazılarının gönüllerinde etki meydana getirdi. Allah Rasulü

(sav) olanları farkedip, ashaptan bazılarının korkuya kapıldıklarını görünce onlara şöyle hitap etti:

"Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, elbette ben buradan hareket ediyorum. İstediğim yerde Ebu Süfyan ve ordusu ile karşılaşacağım. Hiç biriniz benimle beraber gitmeseniz de ben tek başıma da olsa gideceğim" dedi.

Allah Rasulü (sav)'ne bu seferde yetmiş kişilik bir süvari müfrezesi katıldı. Hepsi de:

حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl*

Diyerek atlarına binip yola düştüler. Sonunda Hamraü'l Esed denilen yere ulaştılar. Gece olunca Allah Rasulü (sav) onlara beşyüz yere ateş yakmalarını emir buyurdu. Bunu gören Ebu Süfyan korkup askerleri ile birlikte firar ettiler. Geceleyin bölgeden kaçtılar. Ancak onlardan iki kişiyi yakalayabildiler. Doğruca bunları Efendimiz'in huzuruna getirdiler. Ashaba bu kişilerin katledilmesini emir buyurdular. Katledilenler Ebu İzze Şair, diğeri Muaviye b. Mugîre'dir. Üçbin kişilik müşrik ordusu perişan bir şekilde etrafa dağılıp gözden gizlendiler. Yüce Allah konu hakkında bir ayet-i celilede şöyle buyuruyor:

أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤُزُّهُمْ أَزًّا*

"(Rasulüm!) Görmedin mi? Biz kafirlerin üzerine kendilerini iyice (isyankârlığa) sevkeden şeytanları gönderdik." (Meryem suresi, ayet. 83)

Aynı konuda şu iki ayet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

أَلَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ* فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمْسَسْهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللهِ وَاللهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ*

"Bir kısım insanlar, mü'minlere: "Düşmanlarınız olan in-

sanlar, size karşı asker topladılar. Ama sakının onlardan" dediklerinde bu, onların imanlarını bir kat daha artırırdı ve "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir." dediler.

"Bunun üzerine kendilerine hiç bir fenalık dokunmadan, Allah'ın nimet ve keremi ile geri geldiler. Böylece Allah'ın rızasına uymuş oldular. Allah büyük kerem sahibidir." (Âl-i İmran suresi, ayet. 173-174)

O yerden hiçbir zarar görmeden, Allah Teala (cc)'dan esenlik nimeti ve ticaret kârı, ayrıca cihad sevabıyla döndüler. Cesaret gösterip Allah'ın rızasını kazandılar.

Şanı Yüce Allah (cc) büyük fazilet sahibidir. Hamraü'l Esed denilen yerde her sene sekiz gün olmak üzere bir Arap pazarı (fuarı) kurulur idi. Ashab-ı kiram hazretleri (Allah cümlesinden razı olsun), Ebu Süfyan ve kavmine galip gelip onları defettikten sonra, o pazarda alım satımlar yaparak çok kazanç elde edip Medine'ye döndüklerinde ashab-ı kiramdan bazıları:

"Ey Allah'ın Rasulü! Savaşmaya gittik, büyük ticarî kârlar elde ettik. Şimdi bizim cihad sevabımız boşa mı gitti?" dediler. Allah Teala katında hem kazaları, hem de ticaretleri makbul olduğundan, yukarıda geçen Âl-i İmran suresinin 174 ncü ayeti ile müjdelendiler.

Bu kıssa bize şunu hatırlatmış olmaktadır: Din, vatan ve ırz düşmanları her zaman ve her yerde düşmandır. Hangi ülkede ve hangi şartlarda bulunursak bulunalım. Dünyanın herhangi bir yerinde mazlum duruma düşürülmüş din kardeşlerimize yardım hususunda neler yapabilirsek onu yapmaya mecburuz. Çünkü bütün mü'minler birbirlerinin kardeşidirler. Zalim durumdaki düşmanlarımızın kahrolmaları, kar gibi eriyip yok olmaları için "Hasbünellâhu ve nı'mel vekîl" zikrine devam etmeliyiz.

Bu zikrin günde yüz kere, 313 kere veya bin kere tekrar edilmesi lâzımdır. Bu zikre devam edenleri Allah Teala günün birinde bu zikirlerini kabul eder. Okuyanların içinde nefesi keskin, ağzı dualı kişi bulunur, onun bereketiyle müşrikleri helak eyler, mü'minler de kurtuluşa ererler. Her kişinin muradı bu mübarek zikirle hasıl olur. Özellikle savaşan din kardeşlerin üzerine okunup bağışlanması sünnettir.

Bu mübarek zikrin 100 bin defa okunmasında acaip sonuçlar elde edilir. "Her niyetin hayırla sonuçlanması için bu tertip adeta en büyük zikirdir" diyerek mürşidler bizlere izin vermişlerdir. Hayırlı sonuçlar elde etmek için ihlasla okumak isteyenler de tarafımızdan izin verilmiştir (bu ifade metin yazarınındır).

Rivayete göre Fuzayl b. Iyaz (ks) bir gün Mina'da bir tepenin üzerine çıktı ve:

"Öyle bir Allah dostu olsa ki bu tepeyi hareket ettirebilse" dedi. Bunun üzerine tepe sallanmaya başladı. Bunu gören Fuzayl tepeye:

"Sakinleş, sakinleş... deyince tepe eski sabit haline döndü.

Hakâik adlı eserde şöyle denilmiştir: "Mehdi aleyhisselam zamanında bir takım insanlar ortaya çıkacak, onlara "İshâkîler" denilecektir. Onların o devirde silahları sadece Lâ ilâhe illellâh zikri olacaktır. Başarı sebepleri de ihlaslarıdır."

"HASBÜNELLÂHU VE NI'MEL VEKÎL" ZİKRİNİN HAVAS VE SIRLARI HAKKINDA

İmam-ı Beğavî'nin Meâlim adlı tefsirinde İbni Abbas (ra)'dan rivayete göre şöyle demiştir:

"İbrahim Aleyhisselam Nemrud tarafından ateşe atıldığı sırada "Hasbünellâhu ve nı'mel vekîl" diyerek dua etmiştir." Nitekim Allah Rasulü (sav) de Hamraü'l Esed mevkiinde kendilerini bekleyen üçbin adet Mekke müşriklerine karşı yetmiş adet sahabe ile Medine'den çıkıp Hamraü'l Esed'e doğru yol alırken ve aynı yere vardıklarında hep aynı şekilde duaya devam etmiştir."

Ebu Naim'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

أَتَى بِإبْرَاهِيمَ يَوْمَ النَّارِ اِلَى النَّارِ فَلَمَّا أَبْصَرَهَا قَالَ حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

"Nemrud'un ateşi yakıp, İbrahim Aleyhisselam'ı o ateşin içine atıp yakacağı günde şöyle dua etti: "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl."

İbrahim Aleyhisselam zindandan çıkarılmış, mübarek ellerinde kelepçe, boynunda zincir, ayaklarına bukağılar vurulmuş bir halde, lanetli Nemrud'un askerlerinin ortasında, etraf olanları seyre gelen insanlarla dopdolu.

Nemrud'un çevresinde beşbin yalın kılıç, elpençe divan duran maiyet askerleri, ayrıca yetmiş bin kişilik ordu saf saf durmuşlar. Seyircilerin miktarını saymak ise mümkün değil...

İbrahim Aleyhisselam bu tablo karşısında siyaset sahnesine getirilirken, Allah Teala Hazretleri'ne olan mükemmel inancında, teslimiyetinde ve vakarında hiçbir eksiklik görülmüyordu. Er meydanına çıkan bir başpehlivan gibi heybetli adımlarla Nemrud'un önüne getirildi. Lanetli Nemrud şöyle dedi:

"Ey genç adam! Ben sana kıymak istemiyorum. Gel, inancını ve inadını bırak, bana bağlılığını göster de helak olmaktan, ateşte yanmaktan kurtul..."

İbrahim Aleyhisselam ise tebessüm ederek:

حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl*

"Allah'ım bana yeter. O, ne güzel destek, ne güzel dayanaktır."

Dedi. Yani halis altını ateş yakmaz. Benim cesedimde Muhammed Aleyhisselam'ın nuru vardır. O, senin ateşini mahvedip söndürür.

İşte o nur bereketiyle:

قُلْنَا يَا نَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلاَمًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ*

Şerefli hitabı ortaya çıktı.

Yüce meali: "Ey ateş! İbrahim için serinlik ve esenlik ol, dedik." (Enbiya suresi, ayet. 69)

İbni Merdûye'nin Hazreti Ali (kv)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إِذَا وَقَعْتُمْ فِى الْأَمْرِ الْعَظِيمِ فَقُولُوا حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

"Sevgili ashabım ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Sizler önemli işlerinizin meydana gelmesini veya büyük sıkıntılardan kurtulmayı istediğiniz zaman "Hasbünellâhu ve nı'mel vekîl" zikrine devam ediniz."

Ebu Davud, Ebu Huzeyfe ve Avf b. Mâlik (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse yedi defa üst üste "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" derse, Allah Teala (cc) o kuluna şöyle buyurur:

"Ben o kulumun her işine kefilim. O kimse bu zikrini ister samimi olarak yapsın, ister yalancının teki olarak yapmış olsun, farketmez." Eğer samimî olmadan yapmış ise aczini ve tembelliğini ortaya koymuş olur.

Aziz kardeşim!

Aklını başına topla! Bu zikre devam etmeye bak. Bu mübarek zikri terketmek ahmaklıktan başka bir şey değildir. Önemli bir ihtiyacını gidermek veya karşılaştığın bir sıkıntıyı veya açmazı halletmek istediğin zaman "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine sarıl. Bu zikre devam eden kimse, Allah Teala'nın sınırsız yardımına, meleklerin koruyucu kanatları altına girmeye, peygamberlerin ve velilerin ruhaniyetlerinden yararlanmaya hak kazanır. Nitekim daha önce arzedildiği üzere İbrahim Aleyhisselam, Nemrud'un ateşinden bu ayetin zikri sayesinde kurtulmuş, Allah Rasulü (sav) Hamraü'l Esed Gazvesi'nde, üçbin Mekkeli müşrik ordusuna karşı bu zikrin ruhaniyetiyle dehşet saçıp büyük ticaret kârı elde ederek yetmiş sahabesiyle birlikte Medine'ye dönmüştür.

Ebül Leys Semerkandî ve daha birçok büyük İslam alimi

şöyle demişlerdir:

"Bir kimse bir takım sıkıntıların içine düşer, dehşete kapılır, korkar ve yardıma muhtaç hale gelir de hâlâ "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikri ile feraha çıkmaktan gaflette olursa, o kimsenin gafletine şaşmamak ve üzülmemek mümkün mü?" Nitekim bu hususta gaflette olanları uyarmak için "Fenkalebû bi nı'metin minellâhi ve fazl..." ayet-i kerimesi uyarı olarak yukarıda geçti. (Âl-i İmran suresi, ayet. 174) Bu ayet-i kerime ile Allah Teala (cc) "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" ayetinin havas ve sırlarını kulların yararlanmaları için açıkça ifade buyurdu.

Allah Rasulü (sav) biz aciz ümmetlerini bu ayet-i kerime ile tevessülde bulunup muradlarına nail olsunlar diye, İbrahim Aleyhisselam'ın hayatından ve kendi hayatından örnekler vererek açıklamalarda bulundu.

Günümüzde erkek-kadın insanları birçok bakımdan huzursuzdurlar. Nerede ise insanlar güven duygusunu yitirmek üzeredirler. Bunun için işyerinde, bağda, bahçede, çarşıda, pazarda ve heryerde kendimizin güvence altında olmamız için "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam etmeli, arkamızı Allah'a dayamalıyız. O'nun himayesinde bulunmalıyız. Bu ayetin zikriyle evlatlarımızı, dostlarımızı, mal ve eşyalarımızı güvence ve himaye altında bulundurmak istiyorsak "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam edelim... Bu zikri belli ölçülerde yapmayı vird haline getirirsek beklenen sonucu elde etmemiz için daha uygun olur.

"Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" ayetinin vefki aşağıya çıkarılmıştır. Bir kimse bu vefki yazıp üzerinde bulundurur veya bir su dolu kabın içerisinde bir hafta boyunca bulundurulup, her azalma sırasında ikmal yapılır ve hasta veya herhangi bir niyetin sahibi onu içmeye devam ederse, beklenen sonuca kısa yoldan ulaşır. Bu hususta daha fazla söze hacet görülmedi.

الوكيل	ونعم	الله	حسبنا
حسبنا	الله	ونعم	الوكيل
ونعم	الوكيل	حسبنا	الله
الله	حسبنا	الوكيل	ونعم

SAVAŞA KATILANLARIN "HASBÜNELLÂHÜ VE NI'MEL VEKÎL" AYETİNİ ZİKRETMELERİ VE ALLAH TEALA'NIN RUHÂNÎ ASKERLERİNİN ÇOKLUĞU

"Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" duasını (ayetini dua olarak) okumak İbrahim Aleyhisselam'ın sünnetidir. O, bu duayı lanetli Nemrud'a karşı okumuştur. Böylece onun o büyük ateşinden de Yüce Allah (cc) onu kurtarmıştır.

Bu duayı gerektiğinde okumak aynı zamanda Allah Rasulü (sav)'nün de sünnetidir. O da yanında bulunan yetmiş mücahidiyle birlikte üç bin Mekke müşrikinin askerlerine "Hamraü'l Esed"de okumuş, hem Allah Teala'nın yardımına nail olunmuş, hem de elde edilen maddî kazançla Medine'ye dönülmüştür.

Ey mü'min kardeşlerim, Allah'ın selamı, selameti hepimizin, hepinizin üzerine olsun... Bulunduğunuz yerde gece gündüz durmadan "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam ediniz. Çünkü bu zikir, önce de arzedildiği gibi iki ululazm peygamberin, yani İbrahim Aleyhisselam ile bizim peygamberimizin Muhammed Mustafa (sav)'in sünnetleridir. Bu dua sayesinde hangi durumdan kurtulmak istiyorsanız kurtulursunuz. Bu dua Allah Rasulü (sav)'nün askerlerinin en büyük silahı idi. Bizler ve sizler için de böyledir. Müslüman-

ların maddî ve manevî düşmanlarına karşı en kahredici silah bu duadır. Bu duayı okuyan kimselere, Allah Teala otoritesini (sekînetini), rahmetini ve sizin görmediğiniz meleklerden askerlerini gönderip size yardım ederler. Allah Teala'nın size yardım edecek manevî askerlerini, rahmetini indirmesine sebep ancak sizin "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl"i devamlı olarak okumanızdır. Bu hususla ilgili olarak Allah Teala (cc) şöyle buyurmuştur:

وَلِلّٰهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيزًا حَكِيمًا*

"Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. Allah Aziz'dir, Hakîm'dir." (Fetih suresi, ayet. 7)

Bir diğer ayet-i kerimede de Allah Teala şöyle buyurmaktadır:

وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ اِلاَّ هُوَ*

"Allah Teala'nın askerlerinin miktarını ancak kendisi bilir."

Allah Teala (cc)'ın göklerde ve yerde bulunan manevî askerlerinin tamamı Kur'an-ı Kerim'in hizmetine tasarrufunda da görevli kılınmışlardır. Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen salavat-ı şerifeler de böyledir. Melekler onların tasarrufunda da görevlendirilmişlerdir.

"Delâilü'n Nübüvve" isimli eserde belirtildiğine göre Allah Rasulü (sav) Uhud savaşında yalnız kendisi "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" diyerek dua ettiler. Bunun üzerine düşmanları yenilip perişan olarak geri çekildiler. Hendek savaşında da yine yalnız kendisi bu zikre devam etti. Allah Teala (cc), düşmanı olan müşriklerin üzerine kuvvetli bir rüzgar estirdi. Müşriklerin gözlerine ve kulaklarına kumları doldurdu. Gözleriyle göremez, kulaklarıyla işitemez hale geldiler. Böylece hepsi darmadağın olarak savaş meydanından kaçmak zorunda kaldılar. O sırada ocakta pişen yemeklerini de yerlere döküp onbin müşrik aç ve perişan kala-

kaldılar. Çadırları rüzgarın şiddetiyle param parça olup etrafa savruldu. Önce bu dehşetli durumu gören Ebu Süfyan askerlerini perişan bir şekilde bırakarak kaçmıştır.

Ahmed b. Hanbel'in, Tirmizî'nin, Taberanî'nin, Hakim'in, Beyhakî'nin ve İbni Merduye'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyorlar:

إِنَّ الَّذِي لَيْسَ فِي جَوْفِهِ شَيْئٌ مِنَ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ كَالْبَيْتِ الْخَرَابِ*

"Müşriklerin kalplerinde iman ve Kur'an bulunmadığından onlar dışı süslü, fakat içerisi harap ve perişan eve benzerler."

Müşriklerin vücutlarının gerçekten manevî anlamda harap olduğunu şu ayet-i kerime ne güzel açıklıyor!

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَى مِنَ اللهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ*

"Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa yapısını yıkılacak bir yerin kenarına kurup, onunla beraber kendisi de çöküp cehennem ateşine giden kimse mi? Allah, zalimler topluluğunu doğru yola iletmez."
(Tevbe suresi, ayet. 109)

Şu husus iyi bilinmelidir ki, geçmişte önceki peygamberlerin, kavimlerini dine davet ettiklerinde, onlardan iman etmeyenlerinden herbirerlerini bir çeşit sebeple helak edip ortadan kaldırmıştır. Onlardan bazısı aşağıda özetler halinde de olsa bildirilecektir.

Tefsir ve hadis kitaplarında görüldüğü üzere Allah Rasulü (sav), sahabelerden bazılarına nice havaslar, nice sırlar öğretmiş, Allah Teala (cc)'ın zâhir ve rûhânî askerlerini çağırıp düşmanla savaştıklarında onlardan yararlanmıştır. Gerek ilk dönem, gerekse son dönem İslam alimlerinden bu ilimleri bilenler bilmeyenlere öğretmişlerdir.

Havas ilmini, ayetlerin sırlarını öğrenenlerden biri de İmam-ı Kastalânî'dir. Amcasının oğlu düşmana esir düştüğün-

de bazı havaslar yazıp kendisine gönderdi. Özellikle Bedir savaşına katılan bahtiyarların isimlerini yazıp üzerinde bulundurmasını ve aynı isimlerin vird olarak okunmasını tavsiye etti. Bunun üzerine amca oğlu kısa sürede esirlikten kurtulup memleketine döndü.

Şeyh Serânî Hazretleri, Gazneli Mahmud Gaziye bazı vefikler yazıp, bazı havasların da okunmasını öğretmiş, vefki sürekli üzerinde taşımasına izin verdiği için, Allah Teala (cc) havaslar ve sırların bereketiyle, Gazneli Mahmud'u ve askerlerini mübarek kılıp bütün savaşlarında düşmanlarına üstün gelip zaferden zafere koşmuştur. Başta Hindistan olmak üzere bir çok beldeyi ve hükûmetleri idaresi altına almıştır.

Peygamber Efendimiz (sav), hicrî ikinci asırda Malatya'da ortaya çıkacak Battal Gazi'yi haber vermiş, ona bir nüsha (muska) hediye edip bu zata kadar ulaştırılmıştır. Emanet nüshasını teslim alan Seyyid Battal Gazi o nüshayı sağ koluna bağlamış, bu vesile ile Hazreti Ali (kv)'nin yiğitliğine kavuşmuştur. Daha sonra bu zatın kılıcı ile nice müşrik, nice din vatan ve ırz düşmanı haydut yok edilmiştir. Zamanla nice belde bu zatın mübarek ve uğurlu eliyle fethedilmiş, nice sapıklar ve şakîler iman ederek doğru yolu bulmuşlardır. Bunların tamamı tarih ve havas kitaplarında yazılıdır.

Allah Teala'nın, din, vatan ve ırz düşmanlarından bir kısmı, biri, bilinen savaş aletleri olan silah araç ve gereçleriyle ortadan kaldırılır. Diğer kısmı havas ve sırların bereketiyle onları ezerek, sonuçta yine bir sebeple Allah Teala'nın kahr-i ve gazabı sonucu helak olurlar. O düşmanların anlatıldığı gibi iki şekilde cezalandırıldığı şu ayet-i kerime ile sabittir:

ثُمَّ أَنْزَلَ اللهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ
جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَالِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ*

"Sonra Allah, Rasulü ile mü'minler üzerine sükûnetini (sükûnet ve huzur duygusu) indirdi. Sizin görmediğiniz ordular (melekler) indirdi de kâfirlere azab etti. İşte bu, o kafirlerin cezasıdır." (Tevbe suresi, ayet. 26)

Savaş alanında bulunan müşrikleri, savaş aletleriyle öldürmek ceza oluyor da, o müşriklerin aynı yerde mü'minleri öldürmeleri niçin ceza olmuyor? Diye sorulacak olursa: "Mü'minlerin şehid olmaları rahmettir, aynı zamanda şefaattir de. Şehidlik çok büyük bir derecedir. Şehid, Allah Teala'nın lütfuna eren kimsedir" diye cevap vermek gerekir. Bu husus ileride daha geniş bir şekilde ele alınacaktır.

Allah Teala (cc), "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikri ile maksadına erişmek isteyen kulunu maksadına erdireceğini vaad buyurmuştur.

Her gün 100 kere, 313 kere, 451 kere, 1000 kere, 100 kere okuyup maksada ermek hususunda, Bendeleri Mekke-i Mükerreme'de iken (metin yazarımız Seyyid Muhammed Hakkı b. Ali Nazillili kendini kasdetmektedir). Şeyh Abdurrahman Hazretleri bize izin vermiştir. Bu ölçülerden birini alıp hayat boyu uygulamak isteyenler için biz de izin veriyoruz. Yeter ki halis bir niyetle ve meşru olan bir şeyi elde etmek için okunmuş olsun. Allah Teala (cc) okuyacak olanlara şimdiden mübarek eylesin. Amin...

Tereddütsüz maksada erişmek için 12 bin adet okunmalıdır. Bu husus defalarca denenmiş ve her defasında istenilen sonuca ulaşılmıştır.

ZARURET HALİNDE RUHANİLERDEN VE RİCALÜ'L ĞAYBDAN YARDIM İSTEMEK

Taberânî'nin Utbe b. Ğazvan (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Bir kimse ihtiyacından dolayı manevî yardım talep ediyorsa, şöyle dua ve niyazda bulunsun:

Yâ ıbâdellâhi eğıysûnî*

"Ey Allah'ın kulları, bana yardımcı olunuz!"

Duayı yapan kimse bu ifadeyi üç defa tekrar etmelidir.

Câmiu's-Sağîr zeylinde, aynı zattan rivayet edilen bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sizden biriniz sıkılıp muhtaç duruma düştüğünde veya bir felaketin üzerinden kalkmasını istediğinde şöyle desin:

يَا عِبَادَ اللهِ أَغِيثُونِي * يَا عِبَادَ اللهِ أَغِيثُونِي *

Yâ ıbâdellâhi eğıysûnî* Yâ ıbâdellâhi eğıysûnî*

"Ey Allah'ın kulları, bana yardımcı olunuz. Ey Allah'ın kulları, bana yardımcı olunuz" diye dua etsin. Muhakkak ki Allah Teala'nın gözle görülemeyen kulları vardır."

Bir başka rivayette de şöyle buyurulmaktadır:

"Herhangi bir hususta dehşete düşer, şaşırıp kalırsanız, "Yâ ıbâdellâhi eğıysûnî" deyin denilmiştir.

Bir kimse başkalarının yardımına muhtaç olduğu halde yanında kimsecik bulunmaz ise, yolunu şaşırıp doğru yolu bulma imkânından mahrumsa, ıssız bir yerde bulunup çevreden endişe duymaya başlamış ise, hayvanını kaçırmış olup yakalama imkânından mahrumsa, yangınla karşılaşıp söndürme imkânından mahrumsa, savaş ve benzeri ortamlarda bulunup o ortamdan kurtulamıyorsa, özetle kendi gücü ve imkânları ile kendine yeterli olamıyorsa, meleklerden, peygamberlerin ve velilerin ruhlarından (Allah'ın rahmeti hepsinin üzerine olsun), ricâl-i ğayb denilen kutuptan, üçlerden, beşlerden, yedilerden, kırklardan ve üçyüzlerden yardım dilemelidir. Bu dileğini de "Yâ ibâdellâhi eğıysûnî" (Ey Allah'ın has kulları! Bu sıkıntımda bana yardımcı olunuz) diyerek yapmalıdır. Bu talep ihlasla yapılmalı, üç kere, onbir kere, kırkbir kere, yüz kere, üçyüz kere, binbir kere tekrar edilerek muhtaç bulunulan yerde yapılmalıdır. Bizlerin bilmediği göremediği Allah Teala'nın nice halis kulları vardır. Allah Teala (cc) kendi tedbir ve takdirini onların iradeleri doğrultusunda halkeder (yaratır). Bu hususun geniş açıklaması birinci kısımda anlatıldı. Kutup ve diğer veliler için tasavvuf kitaplarına müracaat olunmalıdır.

Metin yazarımız diyor ki:
"Bana göre en güzel zikir:

أَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا عِبَادَ اللهِ أَغِيثُونِي سَرِيعًا بِعِزَّةِ اللهِ*

Esselâmü aleyküm yâ ıbâdellâhi eğıysûnî serîan bi ızzetillâh*

"Esselâmü aleyküm ey Allah'ın (has) kulları! Allah Teala'nın izzet ve ikramı olarak çok acele bana yardım ediniz."

Kendilerinden yardım istenen Allah'ın kulları arasında bütün peygamberlerin ruhları ile birlikte halen hayatta olan dört peygamberler de vardır ki, bunlardan ikisi göklerde, ikisi de yerde yaşamaktadırlar. Göklerde olanlar İdris Peygamberle İsa Peygamberdir (Allah'ın selamı her ikisinin de üzerine olsun). Yeryüzünde hayatta bulunan iki peygamberden birisi Hızır, diğeri de İlyas Aleyhisselam Hazretleridir. Diğer velilerin, şehidlerin ruhları da onların arasındadır. Bundan dolayı "Ey Allah'ın kulları!" diye hitap etmekte yarar vardır.

Kâşifî'nin ve İbni Kemal'in rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

إِذَا تَحَيَّرْتُمْ فِي الْأُمُورِ فَاسْتَعِينُوا بِأَصْحَابِ الْقُبُورِ*

"İşlerinizin hallinde zor durumda kaldığınız zaman kabirdekilerden yardım isteyiniz."

Yani mukaddes sırlara sahip ruhlardan ve şefaate yetkili kılınmışlardan zatların ruhaniyetine müracaat ediniz, onların ruhâniyetlerinden yardım isteyiniz. Allah Teala (cc) onlara o yetkiyi vermiştir. Onların dirilikleri ile bize göre ölmüş olmaları arasında fark yoktur. Nitekim Allah Teala (cc), Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ*

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin. Bilakis onlar diridirler. Lakin siz anlayamazsınız." (Bakara suresi, ayet. 154)

Faziletli Efendimiz, mükemmel Şeyh Abdülkâdir Geylanî (ks) Hazretleri diyor ki: "Veli, velilik makamına erişip kendisini Allah Teala'nın muazzam zatına mahsus olan "Tekvin sıfatı" (yaratma sıfatı) o kimseye ihsan ve ikram olunup verilince "tecelli-i ef'al" ile vasıflanır. O makama yükseltilen veli sebeplerden herhangi bir sebebi tutup iş görmeye, ondan yararlanmaya muhtaç olmaz. Baktığı yere görmek için duvar, perde, dağ taş ona engel olamaz. Rahman olan Allah'ın Arş'-ına bakmak istediğinde gökler ona perde olamaz. O velinin istediği şey derhal meydana gelir, istediği şey istediği gibi oluverir." Nitekim Yüce Allah (cc) kendi şanında şöyle buyurmaktadır:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ*

"(O) birşey yaratmak istediği zaman onun yaptığı "Ol" demekten ibarettir. Hemen oluverir." (Yasin suresi, ayet. 82)

Aşağıdaki kudsî hadis konuya daha da açıklık getirmektedir. Allah Teala'dan naklen Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

يَا ابْنَ آدَمَ أَنَا اللهُ الَّذِى لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنَا أَقُولُ لِلشَّيْئِ كُنْ فَيَكُونُ*

"Ey Ademoğlu! Ben öyle bir ilahım ki, benden başka ibadet edilecek hiçbir ilah yoktur. Ben bir şeyin olmasını dilersem o şey için "Ol" derim, o da oluverir."

Burada bahse konu olan, keramet sahibi velilerden yardım istemektir. O veliler, bir yerde sıkılıp korunmaya muhtaç halde bulunan kimseler varsa onlar o kimseleri rahatlıkla görürler, onların sıkıntılı hallerini bilirler. Ancak masum çocuklar gibi bakar dururlar. İhtiyaç sahipleri onlardan yardım talep edip: "Ne olur, yetişin bizlere!" dedikleri zaman derhal yetişir, onların yardımında bulunurlar. Ancak muhtaç durumda olanların: "Esselâmü aleyküm yâ ıbâdellâh. Eğıysûnî serîan bi ızzetillâh" diye talepte bulunmak gerekir. Aynı talebi birkaç defa tekrar etmek yerinde olur. Yukarıda da arzedildiği gibi

talebin yüz kere, 313 kere. Bu miktar mürsel peygmaberlerin adedine eşittir. 1001 kere söylemede büyük yarar vardır.

Allah Teala'nın veli kullarının (dostlarının) yaşamakta olanları ile ahirete gitmiş olanların arasında fark yoktur. Bu Allah dostları Allah Teala'nın ve Habibi'nin huzurlarında şefaat etme yetkisine sahip kılınmışlardır. Allah Teala'nın bu veli kulları her yerde ve her iklim şartlarında gezer dolaşırlar. Onlar için uzaklık yakınlık diye birşey yoktur.

Bir memleketin her türlü felaketten emin olması, velilerin himayelerinde bulunması için her ferdin:

لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ*

Lâ ilâhe illellâhü muhammedün rasûlüllâhi bi adedi ılmillâh* diyerek yahut da:

حَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl*

100 kere, 313 kere, 1000 kere, yahut daha fazla zikrederse veya bir belde halkı birlikte 70 bin kere, 100 bin kere birlikte zikretseler o belde için çok faydalı olur. O beldenin mü'minlerinin gönülleri ferah ve huzurla dolar, işlerinde ve ömürlerinde bereket hâsıl olur. Düşmanları ise zelil ve perişan olurlar. Ayrıca kalplerine korku dolar. Üzerine Allah Teala'nın rûhânî askerleri musallat olup kötü niyetlerini başlarına ters çevirirler. Onlara beklemedikleri yerden düşman yaratır, kahredilirler. Bir daha mü'minlerle mücadele etmeye güçleri ve cesaretleri kalmaz.

Bilindiği gibi Arab'ın ulusu İsmail Peygamber ile İsrailoğulları'nın ulusu İshak Peygamber'in babaları İbrahim Aleyhisselam'ın muannid Nemrud'un üzerine "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" diye zikrederek, yani "Allah'ım bana yeter. O ne güzel dayanaktır" diye Allah Teala'ya sığınarak, yaptığı dua sonucunda Allah Teala'nın yarattıkları içinde en zayıf ve güçsüz sivrisinek ile ilahlık davasında olan Nemrud'u ve kavmini helak etti.

Lanetli Firavun, Harbil Aleyhisselam'ı yakalamak isteyince, bu zat "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam etti. Harbil Aleyhiselam'ın eşi Maşata'yı cezalandırmak istiyordu. Firavun hakkında Allah Teala bir ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

وَفِرْعَوْنَ ذِى الْأَوْتَادِ*

"... **Sarsılmaz bir saltanat sahibi Firavun'a Rabbinin ne yaptı(ğını) görmedin mi?"** (Fecr suresi, ayet. 10)

Maşata da kocası Harbil Aleyhisselam gibi "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam etti. Allah Teala da Firavun'u denizde boğarak helak etti.

Allah Rasulü (sav)'nün uhud ve Hendek (Ahzab) savaşlarında ve Hamrâü'l-Esed gazvesinde "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrine devam etmesi ve bu zikrin havas ve sırları bereketiyle, Mekke müşriklerinden çoğu iman edip müslüman oldular. Ancak içlerinden çok azı küfürlerinde ısrar edip ısrarlarının bedelini acıklı bir şekilde taddılar.

Aziz kardeşlerim!

Bu kıssadan hisse almak istiyorsak birlikte karar verip havas ve sırların meydana gelmelerine vesile olan dualara, yani "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîlü lâ ilâhe illellâhü muhammedür rasûlüllâhi bi adedi ılmillâh" zikrini belli miktarlarda günlük vird edinmeyi ihmal etmemeliyiz. O zaman düşmanlarımızın çoğunun dost olduğunu görürüz. Olmayanlar da manevî ordu mensupları tarafından şüphesiz cezalandırılırlar.

İbni Hıbban'ın Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لَنْ تَخْلُوَ الْأَرْضُ مِنْ ثَلاَثِينَ رَجُلاً مِثْلَ إِبْرَاهِيمَ
خَلِيلِ الرَّحْمٰنِ بِهِمْ تُغَاثُونَ وَبِهِمْ تُرْزَقُونَ وَبِهِمْ تُمْطَرُونَ*

"Elbette ki yeryüzünde her devirde İbrahim Peygamber gibi 30 tane Allah dostu bulunur. Hiçbir zaman yeryüzü bunlardan hali (boş) değildir. Her devrin insanları bunlardan yardım isterler. Allah Teala (cc) bu otuz kadar sevdiği dostları (budelâlar) duası bereketiyle yarattıklarının rızıklarını ihsan eder. Yine onların himmetleriyle gökten yağmurlar yağdırır."

Vüheyb b. el-Verd (ra) diyor ki: "Bir kimse sıdk ile Bismillâh dese, üzerinde bulunduğu dağ altından kayıp erimeye başlar." Bu zatın Ebdal'dan (yedilerden) biri olduğu söylenmiştir.

Şeyh Ebu Hasan Şazelî (ks) Abdullah b. Amr b. As'ın (Allah cümlesinden razı olsun) Allah Rasulü (sav)'nden rivayetine göre şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse sabahleyin yerinden kalkınca ve akşamleyin yatağına yatınca üçer defa "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" diye zikre devam ederse o kimse bu zikrin bereketiyle Allah Teala'nın koruması altına girmiş olur. Her yaptığı ibadete çevrilir. Büyük günah işleyip de zikrin sırrını yırtmadığı müddetçe."

Yine Şeyh Ebu Hasan Şazelî (ks) buyuruyor:

"Bir kimse "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" zikrini her gün onbir defa, 41 defa, 100 defa, 313 defa, 451 defa zikrederse, ne muradı varsa hâsıl olur. Her emeline kavuşur. Eğer çok hizmet edip daha büyük sonuçlar beklerse, her namazın sonunda 451 defa zikretmeyi unutmamak gerekir. Bu miktarı 1000 adede çıkarmak, sonuca ermek bakımından daha uygun olur. Eğer bir kimse büyük çapta zengin olmak isterse, her gece 4500 defa "Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl" demeyi ihmal etmemelidir.

Hâtemî (ks) diyor ki:

"Tekvin (yaratma, meydana getirme) sırrı taşıyan isimlerin kerameti, ya o isimlerdeki marifettedir yahut da okuyan kimsenin sadakatindedir. Mesela "Bismillâh" kelimesindeki sır "Tarafımızdan meydana gel" demektir. Böylece "Kün lillâh" yani "Allah için ol" manasına gelir.

Yaratma sırrına ortak ettiği Allah dostlarından bazıları böyle demişlerdir. Yani dua veya zikir kelimelerini okuyan kimsenin sadakati (dürüstlüğü) çok önemlidir.

Kur'an-ı Kerim'in her kelimesinin okunması, Esma-i Hüsna'dan her ismin zikri, Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen her salât ve selâm sadakatle, samimiyetle ve ihlasla okundukları takdirde beklenen sonuca götürürler. Onların sırlarına ve kerametlerine sadakat, samimiyet ve ihlasla ulaşılır."

GÖKLERDEKİLERDEN (MELEKLERDEN) YARDIM GÖRMEYE VESİLE OLAN DUALAR

Hadis alimlerinden bazıları ve İmam-ı Yafii (Allah cümlesinden razı olsun) Hazretlerinin anlattıklarına göre, Allah Rasulü (sav)'nün yaşadığı dönemlerde Şam'dan Medine'ye, Medine'den Şam'a gidip gelen bir tüccar kişi vardı. Allah Teala'ya tevekkülünden dolayı kervandakilerle konuşmaz, onlarla gerekli istişarelerde bulunmazdı. Bir gün Şam'dan çıkıp Medine'ye doğru giderlerken atlı bir hırsız gelip o tüccara karşı silahını çekip hücuma geçti. Tüccar o şakiye:

"Ey şakî, ne yapıyorsun? Bakıyorum da benim malımı elimden almak istiyorsun. Bu ne hal?"

Şakî şöyle dedi:

"Bu mal senin değil, benimdir. Ben senin canını almak istiyorum."

Tüccar:

"Öyleyse bana biraz zaman tanı, sabırlı ol, abdest alayım. Sonra istediğini yaparsın" dedi. Abdest alıp dört rekat namaz kıldı. Daha sonra iki ellerini göğe kaldırıp aşağıdaki duayı okudu:

يَا وَدُودُ يَا وَدُودُيَا وَدُودُ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ يَا مُبْدِأُ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ أَسْأَلُكَ

بِنُورِ وَجْهِكَ الَّذِى مَـلأَ أَرْكَانَ عَرْشِكَ وَأَسْأَلُكَ بِقُدْرَتِكَ الَّتِى قَدَّرْتَ بِـهَا عَلَـى خَلْقِكَ وَبِرَحْمَتِكَ الَّتِى وَسِعَتْ كُلَّ شَيْئٍ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ أَغِثْنِى يَا مُغِيثُ أَغِثْنِـي يَـا مُغِيثُ أَغِثْنِي يَا مُغِيثُ*

Yâ vedûdü yâ vedûdü yâ vedûdü yâ zel arşil mecîdi yâ mübdiü yâ müıydü yâ fe'âlün limâ yürîdü es'elüke bi nûri vechikellezî lâ melee erkâne arşike ve es'elüke bi kudratikelletî kadderte bihâ alâ halkıke ve bi rahmetikelletî vesiat külle şey'-in lâ ilâhe illâ ente eğısnî yâ mugıysü eğisnî yâ mügıysü eğisnî yâ mugıys*

"Ey cümle yarattıklarına, özellikle de sevdiği kullarına sevgisi çok olan Allah'ım! Ey sevgisi çok olan Allah'ım! Ey sevgisi çok olan Allah'ım! Ey varlıklarının en büyüğü olan Arş'ın sahibi! Ey herşeyi yoktan var edip başlatan, ey herşeyi bir zaman için sona erdirecek olan. Ey istediğini istediği gibi yaratan. Senin varlığın hakkı için maksadımı sana arzediyorum. Arş'ının her tarafı (meleklerinle) dopdolu. Senin sonsuz olan kuvvet ve kudretinden diliyorum. Herşeyi sen yarattıkların için tensip ve takdir buyurdun. Allah'ım! Senin rahmetinden, merhametinden diliyorum. Öyle bir rahmet ki herşeyi kuşatmıştır. Senden başka ibadet etmeye layık hiçbir ilah yoktur. Ancak layık olan sen varsın. Ey darda kalanları kurtaran Allah'ım! Beni de sen kurtar! Ey bunalanları kurtaran Allah'ım! Beni bu sıkıntıdan sen esenliğe çıkar. Ey her türlü bunalanların imdadına yetişen, onları feraha çıkaran Allah'ım! Beni de bu sıkıntıdan sen halâs eyle. Sen hayatımı ve malımı bana bağışla."

Dua bitince, kır bir ata binmiş, eli mızraklı, yeşil elbiseli bir yiğit göründü. Gelen o zatı gören haramî, tüccarı bırakıp o zata saldırdı. O yiğit de haramiyi tuttuğu gibi yere yatırıp ellerini ayaklarını bağlayıp tüccarın yanına götürdü ve:

"Ey tüccar! Bu hırsız haydudu kendi ellerinle öldür" diyerek onu öldürmesi için emir verdi. Tüccar:

"Ey yiğit! Bu zamana kadar ben hiç insan öldürmedim. Sen kimsin, necisin?" diye sordu. O yeşil elbiseli yiğit, şakiyi öldürdü ve şöyle dedi:

"Gökte bulunan meleklerden biriyim. Birinci kat göğün

kapıları hareket edip açıldı. Bunun üzerine biz gökteki melekler: "Yeryüzünde yine bir olay var herhalde" diye kendi aramızda konuşmaya başladık. Bu sırada ikinci kat göğün kapıları açıldı. O kapıdan ateşler saçıldı. O sırada Cebrail Aleyhisselam meleklere seslendi:

"Ey melekler! Yeryüzünde bir tüccar sıkıştı. İsm-i A'zam duasını okuyup, Allah Teala'ya gerekli münacaatta bulunup ondan yardım istedi. Ey melek, sen derhal yeryüzüne in. O hırsız şakiyi öldür. Tüccarı çabuk o şakinin elinden kurtar" dedi. Ey tüccar, şunu iyi bil ki, erkek-kadın her mü'min kişi, herhangi bir işinde sıkışıp bunalıp yardıma muhtaç hale geldiğinde veya herhangi bir istekte bulunduğunda senin yaptığın bu duayı yaparak istekte bulunur, Allah Teala'dan talepte bulunursa, gökyüzünün melekleri ona yetişip Allah Teala'nın izniyle derhal ihtiyacını görür, dileğini o duanın bereketiyle yerine getirirler."

Daha sonra o tüccar yoluna devam edip Medine'ye geldi. Allah Rasulü (sav)'nü ziyaret edip başından geçenleri ona bir bir anlattı. Sonra da o duanın sırlarını Allah Rasulü'nden sordu. Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey tüccar! Allah Teala (cc) senin diline telkinde bulunup sana güzel isimlerini öğretmiş. Bu isimler İsm-i A'zam'-dırlar. Bir mü'min kulu bu İsm-i A'zam ile dua ederse, Allah Teala o kulunun duasını muhakkak kabul buyurur" buyurdular.

Bu duanın faziletini hadis alimleri, kitaplarında genişçe ele almışlardır. Havas kitaplarında da yine geniş bir şekilde yer almış bulunmaktadır. Allah dostları bu duaya akşam-sabah birer kere, üçer kere, yahut yedişer kere devam ederler. Bir düşmanın şerrinden korunmak veya bir isteğin yerine gelmesi için 41 kere yahut 100 kere yahut da 313 kere veyahut da 1000 kere okumanın lüzumunu belirtmişlerdir.

YÂSÎN SURESİNİN HASSALARI VE SIRLARI

Hakîm-i Tirmizî'nin ve Beyhakî'nin Ebu Bekir Sıddık (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Yâsîn suresini okuyan kimse dünya ve ahiret hayırlarını kendisinde toplar" diye Tevrat'ta bahsedilmiştir. Yâsîn suresini okuyan kişinin üzerinden dünya ve ahiret belaları kalkar. Hangi niyetle okunursa o niyetin karşılığı alınır. Her ne dilerse dilediği olur.

Yâsîn suresini bir defa okuyan kimse yirmi defa nafile olarak yapılmış hac sevabı kazanır. Yâsîn-i şerifi severek ve isteyerek dinleyen kimseye 1000 dinar altın sadaka vermenin sevabı yazılır.

Bir kimse Yâsîn suresini yazıp veya yazdırıp su dolu temiz bir kabın içine bırakır ve bu sudan içerse Allah Teala (cc) o kimsenin bedenine bin çeşit şifa yerleştirir, bin çeşit nur, bin çeşit bilgi, bin çeşit bereket, bin çeşit rahmet yerleştirerek o kimsenin vücudunu zenginleştirir. O kulunun kalbini rahmet ve şefkat deposu yapar. Onun vücuduna daha önce yerleşmiş olan dertleri çıkarır, şifaya tebdil eyler."

Havas ilimlerine ve sırlara ehil olan kimseler bir hadis-i şerife göre hareket edip nice dertlere derman sunmak için Yâsîn-i Şerif suresini yazıp hastalıklı kimselere içirirler. Özellikle aklında hafiflik ve deli olan kimselere o sudan içirirler. Bu husus defalarca denenmiş ve istenilen sonuç alınmıştır. İhmal edilmemelidir. Yasin suresinin yazısı bulunan sudan bir hafta boyunca günde bir defa içilmelidir. Üçüncü, beşinci, nihayet yedinci gününe varmak Allah Teala'nın izniyle muhakkak hasta şifaya kavuşur. Uzak bir ihtimal ama, gerekirse, on gün boyunca su içirilmeye devam olunabilir de.

Deylemî'nin Aliyyül Murtaza (kv)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"Yasin suresi okuyunuz. Çünkü onu okumakta on ayrı bereket vardır. Bunlar:

1. Aç olan kimse okursa karnı doyar.
2. Susuz olan kimse okursa suya kanar.
3. Çıplak bir kimse okursa, kendisine elbise giydirilir.
4. Bekar okursa, evlenir.
5. Korkan kimse okursa kendisine güven duygusu gelir.
6. Hapiste olan kimse okursa hapisten çıkar.
7. Misafir okursa yolculuğu kolay geçer.
8. Yitiği olan okursa kaybettiği şeyi bulur.
9. Hasta okursa veya okunursa şifaya kavuşur.
10. Ölüye okunursa, azabı hafifler."

Zamanımızda Yasin suresi okumak veya okutturmak daha da yaygın hale gelmiştir. Bunun usül ve edebi şöyledir: Yasin okuyacak kimse ihlasla ve temiz bir yerde, tertemiz bir halde 1, 3, 7, 11, 21, 41, 71 kere okunmalı veya okutturulmalıdır. Okutulursa okuyacak kimsenin ihlaslı olması, kıraatinin iyi ve tecvide göre yapılması, ücret karşılığı yapılmaması lazımdır. Beklenmemek kaydıyla hediye verilebilir.

İmam-ı Kastalânî, Buharî şerhinde, kendisine Yasin-i Şerif okutturulacak kişinin sâlih bir kimseden seçilmesi müstehaptır, aksi halde okunan kıraatten beklenen sonuç hâsıl olmaz demiştir.

Mehâmilî'nin ve Dârimî'nin Abdullah b. Zübeyr (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

مَنْ جَعَلَ سُورَةَ يٰسٓ أَمَامَ حَاجَتِهِ
قُضِيَتْ لَهُ وَإِنَّ يٰسٓ لِمَا قُرِأَتْ لَهُ*

"Bir kimsenin dünya ve ahiret muradının olması için Yasin suresini okuması yeterlidir. Meşru olmak şartıyla Yasin suresi her amaca erişmek için okunur ve yeterlidir de."

Ebü'ş Şeyh'in haber-i vâhid olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimden durumu uygun olanların her gece bir kere Yasin okumalarını ben uygun gördüm. Mümkünse her gece bir defa Yasin suresi okusunlar."

İbni Humeyd'in merfu' hadis olarak Allah Rasulü (sav)'-nden rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyurmaktadır:

"Erkek-kadın herhangi bir mü'min kimse Yasin suresini okursa, Allah Teala o kimseye cennetin sekiz kapısını açık tutar. Mahşer yerine varınca hesap görmeden, defteri açılmadan, her kapıdan kendisine iltifatlar yapılarak cennetlere davet edilir. İstediği cennete yine istediği kapıdan girer."

Tefsir ve hadis alimlerinin, tarihçilerin belirttiklerine göre Kureyş kâfirleri, Allah Rasulü (sav)'nü Hazreti Hatice (ra)'-nin evinde hicret edeceği gece kuşatma altına almışlardı. O gece aynı zamanda bir cuma gecesi idi. Allah Rasulü'nün hayatına son verip fasid maksatlarına ulaşmak için çırpınıyorlardı. Onun kapıdan dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Nihayet Allah Rasulü (sav) evinin kapısından dışarı çıktı. Yasin suresini başından itibaren okumaya başladı. "Fe ağşeynâhüm fehüm lâ yubsırûn"e kadar geldi. Yerden aldığı bir avuç toprağa üfürüp üzerlerine saçtı. Daha sonra da rahat bir şekilde evini terkedip kararlaştırılan yerde Ebu Bekir (ra) ile buluşup Sevr mağarasının yolunu tuttular.

Hazarda ve sefer halinde iken ve herhangi bir yerde bulunulduğu sırada hırsızdan, eşkiyadan, düşmandan, yırtıcı hayvandan ve zehirli haşerelerden korkup onlara karşı güvenli olmak için, savaşta esir düşen kimsenin esirlikten kurtulmak için Yasin-i Şerif okumak müstehaptır. Bu durumlarda kişinin kendisinin bizzat okuması veya başkasına okutması farketmez. Ancak okuyan kimsenin ihlaslı ve salih bir kimse olması şarttır.

Gökler yere inip yeryüzü ile birbirine karışsa, göklerle yer arası ateş veya fitnelerle dolsa, bu sırada bir kişi de Allah Teala'ya gereği gibi kulluk edip, bütün emirlerini tutup, sıdk ile o felaketlerden kurtuluşunu istese, bunun için de Yasin suresini 41 kere, 100 kere, 313 kere, 1001 kere, 1499 kere okursa, elbette o kulunun muradını Allah verir ve korktuklarından emin kılar.

Yasin suresini okurken diğer duaları, azîmetleri okumaya gerek yoktur. Yıldızların vaktini, eşref saatleri takip et-

mek de şart değildir. Çünkü Yasin suresi Allah Teala'nın kelamıdır. Kendi zatı ile kaim bir sıfattır. Mü'minin muradının hâsıl olması için Kur'an'ın yanında daha etkili olması için bir başka sebebi ilaveye gerek yoktur.

Şunu iyi bilip dikkat edilmelidir. Düşmandan korkup onun şerrinden emin olunacak sırada, Yasin suresinin başından itibaren "Fe ağşeynâhüm fe hüm lâ yübsırûn"e kadar tekrar tekrar okumak müstehaptır. Özellikle esirlerin kurtulması için çok tekrarlanması gereği unutulmamalıdır. Miktarlar hususunda yukarıda ölçüler verildi.

Dârimî'nin ve Tirmizî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ قَلْبًا وَقَلْبُ الْقُرْآنِ يَسٓ*

"Herşeyin bir kalbi vardır. Kur'an-ı Kerim'in kalbi de Yasin suresidir."

Yasin suresi, Kur'an-ı Kerim'in özü ve özetidir. Her kim onu Allah rızası için okursa, Allah Teala o kimsenin günahlarını muhakkak bağışlar. O kimseye 22 defa Kur'an'ı hatmetmişcesine sevap ihsan eder.

Yasin suresinde 3000 harf vardır. Bir kimseye Azrail Aleyhisselam'ın gelmesinin yakın olduğu bir sırada Yasin suresi okunursa, Allah Teala (cc) bu surenin her harfine 10 melek gönderir. Böylece 30 bin melek, o sırada, o kimsenin karşısında saf bağlayıp dururlar. Cümlesi o kimse için dualar eder, günahlarını bağışlaması için Allah Teala (cc)'ya yalvarırlar. O cenaze yıkanırken, namazı kılınırken ve defnedilirken yanından ayrılmazlar.

Herhangi bir mü'mine sekerat halinde iken Yasin suresi okunursa, Azrail Aleyhisselam onun ruhunu kabzedip almadan önce cennetten Rıdvan şerbet getirip o kişiye içirirler. O sırada hasta cennet şerbetinin zevkiyle susuzluğunu giderip mestane bir durumda iken Azrail Aleyhisselam ruhunu kabzeder. Ölüm anının verdiği harareti ve susuzluğu asla hissetmez. Bu zevkli hali kabrine konuncaya kadar devam eder. Hatta bu suya ve şerbete kanmışlık hali mahşer için haşro-

luncaya kadar devam eder. Mahşer yerinde de asla susuzluk sıkıntısı çekmez.

Bir kimse gerek hastalığı sırasında bizzat kendisi Yasin suresini okur veya bir başkasına okutulursa okunan bu surenin hükmünün geçerlilik süresi altı ay, hatta bir seneye kadar hükmü geçerlidir. Ağır hastalığından dönüş yapıp kalkan kimseler için de hüküm aynıdır. Ancak her müslümanın her gün bir defa Yasin suresini okumayı prensip haline getirmesi yerinde olur. Her gün bir Yasin suresi okumayı artıran, bu yoldan gelecek kazancını da artırmış olur.

Yasin suresini okumayı her gün için vird haline getiren kimsenin ölüm anını kolaylıkla geçireceğinin yanında bedeninde de rahatlık elde eder. Sebebi bilinmeyen ağrı ve sızılardan kurtulur. Eceli gelmemiş bir hasta üzerine Yasin okunursa o hasta çabuk iyileşir.

Can vermekte olan (sekerat halinde bulunan) hastaların yanında çocuk, hayızlı nifaslı kadın, cünüp erkek-kadın ve mü'min olmayan kimseler bulundurulmamalıdır. Bu durumdaki hastaların yanında çok yakınları, salih kişiler bulundurulmalıdır. Orada bulunan kimseler neziğ halindeki hastanın imanla gitmesi için her zaman dua etmelidirler. Bu hususta Hâdimî Hazretleri'nin "Adab-ı Sekerât" adlı eserinde geniş açıklamalar vardır.

Bahsi geçen eserden özet olarak birşeyler aktarmak gerekirse, şöyle denilebilir:

Neziğ halinde, son anlarında bulunan hastanın yanından çocuklar, hayız ve nifas halinde bulunan kadınlar, her iki cinsten cünüp kimseler, başka dine inanan veya hiç inancı olmayan kimseler behemehal çıkarılır, aynı yerde insan, hayvan resimleri varsa muhakkak kaldırılır veya kapatılır, aynı ev veya oda pırıl pırıl temiz hale getirilir. Yanında bulunan yakınları veya sâlih kişiler hastaya sürekli olarak Yasin suresi veya Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir sure veya ayetler okumalı, zikir yapılmalı, dualar okunmalıdır. O sırada aynı yerde Allah Rasulü (sav), Cebrail Aleyhisselam ve rahmet melekleri vefat etmekte olan her mü'minin hazır bulunurlar. Bu konu ileride de genişçe tekrar ele alınacaktır.

Burada özellikle savaş ve benzeri tehlikesi görevlerde bulunan kimselere seslenmek isteriz.

"Ey hayatı tehlikede olan görev sahipleri, pilotlar, kaptanlar, araba ve benzeri her türlü mekanik cihaz kullananlar, mesleği hayatî tehlike arzedenler! Her zaman Yasin suresini okumayı ihmal etmeyiniz. Yahut da o surenin yanınızda okunmasını temin ediniz. Öyle yaparsanız görmediğiniz güçlerle Allah Teala (cc) size yardım eder. Sizden biriniz bir defa Yasin suresi okursa, Allah Teala (cc) size 30 bin yardımcı melek gönderir. Üç defa okursa, 90 bin melek gönderir. Sizler onları göremezsiniz. Onlar bazen dağlar gibi, bazen bulutlar gibi, bazen de minare boyunda insanlar gibi karşınıza çıkarlar. Düşmanlarınıza karşı durur, ihtiyaçlarınızı giderirler.

İmam-ı Vâhidî (ra) tefsirinde şöyle demiştir:

"Güç olarak bir melek 100 bin askerden daha güçlü ve iş bitiricidir."

Ey yetkililer, emri altında insanları çalıştıranlar, onlara emir verenler! Emriniz altında bulunanlardan güzel Kur'an okuyanları seçiniz, onlara Kur'an, özellikle de sık sık Yasin suresini okutturunuz."

Metin yazarımız Muhammed Hakkı Efendi, Yasin suresinin önemi ve her sıkıntılı zamanlarda okunmasının gereği ile ilgili olarak 30 tane hadis-i şerif rivayet ettiğini kaydediyor. Ayrıca okunması için herhangi bir niyetle okunacaksa, meşru işler için okunmak üzere okuyacak kimselere manen izin verdiğini ve yetkili kıldığını açıklıyor. Kendisinin bu hususta izinli olduğunu ayrıca işaret ediyor.

AYET EL-KÜRSÎ'NİN FAZİLETİ HAVAS VE SIRLARI

Ahmed b. Hanbel'in, Müslim'in, Ebu Davud'un, İbni Zurays'in, Hakim'in ve Herevî'nin (Allah cümlesinden razı olsun) Übey b. Ka'b (ra)'dan rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Ey Ebu Münzir![3] Kur'an-ı Kerim'de sana göre en büyük ayet hangisidir? "Allah Rasulü (sav) bu soruyu üç defa tekrarladı." Diye sordu. Birinci ve ikinci defaki sorulara edep gereği cevap vermeyip boynunu büktü. Üçüncü defa sorusuna:

"Doğrusunu Allah ve Rasulü bilir ey Allah'ın Rasulü" diye cevap verdi. Sonra da:

"Bismillâh, Allâhü lâ ilâhe illâ hüvel hayyül kayyûm" diye başlayıp sonuna kadar okudu. Ve bu ayetin bütün ayetlerden büyük olduğunu söyledi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav), Übey b. Ka'b (ra) Hazretleri'nin göğsüne mübarek eliyle vurup:

"Bu ilim sana afiyetler getirsin" diye buyurdu. Sonra da şöyle ilave etti:

"Varlığım kudret elinde bulunan Allah'ıma yemin ederim ki, bu Ayet el-Kürsî'nin bir dili, iki dudağı vardır. Bir mü'min bu ayet-i celileyi okuyunca, hemen Arşu'r Rahman'ın altına çıkıp, Allah Teala'ya secde edip takdis ve tenzih eder. Yeryüzünde Ayet el-Kürsî'yi okuyan o kimse için Arş'ın altında Allah Teala'dan rahmet ve mağfiret dileyip okuyan kimseye şefaat yetkisi alır."

İmam Ebu Bekir er-Riğdemûnî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ فَقَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِى بَعَثَ اللهُ تَعَالَى سَبْعِينَ أَلْفًا مِنَ الْمَلاَئِكَةِ يَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَيَحْرُسُونَهُ وَيَدْعُونَ لَهُ* وَمَنْ رَجَعَ اِلَى مَنْزِلِهِ فَقَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِى نَزَعَ اللهُ تَعَالَى الْفَقْرَ مِنْ بَيْنِ عَيْنَيْهِ*

"Bir mü'min herhangi bir maksatla evinden çıktığında Ayet el-Kürî'yi okursa, Allah Teala (cc) o mü'min kulunun hizmetine 70 bin melek görevlendirir. O melekler o kimsenin günahlarının bağışlanması için istiğfar ederler. O kimse gittiği

---

[3] Ebu Münzir, Übey b. Ka'b (ra) lakabıdır. Übey, sahabeler arasında kurraların reisi (en güzel Kur'an okuyanlardan biri) olarak biliniyordu. Kur'an bilgileri en ileri seviyede olduğu için bu soruyu Allah Rasulü (sav) ona sordu.

yerden dönünceye kadar onu korur ve hakkında hayırlı dualarda bulunurlar. Yine o kimse evine döndüğünde ilk önce evinde Ayet el-Kürsî'yi okursa, Allah Teala (cc) o kuluna fakirlik göstermez. Onu mert ve cömertlerden eyler."

Cennetle müjdelenen on bahtiyar sahabeden biri olan Abdurrahman b. Avf (ra), her ne zaman dışarıdan gelip eve girse, hemen Ayet el-Kürsî'yi okur, sonra da ellerini evin dört köşesine sürer, evin her türlü felaketten korunması ve şeytanın dışarı çıkması için dua ederdi.

İmam-ı Tirmizî diyor ki:

"Allah Teala (cc), Ayet el-Kürsî'yi bu ümmet üzerine inzal buyurup onlara ihsan eyledi. Bu ayet-i kerimenin sevabını bütün ayetlerden çok ve büyük kıldı. Dünyada olan yararlarından biri, Ayet el-Kürsî kendisini okuyan kimseyi koruma altına alır, rızkına bereket verir, bütün felaketleri o kimsenin üzerinden kaldırıp güvence altında bulundurur."

Mehâmilî'nin İbni Mes'ud (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse Allah Rasulü (sav)'nün yanına geldi ve şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bana öyle bir şey öğret ki, Allah Teala (cc) o şeyle bana ikramda bulunsun" dedi. Allah Rasulü (sav) o kimseye:

"Sen Ayet el-Kürsî'yi okumaya devam et. Allah Teala da seni bütün felaketlerden korusun. Keza evlatlarını, evini barkını, evinin civarında bulunanları da..."

Beyhakî'nin Enes b. Mâlik (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ قَرَأَ دُبُرَ كُلِّ صَلاَةٍ مَكْتُوبَةٍ آيَةَ الْكُرْسِي حُفِظَ اِلَى
الصَّلاَةِ الْأُخْرَى وَلاَ يُوَاظِبُ عَلَيْهَا إِلاَّ نَبِيٌّ أَوْ صِدِّيقٌ أَوْ شَهِيدٌ*

"Bir kimse her beş vakit namaz sonunda Ayet el-Kürsî'yi okumayı alışkanlık ve vird haline getirirse, her iki vakit arasında geçecek zaman içerisinde Allah Teala (cc) o kimseyi görünür görünmez kaza ve belâlardan korur. Böyle bir alışkanlığı

ve vird haline getirmeyi açıktan günah işleyenler veya münafıklar sürdüremezler. Onu ancak peygamberler, sıddıklar ve şehitler sürdürürler."

Abdürrezzak'ın Ali (kv)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"İçerisinde Ayet el-Kürsî okunan evden şeytanlar 30 gün boyunca firar edip kaçarlar. Sihir ve büyüyü meslek edinen ister erkek olsun ister kadın o evin halkına 40 gün 40 gece boyunca tesir edemezler. Ey Ali! Sen evlatlarına, diğer aile yakınlarına, komşularına ve dostlarına Ayet el-Kürsî okumalarını öğret. Gerek namazda, gerekse namaz dışında ve her yerde onu okumayı vird edinsinler. Bu ayeti okuyarak büyük makamlara, yükselmeye büyük sevaplar kazanmaya, ahirette Allah Teala'nın mübarek cemalini görmeye hak kazansınlar. Dünyanın imtihanlarından, görülen ve görülemeyen düşmanların şerrinden korunma altına alınsınlar. Dünyada başlarına gelebilecek felaketlerden, ahirette cehennem azabından kurtuluşa ersinler.

Konuyu özetlemek gerekirse, bu ayet-i kerimenin fazileti ile ilgili olarak Allah Rasulü'nden rivayet edilen 110 sahih hadis-i şerif tespit edilmiştir. Bunlardan 95 tanesi "Hazînetü'l Esrâr"da kaydedilmiştir. Bu eserde burada yazılanlarla yetinilmiştir. Ayet-i kerimenin yararları hakkında daha geniş bilgi almak isteyen kimseler Hazînetü'l Esrâr kitabımıza müracaat edebilirler.

Madem bu ayet-i kerime Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinin tamamının ulusu ve fazilet yönünden en üstünü ve havassı ve sırları bakımından en önemlisidir. Öyleyse bu ayet-i kerimeyi vird edinmek, fırsat buldukça okumayı ihmal etmemek gerekir.

Peygamber Efendimiz (sav)'in:

"Yâ Ali! Evlatlarına, yakınlarına, komşularına, ahbaplarına Ayet el-Kürsî'yi öğret ki ücretin (sevabın) en büyüğünü kazanmış olsunlar, derecenin en yücesine yükselme fırsatını yakalasınlar. Ahirette Allah Teala (cc)'ın cemalini görme şerefini elde etmiş olsunlar" buyurması ayet-i kerimenin önemini ortaya koymaktadır.

Bir kimse Ayet el-Kürsî'yi devamlı vird olarak okumak isterse, fasılları sayısınca her gün 17 defa veya kelimesi sayısınca her gün 50 defa yahut da harfleri sayısınca 170 defa veyahut mürsel peygamberler sayısınca 313 defa ki bu 313 rakamı Tâlut'un adamları sayısınca veya Bedir ashabı da 313 zattır ve Allah Rasulü (sav)'nü ilk savaşında canlarıyla, mallarıyla korumak ve kollamak için savaşa katılmışlardır.

Gerek tefsir, gerekse havas alimleri bu 313 rakamı üzerinde hassasiyetle durmuşlar, ister Ayet el-Kürsî'yi, ister Fatiha-i Şerifi, ister İhlas-ı Şerif, isterse salavat-ı şerifelerden birini bu sayıda zikir haline getirip her gün okumayı vird haline getiren kimseyi, istediğine nail olacak bahtiyarlardan bir kimse olarak müjdelenmişlerdir. 313 sayısı mübarek bir sayıdır. Dikkatten kaçırılmamalıdır.

Bir kimse daha güçlü bir hizmetle istediğine nail olmak dilerse o zaman bu miktarı 1001 adedine çıkarmalıdır. Daha fazla artırmak isteyenler 3 bin, 5 bin, 7 bin, 10 bin veya 12 bin veyahut 70 bin, 100 bin adede kadar çıkabilinir. Nitekim İhlas suresinin okunması, Hasbünellâhü ve nı'mel vekîl ayetinin okunması, tevhid kelimesinin zikrinde de adet sıralaması aynen böyle düşünülebilir.

Şeyh Bevnî (Bûnî), İmam Celâü'l Muhakkiku'd Devvânî, Şeyh Muhyiddin-i Arabî, Sadeddin Teftazânî ve daha başkalarından havas ve sır ilimlerine sahip olan zatlar (Allah cümlesinden razı olsun) şöyle demişlerdir:

"Bir kimse Ayet el-Kürsî'yi harfleri sayısınca, yani 170 kere, yahut mürsel peygamberler sayısınca 313 kere her gün devam edip okursa, o kişiyi göklerde ve yeryüzünde bulunan yaratılanların tamamı hizmetinde ve korumacılığında bulunurlar. Bu tertip üzere hayatını zenginleştiren kimseye Allah Teala'dan başka her hususta kimsenin gücü yetmez. Ve öyle bir kimse her ne muradı varsa ona derhal nail olur.

Ey din kardeşlerim! Allah Teala (cc) cümlemizi düşman şerrinden, hasedcinin hasedinden ve her türlü tehlikelerden muhafaza buyursun. Bu Ayet el-Kürsî'yi otururken, ayakta du-

rurken, yürürken ve fırsat bulunan her durumda okuyunuz. Düşmanla mücadele sırasında bu ayeti okuyan kimse muhakkak düşmanına üstün gelir. Herhangi bir mücadelede de rakibe üstünlük sağlamak için bu ayet-i kerimeyi okumak en doğru yoldur.

Allah Teala (cc), bilinen zâhir silahlarınızı alıp düşmana karşı kendinizi koruduğunuz gibi manevî silahlarla da kendinizi koruyun. Havas alimleri de aynı şekilde tavsiyelerde bulunmuşlardır.

Allah Rasulü (sav) her gün yedi defa Ayet el-Kürsî okuyup Muhammedî zatını onunla koruma altına alırlardı. Havas bilginleri, yedi Ayet el-Kürsî'den birincisini okuyup sağ tarafına üfürür, ikincisini okuyup sol tarafına, üçüncüsünü okuyup önüne, dördüncüsünü okuyup arkasına, beşincisini okuyup üstüne, özellikle bedenine üfürür ve kendini zırhla koruma gibi sağlama alırlardı. Her yöne okumanın bir takım sırları görülmüş ve bu tertip insanlara çokça tavsiye edilmiştir.

Bu ayet-i kerimeyi okumaları için erkek-kadın dileyenlere biz de izin veriyoruz. Okuyacak olanlara Allah Teala (cc) şimdiden mübarek eylesin. Dünya ve ahirette hayırlı muradlarına nail buyursun...

DÜŞMAN ŞERRİNDEN KORUNMAK İÇİN TERTİP EDİLEN AYET EL-KÜRSÎ VEFKİ

Letâifü'l Ferîde isimli eserde açıklandığı üzere bir kimse günde 18 defa Ayet el-Kürsî okursa, Allah Teala (cc) o kimsenin kalbine tevhidin ruhu ile özel bir hayat verir. Onun göğsünü hikmet ve hakikat ilmiyle doldurur. Rızkını bereketlendirir. Maddî ve manevî derecesini yüceltir. O kulunu başkalarına karşı heybetli ve üstün gösterir.

Ayet el-Kürsî'yi bir kağıda veya herhangi bir şey üzerine yazıp üzerinde gezdiren kimse Allah Teala (cc)'nın yardımı ile her türlü belâ ve felaketlere karşı koruma altında bu-

lunur. O kimseye gerek insan ve gerek cinlerin zararı dokunamaz.

18 kere Ayet el-Kürsî okumanın havas ilminde özel bir yeri vardır. İster dünyalık için ister ahiret için okunsun maksada ermede sağlam bir tutamaktır. Herhangi bir iş veya maksat için evinden çıkan kimse, bu ayetin fasılları sayısınca 18 defa okursa yerinde bir tertibe göre okumuş olur.

İmam-ı Gazalî, İmam-ı Kuteybe'den, o da Ka'boğullarından bir kişiden rivayet edip şöyle demiştir:

"Bir zamanlar Hurma satmak için Basra'ya gitmiştim. Münasip bir mahelleden bir ev kiralamak istedim. Fakat gönlüme ve şartlarıma göre bir ev bulamadım. Sonunda bir ev buldum, içerisinin her tarafında örümcekler yuva yapmışlar idi. Orada bulunanlara dedim ki, bu nasıl bir ev ki, böyle her tarafını örümcekler yuva yaparak yaşanmaz bir hale gelmiş, buraya kimse gelip yerleşmemiş, merak ediyorum doğrusu" dedim.

Ev sahibi hemen söze karışıp şöyle dedi:

"Bu evde kendine çok dikkat etmelisin. Çünkü bu evin içerisine yerleşmiş bir cinnî var. Evi mekan tutmuş, kim eve yerleşirse o cinnî onu öldürüyor" dedi. Ev sahibine dedim ki:

"Sen bana evini kiraya ver, gerisine karışma. O ifritin (cinnin) bana zarar vermemesi için Allah Teala (cc) bana yardım eder" dedim. Ev sahibi tekrar şöyle dedi:

"Benden sana söylemek düşer. Diyorum ki, o cinnî bugüne kadar o eve yerleşenleri hep öldürdü. Korkarım sen de aynı sonuca uğrarsın."

Neticede ben evi sahibinden kiralayıp yerleştim. Gece yarısı gözleri ateş gibi yanan, esmer görünümlü bir kişi üzerime doğru gelmeye başladı. Yarı gölge gibi bir görünümü vardı. Ben hemen Ayet el-Kürsî'yi okumaya başladım. Benimle birlikte o da aynı ayeti okumaya başladı. Kelime kelime benim okuduğum cümleleri takip ediyordu. Sonunda ben ayetin sonuna doğru varıp:

Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym*

Kısmına varınca beni takip edemedi. Ben ise bu son kısmı tekrar tekrar okumaya başladım. Kısa bir süre sonra önümdeki korkunç görüntü ve gözleri ateş gibi yanan esmer adam kayboluverdi. Nihayet ben de evin bir kenarına uzanıp yatıverdim. Sonunda uyumuşum. Sabah olup her taraf aydınlık olunca, gözleri ateş gibi yanan o esmer kişiyi gördüğüm yerde ateşte yanmış parçalar ve küller gördüm. Aynı yerden kulağıma şöyle bir ses geldi:

"Sen, bir büyük cinnin kafirini yaktın" diye yankılanan bir sesti. Ben de şöyle karşılık verdim:

"Ben onu ne ile yaktığımı bilmiyorum. Merak ediyorum bunu, lütfen bana söyleyin." O ses şöyle devam etti:

وَلاَ يَؤُدُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ*

"Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym*
"... Onları koruyup gözetmek kendisine zor gelmez. O, yücedir büyüktür." (Bakara suresi, ayet. 255)

Kısmını tekrar tekrar okumak suretiyle yaktın."

Ayet el-Kürsî'nin bu son kısmının bir takım sırları ihtiva eden bir bölüm olduğunda havas alimleri ittifak etmişlerdir. Bu kısmın zikri ile cinler ve şeytanlar yanarlar. Gerek insan vücudunda, gerekse evlerde bulunan cinnîler ve şeytanlar Ayet el-Kürsî okunduğunda derhal kaçarlar. Bu hususta daha önceki bölümde yeterli bilgi verilmiştir.

İnsanlardan gelecek herhangi bir hayatî tehlike karşısında Ayet el-Kürsî okunursa tehlike meydana getirecek kimse buna cesaret edemez.

Bir kimse Ayet el-Kürsî'yi baştan sona okuduktan sonra "Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym" kısmını bir daha tekrar okursa, göklerde meleklerin, yerde bulunan bütün yaratıkların sevgilisi olur. Sözü dinlenen, hatırı sayılan, her isteği kabul gören bir kişi olur. Ayetin bu son şıkkını vird haline getiren kimseyi Allah Teala özel olarak kendi ilahî koruması altına alır.

(Metin yazarımız Muhammed Hakkı Efendi diyor ki):

"Ben, Ayet el-Kürsî'nin bu tertip üzere okunması hususunda Devrendli Hacı İbrahim Efendi Hazretleri'nden özel

icazet aldım. O da Üstad-ı Kül Alaşehirli İbrahim Efendi'den almıştır.

Bir kış mevsiminde ve soğuk bir günde Alaşehir'e bağlı bir köye davet olunduk. Hoca Efendi Hazretleri'nin yanında birkaç kişi ile birlikte bulunuyorduk. Yolda rahmete tutulduk. Kar tipi öylesine bastırdı ki yolumuzu şaşırdık. O zaman merhum ve mağfur Hacı Efendi bize izin verip birer Ayet el-Kürsî ve sonunda bulunan cümleyi, yani "Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym" kısmını 70 defa tekrar ettik. Tekrar birer Ayet el-Kürsî'ye başlayıp sonunda "Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym" kısmını yine 70 defa tekrarladık, derken tipi dindi, kar yağışı kesildi. Bulutlar dağılıp güneş yüzünü gösterdi. Halbuki yakın çevremizde fırtına devam ediyor, kar lapa lapa yağıyordu. Bunu gözlerimizle rahatça görüyorduk. Sonunda beklendiğimiz köye vardık. Köy halkı üzerimizdeki elbiselerin kupkuru olduğunu görünce şaşkına döndüler. Büyük Üstad Hoca Efendi Hazretleri şöyle buyurdu:

"Eğer siz bir şeyin meydana gelmesinde veya herhangi bir düşmanın şerrini def etmekte âciz kalırsanız bu şekilde Ayet el-Kürsî okumaya devam ediniz. Size bu hususta izin veriyorum."

Bendeleri de erkek-kadın herkese izin veriyorum."

Bu olay, hicrî 1292 yılı Zilhicce ayının dördüncü olmuştur.

Bir kimse bir savaşta esir düşse veya herhangi bir yerde şaki elinde kalsa, herhangi bir mevkiye yükselmek istese veya servete sahip olmak arzusunda bulunsa, mahkemeye düşüp haklı olduğu davanın acele istese, o kimse bahsedildiği şekilde Ayet el-Kürsî'yi her okuyuşta, sonunda 70 defa "Ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüvel aliyyül azıym"i tekrar etmek suretiyle tekrarlar toplamını 1000, 3 bin, 5 bin, 7 bin, 10 bin ve gerekirse daha fazla tekrar ederek maksadına erişir.

Şeyh Bevnî (Bûnî) (ks) Hazretleri diyor ki: Aşağıdaki şekil ve vefk, havas ve avam herkes için sayılmayacak kadar yararı olan bir mühür niteliğindedir. Herhangi bir maksat için ister bir hafta boyunca suyu içilsin, isterse kişi üzerinde bir nüsha halinde taşısın farketmez. Çünkü bu şekil, Ayet el-Kürsî'nin maksada uygun olarak çoğaltılmışıdır.

١٥٦٦١٨	٢١٣٥٧٠	٤٢٧١٤٠	٤٢٧١٤	٩٩٦٦٦
٥٦٩٥٢	١١٣٩٠٤	١٧٠٨٥٦	٢٢٧٨٠٨	٣٧٠١٨٨
٢٤٢٠٤٦	٣٨٤٤٢٦	منثقفميائيل	١٢٨١٤٢	١٨٥٠٩٤
٧١١٩٠	١٩٩٣٣٢	٢٥٦٢٨٤	٣٩٨٦٦٤	١٤٢٣٨
٤١٢٩٠٢	٤٨٤٧٦	٨٥٤٢٨	١٤٢٣٨٠	٢٧٠٥٢٢

GELECEK FELAKETİ VE DÜŞMAN ŞERRİNİ DEFETMEK İÇİN YEDİ AYETLERİN HASSALARI

Abdürrezzak'ın Muaz b. Cebel (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şerifte şöyle buyurmaktadır:

Bir kimse bu yedi kurtarıcı ayeti yazıp temiz bir halde üzerinde taşırsa, düşmanlarının dilleri o kimse için bağlanıp her kim o kimseyi görürse, kendisine muhabbet duyar. Bütün dilekleri kabul görür. Allah Teala (cc) o kimsenin gönlünden dünya ve ahiret sıkıntılarını giderir, kimse ona zarar veremez.

İmam-ı Şihabüddin, Ka'bul Ahbâr'dan rivayet edip şöyle buyurdu:

"Bir kimse bu yedi ayeti okusa da arkasında gök yere inse ve birbirinin üzerine kapansa, o kimseye bir zarar gelir diye üzülmem. O kimsenin kurtulacağından emin olurum."

Bu yedi ayetlerle ilgili olarak hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur:

"Bir kimse bu yedi ayeti okusa veya bir kağıda yazıp üzerinde taşısa da o kişiye gökten Uhud dağı gibi azaplar, belalar inse, elbette Allah Teala o kişi üzerinden o belaları ve sıkıntıları bu yedi ayet hürmetine kaldırır."

Yine Şihabüddin'in Hazreti Ali (kv)'den rivayetine göre bir kimse bu yedi ayeti akşam-sabah okumayı vird haline

getirirse, bulunduğu zamanın bütün maddî ve manevî felaketlerinden güvence altında olur. Bu yedi ayet, kulu Allah Teala'nın bizzat korumasını celbeder. Düşmanlarının şerrinden, münafıkların hasedinden himaye eder.

Sen bu yedi ayetleri okuyup yazıp üzerinde bulundurursan, öz canını koruma altına almış olursun.

Bahse konu olan yedi ayetler mealleri ile birlikte şunlardır:

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلاَّ مَا كَتَبَ اللهُ لَنَا هُوَ مَوْلاَنَا وَعَلَى اللهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ*

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize asla erişmez. O bizim mevlamızdır. Onun için mü'minler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Tevbe suresi, ayet. 51)

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللهُ بِضُرٍّ فَلاَ كَاشِفَ لَهُ إِلاَّ هُوَ
وَإِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْئٍ قَدِيرٌ*

"Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa, onu kendisinden başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır verirse, (bunu da geri alacak yoktur). Şüphesiz o herşeye kâdirdir." (En'am suresi, ayet. 17)

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِى الْأَرْضِ إِلاَّ عَلَى اللهِ رِزْقُهَا
وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ*

"Yeryüzünde yürüyen her canlının rızkı, yalnızca Allah'ın üzerinedir. Allah o canlının durduğu yeri ve sonunda bırakılacağı mekânı bilir. (Bunların) hepsi açık bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da)dır." (Hûd suresi, ayet. 6)

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ
إِلاَّ هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ*

"Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. Çünkü yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, O, onun per-

çeminden tutmuş olmasın. Şüphesiz Rabbim dosdoğru yoldadır." (Hûd suresi, ayet. 56)

وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ*

"Nice canlı var ki, rızkını (yanında) taşımıyor. Onlara da size de rızık veren Allah'tır. O, herşeyi işitir ve bilir." (Ankebût suresi, ayet. 60)

مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا
وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ*

"Allah'ın insanlara açacağı herhangi bir rahmeti tutup hapseden olamaz. O'nun tuttuğunu O'ndan sonra salıverecek de yoktur. O, üstündür, hikmet sahibidir." (Fâtır suresi, ayet. 2)

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ
رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ*

"Andolsun ki onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan, elbette "Allah'tır" derler. De ki: "Öyleyse bana söyler misiniz? Allah bana bir zarar vermek isterse, Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, O'nun verdiği zararı giderebilir mi? Yahut Allah, bana bir rahmet dilerse, onlar O'nun bu rahmetini önleyebilirler mi? De ki: Bana Allah yeter. Tevekkül edenler, ancak O'na güvenip dayanırlar." (Zümer suresi, ayet. 38)

Yukarıda geçen yedi ayetlere dair vefk aşağıdadır:

٣٥٣٢٣	٣٥٣٢٨	٣٥٣٢١
٣٥٣٢٢	٣٥٣٢٤	٣٥٣٢٦
٣٥٣٢٧	٣٥٣٢٠	٣٥٣٢٥

DEMİR VE DEMİR CİNSİNDEN MADENLERİN FAALİYETLERİNİ DURDURMAK

Havas alimleri, demirin ve demir cinsinden olan metalik aletlerin çalışmalarını etkisiz hale getirmek, insanların dillerini bağlamak, kalplerini büyüleyip onları cezb ve celbetmek, düşmanların, özellikle tehlikeli kişilerin gözlerini perdeleyip görüşlerini engellemek, gece gündüz, büyüklerin küçüklerin tehlikesiz ve rahat bir ortamda bulunmalarını temin etmek, zor durumda kalanları bulundukları durumdan kurtarmak, fakir ve yoksulları insafsız kimselerin merhametine bırakmamak için aşağıdaki vefk örneğini sağlam bir perde, güçlü bir sığınak olarak yazıp ortaya koydular.

O alimlerin tespitlerine göre aşağıdaki surelerden biri vefk haline dönüştürülür ve yazılan vefkin ilgilinin üzerinde bulunup taşınması sağlanır.

Vefkin çizim ve rakamları gülsuyu, zağferan, misk ve amber karışımı bir mürekkeple, bunların tamamı bir arada bulunmadığı takdirde gülsuyu ve zağferan karışımı bir mürekkeple çizilip, rakama dönüştürülen sureler usulüne göre vefk cetvelindeki hanelerine dikkatli bir şekilde yazılır.

Vefki yazılabilecek sureler aşağıda olup bunlar Fatiha, Tâhâ, Yâsîn, Cin, Hadîd, Kadr, İhlas ve Muavvizeteyn sureleri ile Ayet el-Kürsî ve meşhur yedi ayetlerdir. Bu ayetler bir önceki kısımda geçti.

Ey okuyucu!

Bu konuda şüpheleri gidermek ve bir denemede bulunmak istersen anılan vefki kağıda geçirip bir koyunun boğazına as. Sonra da o koyunun üzerine anılan yedi ayetleri yedi defa oku. Daha sonra herhangi bir kimseye koyunu istediği bıçakla boğazlamasını emreyle. Bıçağın o koyunu kesmediği görülecektir.

Bu tertip gizli tutulması gereken bir sırdır. Herşeyden önce bu tertibin gücüne inanmak gerekir. Sonra da ehliyetsiz

ve seviyesiz kimselerin, çocukların bu sırrı kesin olarak bilmemeleri lazım gelir. Bu tertip muhtelif havas kitaplarında aynen anlatılmıştır.

Şeyh Bevnî (Bûnî), (ks) Hazretleri diyor ki: "Bu sır, ehliyetsiz ve takva sahibi olmayan kişilere kesinlikle öğretilmemelidir. Aksi halde bu işle uğraşan kimse cinlerin etki alanına girerek delirir. Bu hususta gözleri iyice açmak gerek. Çünkü işin içinde candan olmak da vardır. Bu vefkin sırlarına ancak mübarek insanlar (Allah dostları veliler) dayanabilirler.

Vefk ilmi muhakkak ki bütün peygamberlerde mucize olarak görülmüştür. Allah'ın selamı, rahmeti cümlesinin üzerine olsun.

İmam İbni Hacer (Askalânî) diyor ki: "İbrahim Halilüllah peygamber (Allah'ın selamı, rahmeti üzerine olsun), defalarca vefk yazıp evin temelleri altına koymuştur."

Bursalı İsmail Hakkı (ks) Hazretleri "Ruhu'l Beyân" tefsirinde, aşağıdaki ayeti tefsiri sırasında, vefk ilmini, Allah Teala'nın kendi zatının sır ilmi olarak halkettiğini, daha sonra bu ilmi Adem Aleyhisselama öğrettiğini, sonra da peygamberden peygambere miras olarak devam ettiğini bildirmektedir. Ayet-i kerime budur:

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ*

"Bir zamanlar biz sizin için denizi yardık, sizi kurtardık. Firavun'un taraftarlarını da, siz bakıp dururken denizde boğduk." (Bakara suresi, ayet. 50)

(Metin yazarımız Muhammed Hakkı Efendi diyor ki): Ben de bu ilmi, Kur'an-ı Kerim'in bazı sırlarının bilinmesi ve vefk usulü ile mukaddes gücün ortaya çıkması için bu bahsi yazmış bulunuyorum. İnsanların çoğu vefk ilminin sırlarını kaldıramaz. Nitekim ben de bir tek Yâsîn suresinin vefk sırlarını bile kaldıramadım. Bütün vefklerin sırlarının manevî ağırlıklarını kaldırmak asla mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, daha fazlasını yazıp anlatmaya burada son verildi.

İksîr-i A'zam olan vefk örneği aşağıdadır:

١٥٤٧١٥	١٥٤٧١٦	١٥٤٧١٧
١٥٤٧١٨	١٥٤٧١٩	١٥٤٧١٠
١٥٤٧١١	١٥٤٧١٢	١٥٤٧١٣
	١٥٤٧١٤	

LEKAD CÂEKÜM RASÛLÜN MİN ENFÜSİKÜM AYETİNİN HAVASSI VE BU HAVASSIN ÖLÜME BİLE ÇARE OLDUĞU

İmam-ı Kurtubî tefsirinde, İmam-ı Sünûsî Havass'ında ve birçok hadis kitabında Allah Rasulü (sav)'nden merfu' hadis olarak şöyle rivayet olunuyor:

إِنَّ مَنْ قَرَأَ فِى الْيَوْمِ آيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ بَرَاءَةٌ لَمْ يَمُتْ ذَالِكَ الْيَوْمَ* وَفِى رِوَايَةٍ لَمْ يُقْتَلْ وَلَمْ يَقْرَبْهُ أَحَدٌ بِجُرْحٍ وَإِنْ قَرَأَهَا فِى لَيْلَةٍ كَذَالِكَ*

"Bir kimse Tevbe suresinin son iki ayetini herhangi bir gün okursa, o gün içerisinde ona ölüm gelmez." Bir başka rivayette: "Bir kimse o iki ayetleri her gün yedi defa okursa, o gün içerisinde hiç kimse o kimseyi öldüremez. Silahıyla dahi ona yaklaşıp yaralayamaz. Geceleyin okuyan kimse için de gece boyunca sabaha kadar durum aynıdır."

Şeyh Bekrî diyor ki: "Bana babam söyledi, ona da babası söylemiş, o da Şeyh Şihâbüddin (ks)'den duymuş, o da babasından işitmiş, o da Şeyh Ebu Hasan Şâzelî (ks)'den rivayet ediyor.

"Bir kimse her gün yedi kere Tevbe suresinin son iki

ayetini okumayı vird edinirse, ölüm o kimsenin yolunu kesemez. Bu tertibe devam ettiği sürece hayatı da devam eder."

Böyle olması hem aklen, hem de şer'an caizdir. Nitekim Allah Teala (cc) buyuruyor:

يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ*

"Allah dilediğini siler, dilediğini bırakır. Ana kitap (Levh-i Mahfuz) O'nun katındadır." (Ra'd suresi, ayet. 39)

Üç gün ömrü kalan bir kişiye Allah Teala (cc)'nın otuz sene daha ömür vermesi hikayesi uzun olduğu için buraya alınmamıştır. Allah Rasulü (sav) yukarıdaki ayet-i kerimeyi okurken bu hikayeye yer vermiştir. Sonunda da yukarıdaki mealini verdiğimiz hadis-i şerifi buyurmuş ve şu ayet-i celileyi okumuştur:

وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلاَ يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلاَّ فِى كِتَابٍ إِنَّ ذَالِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ*

"... Bir canlıya ömür verilmesi de, onun ömründen azaltılması da mutlaka bir kitaptadır. Şüphesiz bunlar, Allah'a kolaydır." (Fâtır suresi, ayet. 11)

Salihlerden bir zat hasta yatağında yatmakta iken, Tevbe suresinin son iki ayetini vird haline getirerek ömrün uzayacağına dair hadis-i şerifi gördü. O zat o sıralarda yetmiş yaşında idi. Bundan sonra her gündüz ve gece bu ayetleri vird olarak okumaya devam etti. 120 yaşına vardığında Allah Teala (cc) o zatın ölmesini istedi. O zat Allah Rasulü (sav)'nü rüyasında gördü. Allah Rasulü (sav):

"Ey filanca, daha ne zamana kadar bizden kaçacaksın?" Bunu duyunca derhal okumayı bıraktı ve hemen vefat etti.

İmam-ı Gazalî (ks), Tabiinin büyüklerinden Hasan-ı Basrî (ra) Hazretlerinden rivayet ederek diyor ki:

"Ashabın ve tabiînin ileri gelenlerinden bir cemaat (bir-

çok kimse) (Allah cümlesinden razı olsun), "Lekad câeküm" ayetinden başlayıp surenin sonuna kadar okumayı vird haline getirmişlerdi. Bu tertibe devam ederek kendilerini belalara karşı koruma altında bulunduruyorlar. Allah Teala (cc) onlara çok rızık veriyor, nice isteklerine nail oluyorlar, düşmanlarının fenalıklarını üzerlerinden kaldırıyorlar, Allah Teala'ya daha yakın olma fırsatını buluyorlar, O'nun nice sırlarını bu ayetlerin bereketiyle kavrıyorlardı" buyurmuştur.

Bu iki ayet-i kerime, sahabe-i kiramın ve tabiînin özel virdleri arasında yer almaktaydılar. Allah onlardan razı olsun, onlardan sonra gelenler ve daha sonra gelenler de aynı yolu takip ettiler. Arzularına ulaşmak, düşman şerrinden korunmak ve Allah Teala'ya yakınlık elde etmek için bu ayetlerin vird olarak okunmasını bırakmadılar. Şeyh Şiblî (ks) Hazretleri seksen sene boyunca her beş vakit namazın arkasından bu iki ayeti okumayı terketmedi. Allah Rasulü (sav) bu iki ayeti beş vakit namazın sonunda okumaya devam eden kimseleri cennetle müjdelemiştir.

Havas ilmiyle meşgul olan alimlerden bir kısmı bu iki ayeti her gece 33 defa okumayı vird edinmişlerdir. Bu miktar bazen 41 kereye çıkarılmış, bir muradının hâsıl olmasını isteyenler bu iki ayeti 100 kere veya 313 kere okumuşlardır. 1000 kere okuyanlar da olmuştur. Ebced hesabına göre tam okumuş olmak için 6865 kere okumak gerekir. Dünya ve ahirette her maksada ulaşmak için bu miktarı gözden uzak tutmamalıdır.

Metin yazarımız Muhammed Hakkı Efendi diyor ki:

"Bu fakir kul, Mağripli (Kuzey Afrikalı) şeyhten, Kâbe-i Muazzama'nın karşısında, Mâlikî makamında, her beş vakit namaz sonunda bir 3, 5, 7 kere okumak için izin aldım. Ayrıca Medine'de, Allah Rasulü (sav)'nün huzurunda da başka şeyhlerden yine izin almak şerefine nail oldum. Okumak isteyenler için aynı izni ben de veriyorum. Şimdiden mübarek olsun."

Ey mü'min kardeşlerim! Siz de bu iki ayeti vird haline getirerek her gün ve gece, hatta her beş vakit namazdan son-

ra okumaya devam edin. Özellikle zor günlerde, savaş, zelzele, yangın ve benzeri büyük felaket günlerinde muhakkak bu ayetlere devam edin. Bu eseri yazmamızın asıl sebebi bilhassa savaş halinde bulunan asker kardeşlerimizin bu eserden yararlanmaları ve her türlü tehlikelerden korunmaları içindir.

Bu iki ayet-i kerimenin mahal ve mealleri aşağıdadır.

لَقَدْ جَائَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ* فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللهُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ*

"Andolsun size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü'minlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir." (Tevbe suresi, ayet. 128)

Allah Teala (cc) bu ayette kendi isimlerinden olan, "Raûf" çok şefkatli ve "Rahîm" pek merhametli sıfatlarını Peygamber Efendimiz'e de vermiştir ki, önceki peygamberlerden hiçbiri bu sıfatların ikisine birden mazhar olamamıştır.

Son ayetin yüce meali: "(Ey Muhammed!) Yüz çevirirlerse de ki: "Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Ben sadece O'na güvenip dayanırım. O, yüce Arş'ın sahibidir." (Tevbe suresi, ayet. 129)

Bu iki ayetin vefklerinin sureti aşağıdadır. Yazıp veya yazdırılıp bir hafta boyunca şifa için suyunun içilmesi gerekir. Yahut da muska yapılarak taşınmalıdır. Her iki şekilde kullanılmasında sayısız yarar vardır.

٦٨٦٨	٦٨٧٣	٦٨٦٦
٦٨٦٧	٦٨٦٩	٦٨٧١
٦٨٧٢	٦٨٦٥	٦٨٧٠

İHLAS SURESİNİN HAVASSI İLE ÖMRÜ UZATMAK VE KADERİ DEĞİŞTİRMEK

Mü'min için ölüm musibettir. Uzun ömür ise çok ibadet yapma fırsatı verdiği için nimettir. Kişi uzun ömürlü olmasını istemeli, ölümü istememelidir. Nitekim ayet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوهُ ذَالِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ*

"İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: "Allah'a kulluk edin. O'na karşı gelmekten sakının. Eğer bilmiş olsanız bu sizin için daha hayırlıdır." (Ankebût suresi, ayet. 16)

İbni Asâkîr'in Nümeyr b. Evs (ra)'den mürsel olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Dua, Allah Teala (cc)'nın askerlerinden bir askerdir. Gelecek kaza ve belaya karşı insanda koruyuculuk görevi yapar."

İmam-ı Gazalî (ra) diyor ki:

"Kaza ve kadere karşı duanın ne gibi bir yararı olur? Diye soracak olurlarsa şöyle denir: Şunu iyi bilmelidir ki, dua ve gereken şeyleri okumak, kazayı önlemek için bir sebeptir. Allah Teala (cc)'dan rahmet celbetmek için de öyledir. Nasıl ki kalkan, gelecek oku ve kılıç darbesini önlerse dua da gelecek kazaya karşı kalkan görevini yapar. Nitekim Yüce Allah (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوِ انْفِرُوا جَمِيعًا*

"Ey iman edenler! Tedbirinizi alın; bölük bölük savaşa çıkın, yahut (gerektiğinde) topyekün savaşın." (Nisa suresi, ayet. 71)

Kazayı takdir buyuran Allah Teala (cc), kazayı önle-

menin sebebini de takdir buyurmuştur. Muhakkak ki o bir çok olayı sebeplerle bağlantılı kılmıştır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

أُدْعُونِى أَسْتَجِبْ لَكُمْ فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ*

"...Benden isteyin, ben de isteğinize karşılık vereyim..."
"...Beni zikredin (anın), ben de sizi anayım..."

Bir başka ayet-i kerimede de şöyle buyurmaktadır:

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلاَّ بِإِذْنِ اللهِ كِتَابًا مُؤَجَّلاً وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْـــهَا
وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِى الشَّاكِرِينَ*

"Hiçbir kimse yok ki, ölümü Allah'ın iznine bağlı olmasın. (Ölüm), belli bir süreye göre yazılmıştır. Her kim, dünya nimetini isterse, kendisine ondan veririz. Kim de ahiret sevabını isterse, ona da bundan veririz. Biz şükredenleri mükafatlandıracağız." (Âl-i İmran suresi, ayet. 145)

Bir ayet-i kerimede de şöyle buyuruluyor:

وَأَنْ لَوِ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَاهُمْ مَاءً غَدَقًا لِنَفْتِنَهُمْ
فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّـــهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا*

"Şayet doğru yolda gitselerdi, bu hususta kendilerini denememiz için onlara bol su verirdik. Kim Rabbinin zikrinden yüzçevirirse, (Rabbin) onu gitgide artan çetin bir azaba uğratır." (Cin suresi, ayet. 16-17)

Turpeştî, Abdülkâdir Geylanî (ks) Hazretleri ile ilgili bir hikâye anlatıyor:

Hazret, talebelerinden birini Levh-i Mahfuz'daki yazısını, yetmiş kadınla zina yapacaktır" şeklinde görüyor. Bunun üzerine o talebesi hakkında Allah Teala'dan şöyle bir talepte bulunuyor:

"Allah'ım! Falan kulun için takdir buyurduğun 70 zinayı uykusu içerisinde geçirmesini nasip eyle!"

Sonuçta o zat hakkındaki bu kadar değiştirilip hakkında takdir buyurulan 70 zina uykuda geçireceği 70 ihtilama tebdil ediliyor.

Benzeri şeylere başka velilerde de rastlanmaktadır. Allah dostlarının, diğer mü'minlerin, özellikle de "Tecelli-i Ef'âl" mertebesinde olan velilerin bütün duaları reddolunmayıp Allah Teala (cc) katında kabul görürler.

Buraya kadar anlatılanlarla "İzâ câe ecelühüm lâ yesta'hırûne sâaten velâ yestakdimûn" ayeti arasında bir çelişkinin bulunup bulunmadığı sorulduğunda şöyle cevap verilebilir:

Bu ayette geçen "sâaten" kelimesi kıyameti hatırlatmakta ve dünyadaki insan ömrü kabirdeki ile birlikte bütünlük arzetmektedir. Dünya hayatı kabirden kalkıldığı an biter. Burada sadakalarla, sıla-i rahimle, ana-babaya iyilikte bulunmakla, Tevbe suresinin son iki ayetini okumakla ve daha başka sebeplerle ömür uzaması, kabirde geçecek müddetten bir kısmının kabir öncesine alınması şeklindedir. Bu hususta "Mefzâü'l-Halâik" adlı eserde geniş açıklama bulunmaktadır.

Kaza ve kader iki kısma ayrılmaktadır.

1. Mübrem kaza,

2. Muallak kaza.

Mübrem kaza, bir şartın oluşması veya bir sebebe dayalı olarak meydana gelmez. O, değişmeyen bir ilahî irade ve hükümdür, yeri ve zamanı geldiğinde muhakkak meydana gelir. Mübrem kazada değişme söz konusu değildir. Gizli bir hikmet sonucu cereyan eder. Bu hususta bize teslim olmaktan başka yapacak bir şey yoktur.

Muallak kazanın meydana gelmesi şarta ve sebebe bağlıdır. Mesela bir çocuğun doğup meydana gelmesi erkek ve kadının evlenmesi sebebine bağlıdır. Doğmak için bir erkekle bir kadının evlenip karı-koca hayatını yaşamaları gerekir. Mesela tarladan ürün almak için ekmek, biçmek, para kazanmak için ticaret yapmak, alim olmak için ilim tahsil etmek ve benzeri şeyler muallak kaza grubuna girerler. Bunlardan herbirerlerinin meydana gelmesi için sebebe başvurmak gerekmektedir.

Birgivî risalesi üzerine yazılan Kadızâde şerhinde bütün işlerin üç kısma ayrıldığı yazılıdır.

1. Ezelde hikmet gereği olan Allah tarafından takdir buyurulan ve kendisinden başkasına sır olan kader.

2. Kul için fakat kulun iradesi dışında Allah tarafından takdir buyurulan şeyler. Güzellik, çirkinlik, erkeklik, dişilik, sertlik mülayimlik yaşam (hayat) miktarı yani ne kadar yaşayacağı gibi şeyler bu gruba girerler.

Bu iki kısımda Allah Teala (cc) dilediğini yapar. Kulun bu hususlarda temennîde bulunması, dua etmesi, istemesi veya istememesi sonuca tesir etmez.

3. Allah Teala (cc)'nın kulları için takdir buyurduklarıdır. Bunların oluşumu şartlara, sebeplere dayanmaktadır. Mesela "Lâ ilâhe illellâh. Muhammedür rasûlüllâh" diyen kimseye Allah Teala (cc) müslüman olmayı nasip eyler. Nitekim küfür halinde olan insandan imanı soyup çıkarması da böyledir. Sevap kazanmak için ibadet yapmak, günah kazanmak için de yasak olan şeyleri yapmak. Özetlemek gerekirse, kul fiilini ortaya kor, Yüce Allah (cc) da sonucunu takdir buyurur.

Abdüsselam Havarizemî'nin Üsame b. Zeyd ez-Zeydî (ra)'den rivayetine göre şöyle dedi:

Bir gün Üsame Basra civarına hadis-i şerif derlemeye çıktı. Bu sırada çok yaşlı ve güzel görünümlü bir zata rastladı. Ona:

"Allah Rasulü (sav)'nün hadis-i şeriflerinden bildiğin var mı?" diye sordu. O zat:

"Evet var, sana anlatayım" dedi ve devam etti:

"Ben daha çocuk sayılacak yaşta idim. Bize çok yakışıklı, düzgün kıyafetli, çok tatlı dilli ve mantıklı konuşan bir zat geldi. Babam o zata:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'ın selamı üzerine olsun! Bu çocuğuma bir hadis-i şerif tavsiye buyur da ondan yararlansın. Hayatı boyunca ona her zaman rehber olsun" dedi. O çok güzel görünümlü zat bana:

"Evladım! Sana her zaman için "Kalâkıl" tavsiye ede-

rim. (Yani İhlas ve Muavvizeteyn surelerini her zaman okumanı tavsiye ederim.) Sabah akşam bu sureleri okumaya devam et" buyurdu. O günden sonra ben bu sureleri akşam sabah okumayı vird edindim ve bugüne kadar devam ettim. Bu surelerin bereketiyle Allah Teala (cc) bana hem uzun ömür, hem servet, hem de evlat verdi" dedi.

Tirmizî'nin, Ebu Davud'un, Neseî'nin Abdullah b. Habîb (ra)'den rivayetine göre şöyle dedi:

Yağmurlu ve çok karanlık bir gecede Allah Rasulü (sav)'nü görmek ve ziyaretinde bulunmak üzere yola çıktık. Nihayet yanına erişebildik. Bana:

"Ne söyleyeceksen söyle" buyurdu. Ben:

"Ey Allah'ın Rasulü, ne söyleyeyim" deyince:

"Sabah akşam üç defa Kul hüvellâhü ehad ve Muavvizeteyn surelerini okumaya devam et. Senin için bu herşeyden daha önemlidir" buyurdular.

ASKERÎ MAKAMLARDAKİ TERTİP HAKKINDA

Ahmed b. Hanbel'in, Ebu Davud'un, Tirmizî'nin, Hâkim'in, Beyhakî'nin İbni Asâkîr'in İbni Abbas (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

خَيْرُ الصَّحَابَةِ أَرْبَعَةٌ خَيْرُ السَّرَايَا أَرْبَعُ مِئَةٍ* وَخَيْرُ الْجُيُوشِ أَرْبَعَةُ آلَافٍ* وَلَا يُهْزَمُ إِثْنَا عَشَرَ أَلْفًا مِنْ قِلَّةٍ إِذَا صَبَرُوا وَصَدَقُوا*

"En hayırlı sahabe dörttür. Hayırlı birlik dörtyüz taneden oluşur. Hayırlı ordu 4 bin kişiden meydana gelendir. 12 bin kişilik güç yenilmez, eğer sabrederler ve sadakat gösterirlerse."

Burada Allah Rasulü (sav) çok önemli hususlara işaret buyurmuşlar, ümmetlerinin gelecekteki ordularına adetâ ışık tutmuşlardır. Şöyle ki: Kendi devirlerindeki dört en büyük sahabe, aynı zamanda geleceğin dört büyük halifeleri ve aynı zamanda başkumandanlarıdır. Zamanımızdaki ordular da

dört büyük kumandan vasıtasıyla yönetilmektedirler. Bunlar, başta Genel Kurmay Başkanlığı, Kara, Deniz ve Hava kumandanlıkları gibi.

Ordunun ilk birliğini 400 kişilik bir güç olarak tavsiye eden Allah Rasulü (sav)'nü, daha sonra 400 kişilik bölüklerle teyid etmişlerdir. Hayırlı ordunun 4000 kişiden oluşması zamanımıza kadar devam ettirilen bir alay askeri hatırlatmaktadır. Zamanımızda buna Tugay da dense yeridir.

Allah Rasulü (sav) 12 bin kişilik bir güce yenilmez ordu kabul buyurmuştur ki, zamanımızda bu birlik ve bu rakam önemli bir birliği ve rakamı ifade eder.

Ebü'ş Şeyh'in, Taberânî'nin ve Hâkim'in İbni Ömer (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sevgili sahabelerim ve bundan sonra gelecek ümmetlerim! Siz savaşmak için istekli olmayın. Çünkü nasıl bir sonuç çıkacağını bilemezsiniz. Siz Allah Teala (cc)'dan sağlık ve esenlik isteyin. Ama savaşa girilmişse, bundan da yılmayın, sebat edin ve üzerinize düşeni hakkıyla yerine getirin. Sakın ha korkuya kapılmayın. Allah Teala (cc)'yı bol bol zikredin. Şehadet kelimesini çok getirin. Tevhid kelimesini de çok okuyun. Meded yâ Allah, yâ Resûlellâh... zikrini çok söyleyin. Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym'i de çok çok okuyun. Özellikle Tevhid kelimesini ağzınızdan eksik etmeyin. Düşmanın ağır basması durumunda telaş göstermeyin. Mevzilerinizi terketmeyin.

Büyük hadis alimi İmam-ı Kastalânî (ra) anlatıyor:

Savaş sırasında devlet başkanının veya askerin başkumandanının savaşan askerlerin başında bulunması sünnettir. Çünkü asker onların varlığından güç alır. Savaş, askerin düşman karşısında dayanması ve kumandanının da onun arkasında bulunmasıyla zafere dönüşür.

Kumandan da, askerler de: "Allah'ım yetiş, ey Allah'ın Rasulü, yetiş, bizimle ol. Ey sahabeler, ey Allah dostları veliler, bizlere yardım eyleyin. Ey Cebrail, ey Mikâil, ey İsrafil, Allah'ın selamı üzerlerinize olsun yetişin, bizlere yardım edin... diye çağırmak da sünnettir.

Asker, bütün rûhânîleri yardımına çağırıp onların manevî varlığı ile cephede savaşırken, kumandanın, askerlerinin başında, onlarla birlikte olmaması hem ayıptır, hem de günahtır. Öyle yapılırsa, Resulüllah'ın sünneti terkedilmiş olur. Kumandana yakışan, ordusunun başında olmak, dirayetle, telaş göstermeden ve korkmadan ordusunu yönetmektir.

İmam Tayyibî diyor ki: Kumandana kendisini çok korumalı ve kollamalıdır. Bir er gibi ileriye fırlamamalı, birliği arkadan idare etmeye çalışmalıdır. Ben şehid olacağım diye ileri atılması akıllıca bir iş değildir. Kumandan olmayan bir birlik, askerî olmayan bir kumandan ne ile savaşacaktır?

Bütün peygamberlerin hayatı bir takım sıkıntılarla geçmiştir. Hayatlarında hem bir takım sulhlar vardır, hem de birtakım savaşlar. Bu savaşlarda zaferlerin yanında mağlubiyetler de vardır. Mağlubiyetler, çevrelerindekilerin sabrını, sebatını imtihan içindir. Sıkıntı ve yenilgi olmadan yalancı ile samimi olanı ayırt etmek güçtür. Sadık olan her ortamda sadakat üzere olandır. Yalancı ve münafık da her sıkıntılı anda ortaya atılıp kendini gösteriverir.

Peygamberlerin bütün savaşları zaferle sonuçlansa müşrikler onlarla bir daha savaşmak için harekete geçmezler. Onlar da savaşın bereketinden ümmetlerini faydalandıramamış olurlar. Normal olan zaferlere erişme olmakla birlikte zaman zaman yenilgi acılarını da görmek ilahî hikmet gereğidir. Sürekli zafer de, sürekli yenilgi de hayırlı bir sonuç değildir.

DÜŞMANLA SAVAŞMANIN YARARLARI

Müslümanların kafirlerle savaşmalarında bir takım yararlar vardır. Allah Teala (cc) mü'min kulları için cennette nice saraylar, nice köşkler ve nice güzel yaşama ortamları hazırlamıştır. Bunları belli ölçüleri kabullenen mü'min kulları

için hazırladığını haber vermektedir. Cennette öyle makamlar hazırlanmış, öyle güzellikler hazır hale getirilmiştir ki, o yerlere namaz kılarak, oruç tutarak, haccederek, zekât vererek ulaşmak ve sahip olmak mümkün değildir. O makamlar ancak düşmanla savaşanlar içindir. O nimetlerine ulaşması için Allah Teala (cc) kullarına savaşmayı emir buyurmuştur.

Savaşmakta bir takım yararlar vardır, diye söze girildi. Bu yararlardan birisi, hatta birincisi şehit olmaktır. Şehidlik mertebesi, velilik mertebelerinin en üstünde bulunan yüce bir mertebedir. Allah Teala (cc), bunun için o mertebenin sebebi olan cihadla emir buyurmuştur.

İkinci yararı, Allah Teala'nın düşmanı olan küfür ehlini helak etmek dilediğinde onlara mü'minlerin savaş açmasını ve onları çeşitli sıkıntılar sonucu katledip canlarını cehenneme göndermek ve orada en aşağı derecede cezalandırılmalarını sağlamak için savaş bir sebep olmaktadır. O düşmanlar ki Allah Teala'nın gökten inen Kur'an'ını dinlemeyip, Allah Rasulü Muhammed Mustafa (sav)'yı hak peygamber olarak tanımayıp, Allah Teala'nın haskulları olan mü'minlere eza ve cefa ettikleri için, onların küfürleri daha da artsın, azapları da ona göre daha şiddetli olsun, makamları ise esfele sâfilîn (cehennemde en aşağı makam) olsun diye Allah Teala mü'min kullarına düşmanlarıyla savaşmayı emir buyurdu. Bu kitabın asıl yazılış sebebi de bu bahsi iyice açıklığa kavuşturmaktır.

Bazı cahil kimseler savaş konusunda bilmeden ileri geri konuşuyorlar. Savaşın önemini, savaşmanın zaman zaman gereğini ne kendini bir şeyler biliyor sananlar biliyor, ne kanun adamları biliyor, bu incelik ne Aristo ilmiyle bilinir, ne Fransızvarî amellerle anlaşılır... Savaşın sırlarını gereği gibi ancak Allah bilir, Rasulüllah (sav) bilir, Allah'ı, Rasûlünü tanımış ve belirli bir seviyeye ulaşmış din alimleri bilir. Bir de bizim bu kitabımıza bakıp ondan ders alan Allah âşıkları bilir.

Bundan sonraki bölümlerde bu konuda yazılacaklar için gözleri iyice açmak gerek. Dikkatli olalım, cahil kalmayalım...

SAVAŞA GİRERKEN FETİH SURESİ OKUMANIN ÖNEMİ

Ahmed b. Hanbel'in, Buharî'nin ve Tirmizî'nin Ömer (ra)'den, Müslim'in Enes (ra)'den rivayetlerine göre (Allah cümlesinden razı olsun) Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لَقَدْ نَزَلَتْ عَلَيَّ اللَّيْلَةَ سُورَةٌ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا* (وَفِي رِوَايَةٍ) لَهِيَ أَحَبُّ
إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ* ثُمَّ قَرَأَ إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا*

“Ey Ömer! Bu gece bana bir sure indi. O sure bana dünyadan ve dünyada bulunan her şeyden daha sevimlidir. Bir başka rivayette de: O sure bana, üzerine güneşin doğduğu dünya ve dünya içerisinde bulunan her türlü mücevherattan daha kıymetli ve sevimlidir buyurdu. Sonra da Fetih suresini baştan sona okudu.”

Ahmed b. Hanbel'in ve Müslim'in Câbir (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

لَنْ يَدْخُلَ النَّارَ رَجُلٌ شَهِدَ بِبَدْرٍ أَوِ الْحُدَيْبِيَةَ*

“Ashabı kiramın bedir savaşında bulunan 313 neferinden ve Hudeybiyye barış antlaşmasında bulunan ve Peygamber Efendimiz'in mübarek elini tutup biat eden 1425 sahabeden tamamı elbette cennetlik olup asla cehenneme girmeyeceklerdir.”

İmam Sa'lebî tefsirinde, merfu hadis olarak Allah Rasulü (sav)'nden şöyle rivayet ediyor:

مَنْ قَرَأَ سُورَةَ الْفَتْحِ فَكَأَنَّمَا كَانَ مِمَّنْ شَهِدَ مَعَ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللهِ فَتْحَ مَكَّةَ*

“Fetih suresini baştan sona okuyan kimse, Mekke'nin fethinde sanki Allah Rasulü (sav) ile birlikte hazır bulunmuş (olmuş) gibidir.”

O gün orada 12 bin ashab, 7 kat göklerde, Arş'ta, Kürsî'de bulunan bütün melekler hepsi birden sevinip birbirlerini tebrik ettiler. Kâbe'nin putlardan kurtarıldığı için Allah Teala'ya sonsuz hamd ve senâda bulundular. Bütün melekler secdeye kapanıp fethe katılan 12 bin sahabe için istiğfarda bulundular. Derecelerinin artması için Allah Teala'ya yalvardılar. Neticede Allah Rasulü (sav), "Fetih suresini okuyan kimse Mekke'nin fethinde bulunan sahabelerin sevabına nail olur" buyurdular.

Teysir tefsirinde, Übeyy b. Ka'b (ra)'den rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Fetih suresini baştan sona okuyan kimseye, benimle ağaç altında biat için musafaha eden kimseye verilen sevabın aynısı verilir." Bir başka rivayette: Allah Teala (cc) o kulundan razı olup, cehennemden azad edip cennetine koyar" buyurulmaktadır.

Biatü'r Rıdvan: 1425 kişi, Cidde yolunda, Mekke'ye altı saatlik uzaklıkta bulunan yerde, Sidre ağacının altında, Rasulüllah (sav) Efendimiz'in mübarek elini tutup biat ettikleri için Allah Teala (cc) onlardan razı olup, o muhterem kişileri cehennemden azad edip cennete koyacağını va'd buyurduğu kimselere benzetilmiştir. Fetih suresini baştan sona okuyan kimse.

Metin yazarımız Muhammed Hakkı Efendi diyor ki:

"Ey mü'min kardeşlerim! Sizden Fetih suresini okumaya gücü yetenleriniz muhakkak bu sureyi sık sık okusun. Her gün bu mübarek sureyi okumayı vird haline getirenler çok geçmeden sizler de Allah Rasulü'ne rüyada biat etmek şerefine nail olursunuz. Bu sureye devam edecekleri şimdiden tebrik ediyorum. Mümkünse kıldığınız namazların farzlarında ve sünnetlerinde de Fetih suresini okumayı ihmal etmeyin. Böyle yapmak çok güzeldir. Manevî tesirinin çok büyük olduğunu okumayı vird haline getirenler kısa sürede göreceklerdir.

Bir kimsenin Fetih suresini okumaya gücü yetmezse, buna mukabil "İzâ câe nasrullâhi vel feth" suresini bol bol

okusun. Bu sureyi okumakla o kimseye, Allah Rasulü (sav) ile Mekke'nin fethi sırasında birlikte buluşmuşcasına sevap verilir.

Fahri Râzî, Tefsîr-i Kebir'de şöyle diyor:

"İzâ câe nasrullâh" suresi, mü'minlerin suresidir. Tebbet suresi ise müşriklerin suresidir. Kul hüvellâhü ehad" Allah Teala'nın zatına mahsus suredir. İzâ câe suresini okuyan kimsenin her işi kolaylaşır ve rakiplerine üstünlük sağlar. Ayrıca o sureyi okuyan kimsenin rızkı bol olur, tevbesi kabul görür, günahları affolunur.

Tirmizî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) izâ câe suresinin Kur'an'ın dörtte birine mukabil olduğunu söymlemiştir. Bu duruma göre bu sureyi üst üste dört defa okuyan kimseye Kur'an-ı Kerim'i hatmetme sevabı verilir.

İhyâ-i Ulûm'da nakledildiğine göre Ebu Saidi'l Hudrî ve Ebu Hüreyre (ra)'nin birlikte rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir mü'min Ramazan ayının ilk gecesinde iki rekat nafile namaz kılıp bu rekatların her ikisinde de Fatiha'dan sonra "İnnâ fetahnâ leke" suresini okur, selam verdikten sonra on kere innâ enzelnâhü suresini okuyup arkasından da on kere salavât-ı şerife getirirse Allah Teala (cc) o kişinin bütün işlerine yardım eder. Ayrıca onun üzerine rızık kapılarını da ardına kadar açar."

Rûhu'l Beyân tefsirinde, İbni Mes'ud (ra)'den rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Her kim Ramazan ayının ilk gecesinde, nafile olarak kıldığı namaz içerisinde Fetih suresini baştan sona okursa, kazalardan, belalardan ve her türlü düşman şerrinden emin olur. Her işinde kendisine yardım edilir. Bu surenin okunmasına gücü yetmeyen kimse izâ câe nasrullâhi suresini Fetih suresi niyetiyle okumalıdır."

Buharî'nin Abdullah b. Nuğfel (ra)'den rivayetine göre bu zat diyor ki:

"Mekke'nin fethedildiği gün Allah Rasulü (sav)'nü devesi üzerinde innâ fetahnâ leke suresini okurken bizzat gördüm. Sureyi baştan başa üç kere tekrarladı ve her tekrarlayışta başka başka makamlarda okudu. İnsanların hemen etrafımı kuşatmalarından endişe etmeseydim, ben de aynı şekilde Allah Rasulü (sav)'nün okuduğu gibi okurdum."

Savaş sırasında ve düşman üzerine hücum ederken Fetih suresini tekrar tekrar okumak sünnettir. Allah Rasulü (sav) bu sureyi üç defa okuyarak bir saat gibi kısa bir zamanda Mekke'yi fethetmiştir. Karşı çıkan bir kişi görülmemiştir.

Hicrî 250 yılında Bağdat halifesi olan Tavâbık Bizans İmparatoru ile savaşmak için geldiğinde, Halife: Ordu içerisindeki hafızlardan yüz tanesini seçtirip Fetih suresini okumaları için görevlendirmiş, Malatya ve Diyarbakır dolaylarında yaptığı çok çetin savaşlarda düşmanlarına galip gelmiştir.

Her istenilene kavuşmak ve her türlü sıkıntıdan kurtulmak için Fetih suresini 11 yahut 21 veyahutta 41 kere okumalı, bu tertibe 3, 5, 7 veya 10 gün devam etmelidir.

Fetih suresinin vefki aşağıdadır. Kim bu vefki yazıp veya yazdırıp savaş sırasında üzerinde taşırsa, Allah Teala (cc) o kimseyi düşmanlarına karşı korur. Denizde fırtınaya yakalanan kimse Fetih suresini okur, dalgalara doğru üfürürse, deniz sakinleşir ve tehlike geçirilmiş olur. Bu vefk, suya atılıp bir hafta boyunca suyundan içilebileceği gibi muska olarak üzerinde de taşınılabilir.

Fetih suresinin rakamsal karşılığı 185 bin 408.

١٨٥٤١١	١٨٥٤١٦	١٨٥٤٠٩
١٨٥٤١٠	١٨٥٤١٢	١٨٥٤١٤
١٨٥٤١٥	١٨٥٤٠٨	١٨٥٤١٣

DÜŞMANA SALDIRMANIN EDEBİ VE BU SIRADA ŞEHADET KELİMESİ VE TEKBİR GETİRMENİN, EZAN OKUMANIN FAZİLETİ

Allah Teala (cc) buyuruyor:

فَلْيُقَاتِلْ فِى سَبِيلِ اللهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِى سَبِيلِ اللهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا*

"O halde, dünya hayatını ahiret karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, biz ona yakında büyük bir mükafat vereceğiz." (Nisa suresi, ayet. 74)

Bir diğer ayet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

"Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki başarıya erişesiniz." (Enfal suresi, ayet. 45)

Bu ayet-i kerimenin işaretine göre savaş anlarında daima Allah'a dua etmek gerekir. Kulları, Allah'ı anmaktan alıkoyacak hiç birşey yoktur. Özellikle sıkıntılı anlarda doğrudan doğruya O'na sığınmak gerekir.

Buharî'nin, Müslim'in ve Ebu Davud'un Abdullah b. Ebî Evfa (ra)'dan rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ey insanlar! Düşmanla karşı karşıya gelmeyi temennî etmeyiniz. Allah'tan sağlık ve esenlik dileyiniz. Düşmanla savaş için karşı karşıya geldiğiniz zaman ise sebat edip dayanınız. Şunu iyi biliniz ki cennet kılıçların gölgesi altındadır. Düşmanla savaş için karşılaştığınızda şu duayı yapınız:

اَللَّهُمَّ مُنْزِلَ الْكِتَابِ وَمَجْرَى السَّحَابِ وَهَازِمَ الْأَحْزَابِ أَهْزِمْهُمْ وَانْصُرْنَا عَلَيْهِمْ

بِلُطْفِكَ وَكَرَمِكَ وَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ* أَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme münezzilül kitâbi ve mecres sehâbi ve hâzimil ahzâbi ehzimhüm vensurnâ aleyhim bi lutfike ve keremike ve rahmetike yâ erhamer râhımîn* Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî bi adedi ılmik*

"Allah'ım! Kitabı gönderen, bulutları yürüten, orduları bozguna uğratan sensin. Düşmanlarımızı sen bozguna uğrat. Onlara karşı lütfunla, kereminle, merhametinle bize yardım eyle. Ey merhameti bol olan Allah'ım! Allah'ım! Seyyidimiz ve efendimiz olan Habibin Muhammed Mustafa'ya sen ilminin sayısınca rahmetle muamele eyle, ona esenlik ver. Onun en yakınlarına ve bütün aile fertlerine de."

Hâkim'in Ebu Musa (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) buyuruyor:

"Cennet kılıçların gölgesi altındadır." Mü'minlerin savaş sırasında, düşman silahlarının etki alanında bulunması cennete girmesine sebeptir.

Gazi olmanın edepleri şunlardır:

1. Savaşa girmeden önce abdest almak ve savaş sırasında abdestli bulunmaya çalışmak.

2. Mümkünse iki rekat nafile namaz kılmak.

3. Mümkünse 3, 5, 7, 10 kere veya daha fazla Lâ ilâhe illellâh muhammedür rasûlüllah diye zikretmek.

4. Mümkünse 3, 5, 7 veya 10 kere tekbir almak, yani Allahü ekber demek.

5. Sonra yukarıda geçen duayı mümkünse "yâ erhamer râhımîn"e kadar okumak.

6. Kullanılan silahı en iyi şekilde kullanarak ve Allah Allah, yâ Resûlellâh... diyerek savaşa devam etmek.

Bu ölçülere göre savaşan bir gaziyi Allah Teala (cc) muhakkak zaferle şereflendirir.

Daha önce geçen bir bölümde de bahsedildiği üzere Bağdat halifesi Tavâbık b. Muaddî, hicrî 250 yılında, Bizanslıların Malatya dolaylarında yaptığı savaşta, sırf ezan okumak, tekbir getirmek ve salât ve selam okumak için 400

asker görevlendirmiş, buna ilaveten yüz hafızı da sırf innâ fetahnâ leke fethan mübînâ'yı (Fetih suresinin) sonuna kadar sürekli okumak için görevlendirmiş, düşmana oranla çok az bir güçle savaşan halife, sayısı bilinmeyecek kadar büyük bir ordu ile verdiği üç günlük geceli gündüzlü meydan savaşında sonuç zaferle bitmişti.

Acürî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey Enes! Mümkünse her zaman abdestli bulunmaya çalış. Eğer Azrail Aleyhisselam ruhunu kabzedeceği kimseyi abdestli olarak bulursa, muhakkak ki o kimsenin ruhu şehid oarak kabzolunur ve adı şehitler defterine geçer."

Savaş alanında abdestli iken şehit olan gaziye iki kat şehitlik derecesi verilir. Böyle olmak kesin olarak imanlı göçmeye sebeptir. Abdestli olarak dünyadan göçen kimse mahşer yerine de abdestli olarak sevkedilir. Allah Teala (cc)'nın huzuruna abdestli olarak çıkar. Devamlı abdestli kalmanın sayılmayacak kadar maddî ve manevî faydaları vardır.

SAVAŞTA SİLAHIN ÖNEMİ VE KULLANAN KİMSENİN FAZİLETİ

Neseî'nin Ka'b b. Mürre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

إِرْمُوا مَنْ بَلَغَ الْعَدُوَّ بِسَهْمٍ رَفَعَهُ اللهُ تَعَالَى دَرَجَةً
أَمَا أَنَّهَا لَيْسَتْ بِعَتَبَةِ أُمِّكَ لَكِنْ مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ مِئَةُ عَامٍ*

"Silahını düşmana ulaştıracak kadar yaklaşan (Atış menziline varan) kimse silahını kullansın. Öyle yapan kimsenin Allah Teala (cc) derecesini yükseltir. Ama unutma ki, annenin kapı eşiği (derece yükseltmek için) bundan daha önemlidir. Savaşla verilecek iki derece arası yüz senelik yol aralığı kadardır."

İbni Humeyd'in ve İbni Asâkîr'in Said b. Ebî Vakkas'tan, o da babasından rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir mü'min, savaşmakta olduğu düşmana karşı Allah için silahını kullanınca, o silah ister hedefine ulaşsın ister ulaşmasın bir köle azad etmişcesine sevap kazanır."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin, Tirmizî'nin, Hâkim'-in ve Beyhakî'nin Ukbe b. Âmir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Allah rızası için savaşta kullanılan her silah üç kişinin cennete girmesine sebep olur. Bunlardan biri silahı kullanan gazi, diğeri silahı yapan usta, bir diğeri de parasıyla onu satın alıp askere bağışlayan hayır sahibi." Allah Teala (cc) böyle kimselerin hepsinden razı olsun.

İbni Merdûye'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Her kim kılıcını Allah yolunda kınından çıkarıp düşmana karşı hücuma geçerse, o kimse öz canını Allah Teala'ya satmış olur." Böyle bir satışın karşılığı veya canın bedeli cennettir.

Hatîb'in Ali (kv)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

إِنَّ اللّٰهَ تَعَالَى يُبَاهِى بِالْمُتَقَلِّدِ سَيْفَهُ فِى سَبِيلِ اللّٰهِ
تَعَالَى مَلٰئِكَةً وَهُمْ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ مَا دَامَ مُتَقَلِّدَةً*

"Allah Teala (cc), rızasını kazanmak için elinde açık silahı ile düşman karşısında duran kimselerle iftihar eder. Melekleri de. Melekler, o kimse elinde silahı düşmana karşı durduğu sürece o kimsenin günahlarının bağışlanması için rahmet talebinde bulunurlar."

Ebü'ş Şeyh'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Allah Teala (cc), savaş sırasında mü'minin silah tutan

elini türlü zinetlerle cennette süsleyecektir. Öyle bir süsleme ki dünya kurulalıdan bu yana elde edilen bütün zinetler bir araya getirilse o süsün yanında hiç kalır. Allah Teala (cc), eli silahlı bir kulu ile meleklerine karşı iftihar eder. Çünkü o kul, o silahını Allah yolunda savaşmak için yanında bulundurmaktadır. Onun kendisiyle iftihar ettiği kul ebediyyen cehennemde yanmaz. Onun yeri cennettir. Oradaki bütün nimetlerinden o kulunu nasiplendirir. En son ve en önemli ikram da o kimseye mübarek cemalini en yakından seyrettirmesi olur. (Allah'ım! Bütün mü'min kullarını bu ziyafetten nasipli eyle. Amîn...)

GAZİLER, OMUZLARINDA SİLAHLARI İLE CENNETİN KAPISINDA ALLAH İLE KONUŞACAKLARDIR

Ebu Nuaym'in, Hâkim'in ve İbni Merdûye'nin Suhayb (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ashab-ı kiramdan önceleri hicret edenler, ensar ve kıyamete kadar gelecek Allah yolunda ve O'nun rızası için savaşan gaziler, silahları omuzlarında diğer techizatları arkalarında oldukları halde mahşer yerine gelip cennetin kapısını vuracaklar. Cennet hâzini:

"Siz kimsiniz? Diye onlara soracak. Onlar da:

"Bizler muhacirleriz, ensarız, gazileriz" diyecekler. Cennet hâzini onlara:

"Görevlerinizi tam olarak yerine getirdiniz mi?" diye sorunca, özellikle gaziler dizlerinin üzerine çökecek, omuzlarındaki silahlarını, sırtlarındaki savaş malzemelerini cennetin kapısının önüne saçacaklar. Ellerini göğe kaldırıp duaya başlayacaklar. "Allah'ımız! Biz senin yolunda malımızı, evladımızı, herşeyimizi bırakıp cihada çıktık. Din ve ırz düşmanları ile savaştık. Bizden neyin hesabını soruyorlar?" deyince Allah Teala (cc) onlara altından, zebercedden kanatlar takıp, cennet

içerisinde onlar için hazırlanmış olan yüce makamlara göz açıp yumacak kadar kısa sürede uçarak varıp yerleşecekler."

Bundan sonra Allah Rasulü (sav) şöyle ilavede bulundular:

"Ben onların cennetteki makamlarını biliyorum."

Bu hadis-i şeriften ve daha başka bazı hadislerden anlaşılacağı üzere her şahıs, mahşere dünyada ne ile meşgul oldu ise onunla gelecek, hayır ve şerden meşgul olduğu şey ahirette onu bulacaktır.

ŞEHİDLERİN FAZİLETİ VE CENNETTEKİ MAKAMLARI

Taberânî'nin Zeyd b. Semüre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurdular:

"Allah yolunda ayağını bir adım ileri atan kimseyi huriler kolayca tanıyıp onları cennetin girişinde karşılarlar. Allah yolunda bir adım ileri atmaktan çekinen kimseyi de yine huriler çok iyi tanır, onlara yakın olmaktan çekinir, onlardan gizlenirler. Eğer bir kişi savaş sırasında şehit düşerse, onun ilk damla kanının yere düşmesiyle bütün günahları affolunur. Şehidi cennetin girişinde iki huri karşılar ve onun üzerindeki tozu toprağı silerler. Sonra da "Hoş geldin, safalar getirdin... diyerek karşılayıp, "Haydi gel, şimdi artık seninle güzel sohbet etmek ve hoş vakit geçirmek zamanı geldi" deyince şehitler de aynı ifadelerle onları karşılayıp: "Artık sizinle ebediyyen sizinle güzel sohbet etmek ve hoş vakit geçirme zamanımız geldi" diyerek cennet hayatına başlangıç yapacaklar."

İbni Kâni'nin, Beğavî'nin, Bâverdî'nin İbni Ebî Asım'ın ve İbni Mende'nin Yezid b. Şecre (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Ey mü'minler! Muhakkak ki siz İslam nimetinin içinde bulunuyorsunuz. Ahirette de cennet nimetlerinin türlü çeşitleriyle, yeşil, sarı, kırmızı ve diğer nimetler ki onları hiçbir göz görmemiş, kulak duymamış ve hiç kimsenin kalbine doğma-

mış bu nimetlerin elde edilmesine, dünyada iken gayret gösterip elde etmeye bakmalısınız.

Bu nimetleri elde etmenin yollarından biri ve hatta en önemlisi İslam düşmanları ile yapacağınız savaşlardır. Siz düşmanlarınızla karşı karşıya gelip üzerlerine hücum edip onlarla savaştığınız zaman korkuya kapılmayın. Dininizden ayağınızı kaydırmayıp sağlam durmaya bakın. Ayak ayak, adım adım düşmanlarınızın üzerlerine yürüyün. Asla geriye kaçmayı düşünmeyin. Sizden biriniz Allah rızası için adım adım ilerlerse ve düşmana göz açtırmazsa, hur-i ıyn'den iki huri sizlere yaklaşır ve neticede sizin olurlar. Eğer o gazi, düşman üzerine adım adım yaklaşmayıp geriye kalırsa, o iki huri kendilerini gizleyip gazinin yanına varmakta gecikirler.

O gazi şehit olup vefat edecek olursa, onun cesedinden akan kanın ilk damlası ile birlikte bütün günahları bağışlanır. Ve o iki huri gelip şehidin baş tarafına otururlar, o şehidin yüzündeki tozu toprağı silerler. "Hoş geldin, safa geldin... Artık bundan böyle seninle beraberiz. Birlikte zevk ve safa sürecek zaman artık geldi" derler.

O şehit de hurilere hitaben: "Siz de hoş geldiniz, safalar getirdiniz... Artık birlikte güzel vakit geçirip zevk ve safa süreceğimiz zaman geldi" der. Bu anlatılanların aynen olacağını, bu hadis-i şeriflerin sahih hadisler olduğunu, Allah Rasulü (sav)'nün her söylediğinin de muhakkak vahiy bulunduğunu, bahsedildiği şekilde şehitlerin zevk ve safa süreceklerini:

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى إِنْ هُوَ إِلاَّ وَحْيٌ يُوحَى *

"O (peygamber), arzusuna göre konuşmaz. Onun (bildirdikleri) vahyedilenden başkası değildir." (Necm suresi, ayet. 3-4)

Bu ayet-i celilede, Rasulü'nü tasdik eder şekilde Allah Teala (cc) haber vermiştir. O, hiçbir şeyi kendinden konuşmamıştır. İnkârı mümkün değildir. Her mü'minin burada anlatıldığı şekilde inanması gerekmektedir.

Taberânî'nins Ebu Ümame (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

إِنَّ أَوَّلَ قَطْرَةٍ تَنْزِلُ مِنْ دَمِ الشَّهِيدِ يُكَفِّرُ بِهَا ذُنُوبَهُ
وَالثَّانِيَةُ يُكْسَى مِنْ حُلَلِ الْإِيمَانِ وَالثَّالِثَةُ يُزَوَّجُ مِنَ الْحُورِ الْعَيْنِ*

"Şehidin cesedinden düşen ilk damla kan bütün günahlarına keffarettir. İkinci damla kan ona cennet elbisesi giydirecektir. Üçüncü damla kan ise hûr-i ıyn ile evlenmesini karşılığıdır."

Dârekutnî'nin, Deylemî'nin ve Rafii'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Şehide üç haslet verilir.

1. Bedeninden yere düşen kanın ilk damlasından bütün günahları affolunur.
2. Savaş sırasında tozlanan yüzünü, kendisi için hurilerden tahsis edilen eşi siler.
3. Cesedi yere düşer düşmez şehit kendisini cennette bulur."

Deylemî'nin Ebu Ümame (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Teala'ya rızası için savaşta akıtılan bir damla kan ile, gece karanlığında, kimsenin görmediği bir zamanda, onun korkusu ve saygısından dolayı akıtılan bir damla göz yaşından daha sevimli birşey yoktur."

Taberânî'nin İbni Amr'den, Ahmed b. Hanbel'in İbni Sa'd Kays el-Cüzâmî (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Şehit için altı adet haslet (özellik) vardır.

1. Bedeninden yere düşen ilk damla kanla bütün günahları affolunur.
2. Daha dünyada iken cennetteki makamını görür.
3. Kabir azabı görmez.
4. Mahşerin korkunç safhaları kendisine gösterilmez.
5. Hur-i ıyn ile evlenir.
6. İman elbiselerinden bir elbise giyer."

Ebu Davud'un, Taberânî'nin, Beyhakî'nin Ebûd Derda (ra)'dan rivayet edilen hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

لَيَشْفَعُ الشَّهِيدُ فِى سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ*

"Şehit olan kimse akrabalarından ve diğer yakınlarından yetmiş kişiye muhakkak şefaat edecektir."

Müslim'in ve Beyhakî'nin Enes (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Cennetlikler cennete girdikten sonra tekrar dünyaya dönmeyi yalnız şehitler isteyeceklerdir. Onlara o kadar ikram-da bulunulacaktır ki, o ikramı tekrar tekrar elde etmek için, on defa tekrar tekrar dünyaya dönüp şehit olmak isterler."

Müslim'in Mesruk'tan rivayetine göre diyor ki:

"Abdullah b. Mes'ud (ra):

وَلاَ تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِى سَبِيلِ اللهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّـهِمْ يُرْزَقُونَ*

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilakis onlar diridirler. Allah'ın lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar." (Âl-i İmran suresi, ayet. 169)

Ayet-i kerimesini sorduk. O da şöyle dedi: "Ben bu ayeti celileyi Allah Rasulü (sav)'nden sordum. Şöyle buyurdular:

"Şehitlerin ruhları yeşil kuşlar arasında uçuşurlar. Cennetin türlü nimetlerinden yerler, ırmaklarından içerler. Arş'ta asılı kandiller içinde kalırlar. Cennetin içinde diledikleri yerlere gider, gezer, dolaşırlar. Sonra yine dönüp o kandiller içinde kalırlar. Bunlar bu halde ve zevk ve safa içinde iken Allah Teala (cc) onların durumlarına bakıp, daha başka bir istekleri olup olmadığını sorar. Şehitlerin ruhları da şöyle derler:

"Allah'ımız! Bizler cennetin içerisinde türlü türlü nimetlerden yer, sularından içeriz. İstediğimiz yerleri gezeriz. Meka-

nımız olan Arş kandillerinin içinde kalırız. İlahımız! Bu kadar nimetleri bize ihsan buyurdunuz. Bunlardan daha fazla isteyecek ne var ki?"

Allah Teala, şehit ruhlarına bu şekilde peş peşe üç defa sorar. Her defasında da onlardan aynı karşılığı alır. Sonunda şehit ruhları:

"İlahımız! Senden bir dileğimiz var. Bizi tekrar dünyaya göndermeni, orada İslam düşmanları ile tekrar savaşıp senin yolunda tekrar şehit olmayı isteriz" derler.

İslam düşmanlarını kahretmek için şehitlerin tekrar dirilmelerine ihtiyaç olmadığını bilen Allah Teala (cc) onların tekrar dünyaya dönmelerine izin vermez. Türkçe'de meşhur bir cümle vardır: "Yiğitlik bir defa olur." Şehitler yiğitliklerini bir defa ortaya koymuşlardır. Allah Teala (cc) onları cennette ebediyyen bırakır. Onlar da zevk ve safalarına ebedî olarak devam ederler.

Yukarıdaki ayetin nüzul sebebi şöyle anlatılır:

Uhud savaşında yetmiş, bir rivayete göre de 101 nefer şehit olmuştu. Allah cümlesinden razı olsun. Bu şehitler karşılaştıkları nimetlerin çokluğu sebebiyle tekrar tekrar dünyaya döndürülüp Allah yolunda savaşarak şehit olmak istediklerinde Allah Teala (cc) onlara izin vermeyip ebediyyen cennette bıraktığı halde o şehitler yine yalvararak:

"Allahımız! Bizim peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya buradaki hallerimizi bildir. Mü'min kardeşlerimiz de durmasınlar. Düşmanlarla savaşırken şehit olup bizim cennette kavuştuğumuz derecelere ve nimetlere onlar da kavuşsun, onlar da sahip olsunlar. Bizim yakınlarımız, dostlarımız buradaki durumumuzu bilsinler de bizler için üzülmesinler" dediklerinde Allah Teala (cc), Uhud savaşında şehit olan mübarek sahabelerin durumlarından memnun olduklarını ve sevinçlerini bildiren aşağıdaki üç ayet-i celile peşpeşe inzal buyurulmuştur.

وَلاَ تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِى سَبِيلِ اللهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ* فَرِحِينَ
بِمَا آتَاهُمُ اللهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَنْ لاَ خَوْفٌ

عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ* يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللهَ لاَ يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ*

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilakis onlar diridirler. Allah'ın, lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde Rableri yanında rızıklarına mazhar olmaktadırlar."

"Arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadırlar."

"Onlar, Allah'tan gelen nimet ve keremin, Allah'ın, mü'minlerin ecrini zayi etmeyeceği müjdesinin sevinci içerisindedirler." (Âl-i imran suresi, ayet. 169-171)

Ahmed b. Hanbel'in, İbni Humeyd'in, Ebu Ya'lî'nin, Şâşî'nin, Taberânî'nin ve Said b. Mansur'un Cabir b. Abdullah (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey Câbir! Şunu iyi bil ki, Allah Teala senin babanı diriltti ve huzuruna oturttu. Babana şöyle buyurdu: "Dilediğini dile benden" buyurdu. Baban Abdullah da: "Allah'ım! Sana lâyık şekilde kulluk edemedim. Ancak şunu senden diliyorum: Benim ruhumu tekrar cesedime iade buyur da dünyaya döneyim. Senin Habibin Muhammed ile birlikte tekrar düşmanlarıyla savaşıp senin rızan yolunda yine şehit olayım" dedi. Allah Teala da:

"Benim ezel ilmimde kararlaştığıma göre dünyada şehit olan kimse tekrar dirilip dünyaya dönmez. Cennette ebediyyen kalır" buyurdu.

İbni Mâce'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Varlığım kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, ben Allah yolunda düşmanla savaşıp, o savaşta şehit olup tekrar dirilsem, tekrar şehit olup tekrar dirilsem... hasılı on defa şehit olsam tekrar dirilsem gene de savaşıp şehit olmayı sever ve muhakkak isterim."

ŞEHİDLER KANLI ELBİSELERİ İLE GÖMÜLÜRLER

Ebu Davud'un Sâbit'ten, o da babasından, o da dedesinden rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

إِبْنُكَ لَهُ أَجْرُ شَهِيدٍ لِأَنَّهُ قَتَلَهُ أَهْلُ الْكِتَابِ*

"Senin oğluna şehid sevabı verildi. Çünkü onu ehl-i kitap (Hıristiyan veya Yahudi) öldürdü."

Buharî'nin Câbir (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أُدْفُنُوهُمْ بِدِمَائِهِمْ (يَعْنِي يَوْمَ أُحُدٍ)*

"Onları (Uhud şehitlerini) üzerlerinde bulunan kanlı elbiseleri ile birlikte gömünüz."

Ahmed b. Mende'nin, Hâkim'in ve İbni Asâkîr'in Abdullah b. Sa'lebe (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"İçinizden düşmanla savaş sırasında şehit olanları akan kanları, yaraları ve elbiseleriyle birlikte defnediniz. Muhakkak ki ben onların şehit olduklarına şehadet ediyorum. İçlerinde hangisi daha çok Kur'an-ı Kerim'i ezbere okuyorsa, onu gömülecek şehitlerin kıble tarafında defnediniz."

Ahmed b. Hanbel'in ve Said b. Mansur'un Câbir (ra)'den rivayetinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Düşmanlarınızla savaş sırasında şehit olanları, diğer müslümanları yıkayıp defnettiğiniz gibi defnetmeyin. Şehit olduğu zamanki elbiseleriyle ve kanıyla birlikte defnedin. Muhakkak ki o şehitlerin kanları, yaraları kıyamet gününde misk ve anber gibi kokacaktır."

Gerçek şehit, şeriat hükümlerine göre şehit olandır. Onlara şehit adı verilmesi, vefat eder etmez cennete alınıp ebedî yerini gördüğü içindir.

Savaşta ölen kimse, hangi sebeple ve hangi silahla ölürse ölsün şehittir. Şehitlerin asılları ve öncüleri Bedir savaşında ve Uhud savaşında şehit edilen sahabelerdir. Allah onların cümlesinden razı olsun.

Bedir ve Uhud şehitlerinden bazısı kılıç ile, bazısı ok ile, bazısı taş ile, bazısı da sopa ile şehit edilmişlerdir. Allah Rasulü (sav) onların hepsi için de: "Onlar şehiddirler. Yıkanmadan kanlı elbiseleri ile defnolunsunlar" diye emir buyurmuştur.

Savaş alanında bulunduğu halde kimliği belirsiz olan ve kim tarafından öldürüldüğü bilinmeyen ve bedeninde yara veya darp izine rastlanan meçhul ölüler de şehit kabul edilir ve ona göre muamele görürler.

Hanefî mezhebinin görüşüne göre şehit kefenlenir ve üzerine cenaze namazı da kılınır. Şafiî mezhebinin görüşüne göre kefenlendiği halde üzerine cenaze namazı kılınmasına gerek yoktur. Onlara göre kılıç (öldürme aleti) onun günahını silmiştir. Kimsenin duasına ve kayırmasına ihtiyacı kalmamıştır. İmam-ı Şafiî'den bir görüşe göre şehidin mübarek bir kimse kabul edilmesi dolayısıyla üzerine cenaze namazı kılınabileceğini de ifade buyurmuştur.

Şehidin üzerinde bulunan ve üç kattan fazla olan elbiseler, kürk ve benzeri giyecekler çıkarılır. Parmağındaki yüzük, ayağında bulunan mest, başından külah ve fes, yine üzerinde bulunan silah ve para gibi eşyalar çıkarılıp alınır. Üzerinde bulunan elbise iki kat ise bir kat da kefen ilave edilir. Tek kat elbiseli ise iki kat kefen ilave edilmelidir. Bedeninde üç kat elbisesi bulunan şehit öylece defnedilir.

Şafiî mezhebine göre şehidin üzerinde bulunan elbise üç kattan fazla olsa bile çıkarılmaz. Üç kattan az olan da kefenle takviye edilmez.

Biz bu konuda Hazreti Ömer (ra)'in dediği gibi deriz:

أَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا شَهَادَةً فِي سَبِيلِكَ وَاجْعَلْ مَوْتِي فِي بَلَدِ رَسُولِكَ*

Allâhümmerzuknâ şehâdeten fî sebîlike vec'al mevtî fî beledi rasûlik*

"Allah'ım! Senin rızan yolunda bana şehid olmayı nasip eyle! Ölümümün, Rasulü'nün şehrinde olmasını ikram buyur."

Hazreti Ömer (ra)'in bu duayı çoğu zaman ağzından düşürmediği ve son deminde de bir sabah namazında, Muğire b. Şu'be (ra)'nin kölesi kuyumcu Ebu Lü'lü'ün habersizce yanına sokulup böğründen bıçakla yaraladığı, dört gün boyunca bu yarayla yaşayıp, hicrî 24 senesi, Muharrem ayının ilk günü olan Pazar günü vefat edip Allah Rasulü'nün mübarek Ravza'sında defnedildiği bilinmektedir.

Kars savaşında bulunan bazı dostlar bize anlattılar. Bizim askerlerimizin içinde tatlı ve iyi görünüşlü, sevilen bir kimse vardı. Savaş başlayınca herkesin duyacağı bir sesle şöyle dedi:

"Allah'ım! Ben de savaşta şehit olup hurilerle evlenmek için niyetlendim."

Bir müddet sonra bu zatın şehit oduğu görüldü. Orada bulunan şakacı bir arkadaşı: "Şehid arkadaşım, şimdi kaç huri ile nikahlandın?" diye seslendi. O sırada şehit olan zat sanki hayatta imişcesine elini kaldırıp iki parmağıyla işaret etti. İki huri ile evlendim demek istiyordu.

Aynı dostum Kars savaşı ile ilgili olarak bir de şu olayı anlattı:

"Taraflar bir aralık karşılıklı olarak ateş kesmişler, her iki taraf şehit olan askerlerini defnetmek için toplamaya çıkmıştık. Bizim askerlerin içinde bir yüzbaşı kılıcı elinde şehit düşmüş yatıyordu. Elinden kılıcını alarak onu da defnetmek istedik. Kimse avucunu açıp elinden kılıcını alamadı. Zor durumda kaldık. O sırada birliğin komutanı paşa geldi ve:

"Yüzbaşı evladım! Elinden kılıcını bırak" demesi üzerine avucunu açtı ve elindeki kılıç da kendiliğinden yere düştü. Sonra kaldırıp hep birlikte diğer şehitlerle birlikte onun da cenazesini defnettik."

ŞEHİTLİK RÜTBESİ BU ÜMMET İÇİN MÜJDELİ BİR HABERDİR

Hâkim'in Ka'b b. Ucre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

هَا يَا عُمَرُ إِنَّكَ تُحِبُّ الْحَدِيثَ وَأَنَّ لِلشُّهَدَاءِ
سَادَةً وَاشْرَافًا وَمُلُوكًا وَإِنَّ هٰذَا يَا عُمَرُ مِنْهُمْ*

"Ey Ömer! Muhakkak ki, sen hadis-i şeriflere inanıyor, değer veriyorsun. Şüphesiz ahirette şehitler için büyük payeler, şerefli mevkiler sultanlıklar vardır. İşte şu kişi de o şehitlerdendir ey Ömer!" Allah Rasulü (sav)'nün "Şu kişi" diye işaret buyurduğu zatın kim olduğu anlaşılamadı.

Ebu Avâne'nin Enes (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

مَنْ طَلَبَ الشَّهَادَةَ صَادِقًا اُعْطِيهَا وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ*

"Bir kimse Allah Teala'dan sıdk ile şehit olmayı isterse, yatağında ölse bile o kimseye şehitlik nasip olur."

İbni Mâce'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Sevgili sahabelerim! Söyler misiniz kimlere şehid denir?" Sahabeler:

"Ey Allah'ın Rasulü! Düşmanla savaş sırasında öldürülenlere şehit denmiyor mu?" dediler. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Öyle olsa benim ümmetimde çok az şehit vardır. Halbuki herhangi bir hususta Allah yolunda bulanan kimse o yolda ölürse, şehit olarak ölür. İç hastalıklarından ölen kimse şehittir. Suda boğulup ölen kimse şehittir. Ateşte yanıp ölen kimse şehittir."

Taberânî'nin Übade b. Sâmit ve Selmân (ra)'dan rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Savaş sırasında Allah rızasını kazanma yolunda katl olunan şehittir. İç hastalıklarından ölen şehittir. Suda boğulup ölen şehittir. Ateşte yanıp ölen şehittir. Bulaşıcı hastalıklardan ölen şehittir. Nifas halinde iken ölen kadın şehittir."

Yine Taberânî'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Herhangi bir sebeple Allah yolunda bulunduğu halde ölen kimse şehittir. Veba hastalığından ölen şehittir. Yılan, akrep ve benzeri zehirlilerden ölen şehittir. Suda boğulup ölen şehittir. Su içerken boğazını su alıp ölen şehittir. Kurt, ayı ve arslan gibi yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanarak ölen şehittir. Hayvandan düşüp ölen şehittir. Üzerine duvar, ağaç ve benzeri yıkılıp ölen şehittir. Böğür hastalığından ölen şehittir. Nifas halinde iken ölen şehittir. Doğum sırasında ölen şehittir. Doğum sırasında annesiyle birlikte ölen çocuğun annesi cehenneme gitmişse, o çocuk göbeği ile annesini bağlayıp cehennemden çıkarır ve doğru cennete götürür. Mahşer felaketinden ve cehennem ateşinden kurtarır."

İbni Mâce'nin ve Ebu Nuaym'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse hasta olduğu halde ölürse şehittir. Kabir azabından da kurtulur. Onun rızkı her gün cennetten gelir."

Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sıtma hastalığından ölen kimse şehittir."

Bir eşkıya ile müsademe sırasında ölen şehittir. Dinini korumak için mücadele ettiği sırada öldürülen şehittir. Malını korumak için yapılan mücadelede ölen şehittir. Karısını, çocuklarını ve birinci derecede yakınlarını korumak için verilen mücadelede ölen şehittir. Komşusunun ırzını, dinini, malını koruma sırasında mücadele verirken öldürülen kimse şehittir. Mazlumu kurtarmak için yapılan mücadelede ölen kimse

şehittir. Hak olan sözü söyleyip bundan dolayı ölürse şehittir."

Ebu Bekir Haraitî'nin Enes b. Mâlik ve Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

مَنْ مَاتَ غَرِيبًا مَاتَ شَهِيدًا*

"Kim garip olarak ölmüşse şehit olarak ölmüş olur."

Ebu Naim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"İlim tahsili sırasında ölen kimse şehittir. (Burada bahse konu olan ilim, din ilmidir.) Dinî ilimleri tahsil etmekte olan kişi ile peygamberler arasında bir fark yoktur. Ancak kemâlatta peygamberlik derecesi farkı vardır."

Rafiî'nin Veheb b. Münebbih ve İbni Abbas (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Kişinin gurbette vefat etmiş olması şehadet rütbesine ermesi için yeterlidir. Bir kimse talebeliği veya daha başka sebeplerden dolayı gurbet ilde hastalansa, ziyaretine gelen bir yakını veya bir dostu olmasa, bu yüzden ah vah etse, alıp verdiği her nefes karşılığınca binlerce günahı affolunur. Bir o kadar da amel deftirene sevap yazılır. O şekilde gurbette öldüğü takdirde defterine şehit olarak ferman yazılır. O ferman olduğu gibi Arş'ın altına alınıp orada kıyamete kadar koruma altında bulundurulur. Kıyamet gününde karşısına getirilir." O zamana kadar hiçbir değişikliğe uğratılamaz."

Dünyada şeriat hükümlerine göre şehit muamelesi gören kimseler, ahirette şehitlerin gördüğü muamelenin aynısını görürler.

Ahmed b. Hanbel'in, Müslim'in Amr b. As (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Kul borcu hariç olmak üzere şehidin bütün günahları affolunur. Hükmen şehit olanlar, ahiret hükmünde şehit demektir. Onların durumu savaş halinde düşmanla çarpışarak şehit olan kimselerinki gibi değildir. Hükmen şehitler için de ahirette büyük sevaplar vardır. Gerçek şehit ile hükmen şehit

arasında açık fark vardır. Gerçek şehit olanların kul borçları dahil bütün günahları affolunduğu halde, hükmen şehit olanlardan kul borcu silinmemektedir.

Tirmizî'nin, İbni Mâce'nin ve Neseî'nin İbni Abbas (ra)'-dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Kıyamet günü şehit olan zat eliyle katilinin saçından tutarak ve damarlarından kanlar akarak Allah Teala'nın huzuruna gelirler. Şehit olan der ki:

"Allah'ım! Bu kulun dünyada iken beni öldürmüştü. Beni niçin öldürdüğünü bu kulundan sor" der. Sonra da Arş'ın gölgesine çekilir. Saçından yakaladığı katilini uzun süre mahşer yerinde teşhir ettikten sonra salıverir. (Allah'ım! Bilerek, bilmeyerek veya unutarak işlediğimiz kusurlardan dolayı bizi hesaba çekme! Kusurlarımızı bağışla. Ey acıyanların da acıyanı olan Allah'ım! Habibinin ve onun Ehl-i Beyti'nin hürmetine bizleri affeyle.)

ABDESTLİ BULUNMANIN, NAMAZ KILMANIN VE AYET'EL KÜRSÎ OKUMANIN ŞEHİTLİK SEBEBİ OLDUĞU

Acurî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

يَا أَنَسُ إِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ أَبَدًا عَلَى وُضُوءٍ فَافْعَلْ فَإِنَّ مَلَكُ الْمَــوْتِ إِذَا قَبَــضَ رُوحَ الْعَبْدِ وَهُوَ عَلَى وُضُوءٍ كُتِبَتْ لَهُ شَهَادَةٌ*

"Ey Enes! Eğer sürekli abdestli olarak kalmaya gücün yeterse bunu yap. Çünkü ölüm meleği (Azrail Aleyhisselam) kulun ruhunu kabzederken eğer kul abdestli olursa o kul şehitlerden olarak kayda geçer."

Abdest, ruhun imanlı olarak bedeni terkettiğinin belgesidir. Kabre abdestli olma şerefiyle girer. Kabirden de abdestli olmak şerefiyle kalkıp o şekilde mahşer yerine yürür. Allah Teala'nın huzuruna abdestli olarak varır. Cennete

abdestiyle girer. Sürekli abdestli bulunmanın sayısız yararları vardır.

İmam Ebül Leys Semerkandî (ks)'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Ey Enes! Eğer sen sürekli olarak abdestli bulunur, ölüm meleği de canını abdestli olarak alırsa, şüphesiz sen şehit olarak dünyadan göçmüş olursun. Mü'minin abdesti imanının yarısıdır. Namazın anahtarıdır. Mü'minin üzerinde silahtır. Dertler, belalar, düşmanın çeşitli çirkin planları onunla def edilir. Abdest mü'minin bedenini hem kirlerden, hem de günahlardan temizler. Mü'min abdestli bulunduğu müddetçe meleklerin kalemleri sürekli o kimseye sevap yazarlar.

Abd b. Humeyd'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse abdest aldıktan sonra bir kere "İnnâ enzelnâhü" suresini okursa, amel defterine sıddıklardan biri olarak yazılır. İki defa okuyan kimseyi Allah Teala (cc) şehitlerden biri olarak kaydeder. Üç defa okuyan kimseyi Allah Teala (cc) peygamberlerle birlikte haşreder (bulundurur). Allah'ın selamı, rahmeti hepsinin üzerine olsun.

Bir kimse beş vakit namazını aksatmadan kılmaya devam ederse, şehit olarak vefat eyler.

Hâkim'in merfu' olarak rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah Teala'nın veli kulları beş vakit namazlarına aksatmadan devam edenlerdir." Nitekim Kur'an-ı Kerim'de de şöyle buyruluyor:

إِلاَّ الْمُصَلِّينَ * الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلاَتِهِمْ دَائِمُونَ *
وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلاَتِهِمْ يُحَافِظُونَ *

"Ancak şunlar öyle değildir: Namaz kılanlar ki onlar namazlarında devamlıdırlar (ihmal göstermezler)." (Meâric suresi. ayet. 22-23) **"Namazlarını koruyanlar."** (Meâric suresi, ayet. 34)

Bu konuda pek çok ayet-i celile vardır. Şeriatte gerekli

olan sadece namaz değil, bütün farzların, vaciplerin ve sünnetlerin yerine getirilmeleri gerekmektedir.

Beyhakî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse, her farz namazın sonunda Ayet el-Kürsî'yi okursa, Allah Teala (cc) o kimseyi bütün kaza ve belalardan bir sonraki namaza kadar korur. Farzlardan sonra Ayet el-Kürsî okuma alışkanlığı peygamberlere, sıddıklara ve şehitlere mahsustur."

İbni Sünnî'nin ve Deylemî'nin Ebu Ümame (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Farz namazlardan sonra Ayet el-Kürsî'yi okumayı vird haline getiren kimsenin ruhunu sanki Allah Teala (cc) kudret eliyle kabzeder. Nitekim peygamberlerden bir zat, din düşmanı ile savaşırken, şehit olan nebisinin ruhunu kendi kudret eliyle kabzedip aldığı gibi."

Deylemî'nin, Enes ve Ebu Ümame (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Her kim farz namazdan sonra Ayet el-Kürsî'yi okumayı vird haline getirirse, o kimsenin cennete girmesine hiçbir şey engel olamaz. Eğer cennete girme işi ezel takdiri olmasaydı o kimse dünyada bile girebilirdi."

Bu büyük ayetle ilgili pek çok hadis-i şerif bulunmaktadır. Bunlardan 110 tane hadise rastlanmıştır. Bu hadis-i şeriflerden çoğunu "Hazînetü'l Esrâr" adlı eserde bulmak mümkündür.

Bir başka hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav)'nden rivayete göre şöyle buyurdu:

"Beş vakit farz namazlarını kılıp, sonra Ayet el-Kürsî okuyup, tesbihlerini tamamlayıp, ellerini kaldırarak dua edip namazını tamamlayan mü'minin cennete girmesine bir karış kadar mesafe kalmıştır" buyurarak ve mübarek eliyle karışlayıp işaret ederek, "O bir karış mesafede dünya hayatını tamamlamak ne güzel! O kişi ölür ölmez bir karışlık mesafeden cenneti boylar" diye buyurdu.

Bu hadis-i şerifin sahih hadislerden olduğunda İmam

Tayyibî, Sadettin Teftazânî ve İmam Celâleddin Suyûtî ittifak etmişlerdir.

Buharî'nin İbni Mes'ud (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

أَلْجَنَّةُ أَقْرَبُ اِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهِ وَالنَّارُ مِثْلُ ذَالِكَ*

"Cennet size, pabucunuzun ipinizin ayağınıza yakınlığından daha yakındır. Cehennem de öyle."

Ebu Naîm'in Ali (kv)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey Ali! Kur'an okumayı öğren. İnsanlara da öğret. Kur'an'ın her harfinde senin için on sevap vardır. Eğer Kur'an öğrenirken veya öğretirken ölecek olursan şehit olarak ölürsün. Ey Ali! Sen Kur'an'ı öğrenmeye ve öğretmeye bak. Eğer Kur'an öğrenirken veya öğretirken ölecek olursan, melekler senin kabrini, hacıların Kâbe'ye tavafa geldikleri gibi tavafa (ziyarete) gelirler."

DUHÂ VE EVVÂBÎN NAMAZI KILANLARIN ŞEHİTLİK DERECESİNE YÜKSELECEKLERİ

Âdem b. İyas'ın Ali (kv)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse inanarak ve ihlasla iki rekat olarak Duha (kuşluk) namazını kılarsa, Allah Teala o kuluna 200 sevap yazar. 200 de günahını bağışlar. Ayrıca 200 de derece ihsan eder. Gelmiş gelecek bütün günahlarını bağışlar. Fakat üzerinde kısas hükmü varsa bu affolunmaz. Duha namazını kılmayı adet haline getiren ve devam eden kimse ölürse, şehit olarak ahirete göçer.

Hâkim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"İki rekat Duhâ namazı kılana binlerce sevap yazılır."

Ebu Davud ve Neseî'nin Ebu Naim (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Allah Teala (cc) buyuruyor: "Ey Ademoğlu! Sen benim rızam için günün evvel saatinde dört rekat nafile namaz kılmayı ihmal etme. Sakın o namazı kılmamazlık etme. Eğer sen o dört rekatlik namazı sabahleyin kılarsan ben senin kalbinde olan gam ve kederini gideririm. Üzerine gelebilecek bela ve musibetleri de def ederim. Ne istersen derhal veririm. Akşama kadar benim korumam altında olacağını da unutma!"

Ahmed b. Hanbel'in, Müslim'in ve İbni Mâce'nin Aişe (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte de AllahRasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Rasulü (sav), Duhâ namazını dört rekat kılardı." Allah Teala'nın dilediği kadar altı, sekiz, on ve oniki rekat de rivayet olunmuştur."

Taberânî'nin Ammar b. Yâsir (ra)'den rivayetine göre şöyle demiştir:

"Ben, Allah Rasulü (sav)'nü, akşam namazından sonra altı rekat Evvâbîn namazı kılarken gördüm. Saadetle şöyle buyurdular:

"Her kim akşam namazından sonra altı rekat daha nafile olarak namaz kılarsa, o kimsenin bütün günahları af ve mağfiret olunur. Günahları denizlerin köpüğü kadar olsa bile." Burada bahsi geçen altı rekate akşam namazının arkasından kılınan iki rekat de dahildir."

Kütüb-i Sitte hadis imamlarının İbni Ömer (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse akşam namazının farzından sonra altı rekat Evvâbîn namazı kılarsa, Allah Teala (cc) o kulunu sıddıklar ve şehitlerin mertebelerine yükseltir, mahşerde de onlarla birlikte haşreder."

Ebu Naim'in Tavus'tan ve İbni Abbas (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir kimse akşam namazını kıldıktan sonra, kimseyle hiç dünyalık söz konuşmadan dört rekat daha nafile olarak Evvâbîn namazı kılarsa, Allah Teala o kulunun mertebesini en yüce makam olan A'lây-ı İlliyyîn'e yükseltir, sıddıklar, şehitler defterine yazıp onlarla birlikte haşreyler."

TEHECCÜD NAMAZININ FAZİLETİ

İmam-ı Ahmed b. Hanbel'in ve Dârekutnî'nin Ali (kav)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Allah Teala, her cuma gecesinin akşamından sabahına, diğer gecelerin de üçte ikisi geçip biri kalınca dünya göğüne teveccüh buyurup görevlendirdiği bir meleğe şöyle seslendirir:

"Ey kullarım! Benden bir isteği olan yok mudur? Varsa hemen istesin. Onun istediğini derhal yerine getireyim. Günahlarına tevbe eden yok mudur? Hemen tevbe etsin, tevbesini kabul edeyim. Ey hayırları isteyen, günahlardan korkan ve işlemekten çekinen kimse! Kalk, durma. Allah Teala'dan dünya ve ahiret hayırlarını istemeye bak. Günah olan şeyleri işlemeyi bırak..." diye seslenir."

Taberânî'nin Ebü'd Derdâ'dan rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Allah Teala (cc) inmekten çıkmaktan, değişmekten, gelmekten, gitmekten münezzeh olarak her gece, gecenin üçte ikisi gidip biri kaldığında üçte birin ilk saatinde kalkıp kulluk hizmetinde bulunanların bütün günahlarını bağışlar. Onların kulluğunun en yüce mertebesine yerleştirir."

Son ikinci saatinde kalkıp ibadetle, dua ve niyazla meşgul olanlara bakar. Onları da peygamberlerin, şehitlerin ve sıddıkların mekânı olan And cennetine yerleştirir. O And cen-

neti ki orada bulunan nimetleri hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiç kimsenin tasavvur etmesi mümkün olmayan ebedî nimetlerin ikram edildiği bir ebediyet yurdudur.

Gecenin son, yani üçüncü saatinde, sabah namazının vaktinde kalkanlara teveccüh buyurur ve şöyle seslenir:

"Günahlarından pişmanlık duyup tevbe eden var mıdır? Tevbesini yapsın da ben de onu af ve mağfiret edeyim. Benden bir isteği olan var mıdır? Varsa benden istesin de ben de istediğini ona ikram edeyim. Bana dua edip duasının kabul olunmasını isteyen var mı? Varsa ben hemen onun duasını kabul edivereyim. İmsak atımına üç saat kala başlayan bu ilahî çağrılar imsak atıncaya kadar devam eder. O mü'min erkenden kalkıp abdest alıp sabah namazını kılarken, namaz içerisinde okuduğu Kur'an'a Allah Teala (cc) bizzat şahitlik eder. Melekler de şahitlikte bulunurlar."

Müslim'in Câbir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Her gecenin içinde bir eşref saat vardır. Bir mü'min o saate rastlayıp dünya ve ahiret için ne dileği varsa, dilediğinde Allah Teala (cc) o kulunun duasını kabul eder." O saati yakalamanın da bir yolu vardır. Yatağına abdestli olarak yatan kimse aşağıdaki ayeti sonuna kadar okumalı, okuyuşunu bir, üç, beş veya yedi kere tekrarlamalıdır. O mübarek saatte kalkıp iki rekat Allah rızası için namaz kılmak niyetiyle uykuya varmalı, anılan saat gelince uyanıp, iki rekat namaz kılmalı ve dileğini Allah Teala'dan dilemelidir. Bu husus hayli denenmiş, istenen sonuca ulaşılmıştır. Ayet-i celile şudur:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلاً* خَالِدِينَ فِيهَا لاَ يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلاً* قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا* قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَى إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلاً صَالِحًا وَلاَ يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا*

İnnellezîne âmenû ve amilus sâlihâti kânet lehüm cennâtül firdevsi nüzülâ* Hâlidîne fîhâ lâ yebğûne anhâ hıvelâ* Kul lev kânel bahru midâden li kelimâti rabbî lenefidel bahru kable en tenfede kelimâtü rabbî ve lev ci'nâ bi mislihî mededâ* Kul innemâ ene beşerun mislikûm yûhâ ileyye ennemâ ilâhüküm ilâhün vâhıd* Fe men kâne yercû likâe rabbihî felya'mel amelen sâlihan ve lâ yüşrik bi ıbâdeti rabbihî ehadâ* (Kehf suresi, ayet. 107-110)

"İman edip iyi davranışta bulunanlara gelince, onlar için makam olarak Firdevs cennetleri vardır. (Onlar) orada ebedî kalacaklardır. Oradan hiç ayrılmak istemezler. De ki: "Rabbimin sözleri için derya mürekkep olsa ve bir o kadar da ilave getirsek dahi, Rabbimin sözleri bitmeden önce deniz tükenecektir. De ki: "Ben yalnızca sizin gibi bir beşerim. (Şu var ki) bana, İlah'ınızın, sadece bir ilah olduğu vahyolunuyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın." (Kehf suresi, ayet. 107-110)

Bu ayette geçen "Allah'ın sözleri"nden maksat, O'nun ilim ve hikmetidir. Allah Teala'nın ilim ve hikmeti sonsuz ve sınırsız, denizler ise, çokluğuna rağmen, sonlu ve sınırlıdır. Şu halde, Allah'ın ilim ve hikmetini yazmak için mürekkep olarak, deryaların dahi kifayetsiz geleceği aşikârdır.

Gecenin üçte ikisi geçip biri kaldığında, kadın veya erkek kalkıp iki rekat teheccüd namazı kılmak sünnettir. Bir koyunu sağacak kadar bir zamanda kılınabilen bu namaz, dünyadan ve dünyada bulunanların tamamından hayırlıdır. Ümmetim için bu namazı kılmak bir bakıma zor olmasaydı bu namazı ümmetimin üzerine farz kılmasını dilerdim."

Tirmizî'nin Amr b. Anbese (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Allah Teala'nın kullarına en yakın olduğu vakit, gecenin üçte ikisinin gidip birinin kaldığı vakittir. Mümkün ise o vakitte zikredenlerden olmaya çalışmalıdır."

Kütüb-i Sitte imamlarının Enes (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Benim mescidimde (Ravza-i Mutahhara'da) namaz kılmak, Mescid-i Haram hariç diğer mescitlerde kılınan onbin namazdan efdaldir. Mescid-i Haram'da, Kâbe'nin karşısında

kılınan namaz ise diğer mescitlerde kılınan 100 bin namazdan efdaldir." Allah Rasulü (sav) bundan sonra şöyle devam ettiler:

"Sevgili sahabelerim ve bundan sonra gelecek ümmetlerim! Bundan daha sevabı bol bir namazdan haber vereyim mi?"

Ashab-ı kiram: "Haber ver ey Allah'ın Rasulü!" dediler.

Allah Rasulü (sav):

"Bir kişi nerede bulunursa bulunsun. Gece yatağından kalkıp, abdest alıp, Allah'ın rızasını dileyerek iki rekat teheccüd namazı kılması, Kâbe'nin karşısında kılınan namazdan daha faziletli ve daha sevaplıdır" buyurdular.

Beyhakî'nin ve İbni Hıbban'ın Esma b. Yezid (ra)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Kıyamet günü, düz bir yerde bütün insanlar bir arada toplanırlar. Bu sırada bir çağırıcı şöyle seslenir:

"Dünyada her insan geceleri hep uykuyla geçirirken, kalkıp teheccüd namazı kılıp sonra da yanlarını yere koyarak uykuyu bırakıp Allah Teala'yı zikredenler yerlerinden kalksınlar!"

"Az bir grup yerlerinden kalkar, hesap, kitap, mizan, sırat görmeden mahşer halkının arasından çıkıp doğruca cennete giderler. Geri kalanlar ise orada beklemeye alınırlar."

Teheccüd namazının faziletiyle ilgili pek çok ve değişik rivayetler vardır. Resulüllah Efendimiz Teheccüd namazını bazen altı, bazen sekiz, bazen de on rekat olarak kıldığı gibi on iki rekat olarak kıldığı geceler de az değildir.

Abdullah b. Abbas (ra) diyor ki: "Allah Rasulü (sav) tertemiz eşlerinin yanında sıra ile birer gece geceler, geceleme sırası teyzem Meymûne Hazretleri'ne geldiğinde, babam Abbas ve annem Ümmü Fazl (ra) beni arada sırada teyzemin evine gönderirler, Allah Rasulü'nün gece ibadetlerini teyzemden sorup öğrenmemi isterlerdi. Yine bir akşam teyzemin evine geldim. Allah Rasulü (sav) yatsı namazından sonra mübarek evlerine teşrif buyurup teyzem ile aralarında bir miktar konuşup, daha sonra teyzem bir yastık getirip yatağın başına

koydu. Yastığın uzun tarafına teyzem ile Allah Rasulü (sav) yaslanıp istirahat buyurdular. Beni de o yastığın uç tarafına yaslandırıp yatırdılar. Kısa zamanda uykum geldi ve uyuya kaldım. Gecenin yarısından az evvel veya az sonra Allah Rasulü (sav) uyanıp oturdu. Önce mübarek iki elleriyle gözlerini mesheyledi. Böyle yapmak uykuyu giderir. Daha sonra göklere bakıp Âl-i İmran suresinin sonlarından on ayet okudu. Bundan dolayıdır ki, zaman zaman göklere bakıp bu on ayeti okumak sünnettir. Bu ayetler aşağıdadır:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ وَاخْتِلاَفِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لِأُولِي الأَلْبَابِ * الَّذِينَ
يَذْكُرُونَ اللهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ رَبَّنَا
مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلاً سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ * رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ * رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ
فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الأَبْرَارِ * رَبَّنَا وَآتِنَا مَا
وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلاَ تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لاَ تُخْلِفُ الْمِيعَادَ * فَاسْتَجَابَ لَهُمْ
رَبُّهُمْ أَنِّي لاَ أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ
هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ
سَيِّئَاتِهِمْ وَلأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللهِ وَاللهُ عِنْدَهُ
حُسْنُ الثَّوَابِ * لاَ يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلاَدِ * مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ
وَبِئْسَ الْمِهَادُ * لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا نُزُلاً مِنْ عِنْدِ اللهِ وَمَا عِنْدَ اللهِ خَيْرٌ لِلأَبْرَارِ * وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ
بِاللهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لاَ يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللهِ ثَمَنًا قَلِيلاً
أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ * يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا
وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ *

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün biri ardınca gelip gidişinde akl-ı selim sahipleri için gerçekten açık ibretler vardır. Onlar, ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken (her vakit) Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin

yaratılışı hakkında derin derin düşünürler (ve şöyle derler): "Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru!" "Ey Rabbimiz! Doğrusu sen, kimi cehenneme koyarsan, artık onu rüsvay etmişsindir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur." "Ey Rabbimiz! Gerçek şu ki biz, "Rabbinize inanın" diye imana çağıran bir davetçiyi (Peygamberi, Kur'an'ı) işittik, hemen iman ettik. Artık bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, ruhumuzu iyilerle beraber al, ey Rabbimiz!" "Rabbimiz! Bize peygamberlerin vasıtasıyla vaad ettiklerini de ikram et ve kıyamet gününde bizi rezil rüsvay etme. Şüphesiz sen vaadinden caymazsın." "Bunun üzerine Rableri, onların dualarını kabul etti. (Dedi ki): "Ben, erkek olsun kadın olsun -ki hep birbirinizdensiniz- içinizden, çalışan hiç bir kimsenin yaptığını boşa çıkarmayacağım. Onlar ki, hicret ettiler, yurtlarından çıkarıldılar, benim yolumda eziyete uğradılar, çarpıştılar ve öldürüldüler, andolsun, ben de onların kötülüklerini örteceğim ve onları altından ırmaklar akan cennetlere koyacağım. Bu mükâfat, Allah tarafındandır. Allah: "Karşılığın güzeli O'nun katındadır." "İnkârcıların (refah içinde) diyar diyar dolaşması, sakın seni aldatmasın." "Azıcık bir menfaattir o. Sonra onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir." "Fakat Rablerine karşı gelmekten sakınanlar için, Allah tarafından bir ikram olarak, altlarından ırmaklar akan, ebedî olarak kalacakları cennetler vardır. İyi kişiler için Allah katındaki (nimetler) daha hayırlıdır."

"Ehl-i Kitap'tan öyleleri var ki, Allah'a, hem size indirilene, hem de kendilerine indirilene tam bir samimiyetle ve Allah'a boyun eğerek iman ederler. Allah'ın ayetlerini az bir paraya satmazlar. İşte onlar için Rableri katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk olandır."

"Ey iman edenler! Sabredin (düşman karşısında) sebat gösterin. (Cihad için) hazırlıklı ve uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki başarıya erişebilesiniz." (Âl-i İmran suresi, ayet. 190-200)

Bu ayetleri okuduktan sonra bulunduğu yerden kalkıp duvarda asılı su tulumundan abdest alıp namaza durdu. Sonra ben de kalktım, abdest alıp Allah Rasulü (sav)'nün sol tarafında namaza durdum. Allah Rasulü (sav) namaz içerisinde olduğu halde, sağ eliyle benim sağ kulağımdan tuttu. Arkasından çevirip beni sağ tarafına aldı. Çünkü mü'minin sağ tarafında durmak daha faziletlidir. Özellikle Allah Rasulü

(sav)'nün sağ tarafında kılmak daha faziletli ve daha sevaptır.

Allah Rasulü (sav) o gece altı selam ile 12 rekat namaz kıldı. Daha sonra da vacip olan vitir namazını kıldı. Sonra yanı üzerine uzanıp bir miktar istirahat buyurdular. Bir müddet sonra Bilal-i Habeşî (ra) sabah ezanını okudu.

Allah Rasulü (sav) sabah namazının sünnetini hafifce (kısa sureler okuyarak) kıldı. Sonra da teyzemin evinden çıkıp Ravza-i Mutahhara'da, kendine mahsus mihrabında imam olup sabah namazını kıldırdı. Teyzemin evinde misafir kaldığım gece ben bunların tamamını sıra ile gördüm" dedi. Bu hadis-i şerifi delil göstererek dört mezhep imamları, Teheccüd namazının azamî 12 rekat olduğunda ittifak etmişlerdir.

Rivayete göre Davud Aleyhisselam bir gün Cebrail Aleyhisselam'a:

"Ey Cebrail! Allah Teala (cc) hangi gecede yapılan duayı daha fazla ve daha çabuk kabul buyurur?" diye sordu.

Cebrail Aleyhisselam:

"Ey Davud! Allah Teala'nın hangi gecede yapılan duayı daha fazla ve daha çabuk kabul buyurduğunu bilemem. Ancak salih kullarının seher vaktinde yaptıkları duadan Arş-ı A'lâ titrer, bunu bilirim" diye cevap verdi.

Din alimleri, Teheccüd namazı hakkında çok şey söylemişler, teşvik eder mahiyette pek çok rivayetlerde bulunmuşlardır.

Birinci görüşe göre Teheccüd namazı her müslüman için mendup olan bir ibadettir.

İkinci görüşe göre bu namaz her mü'minin üzerine farzdır.

Üçüncü görüşe göre ise yalnız Allah Rasulü (sav)'nün üzerine farzdır. Ümmetinin üzerine ise sünnettir.

Dördüncü görüşe göre ise Teheccüd namazı ile ilgili ilahî emir, Allah Rasulü (sav) ile ümmetine gönderilen müşterek emirdir. Bu namazı kılmak için gayretli olmak gerekir.

DEVAMLI KILINAN NAFİLE NAMAZLARLA AYNI ŞEKİLDE OKUNAN VİRDLERİN KAZALARI HAKKINDA

Müslim'in Ömer b. Hattab (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ نَامَ عَنْ حِذْبِهِ مِنَ اللَّيْلِ أَوْ عَنْ شَيْئٍ مِنْهُ فَقَرَأَهُ ما بَيْنَ
صَلاَةِ الْفَجْرِ وَصَلاَةِ الظُّهْرِ كُتِبَ لَهُ كَأَنَّمَا قَرَأَهُ من اللَّيْلِ*

"Bir kimse devamlı kıldığı Teheccüd namazını ve çektiği tesbihini elinde olmadan vaktinde yerine getiremez de sabah namazı ile öğle namazı arasında kaza ederse, Allah Teala (cc) o kulunun kaza olarak sonradan kıldığı namazını ve tesbihini, vaktinde yerine getirilmiş namaz ve zikir olarak kabul buyurur."

Abd b. Humeyd'in Aişe (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Sizden biriniz gece namazını veya tesbihlerini vaktinde eda edememişse kazasında acele etsin. Bundan dolayı kazancı kesintiye uğramasın. Böyle yapmak bir vecibeyi yerine getirmek demek olmayıp sadece ihtiyatlı hareket etmektir. Zamanında yapılamayan tesbihat, gün içinde, herhangi bir müsait zamanda yapılabilir. Böylece kulun teveccühü devam ettiği için ücreti kesilmez, feyzi de devam eder."

Buharî'nin, Müslim'in, Taberânî'ni, Tirmizî'nin ve Ebu Davud'un Aişe (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

أَحَبُّ الأَعْمَالِ إِلَى اللهِ تَعَالَى أَدْوَمُهَا وَإِنْ قَلَّ فَمَنْ لاَ وِرْدَ لَهُ فَلاَ وَارِدَ لَهُ*

"Allah Teala (cc) katında en sevilen ve kabul gören ibadet, kesintisiz yapılandır. Az da olsa makbul olan budur. Tesbihatı olmayan kimsenin gelir kapısı kapalıdır."

İbadet kusuru olan kimsenin kazancının bereketi olmaz. O kimse ahirette hor hakir olur. Mahşerde pek garip bir halde kalır. İbadeti olmayan kimsenin vücudu içinde eşya

bulunmayan harebeye dönmüş bir ev gibidir. Bu yüzden yüzündeki sevimlilik de zamanla yok olur.

Ruhu'l Beyan tefsirinde şöyle denilmektedir:

"Bir kimsenin devam ettirdiği bir zikir yoksa o kimsenin gelir kapısı kapanmıştır. O kimse Allah Teala (cc)'ın sırlarından ve feyzinden mahrumdur. Yolculuk hali ve hastalık müstesnadır. O durumlarda bir takım sıkıntılar kişiyi bazı hizmetlerden alıkoyar. Bu iki halin dışında nafile namazları ve zikri terketmenin sonu mahcubiyettir, pişmanlıktır. Tembellik sebebiyle zikri ve nafile namazları terketmek akıl işi değildir. Bu durum kişiyi Allah'tan ve O'nun rahmetinden uzaklaştırır. Böyle yapan kimse her şeyden önce kendi canına fenalık yapmış olur. Nafile ibadetlere karşı tembellik göstermek, kişide gaflet alâmetidir.

Kişinin elinde olmadan ve meşru bir sebeple virdini veya nafile bir ibadetini yapamaması halinde onu daha sonra yerine getirmelidir. Bu bir hafta sonra olsa da ihmal edilmemelidir.

İhya-i Ulum'da, Aişe (ra)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle denilmektedir:

"Bir kimse edâ etmeye alışık olduğu bir nafile ibadeti sonradan tembellik yaparak bırakırsa, o kimse dertten, beladan hiçbir zaman kurtulamaz. Bundan dolayıdır ki, gerçek sofiler, zamanında edâ edemedikleri Teheccüd, İşrak, Duhâ ve Evvâbîn gibi nafilelerle diğer vakit namazlarının sünnetlerini vaktinde kılamadıkları takdirde daha sonra iki fırsatta kaza ederlerdi. Bilindiği üzere bu namazlar farz veya vacip namazlardan değildir. Bundaki sır, iç temizliğini temin etmek, kalbin harekete geçirilerek zikre açılmasını sağlamak, ahiret azığını çoğaltmak, cehennem azabından korunmak ve iyi ve salih kullarla haşrolmak içindir.

Tirmizî ve İbni Mace, Ebü'd Derdâ (ra)'dan şöyle rivayet ediyor:

مَنْ أَتَى فِرَاشَهُ وَهُوَ يَنْوِى أَنْ يَقُومَ يُصَلِّى مِنَ اللَّيْلِ فَغَلَبَتْهُ عَيْنُهُ حَتَّى يُصْبِحَ كُتِبَ لَهُ مَا نَوَى وَكَانَ نَوْمُهُ صَدَقَةً عَلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ*

"Bir kimse gece kalkıp Teheccüd namazını kılmaya niyet ettiği halde yatağına yatıp uyuya kalsa da Teheccüd namazının vaktini geçirse, Allah Teala (cc) o kimsenin niyetine göre Teheccüd namazının sevabını ihsan eder. O kişinin uykusu niyetinden dolayı sadaka yerine geçer."

Aynî'de, Süfyan-ı Sevrî (ra)'den naklen şöyle denilmektedir:

Bir gece çok yemek yiyip iyice karnını doyurduktan sonra dedi ki:

"Bir merkebin yemi ve samanı çok verilirse, sahibi o hayvana çok yük yükler."

O gece sabaha kadar nafile namazlar ve zikirler yaparak Rabbisine çok ibadet ve taatte bulundu.

Yine Aynî'de anlatılmaktadır. Zekeriyya Aleyhisselam oğlu Yahya Peygamber bir gün arpa ekmeğiyle karnını iyice doyurunca uyuyup Teheccüd namazına kalkamadı. Bunun üzerine Allah Teala (cc) ona şöyle vahyetti:

"Ey Yahya! Benim sizler için yarattığım cennetten daha hayırlı bir ev mi buldun? Yoksa benden daha hayırlı bir komşu mu buldun ki, vaktini uykuyla geçiriyorsun?"

Yusuf b. Mihran'dan rivayete göre Allah Teala (cc) bir kudsî hadiste şöyle buyurmaktadır:

"Ey Ademoğlu! Hem çok uyku uyuyup hem de kalbinin cilalanmasını ve zikretmesini nasıl istersin? Sen dünyada ibadet etmeye bak. Burada vaktini uykularla geçirme. Uykunu kabir hayatına sakla. Oraya vardığında çok uyursun. Çünkü kabir, dünyada vaktini ibadetle geçirip uykularını terkedenler için uyuma yeridir. Geceleri az uyuyup çok ibadet ederek kalbini nurlandırmaya bak."

Bir kimse ben Allah Teala'yı, Rasulü'nü seviyorum, cehennemden korkuyorum, cennet nimetlerini istiyorum. Allah Teala'nın mübarek cemalini görmek için sabırsızlanıyorum, diyerek iddialarda bulunup geceleri sabahlara kadar uyuyup, az bir vaktini bile ibadete ayırmayıp tamamını uykuyla geçiren kimse münafıktır. Söylediklerinin tamamı yalandır.

Bir Allah dostu, çocuklarına yaptığı bir nasihatte şöyle demiştir:

"Evlatlarım! Dünya, bol bol ibadet edip ahiret için ticaret yapacak yerdir. Gafletle ve uykuyla geçirilecek yer değildir. Uyku ancak kabre mahsustur."

İmam-ı Gürzî (ra) her gece bir defa Kur'an-ı Kerim'i hatmederdi. Onunla ilgili bazı şeyler söylediler:

"Efendim, siz nefsinize eziyet ediyorsunuz. Sıkıntıya giriyorsunuz. Bir parça dinlenseniz ve rahat etseniz olmaz mı?" dediler. Hazret onlara şöyle dedi:

"Kardeşlerim! Adem Aleyhisselam dünyaya geleli kaç sene oldu?"

Onlar cevap olarak:

"7 bin sene oldu" dediler. İmam-ı Gürzî (ks) Hazretleri:

"Sizler mahşer yerinde kaç sene bekletileceksiniz?" dedi. Onlar da:

"50 bin sene" dediler. Hazret onlara şöyle dedi:

"Gençliğimizde ömrümüz akılsızca işlerde, hovardalıklarda geçti. Çok seneler israf ettik. Şimdi ise benim aklım başıma geldi. Şunda topu topu yedi günlük ömrümüz kaldı. Sizler kalan bu yedi günlük ömrü ibadetle geçirmekten aciz kimseler misiniz? Bu dünyanın kısa zaman dilimi içinde yapacağımız ibadet elli senelik mahşer hayatımızdaki sıkıntıların kalkmasına yetecek güçtedir."

Ey zavallı insan, aç gözünü. Önüne arkana iyice bak. Zamanını ibadetlerle zenginleştirmeye bak. Sakın tembellik etme. Bir kimse dünyada 7 bin sene ömür sürse, yine o kimse her vaktini ibadetle doldurmaya çalışmalıdır. Mahşer yerindeki 50 senelik bekleme sıkıntısından burada kurtulmaya bak. Allah Teala (cc) hepimize ibadet etme şevki ve zevki ihsan eylesin.

YASİN VE İHLAS SURELERİ İLE HAŞR SURESİNİN SON ÜÇ AYETİNİN FAZİLETİ

Taberânî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ دَاوَمَ عَلَى قِرَائَةِ سُورَةِ يٓسٓ كُلَّ لَيْلَةٍ ثُمَّ مَاتَ مَاتَ شَهِيدًا*

"Her gece Yasin suresini okumayı vird haline getiren kimse vefat ettiğinde, şehit olarak vefat eder."

Dürrü'n Nazım adlı eserde Allah Rasulü (sav)'nden şöyle bir hadis-i şerif rivayet edilmektedir:

"Bir kimse cuma gecesi iki rekat nafile namaz kılıp birinci rekatte Fatiha'dan sonra sure okuyarak Yasin suresini, ikinci rekatte de yine Fatiha'dan sonra Mülk suresini okursa, okuduğunun her harfi sayısınca o kimseye nur verir. O nur kabirde, mahşerde, önünde, ardında ve sağ ve sol iki yanlarında her zaman o kimseyi nurlandırır. Hiçbir zaman karanlıkta koymaz. Bu okuduğu Kur'an bereketiyle kıyamette amel defterini sağ eline alır. O kimsenin eline mahşer yerinde "cehennemden azad edilmiştir" diye ferman verilir. Yakınlarından, akrabalarından ve dostlarından yetmiş kişiye şefaat etme hakkı tanınır. Onların cennete girmelerine vesile olur." Bu hadis-i şerifle ikram edilecek ihsana inanmamak nifak alametidir.

Avârifü'l Meârif adlı eserde belirtildiği üzere aşağıda gelecek ayet-i celilede Teheccüd namazına işaret olunmaktadır. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

تُؤْتِى الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ
وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ*

"Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin ve mülkü dile-

diğinden geri alırsın. Dilediğini yüceltir, dilediğini de alçaltırsın. Her türlü iyilik senin elindedir." (Âl-i İmran suresi, ayet. 26)

Allah Teala (cc) dilediği kuluna Teheccüd namazı kılmayı nasip eyler ve onunla hem dünyada, hem de ahirette şereflendirir. Yasin suresini ezberden ve güzelce okuyan kimselerin Teheccüd namazında ilave sure olarak Yasin suresini okuması daha faziletlidir. Çünkü Yasin suresinde beş çeşit kalp bulunmaktadır. Bunlar:

1. Kur'an'ın kalbi Yasin suresidir.
2. Yasin suresinin kalbi surenin başındaki "Yasin (yâ sîn) harfleridir." "Selâmün kavlen min rabbin rahıym" ayetidir diyenler de vardır.
3. İbadetin kalbi Teheccüd namazıdır.
4. Gecenin kalbi seher vaktidir.
5. Mü'minin kalbi, gösterişten ve desinlerden kendini koruyup ihlas üzere olmaktır. Bundan dolayıdır ki, Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde: "Okumaya gücü yeten kimselerin her gece bir defa Yasin suresini okumalarını farz kıldım" buyurmuşlardır.

İlahî sırlara aşinâ olan bir kişi, seher vakti kalktığında Yasin suresini okur, arkasından da dua ederse, Allah Teala (cc) o kimsenin her istediğini yerine getirir" buyrulmuştur.

Kütüb-i Sitte imamlarının, Ahmed b. Hanbel'in, Beğavî'nin, Taberânî'nin, Beyhakî'nin ve İbni Sünnî'nin Ma'kil b. Yesar (ra)'dan rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse sabahleyin namazın sonunda üç kere:

أَعُوذُ بِاللهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ*

Eûzü billâhis semıy'ıl alîmi mineş şeytânir racîm*
"Rahmetten kovulmuş şeytanın şerrinden, herşeyi en iyi işiten ve en iyi bilen Allah'a sığınırım."

deyip Haşr suresinin "Bismillâhirrahmânirrahıym" der, sonra da: "Lev enzelnâ hâzel kur'âne alâ cebelin..."den itibaren sonuna kadar okursa, Allah Teala (cc) o kulunun emrine 70

bin melek görevlendirip, o kişi hakkında Allah Teala'dan mağfiret dilerler. O kimseyi görünür görünmez kaza ve belalara karşı korurlar.

Eğer akşam namazından sonra okursa, sabah tahsis edilen meleklerden başka ayrıca 70 bin melek daha emrine verilir ve bu melekler de yine sabaha kadar hem o kimseyi kollar ve korurlar, hem de o kimse için istiğfarda bulunurlar.

Her gün, sabah akşam aynı şekilde namazlardan sonra okumayı vird edinen kimseye Allah Teala (cc) –ölünceye kadar hizmette kalmaları şartıyla- 70 bin melek tahsis eder. Bu melekler o kimsenin her zaman için yanında ve yardımında bulunurlar. Bu kimse öldüğü zaman şehit olarak vefat eder.

Burada dikkat edilecek husus, tarif edildiği şekilde Besmele okunurken, bir ilave veya eksiltme yapılmamalıdır. Hadis-i şerifler hükümleri değiştirilemez emir ve tavsiyelerdir.

Hadis-i şeriflerin manasıyla birlikte lafzını da iyice ezbere bilmek gerekir. Sonunda şu hadis-i şerife muhatap olmak da vardır. Allah Rasulü (sav) buyuruyor:

مَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّـــدًا فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ*

"Kim benim söylemediğim bir şeyi hadis diye uydurup söylerse cehennemdeki yerine hazır olsun."

Bu hususta çok dikkatli olmak gerekir. Kaynağı olmayan bir sözü, Allah Rasulü (sav) adına "hadis-i şeriftir" diye söylememelidir. Bu bahis çok ince ve derindir. İmam-ı Nevevî Müslim şerhinde pek çok söz etmiştir. Zamanımızda din alimi geçinenlerin ileri geri konuşmaları, eksik fazla uygulamaları bizleri şaşırtmasın. Bizim için yegâne rehber kitap ve sünnettir.

Sa'lebî'nin enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

مَنْ قَرَأَ آخِرَ سُورَةِ الْحَشْرِ اِلَى آخِرِهَا لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ فِى لَيْلٍ أَوْ نَهَارٍ
فَإِنْ مَاتَ فِى يَوْمِهِ أَوْ مَاتَ فِى لَيْلَتِهِ مَاتَ شَهِيدًا*

"Bir kimse, sabah namazından sonra, Haşr suresinin son kısmını "Lev enzelnâ hâzel kur'âne alâ cebelin..."den itibaren surenin sonuna kadar okur da o gün akşama kadar vefat ederse, şehit olarak vefat etmiş olur. Aynı ayetleri akşam namazından sonra okuyan kimse de sabah namazına kadar vefat ederse, yine şehit olarak vefat etmiş olur."

Yine İmam-ı Sa'lebî tefsirinde Enes (ra)'den rivayet ederek Allah Rasulü (sav)'nün şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

"Allah Teala, Haşr suresinin son kısmını okuyan kimsenin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar."

Bu ayetlerin faziletiyle ilgili pek çok hadis-i şerif bulunmaktadır. Bu hadis-i şerifleri Hazînetü'l Esrâr adlı kitapta toplamışlardır.

Fahreddin-i Râzi Tefsîr-i Kebir'de, Übey b. Ka'b (ra)'dan rivayet ederek Allah Rasulü (sav)'nün şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

"İhlas suresini bir defa okuyan kimseye Allah Teala, kendisine, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman eden kimselerin, bir de bunlardan başka yüz şehidin sevabı kadar sevap ihsan eder."

Hâfız Ebu Muhammed b. Hasan es-Semerkandî'nin Enes (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir kimse İhlas suresini bir defa okursa, kendi öz canı için berekete vesile olur. İki kere okursa, kendi öz canından başka aile fertleri için de bereket vesilesi olur. Üç kere okursa, öz canından ve aile efradından başka komşuları için de berekete vesile olur. Bir kişi aynı sureyi 12 kere okursa, Allah Teala o kimse için cennette 12 köşk bina eder. Eğer 20 kere okursa, mahşer yerine peygamberlerle birlikte gelir. Allah Rasulü (sav) mübarek orta parmağı ile şehadet parmağını birleştirerek gösterdi ve "İşte bunun gibi birlikte gelirler" diye buyurdu. İhlas suresini 100 kere okuyan kimsenin 25 senelik günahı bağışlanır. Üzerinde bulunan kul borcu ve kan diyeti affedilenlerin dışındadır. 200 kere okuyan kimsenin 50 senelik günahları affolunur. 400 kere okuyan kimse 400 şehidin

sevabına nail olur. Bir kimse ihlas suresini 1000 defa okursa, o kimse cennetteki yerini görmeden dünyadan göçmez. Allah'ım! Bizleri de bu şereften mahrum eyleme... Amîn!

Yine Enes (ra)'den rivayet olunan bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse İhlas suresini 1000 kere okursa, Allah Teala (cc) o kimsenin canını cennet karşılığında satın alır. O kimseye özel kulları arasında yer verir."

Taberânî ve Ebu Naim'in rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Ölüm hastalığında İhlas suresini okuyan kimse kabir azabından, münker ve nekir suallerinden kurtulur. Kıyamet günü o kimseyi melekler kanatları üzerinde cennete taşırlar."

Allah dostları olan veliler, ölüm hastalığına yakalanmış bir kimseye İhlas suresinin okunmasını ve mümkünse hastanın da aynı sureyi okumasını tavsiye ederler. Eceli gelmemiş bir hastaya İhlas suresi okumak şifadır.

Abd b. Humeyd'in Said b. Mâlik (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَا مِنْ مَرِيضٍ يَدْعُو بِدَعْوَةِ ذِى النُّونِ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ أَرْبَعِينَ مَرَّةً إِلاَّ أُعْطِىَ أَجْرُ شَهِيدٍ فَإِنْ بَرِأَ مِنْ مَرَضِهِ غُفِرَتْ ذُنُوبُهُ*

"Herhangi bir hasta Zinnun'un (Yunus Aleyhisselam'ın) duasıyla dua eder, yani "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez zâlimîn" diyerek 40 defa tekrar ederse, Allah Teala (cc) o kimseye şehit sevabı verir. Eğer hastalıktan iyileşecek olursa, okuduğundan dolayı bütün günahları bağışlanır."

Deylemî'nen Bera' b. Azîb (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse sabah namazını kıldıktan sonra, dünya kelamı konuşmadan 100 kere İhlas suresini okursa o gün onun için 50 tane Sıddîk'ın sevabı ikram edilir. Adı sıddîklar listesine geçer."

RAMAZANDA ORUÇLU İKEN, MEKKE VE MEDİNE HAC MAKSADIYLA BULUNULDUĞU SIRADA VEFAT ETMENİN FAZİLETİ

Ahmed b. Hanbel'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre şöyle buyurmuştur:

"Allah Rasulü (sav) Ramazan ayı girdiği zaman bize o mübarek ayın gecelerini ibadetle geçirmemizi emir buyururlardı. Ve arkasından şöyle derlerdi: "Kim Ramazan ayını kudsiyetine inanarak ve gerekenleri yerine getirerek ihya ederse, geçmiş ve gelecekte işleyeceği günahlarının tamamı bağışlanır. O kimse vefatı sırasında da şehit olarak dünyadan göçer."

Nesei'nin ve Hamid b. Yahya'nın yine Ebu Hüreyre (ra)'den ve Kutebye (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ramazan gecelerini Teravih namazı kılarak, Kur'an okuyarak, zikrederek geçirip gündüzlerinde de orucun kudsiyetine inanarak ve bezginlik göstermeyerek oruçla geçiren kimsenin geçmişte işlediği bütün günahlarla birlikte gelecekte işlemesi muhtemel bütün günahlarını Allah Teala (cc) bağışlar. Bundan başka bu kişi son deminde de şehit olarak dünyadan ayrılır."

"Ebu Hâtem'in Ebu Hüreyre ve Ebu Said el-Hudrî (ra)'den rivayetlerine göre bu zatlar şöyle dediler:

"Bir gün Allah Rasulü (sav) minbere çıkıp oturdu, sonra da "Üç defa üst üste "Nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki" diyerek söze başladıysa da bir müddet sustular. Bu sırada sahabeler, Allah Rasulü'nün çok önemli bir şeyi hatırlatacağını düşünerek korkup ağlamaya başladılar. Nihayet Allah Rasulü sözüne şöyle başladı:

"Bir kimse beş vakit namazını kılar, Ramazan ayı orucunu tutar ve yedi büyük günahtan sakınırsa, o kimse için ahirette sekiz cennetin bütün kapıları ardına kadar açılır" buyurduktan sonra şu ayet-i kerimeyi okudu:

إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا*

"Eğer yasaklandığınız büyük günahlardan kaçınırsanız, sizin büyük günahlarınızı örteriz ve sizi şerefli bir yere sokarız."
(Nisa suresi. ayet. 31)

İnsanlar, melekler gibi yaratılışları icabı günahtan korunmuş değildir. Günah ve suç işleme kabiliyetleri de vardır. Faziletleri, nefsânî arzularına karşı verdikleri mücadeleden gelmektedir. Kul elinden geleni yapınca Mevlâ, ufak tefek kusurları örtecek, yüze vurmayacaktır.

Ebu Naim'in Abdullah (ra)'den rivayetinde şöyle demektedir:

"Allah Rasulü (sav)'nden bizzat işittim. Şöyle buyurdular:

"Bir kimse sırf Allah'ın rızasını isteyerek haccederse, geçmiş ve gelecek günahlarının tamamı affolunur. Öldüğünde şehit olarak ölür. Kendisine dua eden mü'minlere ahirette şefaat eder."

İbni Mende'nin ve İbni Şahin'in Aişe (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Hacı, evinden çıktığı andan itibaren Allah Teala'nın koruması altında bulunur. Haccını tamamlamadan vefat edecek olursa, Allah Teala (cc) haccını tamamlamış kabul eder. Geçmişte işlediği günahlarla gelecekte işlemesi muhtemel bütün günahları bağışlanır. Hacda yapılan ikram ve her türlü yardım, savaş sırasında mücahidin yaptığı yardım ve ikram hariç, 40 bin kere 40 bin misli sarfetmenin karşılığıdır."

Ahmed b. Meni'in ve Ebu Ya'la'nın Cabir (ra)'dan rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse haccını eda etse de bu sırada kimse onun elinden dilinden incinmese geçmiş ve gelecek günahlarının tamamı bağışlanır. Öldüğünde de şehit olarak dünyadan göçer."

Kazî tefsirinde Allah Rasulü (sav)'nden naklen şöyle buyurulmaktadır:

"Haremeyn'den birinde (Mekke veya Medine'de) hac

niyetiyle gidip de vefat eden kimse, şehit olarak vefat eder."

Bir başka rivayette:

"Mekke'de vefat eden kimse sanki dünya semasında vefat etmiştir." Yani o derecede değerli ve mübarektir.

Tirmizî'nin Allah Rasulü (sav)'nden rivayet ettiği hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır:

"Bir din aliminin ölümünden dolayı üzüntü duyan kimseye Allah Teala (cc), 1000 alimin kazandığı sevabı ile 1000 şehidin sevabını yazar. Alimin ölümü, âlemin (topyekün cihanın) ölümü demektir."

Ebu Naim'in Câbir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Cuma günü veya gecesinde vefat eden kimse, kabir azabından kurtulur. Kıyamet günü üzerine "şehittir" mührü vurulmuş olarak mahşer yerine gelir."

SAVAŞMANIN EDEPLERİ VE SAKINILMASI GEREKEN HUSUSLAR

İbni Mâce'nin ve Kâdi Abdülcebbar'ın Safvan b. Assal'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

Savaş için sefere çıktığınızda Bismillâh deyip yolunuza devam edin. Düşmanla savaşmak gerektiğinde onlarla savaşın. Bundan asla çekinmeyin. Düşman tarafından kimsenin malını alıp yanınızda gizlemeyin. Onların ırz ve namuslarına tecavüz etmeyin. Esir olarak elinize düşerlerse, onlara nefretle bakıp kötü muamelede bulunmayın. Müsle yapmayın. Yani esirlerin burun, kulak ve diğer azalarını keserek onlara zulmetmeyin. Büluğ çağına gelmemiş çocukları kesinlikle öldürmeyin. Sizden biriniz üç konaklık ve daha uzak bir yere gittiğinizde mestlerinizin üzerine, abdest aldığınız sırada üç gün üç gece boyunca mesheyleyin. Mukim olduğunuz (seferden dönüp evinize memleketinize geldiğiniz) zaman bir gece bir gündüz meshedin."

Hâkim'in İbni Ömer (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ey mü'minler! Sizler silahlarınızı savaşa hazır şekilde bulundurun. Gerektiğinde Allah yolunda savaşmaktan geri durmayın. Size savaş açan müşrikleri, din ve vatan düşmanlarını öldürün. Mal ve ganimetlerden kendi kendinize bir şeyler alıp sakın gizlemeyin. Esirlere zulmetmeyin. Ayrıca esirlerin çeşitli azalarını keserek onlara eziyet etmek, büluğa ermemiş çocukları öldürmek haramdır. Burada anlatılanlar, Allah Teala'nın savaşlara kesin emridir. Ayrıca O'nun peygamberi Muhammed Mustafa (sav)'nın da uygulaması ve sünnetidir."

İbni Asâkîr'in Sevban (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Ey Sevban! Savaş başladıktan sonra sakın korkaklık gösterme. Düşman tarafından eline herhangi bir mal, kıymetli eşya ve para gibi şeyler geçerse, sakın ola ki "onu yanımda gizleyeyim" deme. İhtiyarları, çocukları asla öldürme."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin, Ebu Ya'la'nın, İbni Hıbban'ın, Abd b. Humeyd'in ve Dârimî'nin (Allah cümlesinden razı olsun) Câbir (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"En hayırlı mücahid (savaşçı) altında atı ölen (bindiği otosu parçalanan, kullandığı savaş malzemesi çalışamaz şekilde yıpranan), vücudu yaralanıp kanları toprağa akandır."

Taberânî'nin İbni Abbas (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"İki düşmanla karşı karşıya gelince onlara karşı durup savaşmayan ve önlerinden kaçan gazi günahkâr olur. Üç kişiyle karşı karşıya geldiğinde onlardan kaçan kimse günahkâr olmaz."

İbni Huzeyme'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Allah Teala (cc) cennete girecek iki kişiye hayret eder. Bunlardan ikisi de müslüman olup biri diğerini yanlışlıkla öldüren kimselerdir." Bu hususta çok dikkatli olmak gerekir. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَغَضِبَ اللهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا*

"Kim bir mü'mini kasden öldürürse, cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır." (Nisa suresi, ayet. 93)

Buharî, Seleme b. Ekva' (ra)'dan rivayet ediyor:

"Hayber savaşı sırasında Amir b. Ekva'ın kılıcı kısa idi. Savaş sırasında bir yahudiyi ayağından vurmak isteyip kılıcını sallayınca kılıç hedefe isabedet etmeyip Amir hazretleri'nin kendi dizini kesti ve oradan akan kan sonucu şehit olur. Bunu gören müslümanlardan: "Âmir. Kendi kendini öldürdü. Yanlış iş yaptı. Cehennemlik oldu..." diyerek dedikodu yapanlar oldu. Bunu duyan Seleme b. Ekva' kardeşi Seleme b. Amir hakkında yapılan dedikodulara çok üzüldü.

Savaş sona erdikten sonra Allah Rasulü ve ashab Medine'ye döndüler. Fakat Seleme b. Ekva'ın üzüntülü hali devam etti. Bir ara Âmir b. Ekva' üzüntülü halde gören Allah Rasulü (sav), onun ellerinden tutarak üzüntüsünün sebebini sordu. O da kardeşi hakkında söylenenlerin kendisini üzdüğünü söyledi ve şöyle devam etti:

"Anam babam senin yolunda feda olsun ey Allah'ın Rasulü! Ashabtan bazı kardeşlerimiz, "Âmir'in bütün yaptıkları boşa gitti. Kendi kendini öldürdüğü için cehennemi boyladı diye konuştular" deyince Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Âmir hakkında böyle söyleyenler yalancıdırlar. Şüphesiz Âmir için iki ecir (sevap) vardır. (Şehadet parmağı ile orta parmağını birbirine kenetleyip uzattı ve "bunun gibi iki ecir vardır. Muhakkak ki Âmir hepimizle birlikte savaşa katıldığı için bir mücahiddir. Bunun gibi şehit olanlar azdır. O hem büyük bir mücahid, hem de şehittir."

Taberânî'nin ve Said b. Mansur'un Semüre (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah rızası için savaşa katılan ve O'nun yolunda öldürülen kimse muhakkak ki cennetliktir."

İbni Buharî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği, daha başka rivayetlerde de görülen bir hadis-i şerife göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Şehitlerin şehadet sırasında duydukları acı, sizden birinizi karıncanın ısırdığı zaman verdiği acı kadar, yahut da iki parmakla çimdiklendiğinde kişinin duyduğu acı kadar bir acıdır."

GANİMET MALINI SAKLAMANIN CEZASI

Allah Teala (cc) buyuruyor:

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لاَ يُظْلَمُونَ*

"Bir peygambere, emanete hıyanet yaraşmaz. Kim emanete (devlet malına) hıyanet ederse, kıyamet günü, hainlik ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir. Sonra herkese –asla haksızlığa uğratılmaksızın- kazandığı tastamam verilir." (Âl-i İmran suresi, ayet. 161)

Bedir savaşında elde edilen ganimetlerin taksimi sırasında, kayıp bir eşya için, münafıkların: "Herhalde Muhammed almıştır" demeleri üzerine bu ayetin nazil olduğu rivayet edilir.

Uhud savaşında, Allah Rasulü (sav)'nün hassas bir noktaya yerleştirdiği okçuların, İslam ordusunun savaşı kazanma belirtisi üzerine, Allah Rasulü (sav) tarafından: "Herkesin aldığı ganimet, kendisinin olacaktır" gibi bir söz söylenebileceği zannına kapılarak görev yerlerini terketmeleri üzerine, onların bu zannını reddetmek için indirildiği de rivayet edilir.

Deylemî'nin Ebu Zerr (ra)'den rivayet ettiği hadis-i

şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Eğer benim ümmetimin içinde ibadet ve taatında, ilminde ve hüküm vermede, emrinde ve karşılamasında, ayakta duruşunda ve oturuşunda, farzlarında, vaciplerinde ve sünnetlerinde, müstehaplarında ve menduplarında, abdestinde ve guslünde, elbisesinde, sözlerinde ve diğer işlerinde hiçbir kusur etmeyip Allah Teala'nın ve Rasulü'nün emrettikleri şekilde üzerlerine düşeni yerine getirseler, bu Muhammedî dinin asıllarında ve dallarında hiçbir şeyde hainlik olmasa bu ümmet-i muhammed sağlık ve esenlik üzere ebediyyen devam ederdi. Bir takım sırlara erip, bereketli nimetlerle beslenip bela ve felaketler ve diğer bilinen ve bilinmeyen düşmanlar onların üzerlerine yönelip onlara karşı gelmezler, rakip olmazlardı. Nitekim yüce Allah (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لاَ تَخُونُوا اللهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ*

"Ey iman edenler, Allah'a ve Peygamber'e hainlik etmeyin. (Sonra) bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz." (Enfal suresi, ayet. 27)

Ayet-i kerimede bahsedilen "Emanetler" farzlar, vacipler, sünnetler, Allah Teala'yı çok çok zikrederek O'nun sevgisini kazanmak, salat ve selamlarla sevgili Habibi'nin muhabbetini elde etmek, Kur'an-ı Kerim'i öğrenmek ve öğretmek, dinî hükümleri usül ve füru'ları ile insanlara duyurmak... Bütün bunlar kullar üzerinde emanetlerdir.

Tirmizî'nin ve Taberânî'nin Muaz (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Ey Muaz! Niçin seni adam göndererek çağırttım, biliyor musun? Benim iznim olmadan bir şey alıp, gizleyip de sana bir fenalık dokunmasın diye. Şüphesiz bir şeyi izinsiz alıp gizlemek hiyanetliktir. Bir kişi dünyada bir kimsenin hakkını alıp gizlerse, Allah Teala (cc) o kişinin o dünyada alıp gizlediği şeyi mahşerde ortaya getirip o kişi de mahşer halkı içinde rüsvay olup hor hakir olarak gözden düşer. Ey Muaz, seni bunun için davet ettim. Haydi sen git, yine hizmetine devam et."

Ahmed b. Hanbel'in, Ebu Ya'lâ'nın, Beyhakî'nin (Allah cümlesinden razı olsun) bir sahabeden rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey insanlar! Kim olursanız olunuz, mevkiiniz, işiniz, kimliğiniz ne olursa olsun. İster devlet büyüğü olun, ister zengin, ister fakir... Asker olunuz, sivil olunuz, hoca olunuz, talebe olunuz, âmir olunuz, hizmetçi olunuz. Müslüman geçinip İslamiyete ilgisiz kalanlardan her kişi, durumuna göre emirlerime (İslamiyete) muhalefet ederse, emanetleri gizlerse -ki gizlenen şey isterse, iğne iplik kadar basit şeyler olsun- hak olan şey terkedilir, bâtıla uyulur ise bunların tamamı ğulüldür, zulümdür, hıyanettir. O kişiler, mahşer yerine bu işledikleri ğulül ve hıyanetleri ile gelirler.

Benim dinimde olup gereğince amel etmeyen kişi -gizli açık, az çok dilediği kadar hainlik etsin- mahşer yerine geldiğinde, dünyada iken yaptığı hainlikler -gerek Allah hakkı olsun, gerek kul hakkı, gerekse hayvan hakkı- her hak sahibi haksız olandan hakkını söke söke alacaktır."

Beyhakî'nin merfu' olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

اَلْغَادِرُ يُنْصَبُ لَهُ لِوَاءٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ*

"Haktan korkmayan zalim ve merhametsiz kimsenin bulunduğu yere bir bayrak (pano) dikilir. O gaddarın bütün gaddarlıkları o panoda gösterilir de bütün mahşer halkı onu seyrederler."

Buharî ve Müslim'in Said b. Zeyd (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir kimse zor kullanarak bir kimsenin hakkı olan bir karış toprağı zaptedip mülkiyetine geçirse, kıyamet günü Allah Teala o kimseyi bir karış yerin içine yatırır da yedinci katın dibine öylece batırır."

Ebu Hüreyre (ra) Hazretlerinden sordular:

"Bir kimse dünyada iken bazı kimselerin mallarını zorla gasbetse, o kimse ahirete nasıl gelir? Dünyada olduğu gibi

hamal olup taşıtmak da mümkün değil?"

Ebu Hüreyre hazretleri şöyle karşılık verdi:

"Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurdular:

Müşrikin birini cehenneme atarlar. Azı dişinin büyüklüğü Uhud dağı kadardır. Derisinin kalınlığı üç konak mesafe kadardır. İki uyluklarının büyüklüğü "Vedkan?" denilen yer gibidir. İncik'i dağ gibidir. Oturduğu zaman kapladığı yerin genişliği Medine-i Münevvere ile Reydan adındaki köyün arası kadardır. Diğer azalarını bunlara göre kıyaslamak gerek. İyi düşünmek gerek. Allah Teala (cc)'ın güç ve kuvvetinin sınırı yoktur.

Ebu Nuaym'ın ve Tirmizî'nin İbni Ömer (ra)'dan rivayete göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Muhakkak ki, Allah Teala (cc) her dili konuşan, her işi işleyen kimsenin yanında hazırdır ve onu gözetlemektedir. Ne konuştuğunu, ne yaptığını anlar ve bilir. Bunun içindir ki her insan Allah Teala'nın emirleri ve yasakları hususunda çok dikkatli hareket etmelidir. İnsan muhakkak ne yaptığını, ne konuştuğunu niçin böyle yaptığını çok iyi bilmeli, düşünmeden rastgele herşeye dalıp çıkmamalıdır. Ayrıca Kirâmen Kâtibîn'leri de sağ ve sol omuzlarında kişinin yaptıklarını esasa geçirmekle görevlidirler ve işlerini kesinlikle aksatmazlar. Kıyamet günü defterler açılır, yapılanlar bir bir görünür ve iyi kötü herşey karşılığını görür." Nitekim Allah Teala (cc) buyuruyor:

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ*

"Kim zerre miktarı hayır yapmışsa onu görür. Kim de zerre miktarı şer işlemişse onu görür." (Zilzâl suresi, ayet: 7-8)

Deylemî'nin Cabir b. Abdullah (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Emaneti korumak ve onu sahibine ulaştırıp vermek kişinin kazancında bereket meydana getirir. Zorda olan işleri yoluna girer. İnsanlar arasında sevgisi artar. Allah Teala (cc)

ondan razı olur. Yerde ve göklerde bulunan bütün melekler onun için istiğfar ederler.

Emanete hıyanet etmek fakirliği davet eder. Kazancından bereket kalkar. İnsanlar arasında sevilmez bir duruma düşer. Yerde ve göklerde bulunan bütün melekler ona lanet ederler. Ahirette şefaatten mahrum kalır."

ESİRİ KURTARMAK İÇİN

Hâkim'in Cabir'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Düşmanla karşılaştığınız yerde şu duayı okuyunuz: "Onlar bir şey yapmazlarsa siz de oturunuz. Onlar size karşı hücuma geçerlerse siz de kalkıp tekbir alarak hücuma geçiniz. Bu sırada Allah Teala'yı bol bol zikrediniz." Okunacak dua şudur:

أَللَّهُمَّ أَنْتَ رَبُّنَا وَرَبُّهُمْ نَوَاصِينَا وَنَوَاصِيهِمْ بِيَدِكَ وَإِنَّمَا تُفَشِّلُهُمْ أَنْتَ*

"Allah'ım! Sen bizim de onların da Rabbisin. Bizim perçemimiz de onların perçemleri de senin kudret elindedir. Onların kalplerine sen korku sal."

"Allâhümme ente rabbünâ ve rabbühüm nevâsıynâ ve nevâsıyhim biyedike ve innemâ tüfeşşilühüm ente."

İlk hücum sırasında getirecek tekbir ve tehliller de şunlardır:

أَللهُ أَكْبَرُ اَللهُ أَكْبَرُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ أَللهُ أَكْبَرُ وَلِلهِ الْحَمْدُ*

Allâhü ekberu allâhü ekberu lâ ilâhe illellâhü vellâhü ekber allâhü ekber ve lillâhil hamd*

"Allah, en büyük olandır. Allah en büyük olandır. İbadet edilecek O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O en büyük olandır. O Allah en büyük olandır. Hamd O'na mahsustur."

Bir rivayette de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Düşman sizin etrafınızı kuşatıp esir almak istediğinde sizler sıçrayıp tekbir alın.

Düşman tarafından kuşatıldığınızı anlayınca sıçrayıp tekbir almaya başlayın. Okuduğunuz tekbir ve dualar hürmetine Allah Teala (cc) sizi o kuşatma altından kurtarır."

İmam-ı Kastalânî anlatıyor:

"Bizansla yapılan bir savaşta amcamın oğlu esir düşmüştü. Onu kurtarmak için çareler aramaya başladık. Fidye dahil kurtarmak için her şeyi göze almıştık. İstedikleri fidye çok fazla olduğu için karşılama imkânımız yoktu. Ben, Bedir savaşına katılan sahabelerin isimlerini bir kağıda yazıp amcaoğluna gönderdim. Götürene de üzerinde taşımasını tenbihledim. Ayrıca o mübarek zatların isimlerini okuyup onların ruhaniyetlerinden yardım istemesini, onların da Allah Rasulü'nün ruhaniyetine müracaat ederek senin kurtulman için Allah Teala'ya niyazda bulunmasını söyledim. Aradan çok zaman geçmedi, hiç fidye vermeden Bedir sahabelerinin isimleri hürmetine Allah Teala (cc) amcamın oğlunu esirlikten kurtardı. Esenlikle aramıza döndü.

Kendisine nasıl bıraktıklarını sorduğumuzda çok enteresan şeyler anlattı. Nice sırlar ortaya çıktı. O derece Rumlar dehşete düştüler ki kendi aralarında: "Bu bir peygamber evladıdır. Esir tutmak olmaz" dediler. Sonunda Rum meliki yüz dinar altını da hediye vererek memleketimize gönderdiler."

Müsned sahibi Muhammed b. A'meş'ten, o da Enes (ra)'den rivayet ederek Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Her kim 313 rasul olan peygamberlerin isimlerini sayıp, sonra da yazıp yanında muska olarak bulundurursa, o kimse için mürsel peygamberlerin mübarek isimleri bereketiyle o peygamberlerin şefaatleri o kimseye vacip olur. O kimseye dünya ve ahirette hiçbir düşman zarar veremez. Yer gök ehli bir araya gelseler yine de zarar veremezler."

Mürsel peygamberlerin miktarı olan 313 aynı zamanda

Bedir ashabının ve Nakşibendiyye piranının da miktarlarıdır. Dikkat oluna...

نَصْرٌ مِنَ اللهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ*

"Seveceğiniz başka birşey daha var. Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Mü'minleri (bunlarla) müjdele." (Saf suresi. ayet: 13)

Bu ayetin havassı pek çoktur, askerin yardım görüp düşmana üstün gelmesi için, esirleri düşman elinden kurtarmak için, zengin olmak ve mevki sahibi olmak için, daha pek çok şey için bu ayetten yararlanılır. Fakat daha çok savaş zamanında orduya yardım için okunmaktadır. Ölçü olarak halis bir niyetle 41 kere, 101 kere, 313 kere, 1000 kere, yahut da ayetin rakamsal adedince ki bu miktar 1303'tür.

Eğer ordunun savaşta üstün gelmesi için, yağmur yağması için veya herhangi bir büyük felaketi önlemek için kitlesel bir talep sırasında cemaatle okunacaksa o zaman 70 bin, 100 bin, 200 bin ve daha çok okunmalıdır.

İster yalnız, ister cemaat halinde okunduğunda üç, beş, yedi veya on gün boyunca belli miktarlar okunmalıdır. Önce aşağıdaki vefk ehil birisi tarafından güzelce ve temiz bir kağıda yazılıp sancağa asılır. Zengin olmak için bu vefk evde veya işyerinde bulundurulur.

Bu vefk, aynı zamanda hasta için de yazılıp suyu içirilir. Vefk budur:

قريب	وفتح	من الله	نصر
نصر	من الله	وفتح	قريب
وفتح	قريب	نصر	من الله
من الله	نصر	قريب	وفتح

لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللهِ كَاشِفَةٌ*

Ayetin Havassı:[4]

Bu ayet-i kerime, her hayırlı olanı elde etmek ve her şerli olanı defetmek için bir iksirdir.

Gelmesi muhtemel büyük bir felaketin önlenmesi, kıtlıktan çıkmak, salgın hastalıktan korunmak, iç ve dış düşmanların işgali altında kalmamak, hastaya şifa dilemek, önemli bir işin olmasını sağlamak, şahıs ve toplum aleyhinde oluşması muhtemel sıkıntıyı önlemek için, bir mecliste ve okuyabilecek vasıfta çok kişiyi toplayıp belli miktarlarda okumalıdır. Bu miktarlar:

101 adet,
313 adet,
758 adet,
1001 adet,
3001 adet,
5001 adet,
7001 adet,
10.001 adet,
70.000 adet,
100.000 adet gibi miktarlardır.

Allah Teala, istenilen şeyin bu ayet-i kerimenin manevî bereketiyle sonucunu ikram eder. Bu ayetin havassı çok defa denenmiş ve istenilen sonuca her zaman erişilmiştir.

Doktorların tedavisinde acze düştükleri hastalar üzerine okunmuş, hasta, Allah Teala'nın izniyle şifa bulmuştur. Sıkıntılar bertaraf edilmiş, esirler, mahkumlar salıverilmiş, çıkmaza giren işler Allah Teala'nın izniyle hal yoluna konulmuşlardır.

Bu tertibi (yani ayet-i celileyi) tek başına belli miktarda okumak isteyen kimsenin yüz veya 313 kere okuması yeterlidir. Daha fazla miktarda okunmak istendiği takdirde cemaat halinde okunmaya başvurulmalıdır. Tek kişi, zamanı uzatarak

---

[4] **Ayetin yüce meali: "Onu (vaktini), Allah'tan başka açığa çıkaracak yoktur." (Necm suresi, ayet: 58)**

okuma adedini yüksek tutabilir. Kuldan beklenen halis niyet ve gayrettir.

Metin yazarımız Nazilli'li Muhammed Hakkı Hazretleri diyor ki:

"Bu havaslardan sonuç almak için okuyacak, okutacak ve yazacak kimsenin manen izinli olması gerekir. Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'de mücavir olarak bulunduğum sırada bana yetkililerce hicri 1287 yılında bu izin verildi. Ben de isteyenlere bu izni peşin olarak veriyorum."

Bu ayetin belirtilen miktarda ve sonuç getirecek şekilde okunması için bütün abdestli, temiz elbiseli ve temiz bir mekanda yapılması gereğinin yanında, yerleşme yeri dışında yapılması da ayrıca tavsiyeler arasındadır. Ancak evin bir bölümünde veya odasında, kimseyi rahatsız etmeden, kimsenin de kendisini rahatsız etmeyeceği bir köşesinde yapılması uygundur.

Tertibi okuyacak kişi veya kişiler tarafından yukarıdaki şartlar da dikkate alınarak önce Allah rızası için iki rekat namaz kılınır, arkasından çokça tevbe ve istiğfar edilir, onun arkasından da Allah Rasulü (sav)'nün üzerine üç veya onbir defa salavat-ı şerife getirilir.

Tertibin gece vakti yapılması da ayrıca yapılan tavsiler arasında bulunmaktadır. Bu tertibi tavsiye eden bizzat Allah Rasulü (sav)'dür. Ravafız, Bağdat üzerine yürüdüğü zaman, yöre halkının manevî önderleri durumunda bulunan zatlara bizzat Allah Rasulü (sav) tarafından rüyada bildirilmiş bir tertip olup sonuçta o fasit güruhun niyyet ve emelleri vücud bulmamıştır. Allah Teala (cc) bu tertip vesilesiyle o fitneden Bağdat'ı ve halkını kurtarmıştır. Tıpkı:

حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ*

Ayet-i kerimesine ateşe atıldığı zaman İbrahim Aleyhisselam'ın vesile olarak sarıldığı gibi... Bu ayet-i kerimeyi muhtelif taleplere erişmek veya sıkıntıları gidermek için vesile

kılmak aynı zamanda Allah Rasulü (sav)'nün de sünnetidir.

Aşağıda bu ayet-i kerimenin vefki görülmektedir. Şifa, korunma ve daha başka hususlarda taşınmak üzere havas alimlerince rakamsal olarak çıkarılmıştır:

PEYGAMBERLER FERYADI OLAN AYETİN SIRLARI VE HASSALARI

Deylemî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ*

Ayet-i kerimesi peygamberlerin sığına geldikleri bir ayet-i kerimedir. Tıpkı askerin bayrak dibine sığındıkları gibi. Mahşer yerinde bütün mü'minlerin ve bütün peygamberlerin ümmetleriyle birlikte gelip Allah Teala'nın azabından, altında sığınacakları "Livâü'l-Hamd" sancağı gibi."[5]

Dünyada iken peygamberlerin büyük sıkıntıya düşenleri bu ayet-i kerimenin manevî himayesine sığındıkları için bu ayet-i kerimeye "Mefzau'l Enbiyâ" (peygamberler sığınağı) denilmiştir. Allah Teala bizler için de bu ayet-i kerimeyi hem indirdi, hem de sırlarını öğretti. Her büyük sıkıntı içerisine düşen kimsenin bu ayet-i kerimeye sığınmasını ve bu ayet-i kerimenin şerefi vesile kılınarak sıkıntıdan kurtulunacağı vaad olundu. Nitekim Allah Teala (cc) buyuruyor:

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَالِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ*

"Bunun üzerine onun duasını kabul ettik ve onu ke-

---

[5] "...Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni tenzih ederim. Gerçekten ben zâlimlerden oldum." Diye niyaz etti." (Enbiya suresi, ayet. 87)

derden kurtardık. İşte biz mü'minleri böyle kurtarırız." (Enbiya suresi, ayet: 88)

Zünnûn, Yunus peygamberin lakabıdır. Bu deyim 87. ayette geçti. Ona bu lakap kendisini balık yuttuğu için verilmiştir. Yunus Aleyhisselam uzun bir süre kavmini dine davet etmiş, fakat inandıramayacağına kanaat getirerek öfkeli bir halde, onlara isabet edecek bir musibetten kendisini kurtarmak için onları terkedip gitmiştir.

Bir başka rivayete göre kavmine, inanmadıkları takdirde bir azaba uğrayacaklarını bildirmiş, ancak onlar tevbe edip imana geldikleri için bu azap tahakkuk etmemişti. Onların imana geldiklerinden habersiz olan Hazreti Yunus, belirttiği azabın vaktinde tahakkuk etmediğini görünce kendisinin alay mevzuu olacağını düşünerek kızgın bir halde ayrılıp gitmişti. Bir gemi yolculuğunda, fazla yükten gemi batmak üzereyken, yükünü hafifletmek ve gemiyi kurtarmak için, çekilen kur'a sonucu denize atlamak zorunda kaldı. Onu iri bir balık yuttu. İşte bu balığın karnında Allah'a, ayette ifade buyurulan duayı yaptı.

Abdürrezzak'ın, Abd b. Humeyd'in Said b. Mâlik (ra)'-den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Allah Teala'nın "İsm-i A'zam" duası vardır. Kim onunla dua ederse, duası mutlaka kabul görür. Kim bu dua ile Allah Teala'dan istekte bulunursa istediğine nail olur. O dua Meta'nın oğlu Yunus peygamberin de duasıdır."

Ravi Said b. Mâlik (ra) diyor ki:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu duanın İsm-i A'zam oluşunu Yunus Aleyhisselam ile mi ilgilidir, yoksa herkes için midir?" diye sordum. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bu dua, Yunus Aleyhisselam için özel duadır. Ama bütün mü'minler için de genel duadır. Sen Allah Teala'nın şu ayetini hiç mi işitmedin? Bak o ayette Allah Teala ne buyuruyor:

فَنَادَى فِى الظُّلُمَاتِ أَنْ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ*

"Nihayet karanlıklar içinde: "Senden başka hiç bir ilah yoktur. Seni (noksan yakıştırmalardan) tenzih ederim. Gerçekten ben zalimlerden oldum" diye niyaz etti." (Enbiya suresi, ayet: 87)
Ey Said, sen de o dua ile dua et."

Bu dua, Allah Teala'nın şartıdır. Kim bu ayet ile dua ederse, Allah Teala o kimsenin duasını kabul buyuracağını vaad buyurmaktadır. Allah Teala (cc) neyi vaad buyurdu ise muhakkak yerine getirir.

Sahabe-i kiramdan bazılarının rivayetlerine göre İbni Abbas ve Abdurrahman b. Avf (ra) Allah Rasulü (sav)'nün şöyle buyurduğunu haber vermişlerdir:

لَقَدْ كَانَ دُعَاءُ أَخِي يُونُسَ عَجَبًا أَوَّلُهُ تَهْلِيلٌ وَأَوْسَطُهُ تَسْبِيحٌ وَآخِرُهُ إِقْرَارٌ بِالذُّنُوبِ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ فَمَا دَعَا بِهِ مَهْمُومٌ وَلاَ مَغْمُومٌ وَلاَ مَكْرُوبٌ وَلاَ مَدْيُونٌ فِي يَوْمٍ ثَلاَثَ مَرَّاتٍ إِلاَّ اسْتُجِيبَ لَهُ*

"Dinde ve nübüvvette (peygamberlikte) kardeşim Yunus peygamberin hayret verici bir duası vardır. O duanın evveli tevhid ve tehlil, ortası tesbih, sonu işlediği günahı bilip ondan tevbe ve istiğfardır. O dua: "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez zâlimîn" mübarek lafzıdır. Kalbinde keder, acı, sıkıntı ve bunalım olan, borçlu bulunan bir kimse her gün üç defa bu duayı okur ve arkasından da dileğini dilerse, Allah Teala o kimsenin dilediği her şeyi ihsan eder."

Bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

مَنْ دَاوَمَ كُلَّ يَوْمٍ أَرْبَعِينَ مَرَّةً يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ يُحْيِي اللهُ قَلْبَهُ وَلاَ يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ فِيهِ الْقُلُوبُ*

"Her kim "Yâ Hayyü yâ kayyûmü lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez zâlimîn" duasını her gün 40 defa okursa, kıyamet günü fasık ve fâcirlerin (günahkârların) kalpleri öldüğü günde o kimsenin kalbi ölmez. O kimse dünya ve ahiret azabın-

dan emin olur. Dünya ve ahiret belaları onun üzerinden defolup kaldırılır. Tuttuğu her iş kolaylıkla ve yararlı bir şekilde sonuçlanır."

Yunus Aleyhisselam'ın kurtuluşuna vesile olan bu duayı, mahpus kurtulması, zor bir işin halledilmesi ve önemli bir isteğin yerine gelmesi için okunmak istendiğinde okunacak miktarın adedi önemlidir. O durumda ya 101, ya 313, ya 700 veya 1000 kere okunmalıdır. Bu ayetin rakamsal ifadesi 2455 olduğu için bu sayı adedince okumak gerektiği de ifade edilmektedir. Çok daha önemli olayların durması ve kitle felaketlerinin önüne geçilmesi için 70 bin, 100 bin adedin okunması da ayrıca şayanı tavsiyedir. Okunacak zamanın da gün olarak üç veya yedi gün olması gerekmektedir. Bu takdirde Allah Teala (cc) kulunun isteğini asla reddetmez. Kişinin niyetinde bir aksaklık, okumasında bir eksiklik olmadığı takdirde kabul görmesinden asla şüphe edilmemelidir.

Şunu da gözden ırak bulundurmamak gerek. İmam Dimnahûrî risalesinde bir havassın tesirli olabilmesi için elli adet şart ileri sürülmektedir. Hayatü'l Ebrâr ve Necâtü'l Ahyar adlı eserlerde de 18 şarttan bahsedilmektedir. Şartların tamamını özetlemek gerekirse, gerek Kur'an-ı Kerim ile gerek zikir ve salat ü selam gibi vesilelerle Allah Teala'ya teveccühte bulunurken maksadın hasıl olup olmayacağı hakkında tereddütten uzak bulunmak şarttır. Şüpheyle ve rastgele yapılacak her tertibin sonucunu beklemek akıl kârı değildir. "Yaptığım iş doğrudur. Bu vesile ile Allah Teala (cc) beklediğimi ihsan buyuracaktır" diye şeksiz inanmak lazımdır. Bu husustaki yeterli bilgi "Havass-ı Kur'an" adlı eserde bulunmaktadır.

Yine metin müellifimiz Muhammed Hakkı Efendi anlatıyor:

"Bir gün İstanbul'da, Ayasofya camiinde Mevlana Halid Bağdadî (ks) Hazretleri'nin halifelerinden bir zatla tanıştım. Bu zatla karşılıklı fikir alış-verişinde bulunduk. O benden ben de ondan tecrübeli olduğumuz ve yapımı için izinli bulunduğum şeylerden karşılıklı yararlanmayı diledik. O zat benden Ayet'el Kürsî'nin havassı ve "Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi

adedi ılmike" salavat-ı şerifesinin havassı hakkında izin istedi. Ben de kendisinden tecrübe ettiklerinden bana da bildirmesini istediğimde bir takım kasîde ve hizip adları söyledi. Ben, Kur'an'la ilgisi olmayan şeylerin havassına ilgim olamayacağını bildirmem üzerine:

وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى
فِى الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ*

"Zünnûnu da (Yunus'u da zikret). O öfkeli bir halde geçip gitmişti. Bizim kendisini asla sıkıştırmayacağımızı zannetmişti. Nihayet karanlıklar içinde:

"Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni tenzih ederim. Gerçekten ben zalimlerden oldum" diye niyaz etti." (Enbiya suresi, ayet: 87) Ayet-i celilesine Mevlana Halid Bağdadî (ks) Hazretleri tarafından izinli bulunduğu söyledi. Nice kimselerin bu ayet-i kerimeyi okuyarak istediklerini elde ettiklerini söyledi.

Gerçekten de 41 gün ve gece hiçbir gün ve gece ara vermeden ve özellikle de sabah namazından sonra okurken dünya kelamı ile arasını açmayarak okunacak olursa, istenilen sonuca varılmaktadır. Nice isteklere, nice sakınılanlara, nice özlem duyulanlara bu ayetle ulaşılmaktadır.

Hakkında Kur'an ayeti ve hadis-i şerifler bulunan herhangi bir havas hakkında şüphe etmeye asla yer yoktur.

Bir hastanın veya herhangi bir niyet sahibinin üzerinde bulundurulmak istendiğinde ayetin vefkinin yazılması gerekir. Suyu içirilecekler için de yine aynı vefk yazılıp gereken yapılır.

"Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez zâlimîn" ayetinin vefki aşağıdadır. Dikkat oluna...

٢٤٥٨	٢٤٦٣	٢٤٥٦
٢٤٥٧	٢٤٥٩	٢٤٦١
٢٤٦٢	٢٤٥٥	٢٤٦٠

SUYA DİLEKÇE VERMEK HAKKINDA

Ahmed b. Hanbel'in, Tirmizî'nin, İbni Mâce'nin, Hâkim'in ve İbni Sünnî'nin Osman b. Hanif (Allah cümlesinden razı olsun)'dan rivayetlerine göre Osman b. Hanif (ra) şöyle demiştir:

"Ben hastalıklı bir kimse idim. Bir gün Allah Rasulü (sav)'ne gelerek şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah Teala'ya dua et de bana şifa ihsan eylesin."

Allah Rasulü (sav):

"Ey Osman! İstersen bu duayı şimdiki halin için yapmayayım, ahiret mutluluğun için yapayım. Bu senin için daha hayırlıdır. İstersen şimdiki hastalığından kurtulman için yapayım, sen bilirsin?"

Osman b. Hanif (ra):

"Ey Allah'ın Rasulü, ben şu andaki hastalığımın şifası için dua istiyorum deyince ona hemen bir abdest almasını, iki rekat namaz kılmasını ve arkasından da şöyle dua edip bunu üç, beş, yedi, on, kırkbir, yüz, 313 veya 1000 kere şifa buluncaya kadar tekrar etmesini, birkaç gün (bir hafta) buna her gün okumak suretiyle devam etmesini söyledi.

Okunacak dua budur:

أَللَّهُمَّ إِنِّـــي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّـــكَ مُحَمَّدٍ نَبِيُّ الرَّحْمَةِ يَـــا مُحَمَّـــدُ إِنِّـــي
تَوَجَّهْتُ بِكَ إِلَى رَبِّـــي فِي حَاجَتِي هَذِهِ لِيَقْضِيَ اللهُ لِي أَللَّهُمَّ فَشَفِّـــعْهُ فِينَا بِجَاهِـــهِ
عِنْدَكَ*

Allâhümme innî es'elüke ve eteveccehü ileyke bi nebiyyike muhammedin nebiyyür rahmeti yâ muhammed innî teveccehtü bike ilâ rabbî fî hâcetî hâzihî li yakdiyellâhü lî allâhümme fe şeffı'hü fînâ bi câhihî ındek*

"Allah'ım! Senden diliyor, sana yöneliyorum. Rahmet peygamberi oan peygamberin Muhammed'i vesile kılıyorum. Ey Allah'ın Rasulü! Maksadımı Rabbime ulaştırmak üzere sana yöneldim. Maksadım, rabbimden şifa dilenmektir. Allah'ım, o

hastaya Habibi'nin hatırına katında bulunan şifa hazinenden şifa ihsan eyle..."

Önemli bir hatırlatma:

Şeyh Zeyneddin ve bazıları diyorlar ki, dua içerisinde geçen "Yâ Muhammed" deyimi -hadis-i şerifte öyle geçmesine rağmen- "Yâ Rasûlellâh" şeklinde ifa edilirse daha yerinde olur. Çünkü Allah Teala (cc) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ*

"(Ey mü'minler!) Peygamber'i, kendi aranızda birbirinizi çağırır gibi çağırmayın. İçinizden, birini siper edinerek sıvışıp gidenleri muhakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar."
(Nûr suresi, ayet: 63)

Bu ayet, Allah Rasulü (sav)'ne sadece ismiyle hitap etmenin veya kendisinden bahsederken sırf ismini söylemenin, ümmetlik terbiyesiyle bağdaşmayacağını ifade etmektedir. Böyle durumlarda onun ismiyle beraber Peygamber, nebi, Rasul, Rasulüllah, Rasulü Ekrem, peygamber Efendimiz, Habibullah... gibi onu anlatan ve ona saygımızı ifade eden sıfat ve ünvanları da söylemek yerinde olur. Ayrıca, Allah Teala'nın Ahzab suresinin 56. Ayetindeki emri uyarınca biz müslümanların, "Muhammed" ismi söylenince "Allah'ın salât ve selamı onun üzerine olsun" anlamına gelen "Sallellâhü aleyhi ve sellem" dememiz de ona olan saygımızın bir gereğidir.

Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Bir kimse sıkıntı içine düşüp bundan kurtulmak, herhangi bir isteğinin hallini dilemek, geçim sıkıntısı çekmekte olup bundan kurtulmak, muhtemel herhangi bir felaketi önlemek dileğinde Besmele-i Şerifi sonuna kadar bir kağıda yazıp bir temiz akarsuya veya denize bırakmalıdır. Bu durum-

da Allah Teala (cc) muhakkak o kulunun maksadını hâsıl eder. İsteği ne olursa olsun, karşılık görür" denilmiştir.

Hadis imamlarının sonuncusu İmam-ı Suyûtî diyor ki:

"Muhyiddin tezkiresinde gördüğüme göre Abdülkadir Geylanî el-Kureyşî el-Hanbelî el-Ceylânî (ks) kendi el yazması ile şöyle diyor:

"Bir kimse her bakımdan aciz kalıp, bütün sebepler ve teşebbüsler elinde kalıp çıkmazda olduğunu anlayınca aşağıdaki duayı baştan sona kadar Besmele ile birlikte yazıp herhangi bir ikindi namazından sonra veya cuma günü ikindi namazından sonra denize veya herhangi bir temiz akarsuya bıraksın. Sonra da Allah teala'ya sığınsın. Allah Teala o kişinin her ne muradı varsa verir.

Yazılacak dua şudur:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ * مِنَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ اِلَى الْمَلِكِ الْجَلِيلِ * اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ سَلاَمٌ عَلَى إِلْيَاسِينَ إِنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ * فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَالِكَ نُنْجِى الْمُؤْمِنِينَ * اَللّٰهُمَّ إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نَزَلَ بِى مِنْ أَمْرٍ كَذَا وَكَذَا فَجْعَلْ لِى مِنْهُ فَرَجًا وَمَخْرَجًا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْئٍ قَدِيرٌ وَصَلَّى اللهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمْ بِعَدَدِ عِلْمِهِ *

Bismillâhirrahmânirrahıym* Minel abdiz zelîli ilel melikil celîl* Elhamdü lillâhi rabbil âlemîn* Selâmün alâ ilyâsîne innî messeniyed durru ve ente erhamür râhımîn* Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez zâlimîn* Festecebnâ lehû ve necceynâhü minel ğammi ve kezâlike nüncil mü'minîn* Allâhümme inneke ta'lemü mâ nezele bî min emrin kezâ ve kezâ fec'al lî minhü feracen ve mahracen inneke alâ külli şey'in kadîr* Ve sallellâhü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim bi adedi ılmih*

Duayı akar suya veya denize bırakan kişi üç defa şu ifadeyi tekrar etmelidir:

"Allah'ım! Bu arzuhal filan oğlu filanındır. Yahut da

filan kızı filanındır. Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym". Defalarca denenen bu dua üzerinde durmalı, gereksiz yere yapılmamalıdır.

Şeyh Bûnî (Bevnî)'nin İmam-ı Ali (kv)'den rivayetine göre şöyle demiştir:

"Bir kimse rüyasında, Allah Teala'nın kendisine istediği kimseyi veya herhangi bir şeyi göstermesini dilerse uykuya yatmadan önce altı rekat namaz kılar. Her iki rekatta selam verir. İlk iki rekatten itibaren birinci rekatte Fatiha'dan sonra Vedduha suresini, ikinci rekatte Tîn suresini, üçüncü rekatte İnşirah suresini, dördüncü rekatte Kadr suresini, beşinci rekatte Zilzal suresini, altıncı rekatte de İhlas suresini okur. Bu şekilde tamamladığı İstihare namazından sonra, temiz bir kağıda bir arzuhal (dilekçe) yazar. Arzuhaline şöyle başlar:

بَرَائَةٌ اِلَى رَبِّـــهِ الْجَلِيلُ الْوَدُودُ الْكَرِيمُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّـــرُ مِنْ عَبْدِهِ فُلاَنُ الذَّلِيلُ الْمُحْتَاجُ الْبَائِسُ الْفَقِيرُ السَّائِلُ الْمُضْطَرُّ الَّذِى لَمْ يَجِدْ لِحَاجَتِهِ سِوَاكَ يَطْلُبُ وَيَرْغَـبُ مِنْكَ كَذَا وَكَذَا*

Berâetün ilâ rabbihîl celîlül vedûdül kerîmül azîzül cebbârul mütekebbiru min abdihî fülânün ezzelîlü muhtâcül bâisül fakîrus sâilül mudtarrullezî lem yecid lihâcetihî sivâke yatlubü ve yerğabü minke kezâ ve kezâ*

Buraya rüyada görmek istediği kimsenin adını yazar, sonra da şöyle devam eder:

أَللَّهُمَّ إِنِّـــى أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ اَوْ أَنْزَلْتَ فِـــى كِتَـــابِكَ أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ أَوِ اسْتَأْسَرْتَ بِهِ فِى عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ أَنْ تَجْعَلَ لِى مِنْ أَمْـرِى فَرَجًا وَمَخْرَجًا وَبَيَانًا شَافِيًا وَأَنْ تَقْضِىَ حَاجَتِى بِلُطْفِكَ وَكَرَمِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِـــينَ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْئٍ قَدِيرٌ* أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّـــمْ عَلَى سَيِّـــدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَـــى آلِـــهِ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allahümme innî es'elüke bikülli ismin hüve leke semmeyte bihî nefseke ev enzelte fî kitâbike ev allemtehû ehaden

rnin halkıke ev iste'serte bihî fî ılmil gaybi ındeke en tec'ale lî min emrî feracen ve mahrecen ve beyânen şâfiyen ve en takdiye hacetî bi lutfike ve keramike yâ erhamer râhimîn ve ente alâ külli şey'in kadîr. Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî bi adedi ılmike*

Bundan sonra kişi görmek istediği kimseyi gözünün önüne getirir. Düşüncesini, görmek istediğinin üzerinde yoğunlaştırır. Sonra yazılan kağıdı buhur ve en güzel kokularla kokacak hale getirir. Bir şişe içerisine koyup ağzını iyice kapatır. Denize veya bir temiz akar suya bırakır . Yahut da içi temiz su dolu bir kabın içerisine sarkıtır ve o kabı yatarken başının altına koyar. Şişenin üzerine de şöyle yazar:

ا و ب و و ل ح ر ب ب

"Kalbi filan b. filan" Sonra abdestli olarak yatağına yatıp uyumaya bakar.

Bundan sonra görmek istediğini muhakkak rüyasında görür. Bu tertip "Şemsü'l Meârif"te de yazılıdır.

İHLAS SURESİ'NÎN HAVAS VE SIRLARI

Deylemî'nin İbni Abbas ve Ebu Hüreyre'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav)'nün huzuruna bir Arap geldi. Ezelden müslüman olduğunu gösterip İslam ile şereflendi. Bundan sonra Allah Rasulü şöyle buyurdular:

"Bizim dinimizden şereflenmek için namaz kılmak, oruç tutmak ve Kur'an-ı Kerim'i okumak gerekir."

Henüz İslam ile şereflenmiş olan Arap:

"Ey Allah'ın Rasûlü! Bana Kur'an-ı Kerim'in surelerinden en sevgili ve muhabbetli olanını öğretiniz" dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) de Fatiha-i Şerîfe, Âyete'l Kürsî ve

İhlas-ı Şerif surelerini öğretip öğrenmek istediklerinin bu sûreler olduğunu haber verdi."

Beyhakî'nin ve İbni Adî'nin Enes (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir mü'min abdestli olarak İhlas-ı Şerif okursa her harfine on sevap yazılır. Ayrıca her harfi için cennetteki derecesi birer derece yükselir. Bu surenin okunduğu gün o kimseye bütün müslümanların ibadetlerinin sevabı kadar sevap ikram edilir. Yüz kere İhlas suresi okuyan kimseye 33 hatim sevabı yazılır.

"O kimse nifaktan, şekavetten ve küfürden temizdir" diye kendisine cehennemden âzâd fermanı verilir. İhlas-ı Şerif okunan yerde melekler toplanır, şeytanlar o meclisten nefret edip kaçarlar. Allah Teala o kuluna rahmet nazarı ile nazar edip ebediyyen o kuluna azab etmez. Muhakkak o kulunu cennet ve cemali ile şereflendirir. Bütün bunlar İhlas-ı Şerifi her gün 100 defa okumayı vird haline getiren kimseler içindir."

Ahmed b. Hanbel'in, Taberânî'nin ve İbni Sünnî'nin Muaz ve Enes (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav):

"Bir kimse İhlas-ı Şerifi 11 kere okursa Allah Teâlâ o kulu için cennette bir köşk yapar." buyurdular. Hazreti Ömer (ra): "Ey Allah'ın Rasûlü! Biz de bu durumda çok çok İhlâs suresi okuruz. Cennette de çok köşkümüz olur."

Bunun üzerine Allah Rasûlü (sav) tekrar şöyle buyurdular:

"Ey Ömer! Allah Teala'nın rahmeti çoktur. Sonu da yoktur. Olan her şey O'nun "Kün!" (ol!) emrine bağlıdır. Cennetin çok olması her mü'minin dünyada yaptığı ibadete göredir."

Dürrü'n Nazım'da belirtildiği üzere bir kimse Allah Rasûlü'ne geldi ve şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Ben günahı çok olan bir kimseyim. Bana öyle bir şey öğret ki, Allah Teâlâ'nın rahmetinden uzak kalmayayım, öğrettiğin şey affıma ve mağfiretime sebep olsun."

Bu zata karşı Allah Rasûlü (sav) şöyle buyurdu:

"Öyleyse sen "Kul hüvellâhü ehad" suresini çok oku. O sûreyi çok okuman seni Allah Teâlâ'ya yakın eyler. Günah-

larının da bağışlanmasına ebep lur. Allah Teâlâ dünya ve ahiret ne muradın varsa verir. Ayrıca bu sûreyi vird haline getirip okumaya devam etmen, seni düşmanlarının şerrinden ve her türlü sıkıntılardan korumaya yeter."

Tefsîr-i Hanefî'de, bu sûrenin adına "İhlâs Suresi" denilmesi şöyle açıklanmaktadır:

"Bu sûreyi devamlı okuyan kimsenin dünyanın her türlü belâ ve musibetlerine karşı korunacağı, ölüm acısı o kimseye duyurulmayacağı, kabir karanlığından kurtulacağı, kıyamet dehşetini bertaraf ettireceği, cehennemden koruyacağı için sûre bu adı almıştır."

Hicrî 1268 yılında, Aydın Çiçekli Medrese'de bulunduğum sırada yöre halkından Mehmed Emin adında bir zat yanıma gelip gittiği sırada birtakım düşmanlarının olduğunu, onların şerlerinden çekindiğini, her an kendisini öldürmek istediklerini söylemesi üzerine, onların şerrinden korunması için İhlâs sûresini okuması için kendisine izin verdim. O zat da her gün 1000 defa İhlâs-ı şerif okumaya devam etti.

Bir gün düşmanları kendisini öldürmek üzere bulunduğu yere geldiler, uzun süre arayıp taradılarsa da gözlerinin önünde olan bu zatı göremeyip geri gittiler.

Bir defasında da onu incir bahçesinde bastılar. Bu defa da gözlerinin önünde duran, bu zatı göremeyip geri dönmek durumunda kaldılar. Bu sefer de içlerine bir korku düşüp her an öldürüleceklermiş gibi bir havaya girdiler. Hayat onlara zehir olmuştu. Mehmed Emin bunları bana teşekkür için geldiğinde uzun uzun anlatıverdi.

"Havassu'l Kur'an" adlı eserde nakledilmektedir:

Sözü sohbeti dinlenir bir zat bir gün şöyle anlattı: "....Filan savaşta düşmana esir düşmüştüm. Hiçbir kurtuluş ümidim kalmamıştı. Son ümit olarak İhlas-ı Şerif okumaya devam ettim. Çok geçmeden esir kampından kaçma fırsatı doğdu. Yolum düşman (tarafının) askerlerinin bulunduğu bölgeden geçiyordu. Her taraf askerlerle dolu idi. Ben İhlâs-ı Şerif okumaya devam ederek o kalabalık askerlerin arasından

yürüyerek geçtim. Hiç kimse benim yanlarından geçtiğimi anlayamadı."

İHLAS SURESİ HER SIKINTIDAN KURTULUŞ REÇETESİDİR

Her kim aşağıdaki duayı okursa Allah Teala o kimsenin bütün günahlarını bağışlar. Rızkını genişletir, zengin olur. İlim yolunda ilerlemeye devam eder. Kulluk hizmetinde yüksek seviyelere erişir. Son nefeste imanla göçmesi için sebep olur. Hem dünyada, hem de ahirette esenliğe erer.

Okunacak duâ şudur:

أَللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا وَاحِدُ يَا أَحَدُ يَا فَرْدُ يَا صَمَدُ يَا مَنْ لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا يَا مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِحَقِّ أَسْمَائِكَ الْعِظَامِ وَأَنْبِيَائِكَ الْكِرَامِ وَأَوْلِيَائِكَ الْفِخَامِ وَمَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أَنْ تُسَخِّرَ لِي رِزْقِي وَتَفْتَحَ أَبْوَابَ الْعُلُومِ وَالْعَمَلِ وَحُسْنَ الْخَاتِمَةِ وَالسَّلَامَةَ فِي الْآخِرَةِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ* اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme innî es'elüke yâ vâhıdü yâ ehadü yâ ferdü yâ samedü yâ men lem yettehız sâhıbeten ve lâ veleden yâ men lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad es'elüke*

Allâhümme bi hakkı esmâikel ızâmi ve enbiyâikel kirâmi ve evliyâikel fihâmi ve melâiketikel mukarrabîne aleyhimüs selâmü en tüsahhira lî rızkıy ve tefteha ebvabel ulûmi vel ameli ve husnel hâtimeti ves selâmete fil âhırati inneke alâ külli şey'in kadiyr bi rahmetike yâ erhamer râhımiyn*

Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî bi adedi ılmike*

İmam-ı Hulvânî'nin Abdullah b. Ebû Evfâ (ra)'den rivayete göre Allah Rasûlu (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse aşağıdaki duayı onbir (11) kere okursa Allah Teala o kuluna binlerce sevap ikram eder. 40 bin de günahını bağışlar. Ayrıca cennette o kuluna köşk ikram eder. Kim daha fazla sayıda okursa Allah Teâlâ da o kuluna karşı ihsanlarını artırır. Ayrı dünyada ve ahirette sıkıntı ve felaketlerden kurtarır. Okunacak duâ şudur:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ الصَّمَدُ الَّذِى
لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ*

Lâ ilâhe illellâhü vahdehû lâ şerîke leh assamedüllezî lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfüven ehad*

İmam Sünûsî (ra) diyor ki:

"Bir kimse uzak bir yere sefere çıkmak istese de yolda olabilecek hırsızlık ve herhangi bir şekâvet olaylarından çekinecek olursa, yola çıkarken yönünü kıbleye karşı dönüp aşağıdaki duayı okusun:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ* أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ
أَسْأَلُكَ أَنْ تَعْصِمَنَا بِهِ مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْآفَاتِ وَتُطَهِّرْنَا بِهِ مِنْ جَمِيعِ
السَّيِّئَاتِ* أَللَّهُمَّ إِنِّى تَوَسَّلْتُ إِلَيْكَ بِأَلْفِ أَلْفِ قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ مِنْ أَمَامِى مَدَدًا
وَأَلْفِ أَلْفِ قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ مِنْ وَرَاءِ أَكْتَافِى سَنَدًا وَأَلْفِ أَلْفِ قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ عَنْ
يَمِينِى تَحَرُّزًا سَرْمَدًا وَأَلْفِ أَلْفِ قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ عَنْ يَسَارِى يُنْجِينِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ أَبَدًا
إِنِّى لَبِسْتُ دَرْعَ اللهِ وَدَخَلْتُ الْحِصْنَ الْأَزَلِى وَجَعَلْتُ نَفْسِى فِى حِفْظِ اللهِ صَنْدُوق
الْعَفْوَ أَقْفَالُهُ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ مِفْتَاحُهُ لاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ الْعَلِيِّ
الْعَظِيمِ*

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allâhümme salli ve sellim alâ

seyyidinâ muhammedin nebiyyür rahmeti es'elüke en ta'sımünâ bihî min cemîıl ahvâli vel âfâti ve tüdahhırnâ bihî min cemîıs seyyiât* Allâhümme innî tevesseltü ileyke bi elfi elfi kul hüvellâhü ehad min emâmî mededâ* Ve elfi elfi kul hüvellâhü ehad min verâî ıktâfî senedâ* Ve elfi elfi kul hüvellâhü ehad an yemînî teharrüzen sermedâ* Ve elfi elfi kul hüvellâhü ehad an yesârî yüncînî min şerrin ebedâ* İnnî lebistü der'allâhi ve dehaltül hısnel ezelî ve cealtü nefsî fî hıfzillâhi sandukal afvi akfâlühû lâ ilâhe illellâh. Muhammedür rasûlüllâh. Miftâhuhû lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym*

ÖNEMLİ BİR HATIRLATMA

Bu acaip sır ve hayret derecede etkili havas, uzakta ve yakında bulunan akılsız, izansız ve merhametsiz zalimlerin şerlerinden korunmak ve güvencede bulunmak, her çeşit şerrine karşı sırlı kalelerin içerisinde saklanıp gizlenmek içindir.

Bu havas, Şerhu'l Ekber Muhyiddîn-i Arabî (ks) Hazretlerinden alınmış az bilinen bir sırdır. Zamanımızın akıl almaz, önüne durulmaz fitne ve entrikalarına karşı okunması uygun görülmüştür. Bu tertip bir manevî silahtır. Allah Teala'nın yerde ve göklerde bulunan askerlerinin tamamı bu duanın hizmetindedirler. Bu hususta söylenebilecek pek çok söz vardır. Fakat burada bu kadarcıkla yetinilmiştir.

Tertip edilen dua 3, 5, 7, 10, 21, 41 veya 100 kere okunmalıdır.

Dünyevî uhrevî her dilek için okunabilir. Her türlü hastalık için de şifa niyetiyle okunmaktadır. Okumaya bir hafta boyunca devam edilmelidir. Okumaya cuma günü sabah namazından sonra başlanır. Hafta sonunda Perşembe günü sona erdirilir. İhlas suresinin gerçek sırrı bu duada görülmüştür. Bu hususta çok dikkatli olmak gerek. Rastgele okunmamalıdır.

Muhyiddin-i Arabî Hazretleri tarafından tertip edilen İhlas-ı Şerifle ilgili dua budur:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ * سُبْحَانَ مَنْ لَجمَ كُلَّ جَبَّارٍ بِقُدْرَتِهِ وَعَظَمَتِهِ وَأَحَاطَ عِلْمُهُ
بِمَا فِي بَرِّهِ وَبَحْرِهِ وَتَحَصَّنْتُ بِأَسْمَائِهِ اللَّتِي أَقْفَالُهَا الْعَظَمَةُ لِلّٰهِ وَمِفْتَاحُهَا لَا حَوْلَ وَلَا

قُوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ* أَللَّهُمَّ بِنُورِ وَجْهِكَ الْعَظِيمِ أَحْفِظْنِى مِنْ شِرَارِ خَلْقِكَ وَأَخْفِنِى يَا مَنْ سَتَرَهُ الْجَمِيلُ يَا وَاحِدًا قَبْلَ كُلِّ أَحَدٍ يَا وَاحِدًا بَعْدَ كُلِّ أَحَدٍ يَا وَاحِدًا دُونَ أَحَدٍ لاَ تَكِلْنِى لِأَحَدٍ بِحَقِّ "قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ" أَىْ وَاللهِ أَىْ وَاللهِ أَىْ وَاللهِ "اَللهُ الصَّمَدُ" أَىْ وَاللهِ أَىْ وَاللهِ أَىْ وَاللهِ "لَمْ يَلِدْ" لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ "وَلَمْ يُولَدْ" لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ "وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ" لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ لاَ وَاللهِ*

اَللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ السُّورَةِ الشَّرِيفَةِ الْعَجِيبَةِ أَسْأَلُكَ أَنْ تَحْجُبَنِى مِنْ كُلِّ شَرٍّ يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمِنْ كُلِّ شَرٍّ يَخْرُجُ مِنَ الْأَرْضِ وَمِنْ كُلِّ شَرٍّ مَا تَلِدُهُ النِّسَاءُ بِأَلْفِ أَلْفِ أَلْفِ أَلْفِ أَلْفِ أَلْفِ لاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ*

أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ ذِى الْخُلُقِ الْعَظِيمِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ الْعَظِيمِ*

أَللَّهُمَّ سَلِّطِ الظَّالِمِينَ عَلَى الظَّالِمِينَ وَأَخْرِجْنَا مِنْ بَيْنِهِمْ سَالِمِينَ غَانِمِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ*

Bismillâhirrahmânirrahıym* Sübhâne men lecime külle cebbârin bi kudratihî ve azametihî ve ehâta ılmihî bimâ fî berrihî ve bahrihî ve tahassanet bi esmâihilletî akfâlühel azametü lillâhi ve miftâhuhâ lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym* Allâhümme bi nûri vechikel azıymi ahfıznâ min şirâri halkıke ve ahfinî yâ men setruhül cemîlü yâ vâhıden kable külli ehadin yâ vâhıden ba'de külli ehadin yâ vâhıden dûne ehadin lâ tekilnî li ehadin bi hakkı "Kul hüvellâhü ehad" ey vallâhi ey vallâhi ey vallâhi "Allâhüs samed" ey vallâhi ey vallâhi ey vallâhi "Lem yelid" lâ vallâhi lâ vallâhi lâ vallâhi "Ve lem yûled" lâ vallâhi lâ vallâhi lâ vallâhi "Ve lem yekün lehû küfüven ehad" lâ vallâhi lâ vallâhi lâ vallâh* Allâhümme bi hakkı hâzihis sûratiş şerîfetil acîbeti es'elüke en tahcebenî külli şerrin yenzilü mines semâi ve min külli şerrin yahrucü minel erdı ve min külli şerrin mâ telidühün nisâü bi elfi elfi elfi elfi elfi elfi lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym*

Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin zil hulukıl azıymi ve alâ âlihî ve sahbihî bi adedi ılmillâhil azıym*

Allâhümme sellitız zâlimîne alaz zâlimîne ve ahricnâ min beynihim sâlimîne ğânimîne bi rahmetike yâ erhamer râhımîn*

İhlas suresi rakamsal olarak (1002)'yi ifade eder. Vefk sureti de aşağıya çıkarılmıştır. Gerek taşınma kolaylığı bakımından, gerekse yazılıp hastalara suyunun içirilmesi için tavsiye olunur.

٣٣٣	٤٢٤	٢٤٥
٢٤٦	٣٣٤	٤٢٢
٤٢٣	٢٤٤	٣٣٥

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN ÜZERİNE SALAVAT-I ŞERİFE GETİRMENİN ÖNEMİ

Yüce Allah (cc) buyuruyor:

إِنَّ اللّٰهَ وَمَلَٓائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا*

"Allah ve melekleri, Peygamber'e çok salavat getirirler. Ey mü'minler! Siz de ona salavat getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin." (Ahzâb suresi, ayet: 56)

Allah'ın salavatı, rahmet etmek ve kulunun şanını yüceltmektir. Meleklerin salavatı, Peygamber'in şanını yüceltmek, mü'minlere bağış dilemek anlamınadır. Mü'minlerin salatı ise, dua anlamına gelmektedir. Allah Teala (cc) bütün mü'minlere, peygamberlerin salat ve selam getirmelerini emretmekte ve ona saygı göstermelerini istemektedir.

"Allâhümme salli alâ muhammed" demek salât, "Esselâmü aleyke eyyühen nebiyyü" demek selamdır. Peygamber Efendimiz (sav)'den rivayet edilen çok sayıda salavat-ı şerife vardır. Bunları okumak, mümkün olduğu kadar çok salat ve selam getirmek, Peygamber Efendimiz'in sevgisini celbeder. Şefaatine sebep olur.

İmam Cârullah (ra) tefsirinde, aşağıdaki salavat-ı şerifenin manası ile ilgili olarak diyor ki:

"Allah'ım! Sen bizim Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sav)'nin tek ve yüce dininin peygamberi olarak, dünyada şanını yücelt. Mübarek ismini yerlerde, göklerde, Arş'ta Kürsî'de olan yaratıklar arasında büyült, şanlı ve şerefli eyle. Onun mübarek adını tevhidlerinde, ezanlarında, kâmetlerinde, namazlarında ve diğer ibadetlerinde anarak Allah Teala'nın rahmetine yakın olsunlar. Onun şefaatine erişsinler.

Ümmetlerine, senin dinini aşikâre eyle. Her zaman ve her yerde onları bu hizmette kaim ve daim eyle. Ümmetlerini çoğaltıp dünyanın her tarafına yay. Şeriatini dünya durdukça yaşat. Ahirette bütün ümmetleri hakkında onu şefaatçi eyle. Yaptıkları ibadetlerinin sevabını kat kat ihsan eyle. Ümmetinin her bakımdan üstünlüğünü bütün mahşer halkı arasında yay ve herkese göster. Mahşerde onun peygamberliğinin sırlarını, en yüce makamlarda onun önderliğini ve varlığın temeli oluşunu peygamberlerin imamı bulunduğunu herkese göster. İlk önce onun ümmetine şefaatçi olmasını, ilk önce onun ümmetinin hesabının görülmesini, tartı işinin bitirtilmesini kâinat seyretsin. Okunan salavat-ı şerifeler hürmetine özellikle onun ümmetine affınla, mağfiretinle muamele eyle.

Allah'ım! Okunan salavat-ı şerifeler hürmetine ilk önce onun ümmetine sıratı yıldırım gibi geçmeyi cennet ve cemalinle şereflenmeyi nasib ve müyesser eyle.

Aziz kardeşlerim! "Allâhümme salli alâ muhammedin ve alâ âli muhammed"in manası budur. Her kim salavat getirdiğinde, yukarıda ifade edilenleri düşünmek gerekir. Tefekkürü bulunmayan ibadette ve zikirde hayır yoktur. Allah Teala (cc) cümlemizi bu anlatılan manaları düşünerek yapılan salat ve selamların manevî gölgesinden iki cihanda ayırmasın. Amin."

Allah Teala (cc), yukarıda geçen ayet-i kerimede, Rasulü'ne hakkıyla salavat getiremeyeceğimize işaret buyuruyor. Buna gücümüzün yetmiyeceğini, Habibi'nin hatırına ikram ettiğin nimetlerin şükrünü edâ etmeye de gücümüz yetmeyeceği için bizlere şöyle buyuruyor:

"Ey kullarım! Madem ki getireceğiniz salavat-ı şerifelerin hakkını verebilmeniz için benden yardım diliyorsunuz. Öyleyse bu hususta beni vekil tayin edin. Ben de kendi tarafıma asalaten, sizin tarafınıza da vekaleten Habibime salat ve selam gönderme işini üzerime aldım. Gerçekten de Habibime hakkıyla salat ve selam etme işi benim işim. Benden başka kimse bunu hakkıyla yerine getiremez" buyuruyor.

Salavat-ı şerifenin manasının özü, Allah Teala (cc)'nın türlü ikramlarını, sayılmayacak kadar çok olan nimetlerini, lütuf ve ihsanlarını, ümmet-i Muhammed üzerine serpiştirip akıtmasını talep etmektir. Allah Teala (cc)'nın bu ümmete ihsan ettiği nimetlerin en büyüğü, en yücesi, en faziletlisi, yine kendi cinsimizden âhirzaman Peygamberi Hazreti Muhammed (sav)'i gönderip mü'min kullarına dini, Hazreti Kur'an'ı ve hadis-i şerifleri öğretmesidir. Onun sebebiyle Allah Teala (cc) bizleri büyük günahlardan, bilhassa şirkten arınmış kıldı. O gelmeden dünya halkı koyu bir cihalet ve küfür bataklığında idiler.

أَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى هَدَانَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِىَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا
اللّٰهُ رَبَّنَا اغْفِرْ لِى وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ*

Elhamdü lillâhillezî hedânâ li hâzâ ve mâ künnâ li nehtediye lev lâ en hedânellâhü rabbenağfir lî ve li vâlideyye ve lil mü'minîne yevme yekûmül hısâb*

"Bizleri bu dine hidayet eden (bu dini bulduran) Allah'a hamd ve senâlar olsun. O bizi hidayette kılmasaydı (bu dine almasaydı) kesinlikle biz bu yolu bulamaz, bu dine ulaşamazdık. Ey Rabbimiz! Bizlerin, ana-babalarımızın ve bütün mü'minlerin günahlarını hesap günü kurulduğunda sen bağışla."

İmam-ı Kastalânî, Akkirmânî, Telemsânî ve diğerleri (Allah cümlesinden razı olsun) diyorlar ki: "Her mü'min erkek ve mü'mine kadın için salavat getirdiğinde iki makam öne çıkmaktadır."

Deylemî'nin merfu olarak rivayet ettiği hadis-i şerifte şöyle denilmektedir:

"Salavat getiren her mü'min için iki makam vardır. Her iki makam için de söylenecek pek çok söz vardır. Birinci makamda Allah Rasulü (sav) mânen huzura alınır ve ona hitaben "essalâtü vesselâmü aleyke yâ resûlellâh" diyerek onu selamlamaktır. Bu hususta ileride geniş bilgi verilecektir.

İkinci makamda salavat getiren mü'min doğrudan doğruya Allah Teala (cc)'ya yönelir, O'nun kalbinde huzur bulur ve şöyle der:

"Ey Rabbim! Ben sana ve senin rasulün Muhammed (sav)'e iman ettim. Kur'an'a da iman edip hükümleriyle amel etmeye çalıştım. Peygamber Efendimiz'in sünnetine uymaya çalıştım. Ey Rabbim! Sen biz kullarını onun üzerine salat ve selam getirmek için mükellef (sorumlu) eyledin. Ancak senin Habibin olan o zata hakkıyla salat ve selam göndermek bizim haddimize düşmemiştir. İlahî, bizim salat ve selamımızı en mükemmel şekilde sen iletebilirsin. Ona layık olanı ancak sen yerine getirebilirsin" deyip Allah Teala'nın buyurduğu üzere "Sallû aleyhi ve sellimû" onun peygamberlik hakkına saygı duyarak, yine onun huzurunda şefaatini düşünerek, dünya ve ahiret ondan istenilecek şeyleri gözönüne getirerek salavat-ı şerife getirmektir."

Tefsir alimleri "Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salat ve selam okumak ahirette şefaatinin ücretidir" demişlerdir.

Müslim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

مَنْ صَلَّى عَلَيَّ مَرَّةً وَاحِدَةً صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا*

"Her kim üzerime bir defa salavat-ı şerife getirirse, Allah Teala (cc) onun üzerine on defa salat ve selam eyler."

Bu miktar, Allah Teala (cc)'nın ikramının en aşağı mertebesidir. Yukarı mertebesinin sınırı yoktur. Mü'min kullarına O'nun ihsanının sınırı yoktur.

Nitekim Allah Teala (cc) buyuruyor:

فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ*

"İman edip iyi işler yapanlara (Allah) ecirlerini tam olarak verecek ve onlara lütfundan daha fazlasını da ihsan edecektir." (Nisâ suresi, ayet: 173)

Bir diğer ayet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا*

"... Onlara yaptıklarının kat kat fazlası mükafat vardır..." (Sebe' suresi, ayet: 37)

Nesaî'nin ve İbni Asâkîr'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

مَا مِنْ عَبْدٍ يُصَلِّي عَلَيَّ إِلاَّ كَتَبَ اللهُ تَعَالَى لَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ وَمَحَى عَنْهُ عَشْرَ سَيِّئَاتٍ وَرَفَعَ لَهُ عَشْرَ دَرَجَاتٍ وَكَتَبَ لَهُ عَدْلَ عَشْرِ رِقَابٍ*

"Her kim benim üzerime salavat-ı şerife getirirse, Allah Teala (cc) o kuluna on sevap yazar, on da günahından siler. Makamını on derece yükseltir. Bunlardan başka on köle azad etmiş kimsenin sevabını defterine yazar."

Bir hadis-i şeriflerinde de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Kim benim üzerime bir salavat getirirse, Allah Teala (cc) o kimseye on salavatla (rahmetle) karşılık verir. Kim on salavat getirirse, o kimseye yüz salavatla (rahmetle) karşılık verir. Yüz salavat getiren kimseye 1000 salavatla (rahmetle) karşılık verir. Üzerime 1000 defa salavat getiren kimse cennete benimle birlikte girer. O derecede ki, omuzu benim omuzuma sıkışarak cennetin kapısından içeriye geçer."

Bu hadis-i şerifi İbni Abbas (ra) rivayet etmiştir.

Bu ümmetin en büyük özlemi, en büyük sevinci ve en büyük zevki Allah Rasulü (sav) ile birlikte cennete girmektir. Bu şeref ise ancak onun üzerine 1000 defa salavat getirenlere verilecektir. Onunla birlikte cennete girmenin bir başka yolu da yoktur.

Salavat-ı şerifenin yüzlerce çeşidi vardır. Bunlardan ba-

zılarının günde 1000 defa tekrar edilmesi herkes için pek mümkün değildir. Ancak bunlar içerisinde öyle bir salavat vardır ki, hem okunması kolay hem de karşılığı sınırsızdır. Bu salavat-ı şerife aşağıdadır:

أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme salli ve sellim alâ muhammedin bi adedi ılmik*

Bu salavat-ı şerifenin 1000 salavat-ı şerifeye mukabil olduğu rivayet edilmiştir. Bu hususta uyanık olup fırsatı kaçırmamak gerek. Aynı şekilde 1000 Kelime-i Tevhid'e denk olan örnek de yine aşağıdadır. Bunlar çok önemli uyarılardır. Dikkat etmek gerek.

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدُ الرَّسُولُ اللهِ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ*

Lâ ilâhe illellâhü muhammedür rasûlüllahi bi adedi ılmillâh*

FARZ, VACİP, SÜNNETLERİ EDA ETMENİN DIŞINDA BÜTÜN VAKİTLERİ SALAVAT OKUYARAK GEÇİRMENİN ÖNEMİ

İmam-ı Ahmed b. Hanbel'in, Hâkim'in ve Beyhakî'nin Ömer b. Hattâb (ra)'dan rivayetlerine göre Hazreti Ömer şöyle rivayet ediyor:

"Ey Allah'ın Rasulü! Yaptığım duaların üçte birini senin üzerine salavat getirmeye ayırsam nasıl olur?" diye sordular. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"Ey Ömer! Salavat getirmeyi biraz artırırsan daha iyi olur." Yine Hazreti Ömer:

"Öyleyse üçte ikisini salavata ayırayım."

Allah Rasulü (sav):

"Artırırsan daha iyi olur." Bundan sonra Hazreti Ömer (ra):

"Ey Allah'ın Rasulü! Bundan sonra yapacağım duaların tamamını salavat-ı şerife getirmeye ayıracağım" dedi.

Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"Ey Ömer! Böyle yaparsan bu tertip senin iki cihanın için de yeterlidir. Allah Teala (cc) sana bilinmeyen ve görülmeyen hazinelerinden sonsuz ikram ve ihsanlarda bulunur. Farz, vacip ve sünnetlerin dışında yapılacak kulluk hizmetleri için günde 1000 defa salavat-ı şerife getirmek, yapılacak başka dua ve beklenen karşılıkları içinde yeterlidir" buyurmuşlardır. Bu hadis-i şerif, "Mevâhib-i Ledünniyye" adlı kitapta da mevcuttur.

Kurralar Sultanı Übeyy b. Ka'b (ra)'den rivayete göre şöyle demiştir:

"Bir gece Allah Rasulü (sav) adetleri hilafına olarak yatsı namazını kılmak için mescid-i şerife gelmeyi geciktirdi. Gecenin dörtte birini geçtikten sonra, bir başka rivayette gecenin üçte ikisi geçtikten sonra ashab mescitte yatsı namazını kılmak üzere beklemekte iken, bir rivayette Hazreti Ömer (ra):

"Namaz, namaz... ey Allah'ın Rasulü, kadınlar, çocuklar uyuyakaldılar. Dayanacak güçleri kalmadı. Buyurun da yatsı namazımızı kılalım" diye seslenmesi üzerine Allah Rasulü (sav) saadet hanelerinden teşrif buyurup mescitte bulunanlara şöyle buyurdular:

"Ey insanlar! Allah Teala'yı çok zikredin. İsrafil Aleyhisselam'ın birinci defa Sur'a üfürüp dünyanın harap olmasına, ikinci defa yine Sur'a üfürüp bu âlemin yeniden yaratılmasına ve bütün yaratılmışların bu yeni yaratılan mahşer alanında toplanmalarına az bir zaman kaldı. Şu anda yaşamakta olanları ölüm, kabre konanları Münker ve Nekir'in sorgulayacağı zaman pek yakın. Durmayın, Allah Teala'yı çok çok zikredin" buyurdular.

Bunun üzerine Übeyy b. Ka'b (ra), Allah Rasulü (sav)'-

nün "zikrullah"tan maksadının, zikrullahın gerçek sırlarını, dünyanın belâ ve felaketlerinden kurtulup güvencede olmanın sebebinin ve en güçlü duanın Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salavat getirmek olduğunu ifade ederek:

"Ey Allah'ın Rasulü! Ben, 24 saatlik vaktimin dörtte birini senin üzerine salavat getirerek geçiriyorum. Bu yeterli mi?" demesi üzerine:

"Zamanı artırman daha faziletledir" buyurup, bunu zamanının üçte birini, yarısını, dörtte üçünü... derken tamamını salavat getirerek geçireceğini şu ifadelerle dillendirdi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Farz, vacip ve sünnetleri edâ ettikten sonra, vaktimin geriye kalan kısmının tamamını Muhammedî Zâtın üzerine salavat-ı şerife okuyacağım" dedikten sonra Allah Rasulü (sav) kıyamete kadar gelecek ümmetlerini de müjdeleyerek şöyle buyurdular:

"Ey Übey! Sen bu şekilde salavata devam ettiğin müddetçe dünyalık bütün ihtiyaçlarını ve ahirete yönelik bütün arzularını, bir başka dua ve sebebe ihtiyaç bırakmadan okuduğun salavat-ı şerifeler bereketi ve kerametiyle Allah Teala ihsan eder, sınırsız mükafat alırsın. Ayrıca bütün günahlarını da af ve mağfiret eyler."

Ahmed b. Hanbel'in, Abd b. Humeyd'in de ve Beyhakî'nin rivayetlerine göre ensardan bir zat şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! İzin verirsen farz, vacip ve sünnet ibadetlerimin dışında kalan boş zamanlarımın tamamında senin üzerine salavat getirmek isterim."

Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"Böyle yaparsan Allah Teala (cc) senin dünya ve ahiret için istediklerinin tamamını sana ihsan eder. Seni hiç kimseye muhtaç bırakmaz. İlahî hazinesinden bol bol rızık ve diğer ihtiyaçlarını verir" buyurdular.

Salavat-ı şerifeyi günlük vird halinde devam ettirmek isteyenlerin 313 adedine dikkat etmeleri gerekir. Bu rakam, muhtelif zikirler için de yukarıda geçen bahislerde hayli geçti. Allah Rasulü (sav)'nün "Muhammed" isminin rakamsal ifadesi de 313'tür.

Buraya kadar rivayet edilen hadis-i şeriflerden anlaşıldığına göre, mü'min bir kimse dünya ve ahiret muradının

gerçekleşmesi için Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salavat getirir de "benim duam kabul olur mu, olmaz mı?" diye tereddüt ederse, o kimsede hayır yoktur. Salavat-ı şerifeyi talebine dayanak olan kimse duasının kabul olup olmayacağı hususunda asla tereddüt etmemelidir. Dileğinin kabul edilmemesi mümkün değildir. Üveysî olarak Allah dostu olanların ellerindeki kılavuzları bu hadis-i şeriflerdir. Onlar, zamanında Allah Rasulü (sav)'nün üzerine bol bol salavat getirerek onun himayesine girmişler, onun hem ümmeti, hem de müridleri olmuşlardır. Onlar tarikatlarını doğrudan doğruya Allah Rasulü'nden almışlardır. Bunun sebebi, farz, vacip ve sünnet ibadetlerinin dışında hayatlarının geriye kalan kısmının tamamını salavat-ı şerife okuyarak geçirmiş olmalarıdır. Önümüzdeki maddede bu konu biraz daha açıklığa kavuşturulacaktır.

ÜVEYSÎLER TARİKATLARINI ALLAH RASULÜ'NDEN ALMIŞLARDIR, ONLARIN MÜRŞİDİ DOĞRUDAN DOĞRUYA ALLAH RASULÜ'DÜR

Üveysiyye tarikatı, doğrudan doğruya Allah Rasulü (sav)'ne bağlanıp onun terbiyesine girenlerin tarikatıdır. Allah Rasulü (sav)'nden direkt feyz almanın ve onu bizzat görüp onunla hallenmenin yolu şöyledir:

Doğrudan doğruya Allah Rasulü'ne bağlanıp ondan feyz almak isteyen ve onunla bile olmayı arzu eden kimse bu halvete girip[6] bulunduğu yeri, giydiği elbiseyi ve bedenini tertemiz edip, giydiğinin ve yediğinin helal olmasına dikkat eder. O halvet evinde kendisini sırf ibadetle meşgul eder. Farz, vacip ve sünnet olarak bilinen ibadetlerin dışında diğer nafilelerle meşgul olmayıp kendisine ödev olarak verilen salavat-ı şerifeyi okuyarak vaktini doldurur. Salavat-ı şerifeden okuyacağı miktar 50 bin adettir.

---

[6] **Halvet: Kişinin evinde veya herhangi bir yerde kimse tarafından rahatsız edilmeden ibadet etmek üzere kalması hali olup kalınan yere de "Halvethâne" denir.**

O zat bu salavatları okumaya devam ederken rüyasında Allah Rasulü (sav)'nü görür. Okumaya devamı ilerledikçe Allah Rasulü (sav)'nü uyanık iken ve başgözüyle görmeye başlar ve bu görüşmeler giderek sürekli beraberliğe dönüşür. O kimse Allah Rasulü (sav) ile o derece senli benli olur ki, bir müridin mürşidinden istediği herşeyi doğrudan doğruya Allah Rasulü'nden ister. Allah Rasulü (sav) de o seviyeye yükselen bir üveysinin dünyalık ve ahiretlik bütün ihtiyaçlarına cevap verir. O kimse artık dünyada hiçbir kimseye muhtaç olmaz. O kişiye tam keşif hali verilip kâinatın bütün hakikatlerini ve onlardan asıl yaratıcılarını müşahede ile seyreder. Bir mü'min, özellikle de alim veya şeyh olduğu iddia edilen kişi bu makama erişemez ise, davası bâtıldır. Unutmamalıdır ki, bu makam sanıldığından daha kısa zamanda da kazanılabilir. Burada adları geçen imamlar ve şeyhlerin tamamı, Allah Rasulü (sav)'nü görüp ondan feyz ve sır almışlardır. Ancak bunun değişmez şartı, helal lokma yemek ve kendi işinden başka şeye karışmamaktır. "Mefâtîhu'l Gayb" adlı eserde bu konu geniş bir biçimde anlatılmıştır.

Bu fakir ve hakîr bendeleri (Muhammed Hakkı), Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'de mücavir olarak bulunduğum sırada bu bahsettiğim bahtiyarlardan tam beş zat gördüm. Bir başka zat da, Kâbe'de, cuma namazını Allah Rasulü (sav) ile birlikte omuz omuza kıldıklarını anlattı.

Allah Rasulü (sav)'nün üzerine çok salavat-ı şerife getirmek kâmil mürşidin terbiyesi makamındadır. Ahir zamanda kâmil mürşidin varlığı "Kibrît-i Ahmer" (çok az bulunur yanıcı bir cevher) gibidir. Hiç bulunmaz gibi bir şeydir. Ahir zamanda dünyaya gelip, zamanında kâmil mürşid bulamayan kimse, Allah Rasulü (sav)'nün üzerine bol bol salât ve selam getirsin. Böylece Allah Rasulü (sav)'nden bizzat feyz alarak onun ruhâniyetinde yetişir. Sonra da nice şeyh ve Allah dostlarının terbiyesinde hizmette bulunur, onları irşad eder.

Şeyh Razûk (ks)'nin anlattığına göre şeyhleri onlara şu nasihatte bulunmuştur:

"Ey tâlib, sen vird edindiğin dersini okumaya devam et. Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salat ve selam getirmeyi hiçbir zaman eksik etme. Allah yolunda yol almak isteyen kimse için

getirilen salat ve selamlar merdiven gibidir. Kişinin mürşidi kâmil değilse, Allah'a doğru yol alması mümkün değildir. O takdirde salat ve selamları çok okuyup üveysî olarak yola devam etmek gerekir."

Allah yolunda kendisini terbiye edip disipline edecek bir kâmil şeyhi bulunmayan kimsenin vird olarak salavat-ı şerifeyi seçmesi ve mürşid olarak Allah Rasulü (sav)'nü benimsemesi gerekir. Öyle yapan kimse, en güzel edep olan Muhammedî edeple edeplenir ve Muhammedî ahlakla ahlaklanır. Buradan da kemâlâtın en yücesine ulaşır. Allah Teala'ya vâsıl olur. Sonunda en büyük mükâfatı Allah Teala'yı görmek olur. Tabiî Rasulü'nün dizinin dibinde... Bütün bu yüceliklere Allah Rasulü (sav)'nden üveysî olarak terbiye görmekle ermek mümkündür. Bu bereket, Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen salât ve selamların bereketidir. "Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi adedi ılmik."

ALLAH RASULÜ'NÜN ÜZERİNE SALÂT VE SELÂM OKUMANIN EDEBİ VE ÖLÇÜSÜ

Yüce Allah (cc) buyuruyor:

فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا*

"...Bunları kuvvetle tut, kavmine de onun en güzelini almalarını emret..." (A'raf suresi, ayet: 145)

Bir başka ayet-i kerimede şöyle buyurmaktadır:

فَبَشِّرْ عِبَادِ* الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ*

"Onlara, müjdeler vardır. Ey Muhammed! Dinleyip de en güzel söze uyanları müjdele! İşte Allah'ın doğru yola eriştirdiği kimse onlardır. İşte onlar akıl sahipleridir." (Zümer suresi, ayet: 17-18)

Hâfız İbni Hacer el-Mekkî'nin ve Deylemî'nin İbni Mes'ud (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Üzerime salât ve selam getirdiğinizde bunu güzelce yapın. Siz bilemezsiniz, fakat belki de o getirdiğiniz salât ve selam verdiğiniz şekilde bana gösterilir."

Abd b. Humeyd'in Mücahid'in mürsel olarak rivayet ettiği hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Sizlerden büyük küçük, kadın erkek isimleriniz ve simalarınız bana gösterilir. Bu hususta bana uzakta olanla yakın olan arasında fark yoktur. Ben ümmetimin tamamını tanırım. Üzerime salat ve selam getirirken edeplice ve güzel ifadelerle salât ve selam getirin."

İmam-ı Nevevî (ra) diyor ki: Sizden biriniz Allah Rasulü (sav)'ne salavat getirmek istediği zaman o kimse salat ve selam kelimelerini birlikte söylesin. "Allâhümme salli ve sellim" yahut "Sallellâhü aleyhi ve alâ âlihî ve sellim" yahut "Essalâtü ves selâmü aleyke yâ resûlellâh" lafızları gibi.

Yalnız "Sallellâhü aleyh" yahut "Esselâmü aleyke" şeklinde ve sadece salât ve selâm kelimesiyle bırakmasın. Öyle yapan kimse ayet-i kerimede geçen "Sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ" emrine uymamış olur. Salât ile selamın birlikte okunuş sevabını almak lazımdır. Salavat okurken yalnız salât ve selamla yetinmenin mekruh olduğunu Allah dostları bildirmişlerdir.

Allah Teala (cc), Habibinin ism-i a'zamı olan Muhammed ismini diğer isimlerinden seçmiştir. Bizzat kendisi dört yerde onu zikretmiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَأَئِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِ اللهُ الشَّاكِرِينَ*

"Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim (böyle) geri dönerse, Allah'a hiçbir şekilde zarar vermiş olmayacaktır. Allah, şükredenleri mükafatlandıracaktır." (Âl-i İmran suresi, ayet: 144)

Diğer ayet-i kerimede de şöyle buyurmaktadır:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا*

"Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allah'ın Rasulü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir." (Ahzab suresi, ayet: 40)

Bir diğer ayette yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ*

"İnanıp yararlı iş işleyenlerin ve Muhammed'e Rablerinden bir gerçek olarak indirilenlere inananların kötülüklerini Allah örter ve durumlarını düzeltir." (Muhammed suresi, ayet: 2)

Aynı konuda şu ayette de yine Allah Teala (cc) şöyle buyurmaktadır:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَيهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلاً مِنَ اللهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ*

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar

da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir."** (Fetih suresi, ayet: 29)

Aynı şekilde Allah Teala (cc) sevgili Habibi'ni yine özel yerlerde, kendi adıyla birlikte andırmaktadır. Mesela kendi ilahî zâtının şehadetinde:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ أَنَا وَحْدِى لاَ شَرِيكَ لِى وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدِى وَرَسُولِى*

Lâ ilâhe illâ ene vahdî lâ şerîke lî ve enne muhammeden abdî ve rasûlî*

"Benden başka ibadet edilecek hiçbir ilah yoktur. Ben tek ilahım. Eşim, ortağım da yoktur. Muhakkak ki Muhammed de benim kulum ve Rasulüm'dür" buyurarak, bizim şehadetimizde de:

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ*

Eşhedü en lâ ilâhe illellâhu ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh*

"Ben şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadet edilecek hiçbir ilah yoktur. Yine şehadet ederim ki, muhakkak Muhammed O'nun hem kulu, hem de elçisidir" diyerek İlahî varlığına şâhitlik ederken, ayrıca namazlarımıza, hutbelerimize, ezanlarımıza, kametlerimize "Muhammed" ismini özellikle bizzat kendisi yerleştirmiştir. Sonra da tek başına "Muhammed" isminin kullanılmasını yasaklamıştır. Nitekim bu hususta şu ayet-i celile çok açıktır:

لاَ تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ
مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ*

"(Ey mü'minler!) Peygamberi, kendi aranızda birbirinizi çağırır gibi çağırmayın. İçinizden, birini siper edinerek sıvışıp gidenleri muhakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, onun

emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belâ gelmesinden ve kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." (Nur suresi, ayet: 63)

Nevevî (ra) diyor ki: "Evladın, talebenin ve çırağın baba ve annelerine, hoca ve ustalarına, hoca ve şeyhlerine adıyla çağrılmaları yasaktır.

İbni Sünnî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) bir kişiyi yanında bir gençle gördü. Gence: "Bu yanındaki şahıs kimdir?" diye sordu. Genç de: "Babamdır" dedi. Allah Rasulü (sav):

"Öyleyse sen bu zatın yürürken önüne geçme. Buna karşı kaba söz söyleme. Herhangi bir yere oturacağınız zaman ondan önce oturma. Onu adıyla da çağırma" buyurdu.

Her ne kadar hadis-i şeriflerde "Yâ Muhammed!" ve "Yâ Ahmed!" dua yaparken ve salât ve selâm getirirken "Yâ Resûlellâh" diye seslenmek daha uygundur. Edebe yakışan budur.

Gerek namaz içerisinde, gerekse namaz dışında, salavat-ı şerife getirilirken Allah Rasulü (sav)'nün adını anmak gerektiğinde, mübarek adının "Seyyid" kelimesi ile birlikte zikredilmesi menduptur. Şöyle ki:

أَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ عِلْمِكَ وَلاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللّٰهُ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ رَسُولُ اللّٰهِ*

Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi adedi ılmike ve lâ ilâhe illellâhu seyyidünâ muhammedün rasûlüllâh*

İmam-ı Suyûtî diyor ki:

"Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen salavat-ı şerifelerde, "Muhammed" ism-i şerifinden önce Seyyid lafzının getirilmesi şu hadis-i şerife göre gerekmektedir:

أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ وَلاَ فَخْرَ أَنَا سَيِّدُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ وَلاَ فَخْرَ*

"Ben, Âdem Aleyhisselam evlatlarının efendisi olduğum halde bundan gurur duymuyorum. Yine ben önce gelenlerin de,

sonradan gelecek olanların da efendisiyim. Bu da benim için gurur vesilesi değildir."

İmam-ı Gazalî (ra)'nin de hocası olan İmamü'l Haremeyn bu hususla ilgili verdiği fetvada diyor ki:

"Gerek namaz içerisinde, gerekse namaz dışında Allah Rasulü'nün adının anıldığı yerde Muhammed isminden önce Seyyid kelimesinin ilave edilmesi gerekir."

Metin müellifimiz Muhammed b. Ali diyor ki:

"Bir gün Mekke'de, Haram-i Şerif'te, Umre kapısının önünde oturdum, hem virdimle meşgul oluyor, hem de Kâbe'yi seyrediyordum. Arkasında pek çok takip edeni bulunan bir paşa gelip sol tarafıma oturdu ve elindeki Delâil-i Hayrat'ı okumaya başladı. "Allâhümme salli alâ muhammedin ve alâ âli muhammed" şeklinde okumaya devam ediyordu. Elimde olmadan kendisine müdahale ettim ve "Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed" diye okumasını söyledim.

Paşa bana şöyle karşılık verdi:

"Ben bu şekilde okumanın icazetini İstanbul'dan aldım. Benim şeyhim bana bu şekilde okuttu ve böyle okumam için izin verdi. Ben bundan ne eksik ne de fazlasıyla okumam" dedi. Ben de ona:

"Paşa Hazretleri, ben de Delâil-i Hayrat okumanın icazetini Medine-i Münevvere'de aldım. Bana da Allah Rasulü'nün mübarek isminden önce "Seyyid" lafzını söylemem gerektiği şeklinde tenbihte bulunuldu" dedim ve kendisine adını sordum. Paşa:

"Adım Ali'dir" dedi. Sonra ben yine şöyle devam ettim:

"Efendim, şu tebaanızdan biri "Efendim" demeyip "Ali" diye seslense kalbiniz ne duruma düşer?" dedim. Bundan sonra paşa sustu ve bir karşılık vermedi. Fakat ben yine devam ettim:

"Bak Paşa Efendi, "Seyyid" lafzının Türkçe'deki karşılığı "Efendi" demektir. Allah Rasulü'nün mübarek adının önünde "Seyyid" kelimesini kullanmak mükemmel edep gereğidir."

İmam-ı A'zam Ebu Hanife (ra), "Kasîde-i Meymûne"

isimli meşhur eserinde, Allah Rasulü (sav)'nü Ravza-i Mutahhara'da ziyareti sırasında okuduğu meşhur kasidesinde:

"Ey Seyyidler Seyyidi, seni ziyaret için huzurundayım" derken sözlerine "Ey Efendiler Efendisi!" diyerek başlamaktadır.

SALAVAT-I ŞERİFEYE ÂL KELİMESİNİN MUHAKKAK İLAVE EDİLMESİ GEREĞİ

Kamus sahibi Muhammed b. Yakub diyor ki:

"Âl kelimesi, Allah Rasulü (sav)'nün aile fertleri ile birlikte bütün ümmetlerini de ifade eder. Âl kelimesi özel bir kelime olmayıp umum ifade eder. Bu duruma göre eş, evlad, akraba ve ona bağlı olanlar bu kelimenin ifade ettiği anlam içerisinde yerlerini alırlar."

Nitekim Kur'an-ı Kerim'de "Âl-i İbrahim, Âl-i İmrân..." gibi ifadelere rastlanmaktadır. İbrahim'in bağlıları, İbrahim'in kavmi (milleti) demektir.

Metin yazarımız Muhammed b. Ali diyor ki:

"Bize göre de Âl'den maksat Allah Rasulü'nün bütün ümmetleri demektir.

Buharî'nin Cabir ve Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetlerine göre Ensar'dan bir kişi gelip Allah Rasulü (sav)'ne:

"Âl ne demektir, ey Allah'ın Rasulü!" diye sordu. Allah Rasulü (sav) de:

"Her mü'min Muhammed'in âl'idir" diye cevap verdiler.

Bir gün Allah Rasulü (sav) ashaba sohbet ederlerken şöyle buyurdular:

"Sevgili sahabelerim! Üzerime salavat-ı şerife getirirken bunu ebter ve noksan yapmayın. Tam olarak salavat getirin."

Bunun üzerine ashab:

"Ey Allah'ın Rasulü! Ebter olmayan tam salavat nasıl getirilir?" diye sordular. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"Salavat-ı şerifede benim adımı anıp ümmetimi anma-

yışınız getirdiğiniz salavatı hem ebter, hem de eksik yapar. Mesela "Allâhümme salli alâ muhammed" veya "Sallallâhü aleyh" gibi. Sizler şöyle salavat getiriniz: "Allâhümme salli alâ muhammedin ve alâ âli muhammed", yahut "Sallellâhu aleyhi ve alâ âlihî ve sellim." Hangi çeşit salavat getirirseniz getirin, içerisinde Âl kelimesinin bulunmasına dikkat ediniz. Öyle yaparsanız Tevhid ehli bütün mü'minlere duanız ulaşır.

Rûhu'l Beyân tefsirinde rivayet edilen bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Benim üzerime salavat-ı şerife getirdiğiniz zaman umuma getirin ki, bütün mü'min ve mü'minlere şamil olsun."

Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salât ve selâm getirmek, Allah Teala'nın emrini yerine getirmekten başka bir şey değildir. Ayrıca meleklerine de tâbi olmaktır. Allah Rasulü'nün şanını yüceltmektir. Onun üzerine dua etmektir. Allah Teala'-ya ve Rasulü'ne uymaktır.

Salavat-ı şerife içerisinde Âl lafzını ifade eden kimse, kendisi de mü'minler arasında bulunduğu için kendi nefsine (öz canına) dua etmiş olmaktadır.

Salavat-ı şerife içerisinde Âl'i zikretmenin sayılmayacak kadar faydaları vardır. Bir defa Âl lafzının salavat-ı şerife içerisine alınması kabulünü hızlandırır. Ğaibin ğâibe duasıdır ki, kabul edileceği kesindir. Peygamberlerin, velilerin, şehitlerin ve sâlihlerin ruhlarından şefaat dilemektir. Çünkü Âl lafzı içerisinde onlar da dahildir. Böyle yapmakla onlarla tanışıklık meydana gelmektedir. Bütün bunlar Âl lafzının getireceği kazançlardır.

Ebüş Şeyh'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"İçerisinde Âl lafzı bulunmayan her salavat-ı şerife noksandır. Salavat-ı şerifeyi Âl'sız okumak mekruhtur."

Bir mü'min getirdiği salavat-ı şerifede Âl lafzını ilave ederse o kimse nefsinden cimrilik sıfatını ve günah işleme özelliğini gidermiş olur. Salavat-ı şerife içerisinden "ve alâ âlihî" lafzını çıkaran kimse kendi nefsine, mü'min ve mü'mi-

neler üzerine ve bütün varlık üzerine Allah Teala'nın rahme-
tinin ulaşmasını perdelemiş olur. Allah Teala'nın lütuf ve ih-
sanını onlardan esirgemiş olur. Bir kimse hayırlı olan bir şey-
den başkalarını men ederse, cimrilik gösterirse, o kişi doğru-
dan doğruya kendi öz canına cimrilik etmiş olur. Allah Teala
zengindir, cimrilikten münezzehtir. Ve ey insanlar siz O'nun
rahmetine muhtaçlarsınız."

Bir mü'min salavat getirdiği sırada "Ve alâ âlihî" lafzını
zikrederse, o kimse Allah katında da, Rasulüllah katında da
sevgili bir kuldur. Âl lafzını salavata dahil etmek bütün mü'-
minlere dua etmek demektir.

Bir mü'minin:

أَللَّهُمَّ ارْحَمْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ رَحْمَةً عَامَّةً*

**Allâhümmerham ümmete muhammedin rahmeten âm-
meh***

**"Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'e her hususta rahmet ve
merhamet buyur"** diye dua etmesinden daha makbul bir dua
yoktur.

Salavat okuyan kimse Âl lafzını zikrettiği zaman gökten
rahmet iner. Aynı ifadenin zikriyle Allah Rasulü (sav)'nün
akrabalarına karşı sevgi ve muhabbet beslenmesini istemiştir.
Nitekim bu konuda Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

قُلْ لاَ أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلاَّ الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا*

**"... De ki: "Ben buna karşılık sizden akrabalık sevgisi-
den başka bir ücret istemiyorum. Kim bir iyilik işlerse onun
sevabını fazlasıyla veririz..."** (Şûrâ suresi, ayet: 23)

Fahri Râzî'nin "Bürâkatü'l Kulûb" adlı eserinin 72. fas-
lında, Allah Rasulü (sav)'nün namaz içerisinde okuduğu şe-
hadet kelimesi içerisinde aşağıdaki duayı da ilave olarak
okuduğu rivayeti kaydedilmektedir. İlave edilen dua şudur:

أَللَّهُمَّ ارْحَمْ أُمَّتِى * أَللَّهُمَّ أَصْلِحْ أُمَّتِى * أَللَّهُمَّ فَرِّجِ الْكُرْبَةَ عَنْ أُمَّتِى *

Allâhümmerham ümmetî* Allâhümmeslıh ümmetî* Allâhümme ferricil kürbete an ümmetî*

"Allah'ım! Ümmetime acı. Allah'ım! Ümmetimi ıslah eyle. Allah'ım! Ümmetimin üzerinden sıkıntıları kaldır" gibi ifadelerle bu hadis-i şerif uzayıp gitmektedir.

Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Allah Teala (cc), bana namazlarımın sonunda böyle dua etmemi emir buyurdu. Ümmetim üzerine de namazlarının sonunda bana dua etmelerini emir buyurdu."

Bir mü'min günde bir kere, bir rivayette de on kere:

أَللَّهُمَّ ارْحَمْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ * أَللَّهُمَّ أَصْلِحْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ * أَللَّهُمَّ فَرِّجِ الْكُرْبَةَ عَنْ أُمَّةِ مُحَمَّدٍ *

Diyerek dua ederse üçlerin ettiği duanın sevabı kadar amel defterine sevap yazılacağı Ma'ruf-ı Kerhî (ra)'den rivayeten nakledilmiştir. Yahut da bu duayı vird haline getiren kimsenin makamının üçlerin makamı seviyesine yükseltileceği haber verilmiştir. Bu hususta Mevâhib-i Ledünniye'de yeterli bilgi verilmiştir.

Salavat-ı şerifeye Âl lafzının ilavesiyle Allah Teala mü'min kullarını birbirlerine şefaatçi kılmaktadır. Nitekim bir ayet-i kerimede Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor:

مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا *

"Kim iyi bir işe aracılık ederse, onun da o işten bir nasibi olur. Kim kötü bir işe aracılık ederse onun da ondan bir payı olur. Allah herşeyin karşılığını vericidir." (Nisa suresi, ayet: 85)

Bir kimse bütün müslümanlar için dua veya istiğfar etse, o kimse için bütün mü'minlerin, cinlerin ve meleklerin sayısınca o kişinin amel defterine onar hasene yazılır. Getirilen salavat-ı şerifeye "ve alâ âlihî" ilave eden kimse farkında

olmasa bile bütün mü'minlere dua ve istiğfar etmiş olmaktadır.

Namaz içerisinde getirilen salavat-ı şerifede "ve alâ âlihî" diyerek ilavede bulunmakta sayısız yarar vardır. Şeyhu'l Ekber Şeyh Muhyiddin Efendi (ks) Salât-ı Münciye'nin içerisinde "Ve alâ âlihî" lafzı bulunmadığı için, Salât-u Münciye'nin önemli bir eksiğini tamamlamış ve okuyanları da kerahetten kurtarmak için en sonunda "Ba'del memât ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" lafızlarını ilave etmiştir.

Aziz dostum! Gözünü aç ve iyice bak. Dirayete uygun düşmeyen rivayeti biz kabul etmeyiz. Her ne kadar rivayete sahih kanallardan gelmiş olsa bile... Büyüklerimizin usül ve kaideleri budur.

Allah Rasulü (sav) buyurdular:

"Benim ümmetimin içerisinde ümmetime en fazla merhamet edip acıyan Ebu Bekir'dir. Çünkü o getirdiği bütün salavatlarda "ve âlihî" ilavesini hiç bir zaman bırakmamıştır." Allah ondan razı olsun...

ÇOK SEVAP KAZANMAK İÇİN TEVHİD VE SALAVAT OKUMADA ADET TAYİNİ GEREĞİ

Mü'minlerin annesi Safiye (r.anha) annemizden rivayet olunmuştur. Şöyle buyurdular:

"Ben, Efendimiz'in bizzat eliyle ayıracağı tesbih sayısını bilmek için önüme 4 bin ufak taş veya hurma çekirdeği koydum ve tesbih çekmeye başladım. Bir de baktım ki, Allah Rasulü (sav) teşrif buyurmuşlar ve başucumda durmaktalar. Şöyle buyurdular:

"Ey Safiye! Ben başının üzerine dikildiğimden bu yana önünde topladığın miktardan daha çok tesbihatta bulundum."

Safiye annemiz (r.anha):

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu nasıl oluyor? Bunun yolunu bana da öğretsen?" dedim.

Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"Ey Safiye! Ben bir defa "Sübhânellâh adede halkıhî" dedim. Bunun manası: "Allah'ım! Senin yarattığın mahlukat sayısınca seni tesbih ederim" demektir" buyurdular.

Aynı şekilde Allah Rasulü (sav)'nün muhtereme eşlerinden Cüveyriye binti Haris (r.anha) bir gün odasında önüne 4 bin hurma çekirdeği toplayıp onlarla tesbih çekerken Allah Rasulü (sav) gördü ve ne yaptığını sordu. O da tesbih çektiğini söyledi. İlave bir şey söylemeden Mescid'e geçti. Orada bir müddet sahabelere vaaz ve nasihattan sonra tekrar evine döndü. Döndüğünde Cüveyriye (r.anha) hâlâ çekirdeklerle tesbihine devam ediyordu. Allah Rasulü (sav) sordu:

"Ey Cüveyriye! Hiç yerinden kalkmadan tesbihlerine hâlâ devam ediyor musun?"

Cüveyriye (r.anha) annemiz:

"Evet, ey Allah'ın Rasulü! Gördüğün gibi hiç yerimden kalkmadım, tesbihlerime devam ediyorum" dedi.

O zaman yapacağı tesbihleri, tevhidleri, istiğfarları ve salavat-ı şerifeleri adet üzere çekmesinin gereği ve öyle yapmasının fazileti üzerinde uzun uzun konuştu ve sözlerini şöyle bağladı:

"Ey Cüveyriye! Adet ilavesiyle bir kere tesbih etmek, 4 bin kere adetsiz tesbihinden daha fazladır" buyurdu. Ve "Sübhânellâhi adede halkıhî..." gibi diyerek de örnek verdi.

Neseî'nin, İbni Hıbban'ın ve Ebu Ümame (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte, tesbihte, tehlilde, tekbirde, tahmidde ve salavat getirilirken "aded" lafzını ilave etmeyi tenbih buyurdular."

Ebüd Derdâ ve Ebu Ümame (ra)'den rivayet edilen hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) her ikisine birden şöyle buyurdular:

"Ey Ebüd Derdâ ve ey Ebû Ümame! Sizler tesbih, tevhid, tahmid, tekbir ve benim üzerime salât ve selâm okurken "aded" lafzıyla zikredin ki, sevabınız daha çok olsun. Sevgili

sahabelerim, aded lafzıyla zikretmeyi öğreniniz. Sizlerden sonrakilere de öğretiniz. Onlar da adet lafzıyla zikretsinler ki sevapları çok olsun."

İbni Buharî'nin Ebu Şibl'den, o da dedesinden -ki bu zat sahabedendir- (Allah cümlesinden razı olsun) rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) bir gün Muaz (ra)'a:

"Ey Muaz! Her gün ne kadar zikrediyorsun? 10 bin kadar zikredebiliyor musun? Ey Muaz! Sana öyle kelimeler öğreteyim ki zikrin kolay olsun. Her gün 10 bin kere zikretmekten daha fazla olsun. Senin 10 bin kere zikretmenden daha kolay ve faziletçe daha üstün olanı bir kere şöyle demendir:

لَا إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ عَدَدَ خَلْقِهِ*

Lâ ilâhe illellâhu muhammedür rasûlüllahi adede halkıh*

Bu hadis-i şerif uzundur.

İbni Bürkân ve Deylemî'nin İbni Mes'ud (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey Muaz! Niçin benim yanıma kuşluk vaktinde gelmeye başladın?"

Muaz (ra):

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'ın rahmeti ve selamı üzerinize olsun. Ben sabahları 7 bin defa tesbihde bulunup o görevim bittikten sonra mutluluk duyduğumuz huzurlarınıza gelebiliyorum" dedi.

Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey Muaz! Ben sana az tesbihle çok tesbih etmiş olmanın yolunu göstereyem mi? Öyle yaparsan tesbihin daha kolay olur. Ahirette terazisinde de ağır çeker. Bütün melekler, yer ve gök ehli onun sevabını saymaktan âciz kalırlar" buyurunca, Muaz b. Cebel (ra):

"Ey Allah'ın Rasulü! Elbette göster" dedi.

Allah Rasulü (sav):

"Bütün zikir ve tesbihlerin hülasası, öz "Lâ ilâhe illellâh. Muhammedün rasûlüllâh bi adedi ılmillâh" demektir.

Her kim tesbih, tehlil, tekbir, tahmid ve salavat-ı şerife zikirlerinin sonuna "Bi adedi halkıllâh" "Bi adedi ılmillâh" veya "Bi adedil âlâf, yani "Allah'ın mahlukatı sayısınca" "Allah'ın ilmi sayısınca" "Binlerce defa" gibi ilavelerde bulunursa eklediği ilavenin ifade ettiği sayı kadar sevaba vesile olur. Allah Teala'nın daha fazlasını vermesine bir güçlük de yoktur. Nitekim Yüce Allah (cc) buyuruyor:

إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ*

"Ufak tefek kusurları dışında, büyük günahlardan ve edepsizliklerden kaçınanlara gelince, bil ki Rabbin, affı bol olandır..." (Necm suresi, ayet: 32)

İbni Hibban'ın merfu hadis olarak rivayetinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sizden biriniz Allah Teala'dan bir istekte bulununca çok istesin. Muhakkak ki, Allah Teala (cc) istediği zaman kendisinden çok isteyen kullarından razı olur."

Bir mü'min 1000 yıl ömür sürse ve bu süre zarfında hayatını hiçbir şekilde boş geçirmiş olmasa da sadece bütün vakitlerini "Lâ ilâhe illellâh. Muhammedün rasûlüllâh" diyerek geçirse, bir kimse de ömründe bir defa "Lâ ilâhe illellâh, Muhammedün rasûlüllâhi bi adedi ılmihî" diyerek zikreylese 1000 yıllık tevhidin sevabından daha çok sevaba vesile olur. Diğer salavatlar, tekbirler, tevhidler ve tesbihler de bunun gibidirler. "Bi adedi ılmillâh" ilavesi bu fazlalığa vesiledir.

Bir gün, bazı tarikat mensupları mürşidlerinin aşağıdaki şekilde salavat getirmeyi öğretip vird olarak verdiklerini, bizim onlardan üstünlük iddiasında bulunup bulunmadığımızı sordular. Onlara öğretilen salavat örneği şöyle imiş:

أَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى
آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ كُلِّ دَاءٍ وَدَوَاءٍ*

Allâhümme salli ve sellim alâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi adedi külli dâin ve devâ'*

Ben de onlara "dert ile devanın adet olarak Allah Teala'nın ilmine göre ne kıymetleri olabilir. Allah Teala'nın ilmi sonsuzluğu ifade eder. Halbuki hastalık ve sağlık mahlukata göre olup miktarı da bellidir. Hâşâ, ben hiçbir şeyhten, âlimden, hatta bir mü'minden üstün değilim elbette. Fakat Allah Rasulü (sav)'nün haber verdiği hadis-i şerifler elimizdedir. Bize göre şeyhin yaptığı manevî cimriliktir. Bizzat kendilerinin ve bağlı mü'minlerin nasiplerini azaltmaktır, eksiltmektir" deyince hepsi sustular.

Öyleyse bizler tekrar söyleyelim:

أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi adedi ılmik*

"Allah'ım! Senin ilmin sayısınca efendimiz ve herşeyimiz Muhammed Mustafa (sav)'nin ve âlinin üzerine salât ve selâm olsun."

Bu salavat-ı şerife lafızda az, kazançta en çok olandır.

ALLAH RASULÜ'NE VERİLEN SELAMIN EDEP, HAVAS VE SIRLARI

Gerek namaz için (Tahiyyât okunduğu sırada), gerekse namaz dışında "Esselâmü aleyke eyyühen nebiyyü", yahut "Essalâtü vesselâmü aleyke yâ resûlellâh" dendiği zaman -bu selâm ister Ravza'ya yakın bir yerden, isterse uzak bir diyardan densin- Allah Rasulü (sav)'nün verilen selamı bizzat işittiğini kabul edip, sanki onu görerek ve huzurunda veriliyormuş gibi kabul edilerek selam verilmelidir.

Allah Rasulü (sav)'ne verilen selamda iki makam vardır:

Birinci makam, Allah Rasulü (sav)'nün huzurunda veriliyormuş gibi kabul edilen selamdır. Kişi kendisinin onun huzurunda selam verdiğini kabul edip tavrını edebini ve her halini ona göre kontrol altında bulundurmalı ve öyle selam vermelidir. O sırada aklından şöyle geçirmelidir:

"Ey Allah'ın Rasulü! Kapına geldim. Allah Teala'nın rızasını kazanmak için seni vesile kılıyorum. O'nun huzurunda senden başka kimse bana yardım ve şefaat edemez. Biliyorsun, senden başka kimim kimsem yoktur. Halbuki benim yüzüm kara, günahlarım ise pek çoktur. Hiçbir zaman sana layık bir ümmet olamadım. Fakat kimin kapısını çalayım? Mahşer yerinde, ilahî huzurda yine sen şefaat eyle" diyerek örneği verilen selamlarla Allah Rasulü (sav) selamlanmalıdır. Selam örnekleri şunlardır:

أَلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ*

Esselâmü aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetüllâhi ve berakâtüh*

Allah Rasulü (sav)'nü selamlama konusunda en güzel tertip, en güzel söz budur. Bu tertip, Allah kelamı olan Kur'an-ı Kerim'den sonra en mübarek tertiptir. Çünkü bu selamlama şekli, mübarek mi'rac gecesinde, Allah Teala (cc)'nın, Habibi'ni huzuruna kabulü sırasında bizzat kendisi tarafından Habibi'ne yöneltti̇ği bir selamlama şeklidir ki Allah Teala (cc) tarafından ifade buyurulmuştur. İbarenin önemi buradan gelmektedir.

Rivayete göre Allah Teala (cc), Mi'rac mülakatında Habib-i Ekrem'ine şöyle buyurdu:

"Ey Habibim! Benim sana verdiğim bu selamı ümmetine ulaştır. O selam ile onlar da sana selam verip tahiyyede bulunsunlar. Ben de her türlü felaketlere karşı onları koruyayım. Dünya rızıklarında bereket vereyim. Kabir azabından, mahşer sıkıntısından ve cehennem azabından koruyayım. Günahlarını af ve mağfiret edeyim. "Hazîretü'l Kuds" denilen Celal evimde onları iskân edip yerleştireyim.

Bir kimse öz canının, aile fertlerinin, malının, her zaman ve her yerde dünya felaketlerinden ve ahiret azabından

emin ve güvencede olması, kazancının bereketli, rızkının geniş olması, maddî ve manevî yükselişte ve refah içinde yaşaması, herkes katında itibarlı ve etkili olması ve Allah'ın rahmetine yakın bulunması, son nefesinde ruhunun kolayca kabzolunup imanla ahirete göçmesi için her gün yüz defa:

أَلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِىُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ*

Esselâmü aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetüllâhi ve berakâtüh* ya devam etmelidir.

"Ey Allah'ın has Peygamberi! Selam sana. Allah Teala'nın rahmeti ve bereketi de yine senin üzerine olsun."

İmam-ı Sünûnî (ks) Hazretleri diyor ki:

"Ben bu selamı günde 100 kere okuyan ve bunu vird haline getiren kimselerden bazılarını bizzat gördüm. Onlar sonunda secdede vefat edip dünyadan göçtüler. Her kim günde 100 yahut 313 ve 1000 defa okumayı vird haline getirenlere izin verilmişse, öylelerine Allah Teala (cc) bu şerefli hizmeti şimdiden mübarek eylesin."

Şeyh Sunûsî (ks) Hazretleri'nin bu genel izni verdiği tarih hicrî 1261 yılına rastlamaktadır.

Allah Rasulü (sav)'ne hitaben bahsedilen salât ve selâm sığalarının tertiplerinin içinde aşağıdaki tertibi seçenleri gördük. Biz de aynı tertibi benimsedik. Bu tertip şöyledir:

أَلصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ بِعَدَدِ عِلْمِ اللهِ عَلَيْكَ وَعَلَى آلِكَ يَا رَسُولَ اللهِ أَغِثْنِى سَرِيعًا*

Essalâtü ves selâmü bi adedi ılmillâhi aleyke ve alâ âlike yâ resûlellâhi eğısnî serîâ*

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah Teala'nın ilmi (bildikleri) sayısınca senin ve âlinin üzerine salât ve selâm olsun. Ne olur, çok acele imdadıma yetiş!"

Bu tertipte salât, selâm ve sonsuz kadar "adet" bir arada bulunduğundan ve Allah Rasulü'nün yanında âlini de içine aldığından dolayı mükemmel bir terkiptir. Âlin Allah Rasulü'nün yanında zikredilmesi, salât ü selâmın Allah Rasulü tarafından çok acele kabul edilmesine vesile teşkil etmektedir.

Bu tertip, beklenen huzur ve edep ölçüleri içinde günde 100 kere okunduğu takdirde Allah Teala (cc) o kimsenin her işini kolaylıkla halletmesinde yardımcı olur. Rızkında genişlik, kazancında bereket hasıl eder. Kalbinde barınmaya çalışan sıkıntıları ve acıları defedip Allah Rasulü (sav) ile birliktelik hâsıl olur.

Bir kimse yukarıda geçen salât ve selâm her gün 313 kere okumayı vird edinse Allah Teala (cc) o kimsenin ne muradı varsa muhakkak ihsan eder. Bu salât ü selamdan çok seri sonuç almak isteyen kimse cuma gecesinde, tek gecede 1000 defa okumalıdır. İki cuma arasında bir hafta boyunca her gün 1000 kere bu tertibi okuyan kimsenin her muradı muhakkak hâsıl olur. Her dileğin yerine gelmesi için bu çok önemli bir sırdır. Bu tertibi bir haftalık süre içerisinde, anıldığı şekilde okuyan kimse ayrıca Allah Rasulü (sav)'nü muhakkak rüyasında görür.

Bu tertibin rakamsal olarak ifadesi 3581 rakamını ihtiva etmektedir.

"Essalâtü ves selâmü bi adedi ılmillâhi aleyke ve alâ âlike yâ rasûlellâh eğisnî" salavat-ı şerifesinin vefki aşağıdadır. Herhangi bir maksat için veya hasta için yazılıp taşınması veya Cuma gününden cuma gününe bir hafta boyunca müzmin bir hastaya suyunun içirilmesi tavsiye olunmuştur.

Vefk budur:

٣٥٨٤	٣٥٨٩	٣٥٨٢
٣٥٨٣	٣٥٨٥	٣٥٨٧
٣٥٨٨	٣٥٨١	٣٥٨٦

İNSANLARI MAKSADINA ERİŞTİREN BAZI SALAVATLARIN HAVAS VE SIRLARI

İbni Mende'nin Cabir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

مَنْ صَلَّى عَلَيَّ فِى كُلِّ يَوْمٍ مِئَةً قَضَى اللهُ تَعَالَى
لَهُ مِئَةَ حَاجَةٍ سَبْعِينَ لِآخِرَتِهِ وَثَلَاثِينَ لِدُنْيَاهُ*

"Ümmetimden her kim benim üzerime günde 100 defa salavat-ı şerife getirirse, Allah Teala (cc) onun çok önemli 100 ihtiyacını görür. Bunlardan 70 tanesini ahirette, 100 tanesini de dünyada ihsan eder."

İmam-ı Sehavî ve İsmail Hakkı Bursevî (ra) ve diğer alimler Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen salavat-ı şerifelerin 4000 çeşidi bulunduğu, bir başka rivayette de 12 bin salavat çeşidi olduğunu bildirmişlerdir. Bunların tamamı müslümanlar arasında okuna gelmekte ve ayrı ayrı ifadelerle Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salât ve selâmlar okunmaktadır.

Bu salavatlar Allah Rasulü (sav) ile ümmetleri arasında bağlantı kurmaya vesile olmuşlar, onların sırlarından, ilk günden bu güne kadar her devirde ve her asırda yararlanmışlardır.

Bu salavat-ı şerifeler içerisinde sıkıntıların kilidini çözen, onulmaz dertlere devam olan ve insanı her maksadına eriştiren nice sırlarla dolu salavat-ı şerifeler tesbit edilmiş, bunlar içerisinde "Salât-ı Tefrîciyye", "Salât-ı Münciye" ve daha nicelerinin sırlarını ortaya çıkarmışlardır.

Bir kimse Allah Teala (cc)'ya dua edip ondan bir şey isteyince muhakkak şeriate uygun düşen şeylerden istesin. Mümkün olan şeyleri elde etmek için sebeplerine iyice yapışsın. Muhal olan şeyleri de istemesin. Hiç bir şey sebepsiz meydana gelmez. Olması muhal şeyler için dua etmek ve istekte bulunmak edep dışıdır. Öyle yapmaktan sakınmalıdır. Evlenmeden Allah Teala'dan oğul kız istemek, ekip biçmeden ürün beklemek, ibadet etmeden sevap ummak, hoca veya üs-

tad önünde oturup öğrenmeden, ilim ve sanat istemek, yemek yemeden, su içmeden açlığın giderilmesini istemek gibi şeyler bu abeslerden bazılarıdır. Kulluk için bir şeyler yapmadan cennet istemek, haramlardan bazılarıdır. Kulluk için bir şeyler yapmadan cennet istemek, haramlardan korkup sakınmadan cehennemden kurtulmayı beklemek de bu abes taleplerden bazılarıdır. Allah Tealâ (cc) herşeyi sebepsiz ve yoktan var etmeye kadir ise de öyle istekler edebe uymaz ve O'nun rızasına götürmez. Nitekim Allah Teala (cc) buyuruyor:

إِنَّ اللهَ لاَ يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ*

"... Sakın aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırıları sevmez." (Bakara suresi, ayet: 190)

Nice dereceler elde etmek, nice muradlara kavuşmak, nice belaları def edip esenliğe çıkmak için bilinen sebeplerden biri de Allah Rasulü (sav)'nün üzerine salât ve selâm getirmektir. Bu sırları keşfeden Allah dostlarının seçtikleri salavatlardan biri de aşağıdaki örnek salavat-ı şerifedir:

أَللَّهُمَّ صَلِّ صَلاَةً كَامِلَةً وَسَلِّمْ سَلاَمًا تَامًّا عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ تُنْجِينَا بِهِ مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْآفَاتِ وَتَقْضِى لَنَا بِهِ جَمِيعَ الْحَاجَاتِ وَتُطَهِّرُنَا بِهِ مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ وَتَرْفَعُنَا بِهِ أَعْلَى الدَّرَجَاتِ وَتُبَلِّغُنَا بِهِ أَقْصَى الْغَايَاتِ مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِى الْحَيَاتِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ وَعَلَى آلِهِ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme salli salâten kâmileten ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ muhammedin tüncînâ bihî min cemîıl ahvâli vel âfâti ve takdî lenâ bihî cemîal hâcâti ve tütahhirunâ bihî min cemîıs seyyiâti ve terfeunâ bihî a'led deracâti ve tübelliğunâ bihî aksal ğâyâti min cemîıl hayrâti fil hayâti ve ba'del memâti ve alâ âlihî bi adedi ılmik*

Bu salavat-ı şerifede depler ve şartlar mükemmel bir şekilde zikrolunup zamirler yedi yerde Allah Rasulü'nü işaret etmektedir. Allah Teala'nın: "...O'ndan vesile ile isteyin. (O'nun aranızda vesile bulunsun)" emrine uyularak Allah Rasulü (sav)'nün zatı vesile kılındığı için bu salavat-ı şerifenin etkisi

ve fazileti diğer vesile kılındığı için bu salavat-ı şerifenin etkisi ve fazileti diğer salavat-ı şerifelere göre daha farklıdır.

Bu salavat-ı şerife içerisinde bütün istekler sıralanmıştır. Dünyada ve ahirette neye ihtiyaç duyulacaksa onlar bir bir salavat-ı şerife içerisinde belirtilmiştir. Bu salavat-ı şerifenin içerdiği dünya ve ahiret isteklerine göre lafzı az, manası çok bir salavat-ı şerifedir. Bu salavat-ı şerifeye devam etmeleri için Aişe (r.anha)'ya emir buyurduğu rivayet edilmiştir.

Tirmizî ve Deylemî'nin Aişe (r.anha)'den rivayet ettikleri hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَفْضَلُ الدُّعَاءِ دُعَاءُ الْمَرْءِ لِنَفْسِهِ*

"Yapılacak duanın en faziletlisi kendi ihtiyacı için yaptığı duadır."

Bir hadis-i şerifte de yapılacak duanın en faziletlisinin, kişinin Rabbinden af ve afiyet dilediği duadır" buyurulmuş, bu hadis-i şerifin Enes (ra)'den rivayet edildiği haber verilmiştir.

Bir mü'min yakasını bir türlü hastalıklardan kurtaramıyor yahut tedavi kabul etmeyen bir hastalığa yakalanmış olursa, hapislik, zulme uğrama, fakir ve yoksul düşme, borç yükü altında bunalma, çevre tasallutu gibi dünyaya ait sıkıntılarla karşı karşıya kalmışsa ve zelzele, sel, aşırı kuraklık, aşırı yağışlar gibi felaketlerle içiçe bulunuyorsa, yahut dünyalık derece istiyor, rütbe bekliyor, istekte bulunuyor, bir türlü elde edemiyorsa, yukarıda geçen salavat-ı şerifeye gece gündüz devam etmelidir. Böyle yaptığı takdirde en kısa zamanda maksadına erişir. Bu husus defalarca denenmiş ve müsbet sonuçlar elde edilmiştir.

Her kim bu salavat-ı şerifeyi üç, beş ve yedi kere her farz namazın arkasından okumayı vird haline getirirse, o kimsenin hiçbir isteği reddolunmaz.

Metin yazarımız Muhammed Hakkı diyor ki

"Ben şeyhim Muhammed Tunûsî (ks) Hazretleri'nden bizzat işittim. Şöyle buyurdular:

"Her kim bu salavât-ı şerifeyi her gün 11 defa okuyacak olursa, Allah Teala (cc) o kimseyi aklına hayaline gelmeyen yerlerden rızık ve gelir sahibi yapar. O kimsenin ihtiyaçları gökten yağmur gibi yağar, yerden mantar biter gibi biter" der idi.

Bir kimse yukarıda örneği bulunan salavat-ı şerifeyi her gün 41 defa okumayı vird haline getirirse, Allah Teala (cc) o kimseyi her çeşit düşman şerrinden muhafaza buyurur, istediği her dereceye eriştirir, düşmanlarına karşı korkunç, dostlarına karşı çok sevecen bir kimse olarak gösterir.

Yine bir kimse bu örnek salavat-ı şerifeyi her gün 100 defa veya 313 kere okumayı vird edinirse, elde edemeyeceği hiç bir rütbe, servet ve mevki yoktur. 1000 defa okuyan kimse Allah Teala'nın hazinesinin içerisine dalmış demektir. Aynı salavat-ı şerifeyi 1000 defa yahut 4444 defa, 10 bin defa, 12 bin defa yahut da salavat-ı şerifenin rakamsal ifadesi olan 14.950 defa okuyan kimse beklediğinin karşılığını derhal alır.

Bu salavat-ı şerifenin vefki aşağıdadır. Kişinin herhangi bir maksat için üzerinde bulundurması veya yine herhangi bir hastalık için bir hafta boyunca içinde kaldığı suyun içirilmesi için tertip edilmiştir.

١٤٩٥٣	١٤٩٥٨	١٤٩٥١
١٤٩٥٢	١٤٩٥٤	١٤٩٥٦
١٤٩٥٧	١٤٩٥٠	١٤٩٥٥

Bundan sonra bu fakir der ki:

Ben bazı havas alimlerinden bizzat işittim. Defalarca denenmiş ve gerek tedavisi yapılamayan hastalıklar, gerek delilik ve çeşitli sıkıntılar için bu vefk bir kağıda yazılıp çevresine de bir veya üç yahut yedi defa aynı salavat-ı şerifeyi yazıp bir su içerisine bırakıldıktan sonra hasta veya muhtaç kişi bu sudan üç, beş, yedi, hatta on gün içirilmelidir. Allah Teala (cc) o kimsenin maksadını hâsıl eder.

Bahru'l Ulûm tefsirinde de şöyle denilmektedir:

Bir kimse şifa ayetlerini bir kağıda yazıp, o ayetlerin yanına 66 kere "Allah Allah Allah" yazıp, Lafza-i Celâli 100, hatta 1000 kadar da yazabilir, onun suyu hastaya üç, beş, yedi veya on gün boyunca hastaya içirilirse, Allah Teala (cc) o kimsenin şifasını ihsan eder. Aynı tertibin hastanın üzerinde taşınmasında da yarar vardır.

Vefk ilmi, Allah katında ilk oluşan ilimdir. Adem Aleyhisselam'ı yaratınca bu ilmi ona da öğretmiştir. Daha sonra da bu ilim sırasıyla bütün peygamberlere miras olarak devam etmiştir. Bu salavat-ı şerifenin vefkini yazmak için iyi niyetli herkese tarafımızdan izin verilmiştir. Ancak Allah Teala'ya isyan olarak, şeriate uymayacak şeyler için kullanmak haramdır.

SALAT-I TEFRİCİYYE'NİN HAVAS VE SIRLARI

Salât-ı Tefriciyye'ye Salat-ı Kurtubiyye de denilmektedir. Kuzey Afrika ülkelerinin şeyh ve âlimleri bu salavata, Salat-ı Nâriye demektedirler. Bu ülkelerde, bir şeyi elde etmek, bir sonucu yakalamak için bir takım kimseler bir araya gelip 4444 salavat-ı paylaşarak okuyup tamamlarlar. Çok kısa zamanda sonuç alındığı için "Salât-ı Nâriye" adını takmışlardır.

Bu salavat-ı şerife için "Allah Teala'nın sırlar hazinesinin kapısının anahtarıdır" denilmiştir.

Salât-ı Tefriciyye veya Salât-ı Nâriye aşağıdadır:

أَللَّهُمَّ صَلِّ صَلاَةً كَامِلَةً وَسَلِّمْ سَلاَمًا تَامًّا عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الَّذِى تَنْحَلُّ بِهِ الْعُقَدُ وَتَنْفَرِجُ بِهِ الْكُرَبُ وَتُقْضَى بِهِ الْحَوَائِجُ وَتُنَالُ بِهِ الرَّغَائِبُ وَحُسْنُ الْخَوَاتِمِ وَيُسْتَسْقَى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme salli salâten kâmileten ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ muhammedinillezî tenhallü bihil ukadü ve tenfericü bihil kürabü ve tukdâ bihil havâicü ve tünâlü bihir rağâibü ve hüsnül havâtimi ve yüsteskal ğamâmü bi vechihil kerîmi ve alâ âlihî ve sahbihî bi adedi ılmik*

İmam-ı Kurtubî (ra) diyor ki:

"Bir kimse veya bir kitle önemli bir şeyle karşı karşıya kaldığında ve büyük bir felaketi önlemek için bu Salat-ı Tefriciyye'yi 4444 defa okumak gerekir. Her ne hususta niyet edilip okunursa, o niyete göre sonuç elde edilir. Bu salavat-ı şerifeyi vird haline getirip her gün 41 kere okuyan kimsenin kalbinde Allah Teala (cc) gamdan kederden eser bırakmaz. Bağlanmış işini harekete getirip açar. Zarar ediyorsa, zararına son verir. Elini attığı her işten hayırlı sonuçlar alır. Özetle her hususta mesud ve bahtiyar olur" demiştir.

Bu salavatın temin edeceği faydalarla ilgili çok şeyler söylenebilir. Ancak burada kısa kesildi. Çünkü anlayan için bu kadar açıklama da yeterlidir.

Hicrî 1273 yılında şeyhim Muhammed Tunûsî (ks)'den bizzat işittim. Şöyle anlattılar:

"Fransızlar Cezayir'i işgal ettiklerinde yerli müslümanlardan biri onlara karşı harekete geçip, yerli halkı silahlandırıp mücadeleye başlamış, onlara hayli kayıplar verdirmiştir. Sonunda bu zatı yakalayıp hapse atmışlar ve kendisini idama mahkum etmişler. Verilen karar, dolu topun namlusuna kurşun yerine yerleştirmek ve patlatılan topla havaya fırlatılıp parça parça edilerek öldürülmesini sağlamaktır. O sırada havas alimlerinden bir zat haberi alır almaz hapishaneye koşmuş ve verilen kararı, uygulanacak ceza şeklini, gününü, yerini tafsilatlı bir şekilde anlattıktan sonra bu cezadan kurtuluşunun mümkün olduğunu söylemiş. Mahkum mücahid:

"Yanımda Kur'an-ı Kerim'den ve Delâi-i Hayrat'tan başka hiçbir şey kalmadı. Silah vesaire namına ne varsa hepsini aldılar. Ne yapabilirim ki?" diyerek boynunu bükünce o zat:

"Bunlardan daha büyük silah mı olur azizim! Şu Salat-ı Tefriciyye'yi 4444 defa oku. O tayin edilen gün gelmeden tamamlamaya bak. Bu bahsedilen sayı kadar Tefriciyye'yi okuduktan sonra nice sırlar göreceksin. Göreceklerine iyice dikkat et" dedikten sonra yanından ayrılmıştır.

O mücahid mahkum, derhal bildirilen miktarda Salat-ı Tefriciyye'yi okumaya başlamış ve verilen miktar bitirilince, Fransız kralı 100 adet altın gönderip gönderdiği kişiye şöyle söylemiştir:

"O mahkum müslüman bunları alsın. Felan köye kadar gidip orada afiyetle yesin" diyerek hapisten çıkarıldığının ve adı geçen köye sürgün edildiğinin, kısa bir zamanda ölüm cezasının sürgüne çevrildiğini bizzat görüp geriye kalan hayatını kimseye muhtaç olmadan bu altınları harcayarak geçirmiştir."

Bu kıssayı bizlere anlattıktan sonra merhum şeyhim bizlere şöyle dedi:

"Biz o zattan izin ve icazet aldık. Bir kimse defalarca denenmiş olan bu Salavât-ı Tefriciyye'yi günde 11 kere okursa, o kimsenin rızkı gökten yağmur gibi yağar, yerden otlar biter gibi biter. Dileyen bu kıssadan ibret alsın, ona göre hareket etsin" buyurdular.

Metin müellifimiz Muhammed Hakkı diyor ki:

"Biz bu salavat-ı şerifeyi Aydın ve İstanbul taraflarında nice beldelerde erkek kadın, büyük küçük pek çok kimselere durumu anlattık. Onlar da bu tertibi yerine getirerek birçok isteklerine kavuştular, bir çok sıkıntılarından kurtulup feraha erdiler. Sultanların bile karşılamaktan aciz kalacakları ikrama bu tertip sayesinde kavuştular, en nazik doktorların bile tedavisinden aciz kaldıkları hastalar bu salavat bereketiyle ve Allah Teala'nın izniyle şifaya kavuştular.

Hatta bir alim, medresesinde 20 seneden beri sarasına şifa bulamadığı hastasını bu salavat-ı şerifeye devam suretiyle şifaya kavuşmasına sebep oldu. 1280 hicrî yılında yirmi seneden beri gözleri görmeyen bir hanım getirildi. Bu salavatı şerifeye devamı suretiyle gözleri açılıp görmesi sağlandı. O hatun kendisi okuyarak 8 günde 4444 sayıda salavat-ı şerifeyi tamamladı ve bu sürenin sonunda beklediği şifaya kavuş-

tu. Bundan sonra o hatun 10 sene daha yaşamaya devam etmiştir.

Yıllar yılı evlenemeyen kimseler bu tertibi tamamlar tamamlamaz muradlarına erdiler. İstedikleri kimse ile izdivaçlarını tamamladılar.

Salât-ı Tefriciyye'nin vefki aşağıdadır. Gerektiğinde kişinin üzerinde taşıyabilmesi veya bir suya daldırıp bir hafta boyunca hastayı o sudan içirerek şifaya kavuşmasını sağlaması için adetâ bir iksirdir. Dikkatli olmak gerek.

١١٣٩٥	١١٣٩٩	١١٣٩٣
١١٣٩٤	١١٣٩٦	١١٢٩٧
١١٣٩٨	١١٣٩٢	١١٣٩٢

Bu salavat-ı şerife, diğerlerinde olduğu gibi Allah Rasulü (sav)'nü vesile kılarak meseleyi Allah Teala'ya ulaştırmak içindir. Allah Rasulü (sav) arada bir vesiledir. Yani Sevgili Habibi'ni aracı kılmayı Allah istemektedir.

Salât-ı Tefriciyye'de, yedi yerde zamirler Allah Rasulü'nü göstermektedir. Allah Rasulü (sav)'nün mübarek adı ise bu salavatta tam sekiz yerde geçmektedir. Bundan dolayı bu salavat ile tevessül hem çok daha güçlü ve hem de çok faziletlidir. Salât-ı Münciye'de olduğu gibi bu salavat ile Habibi aracı kılınarak Allah'a müracaat daha uygun düşmektedir.

SALÂT-I MÜNCİYE'NİN HAVAS VE SIRLARI

İmam Fakihânî Kamus sahibi Şeyh Zarir'den rivayet ederek (Allah cümlesinden razı olsun) şöyle dedi:

"Bir deniz yolculuğunda büyük Okyanus'a açılmış bulunuyorduk. Büyük bir fırtınaya yakalanıp dalgalar gemiyi

tehlikeli bir şekilde sarsmaya başladı. Hepimiz dehşete kapılıp ne yapacağımızı şaşırdık. Herkes feryad figan bağırıp çağırmaya, ağlayıp sızlamaya başladılar. O sırada beni uyku bastırıp hemen uyuyuverdim. Rüyamda Allah Rasulü (sav)'nü gördüm. Bana şöyle buyurdular:

"Ey ihtiyar! Gemide bulunan ümmetlerime haber ver. Salât-ı Münciye"yi "Ve ba'del memât" kısmına varıncaya kadar 1000 kere okusunlar." Ben hemen uykudan uyanıp duyduklarımı gemide bulunan müslüman kardeşlerime haber verdim. Ben de onlarla beraber Salat-ı Münciye'yi anılan yere kadar okuyup hepimizin okuduğu 300 ulaşınca fırtına kesildi ve deniz sakinleşti. Hepimiz huzur ve sevince boğulduk."

Bundan sonra başımızdan geçen bu olayın haberi her tarafta duyuldu ve herkes bütün sıkıntılarında bu salavat-ı şerifeyi okumaya başladılar. Şeyh Zarir'in başından geçenler herkes için hem ibret hem de nasihat oldu."

Salât-ı Münciye aşağıya çıkarılmıştır:

أَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلاَةً تُنْجِينَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْآفَاتِ وَتَقْضِى لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِى الْحَيَاتِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ*

Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammedin salâten tüncînâ bihâ min cemîıl ehvâli vel âfâti ve takdî lenâ bihâ cemîal hâcâti ve tütahhirunâ bihâ min cemîıs seyyiâti ve terfeunâ bihâ a'led deracâti ve tübelliğunâ bihâ aksal ğâyâti min cemîıl hayrâti fil hayâti ve ba'del memât*

Salât-ı Münciye'nin vefki 13312'dir.

Şeyhu'l Ekber Muhyiddin-i Arabî (ks) "Ve alâ âlihî ve sellim", "Ve ba'del memât"ın olmadığı için sonuna:

وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ*

Ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim*

İlave etmiş ve buna, yani yaptığı bu ilaveye "Arş hazinelerinden bir hazinedir" diyerek eklemiştir. Bir kimse gerek dünya, gerekse ahiret ihtiyaçlarından biri veya birçoğu için, geceleyin 1000 defa bu Salat-ı Münciye'yi okursa, Allah Teala (cc) onun dileğini 1000 defa bu Salat-ı Münciye'yi kabulünde şimşekten daha hızlı kabul görür. Bu sırrı, ehil olmayan kimselerden gizlemek lazımdır" demiştir.

Gerek Şeyh Bevnî (Bûnî), gerekse Şeyh Cezûlî (Allah Teala her ikisini de rahmetine ğark eylesin) bu Salât-ı Münciye'nin havasları ve sırları hakkında çok şey söylemişlerdir. Biz bu bahsi daha fazla açmamak ve burada kapatmak istiyoruz. Endişemiz bu sırları kıymet bilmez kimselerin rastgele kullanmaları ve oyuncak haline getirmelerinden dolayıdır. Anlayacak olanlara anlatılanlar yeterlidir.

Salât-ı Münciye'nin vefki aşağıdadır. Bu vefk, gerektiğinde kişinin üzerine taşıması, gerektiğinde hastaya suyunun içirilmesi için kısaltılmış şeklidir. İyi niyetle yararlanmak isteyen kimselere izin verilmiştir.

١٣٣١٥	١٣٣٢٥	١٣٣١٣
١٣٣١٤	١٣٣١٦	١٣٣١٨
١٣٣١٩	١٣٣١٢	١٣٣١٧

AYET'EL KÜRSÎ İLE SALÂT-I MÜCERREBE'NİN HAVAS VE SIRLARI

Hicrî 1261 yılında, Medine-i Münevvere'de, havas ve sır ilimlerine hakkıyla vâkıf Şeyh Mustafa Hindî (ks) Hazretleri ile buluştum. O zattan bana Allah Teala'ya ve Habibi'ne yaklaştıran ve onlarla birebir eden ilimlerden bana da öğretme-

sini istedim. Bir pazar günü Mahmûdiye Medresesi'nde kuşluk vakti davet edip Ayet'el Kürsî ile Salat-ı Mücerrebe'nin sırlarını öğretip gereği için de yetkili kıldılar. Sonra şöyle buyurdular:

"Eğer sen Ayet'el Kürsî'yi bu salavat-ı şerife ile birlikte okursan, ilimleri ve sırları doğrudan doğruya Allah Rasulü (sav)'nden alırsın. Ayrıca onun rûhaniyetiyle Muhammedî bir terbiye de almış olursun" deyip şöyle devam etti:

"Bu salavatın nice faydaları ve sırları vardır. Bu tertip defalarca denenmiş ve her defasında maksat hâsıl olmuştur. Felan, felân denedi ve istedikleri oldu" diyerek bir kaç isim saymıştır. Sonra da şöyle dedi:

"Evladım ister doğuya git, ister batıya... Allah Rasulü (sav)'nün yeşil kubbesi gözlerinin önünden kaybolacak olursa beni karşında bulursun."

Biz onun iki ellerini öptük. Bizim için hayli dualar etti. Sonra Ravza-i Mutahhare'de, Allah Rasulü (sav)'nün türbesinin başı ucunda bir daha ellerini kaldırarak dua ederek bütün bu havaslar için bize izin verdi.

Bundan sonra Mevlana Şeyh Mustafa Hindî (ks) Hazretleri'nin haber verdiği faziletleri, yine Ravza-i Mutahhara'da, Çarşamba günü, öğle namazından sonra 4-5 mücavire anlatıp onların da bizden izin istemeleri üzerine o salavatın okunması için onlara biz izin verdik. Ertesi Perşembe günü o mücavirlerden biri, biz Mescid-i Şerifin geri tarafında, kumlar üzerinde mübarek kabr-i şerife karşı oturup kendi virdlerimizle meşgul iken yanıma geldi ve şöyle dedi:

"Aydınlı! Dünkü gün bize verdiğin salavat-ı şerife dersiyle ben muradıma erdim. Bundan sonra o salavat-ı şerifenin zikrini ben bir daha asla terketmem."

Bu haberi aldıktan sonra bana bir gayret gelip bu salavat-ı şerifeyi yatsı namazından sonra yüz kere okudum. Arkasından iki rekat namaz kılıp bir miktar da Kur'an okuduktan sonra bunların sevabını peygamberlerin, velilerin, salihlerin ruhlarına bağışlayıp bu salavat ile Allah ve Rasulü'ne daha yakın olmak niyetiyle ve ilmimin artmasını dileyerek aynı salavatı her gün 100 defa okumayı vird edineceğimi niyetlenip

okumaya başladım. Daha ilk gecede Allah Rasulü (sav)'nü rüyada gördüm. Mübarek ellerini öptüm. "Lâ ilâhe illellâh. İnneke habîbullâh" deyip şehadet kelimesi getirdim. O zaman Allah Rasulü (sav) "eş-Şefâatü leke ve li ebeveyke ve ihvâ-nike" buyurdular. "Elhamdü lillâhi bi adedi ılmillâh." Şeyh Mustafa Hindî (ks)'in himmeti ve bu salavatın bereketiyle Allah Teala (cc) bize bu lütfu nasip etti. O zamandan bu zamana kadar nice kimselere bu sırrı haber verip onlar da muradlarına erdiler. Bundan sonra gelip devam edeceklere de Rabbim nasip ve müyesser eylesin. Amin..."

Şunu iyi bilesiniz ki, bu salavat-ı şerifenin okunuşu kısa, söylenmesi kolay, manası ise çok geniştir. Tesir alanı anlatmakla bitmez. Niyete göre ve meşru olmak şartıyla ne için okunursa istenilen sonuç muhakkak alınır. Allah Teala Hazretleri'nin Cebrail Aleyhisselam aracılığı ile Allah Rasulü (sav)'ne özel olarak hediye ettiği salavat-ı şerifenin tıpkısıdır. Ancak bizim okuyacağımız metinde "Seyyidinâ" ilavesi vardır.

Bahsedilen salavat-ı şerife aşağıdadır. Gözünü iyice açmalısın.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ عِلْمِكَ*

Allâhümme salli ve sellim alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammedin bi adedi ılmik*

İstenilen sonucun alınması için her gün o kunması gereken miktar değiştirilmemeli, aşağıdaki miktarlardan biri seçilerek vird edinilmelidir. Bu miktarlar 41, 100, 313, 1000 ve daha fazla bir rakam da seçilebilir. Ancak devamlı okunacağı için makul bir adette kalınması daha makuldür. Okumak isteyen her iyi niyetliye bu konuda izin verilmiştir. Bu fırsatın kıymeti bilinmeli, kendini bilmezlere öğretilmemelidir.

TECELLİ VE SIRLARIN ELDE EDİLMELERİ İÇİN VİRDİN TEKRARI GEREKİR

Gerek nafile namazlarda gerekse namaz dışında yapılan zikir ve diğer virdlerde bir ayeti veya bir sureyi, yahut bir salavat-ı şerifeyi tekrar tekrar okumak efdaldir. Okunan ayet, sure veya virdlerin tecellilerinin meydana gelmesi için aynı virdin tekrar tekrar okunması gerekir. Allah dostlarından bazıları bu hususta "Huz harfen, kul elfen" demişlerdir. Yani bir harfi ele al, onu bin defa okuyarak tekrar et demektir.

Aslında okunacak tesbihin veya ayetin bir harfine karşılık 1000 defa tekrar edilmesinde büyük sırlar vardır. Mesela Besmele-i Şerife 20 harftir. Bu durumda Besmele-i Şerifeyi vird okumak gerekirse onu 20 bin defa tekrar etmek lazım gelir. Bu miktar ya bizzat okunur veya ehil bir kimseye okuttuturulur. Bundan hayret edecek sonuçlar çıkmaktadır.

İmam-ı Gazalî (ra) "Besmele-i Şerife'yi 12 bin adet olarak okumak çok etkilidir. Her niyete göre okunabilir" demiştir.

Uzun bir hizbi birkaç kere okumaktansa kısa bir hizbi çok miktarda tekrar etmek hem daha efdal, hem daha sonuca götürücüdür. Her hizbin belli miktarlarda okunmasında hikmetler vardır. Mesela 41 kere, 313 kere, 1001 kere okumak sonuç almak için gereklidir. Gerek Kelime-i Tevhid'in zikrinde, gerek diğer Esma-i Hüsnâ, istiğfar, bazı ayetlerin zikri, salavat-ı şerifeler ne kadar tekrar edilebilirse, o kadar sırları ortaya çıkar.

Zikrin tekrarında gönüldeki zulmet (karanlık) dağılır. İbadetin lezzeti tadılır. Nice tecelliler ortaya çıkar.

Allah Rasulü (sav) bir defasında, yatsı namazını kıldıktan sonra nafile namaz kılmaya başlayıp o namaz içinde:

إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ*

İn tüazzibhüm fe innehüm ıbâdüke ve in tağfir lehüm fe inneke entel azîzül hakîm*

Ayet-i celilesini ilave sure olarak sabah namazına kadar devam etmiş, Fatiha'dan sonra başka hiçbir ayet veya su-

re okumamıştır.[7] Bu arada gözlerinden yaşlar sabahlara kadar oluk oluk akmıştır.

Tâbiînin büyüklerinden Said b. Cübeyr (ra) gecenin başlangıcında, sabah namazının vaktine kadar devam eden sadece iki rekat namaz kılmış ve Fatiha'dan sonra ilave ayet olarak:

وَامْتَازُ الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ*

Vemtâzül yevme eyyühel mücrimûn*
Ayet-i kerimesini okumuştur.[8]

Mezheb imamamız İmam-ı Azam (ra) gece ibadetine ve ibadet sırlarına âşinâ bir kimse olup kendisini merakla takip edenlerin anlattıklarına göre o da belli bir ayeti veya sureyi sabaha kadar Fatiha'dan sonra tekrarlamaya devam etmiştir. Devam ettiği ayetin:

بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَى وَأَمَرُّ*

Belis sâatü mev'ıdühüm vessâatü edhâ ve emarr*[9]
Olduğu belirtilmiştir.

İmam-ı A'zam (ra)'ın 45 sene yatsı namazına aldığı abdest ile sabah namazı kıldığı bilinmektedir.

Said b. Müseyyeb (ra) 50 sene yatsı abdestiyle sabah namazı kılanlar arasındadır. 50 sene boyunca bir defa olsun beş vakit namazda iftitah tekbirini imamdan sonraya bırakmamıştır. İmamla birlikte yarım asır boyunca birlikte tekbir alma şerefi onundur. Bu süre zarfında hiçbir namazda, hiçbir kimsenin boyunu görmemiştir. (Secde edeceği yere bakmıştır.)

---

[7] **Yüce meali: "Eğer kendilerine azab edersen şüphesiz onlar senin kullarındır. (Dilediğini yaparsın). Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibisin" dedi.** (Maide suresi, ayet: 118)

[8] **Yüce meali: "Ayrılın bir tarafa bugün ey günahkârlar!"** (Yâsîn suresi, ayet: 59)

[9] **Yüce meali: "Kıyamet onların azap ile vaad edildikleri gündür. O ne korkunç, ne acı bir gündür."** (Kamer suresi, ayet: 46)

Kametle birlikte yerini almış, sadece namazını düşünmüş, kıblesini gözetmiş, önüne bakarak namazını tamamlamıştır.

Bu zat geçim kaynağı olarak ticaretle meşgul olurdu. Zeytinyağı getirtip satardı. Pek çok hadis rivayet ettiği gözlenmektedir. Zâhir ve bâtın ilimlerinde imam idi. Bu zat hakkında "Tabakâtül Ümem"de geniş bilgi verilmektedir.

RÜYADA ALLAH RASULÜ'NÜ GÖRMEK SAADETLERİN EN BÜYÜĞÜDÜR

İbni Asâkîr'in Aişe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ey Aişe! Yazıklar olsun benim yüzümü görmekten mahrum kalan kimselere! Gerek mü'min gerekse kafir olsun benim yüzümü görmeyi çok isteyen insanlar, hayatımda bizzat gelip görsünler. Vefatımdan sonra da bir salavat-ı şerife veya bir dua okuyarak rüyada görmeye çalışsınlar."

İbni Asâkîr'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Beni rüyasında gören kimse asla cehenneme girmez."

Ebu Naim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Beni rüyasında gören kimse hangi şekilde görürse görsün, muhakkak beni görmüş olur. Ben her şekilde görünürüm."

Bir kimse Allah Rasulü (sav)'nü şemâil-i şerifesinde olmayan bir şekilde görürse, o noksan veya değişik görünümde görüntü gören kişinin nefsini ilgilendirir. Kişinin seviyesi görünmüş olur. Bu bahis ince ve uzundur. Çok söz götürür.

Deylemî'nin Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir kimse beni rüyasında görürse asla cehenneme girmez. Beni vefatımdan sonra rüyasında görene şefaatim vaciptir. Beni rüyasında gören kimse gerkçekten de beni

görmüştür. Şeytan benim şeklime giremez."

İbni Ömer ve Ebu Cüheyfe (ra)'nin muhtelif rivayet kanallardan rivayet edilen hadis-i şeriflerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Beni rüyasında gören kimse hayatımda görmüş gibidir. Beni gören kimse şüphesiz beni görmüştür. Şeytan benim şeklime girip asla görüntü veremez."

Havas alimlerinin ittifakla belirttiklerine göre bir kimse herhangi bir cuma gecesinde 1000 adet Kevser suresi okusa, arkasından da yine 1000 kere salavat-ı şerife getirse ve hemen arkasından uyusa muhakkak Allah Rasulü (sav)'nü rüyasında görür. Bu husus çok kere denenmiştir.

İbni Hacer-i Mekkî (ra) diyor ki:

"Bir kimse abdestli olduğu halde sağ tarafının üzerine yatıp sağ elini yüzünün altına koyup uyusa –Kuzey Afrika alimleri o gecenin Cuma gecesinde yapılması hususunda ittifak etmişlerdir- o gece muhakkak Allah Rasulü'nü rüyasında görür."

Haftanın Cuma gecesinden başka Pazartesi ve Perşembe geceleri de böyle bir niyetle rüyaya yatmak için elverişli geceler olarak bilinmekte ve kabul görmektedir. Bu hususta meraklılara manen izin verilmiştir.

Allah Rasulü (sav)'nü rüyada görmek için pek çok rivayet serdedilmiş, pek çok değişik görüşler ortaya atılmıştır. Bunlardan biri de Şeyh Ahmed Raslan (ks) Hazretleri'nin görüşüdür. Diyor ki:

"Aşağıdaki salavat-ı şerifeyi asgarî veya orta halli ölçüde okuyan ve arkasından yatağına yatıp uyuyan kimse muhakkak Allah Rasulü (sav)'nü rüyasında görür." Salavat-ı şerife budur:

أَللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى رُوحِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ فِى الْأَرْوَاحِ وَصَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى قَلْبِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ فِى الْقُلُوبِ وَصَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى جَسَدِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ فِى الْأَجْسَادِ وَصَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى قَبْرِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ فِى الْقُبُورِ * أَللَّهُمَّ بَلِّغْ رُوحَهُ مِنِّى تَحِيَّةً وَسَلَامًا *

Allâhümme salli ve sellim alâ rûhı seyyidinâ muhammedin fil ervâhı ve salli ve sellim alâ kalbi seyyidinâ muhammedin fil kulûbi ve salli ve sellim alâ cesedi seyyidinâ muhammedin fil ecsâdi ve salli ve sellim alâ kabri seyyidinâ muhammedin fil kubur* Allâhümme bellığ rûhahû minnî tahıyyaten ve selâmâ*

En uygun olan miktar bu surenin okunması halinde 100 adet okumak gerektiği şeklindedir. 313 ve 1000 adetleri de okumak için tavsiye edilen miktarlardandır. Okuyacak ehil kimseler için izin de verilmiştir.

Allah Rasulü (sav) Efendimiz şöyle buyurdular:

"İnnâ a'taynâke (Kevser) suresi yüksek sesle Allah Teala'ya şikayette bulundu: "Allah'ım! Ümmet-i Muhammed beni farz namazlarının dışında ayrıca vird olarak okumuyorlar. Allah Teala:

"İzzetim ve Celalim hakkıyçün bir mü'min bana ve rasûlüme gerçekten iman edip ibadetinin sevabını yalnız benden dileyerek ihlasla seni okursa, o kulumun günahlarını af ve mağfiret ederim. Hazîretü'l Kuds denilen Celâl Evimde onu yerleştiririm" buyurdu.

Kevser suresi geçimi kolaylaştırmak, düşman şerrinden korunmak ve bir takım istekleri elde etmek için günde 41 kere, 100 kere, 313 kere ve 1001 kere vird olarak okunmaya devam edilir ise bahsedilen sonuçlar kolaylıkla elde edilir. Okumak isteyenlere izin verilmiştir.

HER MURADIN HÂSIL OLMASI İÇİN OKUNACAK SALAVAT-I ŞERİFE

İbni Mende'nin Câbir (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse benim üzerime her yüz 100 kere salavat-ı

şerife okumayı vird edinirse, Allah Teala o kulunun 100 önemli işini görür. Bunlardan 70'i ahirette, 30'u dünyada hâsıl olur."

Bir diğer hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Kim benim üzerime salavat-ı şerife getirmeyi vird haline getirirse, Allah Teala o kulunu zengin kılar. Bir daha da kimseye muhtaç olmaz."

Bir başka hadis-i şerifte şöyle buyurmaktadır:

"Her kim günde 500 defa üzerime salavat-ı şerife getirmeyi vird haline getirirse, ölünceye kadar fakirlik yüzü görmez."

Bir başka hadis-i şerifte yine şöyle buyurmuştur:

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Benim üzerime çok çok salavat-ı şerife getirin. Öyle yaparsanız Allah Teala (cc) bağlı işlerinizi çözer, kalbinizdeki gam ve kederi de yok eder."

Büyük hadis alimi Celaleddin Süyûtî diyor ki:

Buraya kadar geçen ve daha başka da hadis-i şeriflerden anlaşılmıştır ki, Allah Rasulü (sav)'nün üzerine bol bol salavat okumak veya bazı salavatlara vird halinde devam ettirmek rızkın bereketlenmesine, gönlün huzurla dolmasına, bir takım kaza ve felaketlerin önlenmesine sebep olmaktadır. Bu söylenenler, alimler ve Allah dostları tarafından denenmiş ve istenilen sonuçlara ulaşılmıştır. Bu salavat-ı şerifeleri yalnız insanlar değil, cinler ve melekler de denemiş ve bazıları vird edinmişlerdir.

Allâme İmam İbni Ferhun (ra) diyor ki:

"Allah Rasulü (sav)'nün üzerine getirilen salavat-ı şerifelerde on keramet vardır.

1. Kim Allah Rasulü'nün üzerine salât ve selam okursa, Allah Teala da o kulunun üzerine salat ve selam okur.

2. Kim Allah Rasulü'ne salavat okursa, Allah Rasulü (sav) de ona şefaat eder. Bu şefaat vaciptir.

3. O kimseyi ahirette melekler merasimle karşılar.

4. Münafıklar ve müşrikler bundan kaçınırlar.

5. Allah Teala (cc), o kişinin işlediği günah ve kusurlarını affeder.

6. Her istekleri kabul görür, çözümü zor işleri çözüm yoluna girer.

7. Salavat-ı şerifeyi çok çok getiren kimsenin içi dışı nur dolar, yüzlerine aydınlık, içlerine ferahlık gelir.

8. Cehennem azabından kurtulur.

9. Cennete girmesine sebep olur.

10. Allah Teala mahşer yerinde o kimse ile selamlaşır ve o kimseye mübarek cemalini gösterir."

BAZI AYET HADİS VEYA SALAVAT OKUYARAK HASTAYA ŞİFA TALEBİ

Said b. Mansur ve Beyhakî'nin Ebu Said el-Hudrî (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

فَاتِحَةُ الْكِتَابِ شِفَاءٌ مِنَ السَّمِّ *

"Zehirlenen hastalara Fatiha suresini okumak şifadır."

Yılan akrep sokmaları için de zahirî şifa ilaçlarını kullandıktan sonra Fatiha okumak yararlıdır.

Cabir (ra)'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

فَاتِحَةُ الْكِتَابِ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ شَيْئٍ إِلاَّ السَّامَ اَلسَّامُ الْمَوْتُ *

"Fatiha-i şerife her hastalık için şifadır. Sâm hastalığı bunun dışındadır. Sâm ise ölüm demektir."

Beyhakî'nin Abdülmelik b. Umeyr'den mürsel olarak rivayet ettiği bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Fatiha suresi okumak her hastalık için şifadır."

Gerek Fatiha-i Şerife gerekse herhangi bir sure, ayet veya dua muhakkak ihlas üzere okunmalıdır. Allah Teala'nın şifa ihsan edeceğine inanarak okunmayan bir şeyde hayır yoktur. Sonuç almak okuyan ve okutan kimsenin ihlasına bağlıdır. Bir de okunan sure, ayet ve dualarda okunacak miktarı tayin önemlidir. Bu miktar 41 kere, 100 kere, 313 kere, 1000 kere gibi miktarlardan birisi seçilmelidir.

Okuyan kimsenin okuma sonunda hastanın üzerine üfürmesi, yavaşça tükürmesi de gereklidir. Ayrıca okunacak gün de yine üç, beş, yedi, on, kırk bir güne kadar çıkılabilir. Yahut da sonuç alınıncaya kadar okuma devam ettirilmelidir.

Okunacak şeyin adet olarak 313 veya 1001 kere olması da ayrıca önem arzeder. Bütün bunlar hadis-i şeriflerde belirtilmiştir. Bir müslümanın hadis-i şeriflerde bildirilenleri inkâr etmesi mümkün değildir.

Yazılı olarak şifa isteğinde de yazılan şey bir, üç, beş, yedi hatta on defa tekrar tekrar yazılıp suyu içirilmelidir. Bu su da yine üç gün, beş gün, yedi gün, on gün boyunca içirilmeye devam edilmelidir.

Fatiha-i Şerife'yi vird olarak okumak isteyen kimse her namazın arkasından yedişer veya yirmişer defa okumalıdır. İmam-ı Ali (kv) her namazın arkasından Fatiha-i Şerife'yi vird olarak yirmişer defa okurdu. Okumak isteyenler için bu hususta izin verilmiştir.

Fatiha-i Şerife'yi çok okuyan kimse çok hasta olmaz. Hayatının önemli bir kısmı sağlık ve afiyet içerisinde geçer.

Bir kimse Kehf suresini Cuma geceleri veya gündüzünde okumayı vird edinirse, okuduğu yer ile Mekke-i Mükerreme'e arasında ulaşan bir nur verilir. Gelen Cuma gününe kadar 300 bin günahı affolunur. 70 bin melek o kimseye dua ve istiğfar eder. Akşamleyin okursa, sabaha kadar, sabahleyin okursa, akşama kadar her türlü hastalığa karşı manen sigortalanır. Çeşitli müzmin ve bulaşıcı hastalıklara karşı da koruma altında bulunur. Zamanının deccallarının ve onun

zamanında meydana çıkarsa, büyük deccalın şerri kendisine dokunamaz.

Deccal'in çıktığında mü'minler onun üzerine Kehf suresi okumalıdırlar. Öyle yaparlarsa, şerri mü'minlere dokunmaz.

Kehf suresinin havas ve sırları ile ilgili olarak 31 hadis-i şerif rivayet edilmiştir.

Ebu Davud ve Tirmizî'nin Abdullah b. Habib (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

إِقْرَأْ قُلْ هُوَ اللّٰهُ أَحَدٌ وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ حِينَ تُمْسِى
وَحِينَ تُصْبِحُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ تَكْفِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْئٍ *

Kul hüvellâhü ehad ve muavvizeteyn okuyunuz. Bunları okumaya akşam sabah devam ediniz. Her gün üç defa tekrar etmeyi ihmal etmeyiniz."

Bu sureleri bu şekilde her gün okumayı vird haline getirenler o günlerin felaketlerine karşı koruma altında bulunmuş olurlar.

Evvelinde sadece bir Besmele ile 1001 kere İhlas-ı Şerif okumakta şayısız yarar vardır. Bu tertip ile nice dilekler karşılık bulur. Çaresiz kalınan hastalıklarda tek çare o hastanın kendine 7 bin ihlas okuması veya ehil ve samimi bir kimseye okutturulmasıdır.

İhlas-ı şerifi vird olarak okumak isteyen kimseler günde 11, 41, 100, 313 veya 1000 kere okumalıdırlar. Bu hususta okuyacaklara izin verilmiştir.

Beyhakî'nin Aişe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ey Aişe! Benim sana vereceğim bu öğüdümü muhakkak tutmalısın. Öğüdüm, şu duayı muhakkak vird olarak okumaya devam etmendir:

يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ أَصْلِحْ لِى شَانِى
كُلَّهُ لاَ تَكِلْنِى اِلَى نَفْسِى طَرْفَةَ عَيْنٍ وَلاَ إِلَى أَحَدٍ مِنَ النَّاسِ*

Yâ hayyü yâ kayyûmü bi rahmetike esteğıysü aslıh lî şânî küllehû lâ tekilnî ilâ nefsî tarfete aynin ve lâ ilâ ehadin minen nâs*

Manası:

"Ey varlığı ebedî ve sonsuz olan Allah'ım! Senin rahmetine güvenerek senden istiyoruz. Bizim her türlü işlerimizi düzeltip yoluna sen koy. Göz açıp yumacak kadar kısa bir zamanda bile bizi nefsimize bırakma. Herhangi bir insana da bizi muhtaç etme."

Hatib'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Ey Fatıma! Şu öğüdümü muhakkak tutmalısın. Her akşam ve her sabah şu duayı muhakkak üç kere okumalısın:

يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ أَصْلِحْ لِى شَانِى كُلَّهُ
لاَ تَكِلْنِى اِلَى نَفْسِى طَرْفَةَ عَيْنٍ وَلاَ إِلَى أَحَدٍ مِنَ النَّاسِ*

Yâ hayyü yâ kayyûmü bi rahmetike esteğıysü aslıh lî şânî küllehû lâ tekilnî ilâ nefsî tarfete aynin ve lâ ilâ ehadin minen nâs*

Bu dua, Allah Rasulü (sav)'nün Aişe (r.anha)'ye öğütlediği duanın aynısıdır. Ancak hadis-i şerifin rivayet kanalı farklıdır. Demek oluyor ki, Allah Rasulü (sav), Aişe (r.anha)'ye öğütlediği duayı aynı zamanda Fatıma (r.anha)'nın sıtma hastalığına yakalandığında tavsiye buyurulduğu Enes (ra)'den rivayet edilen bir hadis-i şerifle rivayet edilmiştir.

Özetle ifade etmek gerekirse, her kim Allah Rasulü (sav)'nün Aişe ve Fatıma (r.anhüm)'ya tavsiye ettiği duayı her gün üçer defa sabah namazından sonra okumayı vird edinirse ki bu miktar 3, 7, 11, 41, 100, 313, 1000 kere ve daha fazla okumayı vird haline getirirse, Allah Teala (cc) o kulunu sağlık ve afiyette daim kılar. Dünyada fakirlik ve yoksulluk yüzü

görmez. Bulaşıcı ve tedavisi mümkün olmayan hastalıklara karşı koruma altında bulunur. Özellikle sıtma hastalığı için defalarca denenmiş ve müsbet sonuçlar alınmıştır.

Sıtmanın yaygın halde bulunduğu bir devrede doktorların çare bulamadıkları birçok hasta için bize müracaat olunmuş, bu hadis-i şerife göre kendilerine tavsiyede bulunulmuş, tertip olunan duanın her gün 41, 100, 313 veya 1000 kere okumaları öğütlenmiş, uygulamanın ilk birkaç günü içinde hastaların şifaya kavuştukları haberi tarafımızdan alınmıştır. (Bu ifadeler, metin yazarımız Muhammed Hakkı'nın kendi ifadeleridir ve aynen alınmıştır.) Okuyacak olanlara şimdiden izin verilmiştir. Yazı ve kalem, alimlerin iki dilinden biridir. Biz söylemiş oluyoruz. Sözlerimiz kalem ve kağıtla okuyuculara ulaşacaktır.

ŞİFA AYETLERİNİN HAVAS VE SIRLARI

İmam-ı Kuşeyrî (ra) anlatıyor:

"Oğlum hastalanmıştı. Tedavisinde aciz kalmıştık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bir gece Allah Rasulü (sav)'nü rüyada gördüm. Bana şöyle buyurdular:

"Niçin bu kadar üzülüyorsun?" Ben: "Ey Allah'ın Rasulü! Oğlum hasta. Bir türlü şifası bulunamadı. Onun için üzülüyorum" dedim. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Sen Kur'an-ı Kerim'in içerisinde bulunan şifa ayetlerini bilmiyor musun? O şifa ayetlerini vesile kılarak oğlun için Allah Teala (cc)'dan şifa iste."

Bunun üzerine ben hemen Kur'an-ı Kerim'i okumaya ve şifa ayetlerini tespit etmeye başladım. İçerisinden altı adet şifa ayeti bulup onları bir bardağa yazıp bir su içerisine koydum ve bu sudan oğluma içirdim. Allah Teala (cc) oğluma şifa ihsan eyledi. Bahsedilen şifa ayetleri şunlardır:

بسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ * وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ * وَشِفَاءٌ لِمَا فِى الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ * يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِى ذَالِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ * وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ * وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ * قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ *

Tarikat-ı Muhammediye adlı eserin "Vesîle" adındaki şerhinde de bu bahis aynı şekilde anlatılmaktadır.

Şifa ayetlerinin yazılı olduğu bardağın suyunun 3, 5, 7, 10 gün boyunca içilmesi, suyu eksilen bardağın suyunun ikmal edilmesi gerekir.

Bazı şeyhler aşağıdaki ayetin bir bardak içerisine yazılıp içerisi suyla doldurulduktan sonra bu suyun hastaya içirilmesi şifasına sebep olmakta, ölüm hastalığına yakalanmış bir kimse ise kolayca ve imanlı olarak ahiretine yürümesine vesile teşkil etmektedir" demişlerdir. Ayet-i kerime budur:

أَللهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِىُّ الْعَزِيزُ *

Daha doğrusu, bu ayet-i kerimeyi diğer altı şifa ayeti ile birlikte bir bardağa yazıp ifade edildiği şekilde suyunun hastaya içirilmesi şifasına sebep olmaktadır. İçme müddeti 3, 5, 7 ve hatta 10 gün olmalıdır. Eceli gelmeyen hasta bu tertipten sonra muhakkak şifaya kavuşur. Vefat ederse, imanla göçer. Kur'an nuru ile göçtüğü için kabir azabı görmez. Mahşer yerinin dehşetinden ve cehennem azabından kurtulmasına vesile olur.

UYKUDA VE UYANIK İKEN KORKU PANİKLİĞİ YAŞAYAN KİMSE İÇİN ŞİFA

Gerek uyku içerisinde, gerek uyanık halde iken korku panikliği içinde olan kimseye aşağıdaki ayetin bir kere okunması yeterlidir. Ancak okuyan kimsenin bu ayeti ıssız bir yerde okuması ve buna 3, 5, 7 ve hatta 10 gün devam etmesi gerekmektedir. Ayet okundukça her 100 başında şu dua ilave edilmelidir. Ve istek belirtilmelidir.

أَللّٰهُمَّ أَكْفِنِى كَذَا وَكَذَا*

Yani şunu şunu senden diliyorum, deyip arkasına:

إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْئٍ قَدِيرٌ*

Diye ilavede bulunmalıdır. Bundan sonra 200'ü okumaya başlamalıdır. Her gün 1000 adet okunması gereken ayet-i kerime şudur:

فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ*

"... **Onlara karşı sana Allah yetecektir. O, işitir ve bilir.**" (Bakara suresi, ayet: 137)

Bu tertip herhangi bir sıkıntıdan kurtulmak için de aynı tertipte yapılabilir.

Hadis alimlerinden ve havas ilmine vakıf Şeyh Süleyman (ks) Hazretleri'nin ziyaretine gitmiştik. Şeyh Hazretlerinin yanında iken oraya gece uyku içerisinde korktuğu söylenen bir iki kişi getirildi. Şeyh Hazretlerinden onlara okunması istenildi. Hazret de aynı ayet-i kerimeyi 41 kere okuyup onların üzerine üfürdü. Gerektiğinde biz de aynı şeyi bu kabil hastalarımıza yapmak üzere kendisinden izin istedik. O da istediğimiz izni verdi. 100 kere, 313 kere okunması daha uy-

gun olur. Daha fazla okunmasında da zarar değil, yarar vardır.

Rüyasında ve uyanık halde bulunurken bir takım hayaletler gördüğünü söyleyen kişiye aşağıdaki ayetler ya bizzat hasta veya ehil birisi tarafından her gün 7 kere, 11 kere veya 41 kere okunmalı ve bu okuma 3 gün, 5 gün, 7 gün veya 11 gün boyunca devam etmelidir. Usûlen okumaya cuma sabahı sabah namazından sonra başlamayı da gözardı etmemelidir.

Aynı ayetler sarâlı bir kimsenin üzerine okunduğu takdirde her gün 1000 defa tekrar etmek gerekir.

Ayetler aşağıdadır:

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لاَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا* فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللهُ لاَ اِلٰهَ إِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ* فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ*

"Biz, Kur'an okuduğun zaman, seninle ahirete inanmayanların arasına gizleyici bir örtü çekeriz." (İsrâ suresi, ayet: 45)

"(Ey Muhammed!) Yüzçevirirlerse de ki: "Allah bana yeter, O'ndan başka ilah yoktur. Ben sadece O'na güvenip dayanırım. O, yüce Arş'ın sahibidir." (Tevbe suresi, ayet: 129)

"Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir." (Bakara suresi, ayet: 137)

SIKÇA İHTİLAM OLANLAR İÇİN ÇARE

Sık sık ihtilam olan kimse, yatağına yattığında uyumadan önce "Ves semâi vet târık" suresinin başından "Fe mâ lehû min kuvvetin ve lâ nâsır" ayetine kadar okusun. Allah Teala'nın izni ile sıkıntısı sona erer.

Dünyadaki zevklerin cennettekilere en çok benzeyeni cinsî münasebettir. Özellikle de bekar kızla yapılan münasebet daha çok benzerlik arzeder. Nitekim Allah Teala (cc),

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا*

"Onları, eşlerine çok düşkün ve yaşıt bakireler kıldık." (Vâkıa suresi, ayet: 36-37)

Cennette eşler yaşıt olarak ve her birleşmede bakir ve bâkire olarak bir araya geleceklerini bu ayet-i kerime haber vermektedir. Dünyada da bazı ilaçlar kullanılarak evli kadınların bakire haline dönüştüğü bilinmektedir. Bu ilaçlar şöyle sıralanmaktadır:

1) Bir miktar Mersim Üzümü,
2) Saç kırandı,
3) Bir miktar ermazı,
4) Bir miktar zencefil.

Bu eczaların herbiri aynı ağırlık miktarında olup hepsi bir araya iyice dövülerek çok ince toz haline getirilir. Daha sonra bu toz kadının tenasül uzvuna konup ayaklar birbirine iyice kenetlenir. Böylece hiç hareket etmeden bir saat beklenir. Bir saat sonra o kadın hiç münasebette bulunmamış bir bakireye döner.

Bu hususla ilgili bir başka reçete de şöyledir:

Koyun tırnağını yakıp, o külü iyice döverek çok ince toz haline getirilmelidir. Sonra da Arap Zamkı ve rahmet (yağmur) suyu ile ezip, sonra da o külle karıştırıp kadının tenasül uzvuna konulur. Diğer tertipte olduğu gibi bacaklar birbirine iyice yapıştırılıp bir saat sabırla beklenir. Bir saat sonra tam kızlık haline dönmüş bir bakire karşımıza çıkacaktır. Her iki husus da çok kere denenmiş ve gerçekliği tespit edilmiştir.

Bir kız çocuğunun yüksek bir yerden veya bir hayvandan düşüp kızlık zarının yırtıldığı olaylar eksik değildir. Her iki çeşit ecza ile bu duruma düşen kız çocuğunun durumunu kurtarmak mümkün olmaktadır.

Bir kimse, aşağıdaki harfleri yazıp yatağına yattıktan sonra bu harfleri ağzına alıp yutsa sabaha kadar cinsel gücünde bir eksilme olmaz. Sabaha kadar ilk andaki gücü devam eder. Harfler ve işaret şudur:

... م ح فى هه ص س ص كر كر

Harfler yutulduktan sonra ayaklar iyice uzatılıp bir müddet yatılmalıdır.

Teke ödünü erkek tenasül uzvuna ve çevresine sürdükten sonra cinsî birleşimde bulunan kimse, tenasül azasına gelen güç karşısında hayret etmemek mümkün değildir.

Erken inzal ve hatta birleşmeye geçmeden önce inzal olan ve kendisinde bel gevşekliği bulunan kimseye bu husus önemle tavsiye edilir. Cinsel birleşme sırasında şu dört kelimeyi ağzından bırakmayan kimsenin inzali de istediği kıvama gelecektir. Kelimeler şunlardır:

Âriş, Deryaş, Das, Dassas.

Her kelime iki defa tekrar edilerek okunmalı, dördüncü kelimede iki defa tekrar edildikten sonra aynı şekilde baştan başlanmalıdır. İnzal olmasını, yani boşalmasını istediği an kelimeleri tekrarlamaya son verilmelidir.

Bir kimse eşiyle cinsel birleşmeye girdiği zaman boşalmak istemezse sol elinin avucuna aşağıdaki iki kelimeyi yazar veya yazdırır. Bundan sonra ilişkiye geçer. Boşalmak istediği zaman elindeki o iki kelimeyi silmesi gerekir. O kelimeler avuç içerisinden yalanarak silinmemelidir. Sol avucun içerisine yazılacak iki kelime şunlardır:

Bir başka tertip de şöyledir:

سلطع سلطع

Eşiyle ilişkiye giren kimse çabuk inzal olmasını önlemek için aşağıdaki ibareyi ayet-i kerimelerle birlikte bir kağıda yazar veya yazdırır. Sonra da usulüne göre dürdükten sonra üzerine bir bez parçası geçirir. Onun üzerine de naylona benzer su geçirmez bir şeyle tekrar kapatır. Sonra da o kapatılan yazıyı ağzına alıp ilişkiye geçer. Bu durumda boşalmayı (inzali) istediği kadar geciktirebilir. Yazılacak ibare şudur:

أَخَّرَهَا سَحَّهُ يُمْسِكُنَا إِنَّ اللهَ يُمْسِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولاَ وَقِيـــلَ يَــا أَرْضُ ابْلَعِي مَائَكِ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَــارًا لِلْحَــرْبِ أَطْفَأَهَا اللهُ أَبْجَدْ هَوَّزْ حُطِّـــي كَلَمَنْ سَعْفَصْ قَرَشَتْ ثَخَذْ ضَظَغْ أَيُّهَا الْمَاءُ النَّـــازِلُ أَمْسِكْ أَنْتَ مِنْ صُلْبِ فُلاَنِ إِبْنِ فُلاَنَةَ بِعِزَّةِ اللهِ وَقُدْرَتِهِ وَبِلاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِـــاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ*

Ahharahâ sehhahû yümsikünâ innellâhe yümsiküs semâvâti vel erda en tezûlâ ve kıyle yâ erdubleıy mâeki ve yâ semâü aklıııy ve ğıydal mâü ve kadal emru küllemâ evkadû nâran lil harbi atfeehâllâhü ebced hevvez huttıy kelemen sa'fas karaşet sehaz dazığın eyyühel mâün nâzilü emsik ente min sulbi fülân ibni fülânete bi ızzetillâhi ve kudratihî ve bi lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azıym*

Bu tertip ve yukarıdaki diğer tertipler helal eş ile birleşme düşünüldüğünde uygulanmalıdır. Aksi halde Kur'an-ı Kerim'i haram olan bir ilişki için kullanmak hem en büyük istismar, hem en büyük günah, hem de cinayet derecesinde bir suç olur. Böyle bir suç işlemeye yönelmekten şiddetle sakınmalı, Allah Teala (cc)'ın azabından korkmalıdır. Bu husus çok önemlidir. Gözleri dört kat açmak gerek.

HER HASTALIĞIN ŞİFASI OLAN BAL

Müslim ve Hakim'in İbni Mes'ud (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

عَلَيْكُمْ بِالشِّفَائَيْنِ الْعَسَلُ وَالْقُرْآنُ*

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Vücudunuzda meydana gelebilecek hastalıklar için iki şeyde şifa arayın ve onlarla tedavi olmaya bakın. Bunlar bal ve Kur'an-ı Kerim'dir."

Hadis alimlerinden Münavî (ra) diyor ki:

"Bu hadis-i şerifte cismanî tıb ile rûhanî tıb bir araya getirilmiştir."

İbni Mes'ud ile İbni Ömer (ra) da şöyle demektedirler:

"Muhakkak ki bal vücudda meydana gelebilecek bütün hastalıklar için şifadır. Kur'an-ı Kerim de şüphesiz kalpte bulunan manevî hastalıklar için şifadır. Öyleyse bize düşen hem bedenimizin, hem de kalbimizin tedavilerinde ilaç olan bal ve Kur'an-ı Kerim'i hiçbir zaman terketmemektir. Nitekim Allah Teala (cc) da Kur'an-ı Kerim'de bal ile ilgili olarak şöyle buyurmaktadır:

يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ *

"...Onların karınlarından renkleri çeşitli bir şerbet (bal) çıkar ki, onda insanlar için şifa vardır. Elbette bunda düşünen bir kavim için büyük bir ibret vardır." (Nahl suresi, ayet: 69)

Hakim'in Ebu Hüreyre (ra)'den ve İbni Mace'nin ise Cabir (ra)'dan rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte, Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Kim her ayda üçer gün sabahları bal yerse, Allah Teala (cc) o kimseyi bir takım bela ve musibetlerden korur. O kimse kolay kolay hasta olmaz."

Hazreti Aişe (r.anha) diyor ki:

"Allah Rasulü (sav) helvayı sever ve bal şerbeti içerdi. Bir başka rivayette de Allah Rasulü (sav)'nün her sabah bir bardak bal şerbeti içtiği rivayet olunmuştur."

Buharî ve Müslim'in Ebu Said el-Hudrî (ra)'dan rivayetlerine göre sahabeden bir zat Allah Rasulü'ne gelerek şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Kardeşimin karnı çok ağrıyor. Ona şifa olması için ne buyurursunuz?" Allah Rasulü (sav) ona:

"Bal şerbeti için" buyurdular.

Adam gitti, kardeşine bal şerbeti içirdiyse de karnının ağrısı kesilmedi. Adam tekrar geldi, aynı şeyi sordu. Allah Rasulü (sav) de aynı cevapla o kişiyi kardeşine yolladı. Bu gidiş

geliş tam üç kere devam etti. Dördüncü defa aynı sözlerle Allah Rasulü (sav)'nün huzuruna yine geldi ve kardeşinin karnının ağrısının kesilmediğini, eskisi gibi devam ettiğini söyledi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Allah Rasulü (sav) doğru söylüyor. Yalancı olan kardeşinin karnıdır. Git ona bal şerbeti içir" buyurdu. O sahabe gitti, kardeşine bal şerbeti içirdi. Hastanın karnının ağrısı geçti.

Bu hadis-i şeriften şu husus anlaşılmaktadır:

Bal şerbetini içen kimse şifa niyetiyle içmelidir. Bu niyetle içilirse, şifa bulunacağı muhakkaktır.

Tefsir-i Kevâşî'de belirtildiğine göre balın birçok faydası vardır. Bunlardan biri damarları güçlendirmesi, yağlanmasının önlenmesi, kolesterolü yok etmesidir. Midenin hazmına ve güçlenmesine de azamî derecede yardımcı olmaktadır. Ciğerden kalbe, ordan mesaneye kadar önemli vücut organlarının tamamında yararlı olmaktadır. Böbreklerin normal çalışmalarında, idrar yollarının rahatlığında balın önemli tedavi edici rolü vardır.

Ahir zamanda ortadan kalkacak en önemli nimet baldır.

Nakkaş'ın Ebu Hüreyre (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) balı dört şekilde kullanmıştır:

1) Yemeklik için,

2) Sürmek suretiyle tedavide kullanmak için,

3) Şurup olarak içmek için,

4) Yedirmek suretiyle ilaç yerine kullanmak için.

Basur illeti olan kimse sabahleyin aç karna bir parmak bal yese, yani bir tatlı kaşığı bal yese kendisinde bir hafifleme görecektir. Bu tertibe 40 gün boyunca devam eden bir kimseyi düşünün, elbette hastalığından eser kalmayacaktır.

RESİM BULUNDURMANIN VE RESİM OLAN YERDE BULUNMANIN ZARARLARI

Allah Teala (cc) buyuruyor:

إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ
مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ*

"Ey iman edenler! Şarap, kumar, dikili taşlar (putlar), fal ve şans okları birer şeytan işi pisliktir. Bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz." (Maide suresi, ayet: 90)

Bir diğer ayette de şöyle buyurmaktadır:

"... Sinek onlardan bir şey kapsa, bunu ondan geri de alamazlar. İsteyen de aciz, kendinden istenen de." (Hac suresi, ayet: 73)

Putlar, resimler, bunlar önünde reverans yapıp ikiye katlananlar her bakımdan zayıf ve güçsüz kimselerdir. Putlaştırılmış resimler, heykeller ve şekillerle ilgili Kur'an-ı Kerim'de tam 11 ayet-i kerime, 12 hadis-i şerif "Mefâtîhu'l Ğayb" adlı eserde açıklanmış durumdadır.

Geçmişte ancak insan ve hayvan kabartmaları ve resimleri Allah Teala (cc)'ın kahrına ve gazabına sebep oldular. Çünkü bu şekillere ibadetler edilmekte, karşılarında el pençe divan durup onlardan birşeyler istenmekte ve beklenmektedir. Allah Teala (cc)'ya ortak oldukları için kahrolundular. Aynı sanatlarla meşgul olanlar da yine Allah Teala'nın gazabına uğradılar.

Allah Teala (cc) resim sanatını icra edenlere, yapılan şekillerle meşgul olup bakarak onlardan zevk alanlara ve evini, işyerini onlarla süsleyenlere buğzeder.

İçinde kabartma resim bulunan evlere rahmet meleklerinin girmelerini, üzerinde aynı şekilde resim bulunan insana yaklaşmalarını, aynı eve meleklerin bereket indirilmelerini, onlar hakkında tevbe ve istiğfar etmelerini, dualarına amin diye karşılık vermelerini, onların ibadet ve taatlarını göklere çıkarıp Arşu'r Rahman altında, o kimseler için ilahî huzurda

şehadet etmelerini haram kıldı. Aynı şekilde bulunan bir eve ve üzerinde heykel taşıyan bir kişiye velilerin, alimlerin ve salihlerin yaklaşmalarını da haram kıldı.

Müslim'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Düğün ve benzeri bir meşru toplantıya davet edildiğinde gitmek sünnettir. O çağrılan yerde münkirattan bir şey olmazsa muhakkak gidilmelidir. İçki ve benzeri haram olan şeylerin bulunması hali müstesna. O takdirde gitmek haramdır."

İbni Mes'ud (ra)'dan bir rivayete göre sahabeden bir zat öyle bir çağrı üzerine gitti. Gittiği yerde kabartma bir resim görünce hemen geriye dönüp geldi, denilmiştir.

Allah Teala (cc) insan ve hayvan resim ve kabartmalarını şiddetle yasaklamış ve haram kılmıştır.

Suret, ister elbise de olsun, ister yatakta, ister herhangi bir eşyada... farketmez. Duvarda, perde de olan da aynıdır. Günümüz Hıristiyan alemi, resim şöyle dursun, dünyanın her tarafına ihraç ettiği mallarının hemen hemen tamamına yakınına istavroz (haç) işlemeyi ihmal etmemektedir.

Suret bulunan bir evde melek bulunmayacağından, öyle bir evde vefat eden kimsenin yanında Cebrail Aleyhisselam'ın ve Allah Rasulü (sav)'nün bulunmayacakları tabiidir. Evlerde, işyerlerinde ve hemen hemen her yerde reklam ve saire adı altında veya dekor olarak heykelleştirilmiş veya kabartma resimlerden geçilmemektedir.

Taberanî'nin, Meymûne (r.anha)'dan rivayetine göre, Sa'd kızı Meymûne (r.anha) bir gün:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bir mü'minin cünüp olarak uyuması hakkında ne dersiniz?" diye sordu.

Allah Rasulü (sav):

"Ey Meymûne! Bir mü'minin cünüp olarak uyuması hoşuma gitmez. Hiç olmazsa abdest alsın da öyle uyusun. Ben o halde iken insana ölümün gelmesinden korkarım. Cünüp olarak ölen kimsenin yanında Cebrail Aleyhisselam ve Allah Rasulü (sav) bulunmaz. Normalde her mü'minin yanında vefatı sırasında hem Cebrail Aleyhisselam, hem de Allah Rasulü

(sav) manevî olarak bulunurlar. Tabiî hastanın bulunduğu yerde resim ve kabartma figürler, haç bulunmadığı takdirde."

Buharî şerhi Aynî'de şöyle denilmektedir:

"Resim ve haç bulunan evde namaz kılmak mekruhtur. Elbisede, seccadede ve kullanılan diğer eşyalarda aynı şeylerin bulunması yine aynıdır. Böyle bir evde veya yerde kılınan namazın fâsid olacağı da bazı alimler tarafından görüş olarak belirtilmektedir.

Bütün din kardeşlerimiz, özellikle de asker evlatlarımız bu hususta daha da dikkatli olmalıdırlar. Sonuçta meleklerin, peygamber ve veli ruhlarının her zaman inananlarla beraber olacakları muhakkaktır. Ne var ki, en küçük bir ihmal bizi onların beraberliğinden mahrum etmeye yeter.

HIRSIZI YAKALAMAK, KAÇANI GERİ GETİRMEK VE KAYIBI BULMAK İÇİN

Bir kimsenin bir şeyi kaybolsa, yahut herhangi bir şeyini hırsız çalsa, o kimse yedi tel iplik alır ve hepsini bir arada fitil gibi büker. Daha sonra aşağıdaki ayeti yedi defa okuyup fitil haline gelen ipliğin üzerine üfürür. Ayetin tamamını her okuyuşta iplik üzerine bir düğüm çalar. Sonra üzerine yedi düğüm atılan iplik eşyasını kaybeden veya çaldıran şahsın üzerinde taşınır. En kısa zamanda kayıp bulunur, çalıntı tekrar iade edilir.

Bu tertip defalarca denenmiş ve istenilen sonuç her defasında alınmıştır.

Okunacak ayet-i kerimeler şunlardır:

يَا بُنَىَّ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِى صَخْرَةٍ أَوْ فِى السَّمَاوَاتِ أَوْ فِى الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللّٰهُ إِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ*

Yâ büneyye innehâ in tekü miskâle habbetin min hardelin fetekün fî sahratin ev fis semâvâti ev fil ardı ye'ti bihallâhü innellâhe latıyfün habîr*

Yüce meali:

"(Lokman, öğütlerine devamla şöyle demişti:) Yavrucuğum! Yaptığın iş (iyilik veya kötülük), bir hardal tanesi ağırlığında bile olsa ve bu, bir kayanın içinde veya göklerde yahut yerin derinliklerinde bulunsa, yine de Allah onu (senin karşına) getirir. Doğrusu Allah, en ince işleri görüp bilmektedir ve herşeyden haberdardır." (Lokman suresi, ayet: 16)

Hırsızı yakalamak, kaçanı ve çalınanı geri getirtmek için bir tertip de şudur:

Parası malı veya herhangi bir şeyi çalınan kimse 119 defa ism-i şerifini tesbih olarak çeker. Çekilen miktarın daha az veya çok olmamasına dikkat edilir. 119 sayısına dikkat etmek gerekir. Arkasından da yukarıda geçen Lokman suresinin 16. ayeti 119 defa okunur. Bu tertip çok kere denenmiş ve her defasında istenilen sonuç elde edilmiştir.

NEFİS MÜCADELESİ EN BÜYÜK SAVAŞTIR

Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ * تُؤْمِنُونَ بِاللهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَالِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ *

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (Saf suresi, ayet: 10-11)

Bir diğer ayette de şöyle buyurmaktadır:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ*

"Ama bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (Ankebut suresi, ayet: 69)

Deylemî'nin Ebu Zerr (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَفْضَلُ الْجِهَادِ أَنْ تُجَاهِدَ نَفْسَكَ وَهَوَاكَ فِي ذَاتِ اللهِ تَعَالَى وَلَيْسَ عَدُوَّكَ الَّذِي يَقْتُلُكَ فَيُدْخِلُكَ اللهُ بِهِ الْجَنَّةَ وَإِنْ قَتَلْتَهُ كَانَ لَكَ نُوراً وَلَكِنْ أَعْدَى الْأَعْدَاءِ نَفْسُكَ اللَّتِي بَيْنَ جَنْبَيْكَ*

"Cihadın en faziletlisi, en büyüğü, Allah Teala (cc)'nın rızası yolunda nefsin istekleri ile savaşmaktır. Seni şehit ettiğinde cennete girmene vesile olan, sen onu öldürdüğünde de senin için nur olan asıl düşman değildir. Asıl düşmanın, her zaman seninle bile olan ve kendisine yenildiğinde senin cehenneme girmene sebep olan nefsindir."

Yine Deylemî'nin Ebu Malik el-Eş'arî (ra)'den rivayet ettiği bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Öldürdüğünde de, öldürüldüğünde de cennete girmene sebep olan düşman, asıl düşmanın değildir. Asıl ve temelli düşmanın, her zaman yanında bulunduğu ve bedeninin her tarafını istediği an dolaşabilen nefsin ve meşru olmayan istek ve heveslerindir. Belki de sırasında yatağında yattığın eşin, sulbünden dünyaya gelen evlatlarındır."

Hatib'in Cabir (ra)'den rivayetinde, bir savaş dönüşünde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Şimdi küçük savaştan zaferle çıktık. Büyük savaşa gidiyoruz. Yeni savaşınız mübarek olsun" buyurunca ashab:

"Ey Allah'ın Rasulü! Daha büyük savaş nasıl bir şey? Onu bize anlat da bilelim" dediler.

Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Büyük savaş (Cihad-ı Ekber): Bir mü'minin yedi azası ile birlikte savaşmasıdır. Bu azaları:

1. Dili ile savaşması,
2. Karnı (midesi) ile savaşması,
3. Gözleriyle savaşması,
4. Kulaklarıyla savaşması,
5. Elleriyle savaşması,
6. Ayaklarıyla savaşması,
7. Tenasül azasıyla savaşması.

Bu yedi azayı şeriate uygun olan işlerde kullanmak, şeriate uygun olmayan işlerden sakındırıp bunun mücadelesini yapmak büyük savaştır (Cihad-ı Ekbir'dir). Büyük savaş (Cihad-ı Ekber) sevabı bu azalarla mücadele ederek kazanılır" buyurmuştur.

Hadis hafızlarından İbni Hacer diyor ki:

"Aşağıda gelen hadis-i şerif bu konuda meşhur bir hadis-i şeriftir. Bu hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyorlar:

رَجَعْنَا مِنْ جِهَادِ الْأَصْغَرِ اِلَى جِهَادِ الْأَكْبَرِ قَالُوا وَمَا جِهَادُ الْأَكْبَرِ؟ قَالَ: جِهَادُ الْقَلْبِ*

"Şimdi küçük savaştan zaferle dönüyor, büyük savaşa gidiyoruz."

Sahabe-i kiram:

"Ey Allah'ın Rasulü! Yaptığımız savaştan daha büyük bir savaş nasıl bir şey?" diye sordular.

Allah Rasulü (sav):

"Kalbin savaşıdır" buyurdular.

Bir mü'min kalbini, her zaman Allah Teala'nın büyüklüğünü, bize olan sonsuz ikramlarını, sayısız nimetlerini düşünerek meşgul etmeli, O'nun mükemmelliğini, her hususta ve her zaman O'na muhtaç bulunduğumuzu, O'nun sevdiklerini sevmeye, sevmediklerinden de uzak kalmaya mecbur ve sorumlu bulunduğumuzu aklımızdan çıkarmamalıyız.

Taberanî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte belirtildiğine göre en kötü insan, her şeyi yoktan var eden ve her türlü nimetin sahibi olup meşru hiçbir nimeti kullarından esirgemeyen Allah Teala'yı unutup nefsinin isteklerinin arkasına düşen kimsedir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَـٰهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللهُ عَلَى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ
عَلَى بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ*

"Heva ve hevesini ilah edinen ve Allah'ın (kendi katındaki) bir bilgiye göre saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah'tan başka kim doğru yola eriştirebilir? Hâlâ ibret almayacak mısınız?" (Câsiye suresi, ayet: 23)

Câbir (ra)'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

أَفْضَلُ جِهَادِ الرَّجُلِ أَنْ يُجَاهِدَ نَفْسَهُ وَهَوَاهُ*

"Mü'min için en faziletli savaş, nefsinin yanlış isteklerine ve haksız arzularına karşı verdiği savaştır."

Deylemî'nin bir rivayetinde yine Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"En sevabı bol cihad (savaş) nefisle ve onun isteklerine karşı yapılan savaştır."

Bir diğer hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Nefsinizle onu aç ve susuz bırakmak suretiyle savaşınız."

Bir hadis-i şerifte de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"En üstün cihad zalim bir idareciye karşı hakkı savunmaktır."

Allah Teala (cc) buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ تَعْفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۞ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ۞

"Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar da vardır. Onlardan sakının. Ama affeder, kusurlarını başlarına kakmaz, kusurlarını örterseniz, bilin ki, Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir. Doğrusu mallarınız ve çocuklarınız sizin için bir imtihandır. Büyük mükâfat ise Allah'ın yanındadır." (Teğâbün suresi, ayet: 14-15)

Rivayete göre, Mekke'den hicret arzusunda bulunan bazı müslümanların eş ve çocukları, kendilerinin perişan duruma düşeceklerini öne sürerek, babalarını hicretten alıkoymak istediler. Fakat hicretle kazanılan yüksek mertebeleri öğrenen müslümanlar, eş ve evlatlarını, kendilerine engel olmaya kalktıkları için cezalandırmak isteyince bu ayet indi. Onların affedilmesini emretti. Bunun yanında, mal ve çocukların beklenmedik yer ve durumlarda kişiyi günaha sokup, ahiret hazırlığından alıkoyabileceğine de işaret edilmiştir.

MÜSLÜMANLARI YAHUDİ VE HIRİSTİYANLARDAN AYIRAN FARKLAR

Buharî ve Müslim dahil hadis imamlarının çoğunun İbni Ömer (ra)'den rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَصَوْمِ شَهْرِ رَمَضَانَ وَحَجِّ الْبَيْتِ الْحَرَامِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۞ وَفِي رِوَايَةِ الطَّبَرَانِي وَالْجِهَادُ وَالصَّدَقَةُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ ۞

"İslam 5 temel üzerine kurulmuştur:

1. Allah'tan başka ibadet edilecek bir başka ilah olmadığına, Muhammed'in de O'nun elçisi ve kulu olduğuna şehadet etmek.

2. Namaz kılmak.

3. Zekât vermek.

4. Ramazan ayında oruç tutmak.

5. Yolculuk için maddeten ve manen imkâna sahip olanlar için haccetmek.

Taberânî'den bir rivayette şu ilavelere yer verilmiştir:

6. Gerektiğinde savaşmak.

7. Sadaka vermek.

8. Sâlih amel işlemektir."

Hakim'in Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre merfu bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Bir mü'min İslam'ın 5 şartından birini noksan yaparsa, o kimse İslam'ın beş temelinden birini terketmiş olur. Beşini birden terk ederse, o kişi İslam'a arkasını dönmüş olur."

Taberânî'nin İbni Abbas (ra)'dan rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

بُنِىَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللهِ وَالصَّلَاةُ وَصِيَامُ رَمَضَانَ وَالزَّكَاةُ وَالْحَجُّ فَمَنْ تَرَكَ وَاحِدًا مِنْهُنَّ كَانَ كَافِرًا حَلَالُ الدَّمِ*

"İslam 5 temel üzerine kuruludur.

1. Allah'tan başka ibadete layık bir ilah olmadığına, Muhammed'in muhakkak Allah'ın elçisi olduğuna şehadet (şahitlik) etmek.

2. Namaz kılmak.

3. Ramazan ayında oruç tutmak.

4. Zekât vermek.

5. Haccetmek.

Kim bu 5 temel şarttan birini terkederse, kâfir olur. O kimsenin öldürülmesi helâl olur."

Taberânî'nin ve Dârekutnî'nin Enes (ra)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kimse namazını kasden terkederse, kesin olarak dinden çıkar.

Câbir (ra)'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Mü'min ile kâfir arasındaki fark, mü'minin beş vakit namaz kılmasıdır."

Büreyde (ra)'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte ise Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Müslüman ile kâfir arasındaki fark müslümanın namaz kılmasıdır."

Deylemî'nin Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

أَلصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ فَمَنْ أَقَامَهَا فَقَدْ أَقَامَ الدِّينَ وَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ هَدَمَ الدِّينَ*

"Namaz dinin direğidir. Onu kılan dinin direğini dikmiştir. Kılmayan ise din binasını yıkmıştır."

Bu konuda pek çok hadis-i şerif bulunmaktadır. Burada bu kadarla yetinildi.

NAMAZI ÖZÜRSÜZ TERKETMENİN HÜKMÜ HAKKINDAKİ GÖRÜŞLER

İmam-ı Münzirî (ra) diyor ki:

Alimlerden bir kısmı namazı özürsüz terkeden kimsenin dinden çıkıp küfür muamelesi göreceğini, bir kısmı da kasıtsız terkettiği için dinin beşte birinin eksileceği görüşündedirler. Bu görüşler, sahabelerin Allah Rasulü (sav)'nden rivayet ettikleri hadis-i şeriflere dayanmaktadır.

Namazı terkeden kimsenin kâfir olacağını benimseyen sahabelerden bazıları şunlardır:

Ömer b. el-Hattab (ra), Abdullah b. Mes'ud (ra), Abdullah b. Abbas (ra), Muaz b. Cebel (ra), Cabir b. Abdullah (ra),

Ebü'd Derdâ (ra), Ebu Hüreyre (ra), Abdurrahman b. Avf (ra) ve diğerleri...

Yukarıda adları geçen sahabeler, "özürsüz namaz terkeden kimse kafir olur" görüşündedirler.

Tabiîn ve daha sonraki din alimlerinden Ahmed b. Hanbel, İshak b. Râhûye, Abdullah b. Mübarek, Nahâî, Hakim, Ebu Eyyub, Ebu Davud, Ebu Bekir b. Şeybe (Allah cümlesinden razı olsun) ve daha bazıları da özürsüz namazını terkeden kimsenin küfrüne dair görüş belirtmişlerdir.

Fetva-i Bezzâziye'de, özürsüz namaz terkedenin öldürülmesi gerektiğine dair fetva nakledilmektedir. İmam-ı Şafii (ra) de bu görüşü paylaşanlar arasında bulunmaktadır. İmam-ı Şafii, ölüm cezasını terkedenler için değil, inkâr eden ve inkârından dolayı tevbe etmeyen kimse için bu görüşü belirtmiştir. Ölüm cezasını inkârından dolayı hak etmiş olmaktadır. Ancak yıkanır, kefenlenir ve müslüman mezarlığında defnedilir.

Namazın farz olduğunu inkâr eden kimse dört mezhebin görüşüne göre de kâfirdir. Bunda ittifak vardır. Şafii ve Malikî mezheplerine göre katlolunabilmesi için dört vakit namazı bilerek ve kasıtlı olarak terketmiş olması lazımdır. Hanbelîlerin görüşüne göre bir vakit özürsüz terk ölüm cezası için yeterlidir.

Fetva-i Bezzazîye'de, bir kimse orucunu özür belirtmeden açıktan yerse ölüm cezasına çarptırılır.

Ashab-ı kiramdan diğer bir cemaat, Hanefî imamlarının tamamı, Şafiî ve Malikî imamlarından bazıları özürsüz namaz terkeden kimsenin kafir olmayacağını, ancak farz olduğunu inkâr eden kimsenin kâfir olacağını bildirmişlerdir. Görüşlerinin dayanağı da şu iki hadis-i şeriftir:

Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Cebrail Aleyhisselam, Allah tarafından bana gönderildi ve şöyle dedi:

"Allah Teala (cc) şöyle buyurdu:

"Ey Muhammed! Ben senin ümmetine beş vakit namazı farz kıldım. Bir mü'min abdestini güzelce alıp rukûünü, secdesini huzur ve huşu' ile yerine getirirse, vakitlerini kaçırmayıp güzelce eda ederse, o kulum için kıldığı namazlar sebe-

biyle benim katımda ahid vardır. Ben o kulumu cennete koyacağıma dair söz vermişimdir. Benim huzuruma namazları noksan olarak gelenler için böyle bir sözüm yoktur. Dilersem o kuluma azap ederim. Dilersem günahını affedip cennete koyarım."

İmam-ı Azam'a göre namaz kılmayan kişi kâfir olmaz. Öldürülemez de. Fakat bedeninden kan çıkıncaya kadar dövülür. Ardından da namaz kılmaya başlayıncaya kadar hapsolunur.

Eğer bir insan yalnız "Lâ ilâhe illellâh. Muhammedün rasûlüllah" demekle mü'min ve müslüman olsaydı münafıklar da mü'min ve müslüman olurdu. Yalnız kalbinde Allah Teala'nın Allah olduğunu, Allah Rasulü (sav)'nün de Allah Teala (cc) tarafından gönderilmiş hak peygamber olduğunu bildiği halde ona bağlılığı ve amelleri terkeden kimse mü'min ve müslüman olsaydı, Tevrat'a bağlı Yahudiler de, İncil'e inanan Hıristiyanlar da onun Allah tarafından gönderilen bir peygamber olduğuna kendi evlatlarını bildikleri gibi biliyorlardı. İnançlarını dışa vurup sistemi ile hallenmedikleri için küfür bataklığında kaldılar.

Ebu Hanife (ra) son vasiyetinde diyor ki:

"Gerçek iman, amelsiz olarak, sadece inandım demekle mümkün olsaydı münafıklara da mü'min demek gerekirdi."

"Mü'min olabilmek için sadece bilmek ve kalpte kabullenmek yeterli olsaydı, Yahudî ve Hıristiyanların da mü'min olması gerekirdi. İblis de öyle. O da bildiği halde bilgilerini amele dönüştürmediği ve karşıda yer aldığı için asla mü'min olamamıştır.

Allah Teala (cc) münafıklar hakkında şöyle buyuruyor:

... وَاللّٰهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ*

"... Allah, münafıkların kesinlikle yalancı olduklarını bilmektedir." (Münafikûn suresi, ayet: 1)

Yahudî ve Hıristiyanlar hakkında da Allah Teala (cc) şöyle buyurmaktadır:

أَلَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَائَهُمْ أَلَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَــهُمْ فَــهُمْ لاَ يُؤْمِنُونَ*

"Kendilerine kitap verdiklerimiz onu (Rasulüllah'ı) kendi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerini ziyan edenler var ya, işte onlar inanmazlar." (En'âm suresi, ayet: 20)

İblis hakkında da Allah Teala (cc) şöyle buyurmaktadır:

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِى مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ*

"Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın, dedi." (Sâd suresi, ayet: 76)

ALLAH TEALA'NIN VE RASULÜ'NÜN BİZ İNSANLARA NASİHATLERİ

Allah Teala (cc) buyuruyor:

... فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّــهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلاً صَالِحًا وَلاَ يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّــهِ أَحَدًا*

"... Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiç bir şeyi ortak koşmasın." (Kehf suresi, ayet: 110)

Yine Allah Teala (cc) buyuruyor:

قُلْ مَا يَعْبَؤُ بِكُمْ رَبِّــى لَوْ لاَ دُعَائُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا*

"(Rasulüm!) De ki: (Kulluk ve) yalvarmanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin? (Ey inkarcılar! Size Rasulün bildirdiklerini) kesinkez yalan saydınız. Onun için azap yakanızı bırakmayacaktır." (Furkan suresi, ayet: 77)

İnsanın şerefi kulluktadır. Şerefli insan Allah Teala'yı hak ve bir bilip Rabbinin de hak peygamber olarak tanır ve ona göre hareket eder. İbadetsiz kimsenin hayvandan hiç bir farkı yoktur.

Kulluk ile ilgili olarak bakın Allah Teala (cc) ne buyuruyor:

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ*

"Manevî doyuma ulaşıncaya kadar Rabbine ibadet et."

"Ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet etmeye devam et" anlamına göre de yorumlanmıştır. Gerçekten de ibadet, göz açıp yumacak kadar bir anlık fasılaya da tahammülsüzdür. Çünkü ölümün nerede ve ne zaman geleceği belli değildir.

Bir başka ayette de Allah Teala (cc) ibadetle ilgili olarak şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ*

"Ey Peygamber! Temiz olan şeylerden yiyin, güzel işler yapın. Ben sizin yaptıklarınızı hakkıyla bilmekteyim." (Mü'minûn suresi, ayet: 51)

İbni Asâkîr ve Ebu Davud'un Semmâk b. Huzeyfe (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey amcam kızı Safiyye! Allah rızası için hayırlı iş yap. Ben Allah Rasulü'nün amcasının kızıyım diye gururlanma! Bundan dolayı sakın ibadetlerini bırakma! Ey kızım Fatıma! Ben Allah Rasulü'nün kızıyım diye övünme, iftihar duyma. Allah rızası için dünyada çok ibadet etmeye çalış. Ahiret yurduna amellerinizle gelin. Biz Allah Rasulü'nün yakınlarıyız, diyerek iftihar ederek değil. Ben sizi Allah Teala (cc) katında kurtaramam. Ey Huzeyfe! Bir kimse Allah'a ve Rasulü'ne, onun üzerine indirilen Kur'an'a, ahirete ve kıyamet gününe iman ederse, cehennem o kimseye haram olur. Cennet ise o kimseye vacip olur. Bir kimse sırf Allah rızası için Ramazan

ayında oruç tutarsa, Allah Teala o kimseye son nefesinde iman nasip eder. Onun üzerine ayrıca cehennemi haram kılar. Cennet o kimse için vacip olur. Bir kimse üzerine farz olan malının zekâtını verir. Allah rızası için fıtır sadakasını eda ederse, Allah Teala (cc) o kimsenin son nefesinde imanla göçmeyi nasip eyler. Onun üzerine cehennem haram kılındığı gibi cennet de vacip olur.

Allah Rasulü (sav) bir başka hadis-i şeriflerinde de Muaz b. Cebel (ra)'e şöyle hitap eder:

"Ey Muaz! Allah rızası için ibadet etmeye bak. Benim şefaatime güvenerek tembellik etme."

KADERİ BAHANE EDEREK İBADETİ TERKETMENİN NE KADAR YANLIŞ ŞEY OLDUĞU

Bu hususta Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

آلَـــمَّ أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لاَ يُفْتَنُونَ*

"Elif Lâm Mîm (Allahü a'lemü bi muradih). İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece "iman ettik" demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar?" (Ankebût suresi, ayet: 1-2)

Kütübü Sitte hadis alimlerinin (Allah cümlesinden razı olsun) Ali (kv) rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Dünyaya gelen her insanın cennette veya cehennemde adı yazılıdır. O kişinin şaki veya said olduğu yazılıdır."

Bunun üzerine ashab-ı kiram:

"Ey Allah'ın Rasulü! Madem ki her kişinin şaki veya said olduğu ezelde Levh-i Mahfuz'da da yazılıdır. Bizler kadere teslim olup sonucu beklemeyelim mi?" diye sordular.

Allah Rasulü (sav):

"Levh-i Mahfuz'da yazılan kitaba bağlanıp da ibadet-

lerinizi, kulluk hizmetlerinizi bırakmayın. Sizler iyi işler, ameller işlemeye bakın. Nasıl olsa kaderim önceden yazılmıştır diyerek tembellik etmeyin" buyurmuştur.

"Şeytan şöyle iddia etmişti: "Ey Rabbim! Nasıl olsa sen beni ezelde şaki olarak takdir buyurup Levh-i Mahfuz'a beni öyle tescil ettin. Cehennemlik olmamı önceden kararlaştırdın. Allah'ım! Beni yaratan sensin. Şaki olmam için karar veren ve öylece tescil eden de sensin. Bana niçin azab ediyorsun?" diyecektir. Yüce Allah (cc) ona şöyle buyuracaktır:

"Ey İblis! Benim ezel ilmimde seni şaki olarak tescil ettiğimi nereden biliyorsun? Ben sana Adem'e secde etmeni emir buyurdum, sen ise bana karşı geldin."

Şeytan:

"Elbetteki kaderimi Levh-i Mahfuz'da benim için ne takdir buyurduğunu bilmiyordum" diyecektir.

Allah Teala (cc):

"Ey İblis! Benim sana vereceğim ceza, Adem'e secde et, dediğimde senin itirazın üzerinedir. Ezelde takdirden dolayı değildir" buyurdu. Ve "Bir kulum, kendi seçeneği ile benim emrimi tutup yasaklarımdan kaçınırsa bunun sevabı kendisine ait olur. Ceza, yalnız zahirde benim emrimi tutmayanlar içindir."

Nitekim Allah Teala (cc), Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ*

"... **Herkesin kazandığı (hayır) kendisine, yapacağı (şer) de kendisinedir.**" (Bakara suresi, ayet: 286)

Ebu Naim'in İbni Ömer (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Ey sevgili sahabelerim ve kıyamete kadar gelecek ümmetlerim! Allah Teala (cc)'nın ezelde takdir buyurduğu kader üzerinde konuşmayın. O kader bahsi Allah Teala'nın sırrıdır. Onun sırrını sakın ola ki açmak için zorlamayın."

Taberânî'nin İbni Mes'ud ve Sevban (ra)'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Kader bahsi üzerinde dilinizi tutunuz, konuşmayınız. O konuda konuşmak sizin hakkınız değildir. O konuda size yetki verilmemiştir. Sizin göreviniz, Allah Teala (cc) tarafından size emredilen şeyleri yerine getirmek, yasak kıldığı şeylerden de uzak kalmaktır. Bir kimse nasıl olsa kaderimin hükmü geçerlidir, deyip hayatını kaderinin akışına bırakır, nefsinin istekleri doğrultusunda yaşamaya devam ederse, o kimse şeytanın yolunu tutmuş ve onun uydularından biri olmuştur."

MUHYİDDİN-İ ARABÎ (ks) HAZRETLERİ'NDEN BİR HİKAYE

Şeyh Muhyiddin-i Arabî (ks) Hazretleri Mekke-i Mükerreme'de umre yaparken bana bir yaşlı zat anlattı. Bu, Mekke'de 70 seneden beri mücavir olarak kalan bir zatmış. Her sene hac ve umreler yapıyor. Bir gün bu Ten'im'den birlikte umreye niyet edip telbiye getirmeye, "Lebbeyk, Allâhümme lebbeyk. Lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk. İnnel hamde ven nı'mete leke vel mülk. Lâ şerîke lek" başladık. Umremin kabulü ile ilgili olarak, Allah Teala'nın "Lebbeyk" diye karşılık verdiğini bizzat işittim. O şeyhin umresi kabul edilmediği için onun telbiyesine de Allah Teala (cc) tarafından "Lâ lebbeyk" denildiğini işittim. O zata dedim ki:

"Ey Şeyh! Sen ne zaman "Lebbeyk, Allâhümme lebbeyk..." diye telbiyede bulunsan "Lâ lebbeyk..." diye karşılık geliyor. Allah teala (cc) tarafından gelen bu karşılığı sen de işitiyor musun?" dedim. O da:

"Evet, ben de işitiyorum" dedi. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sonra bana şöyle dedi:

"Evladım! Benim hakkımda gelen "Lâ lebbeyke" karşılığını sen de işittin mi?"

"Evet, işittim" dedim. Bundan sonra şeyh şöyle dedi:

"Evladım! Yetmiş seneden beri buradayım. Her sene haccımı eda ediyor, umreler yapıyorum. Bu müddet zarfında

yaptığım bütün hac ve umrelerimde getirdiğim "Lebbeyk..." telbiyelerime her defasında "Lâ lebbeyk..." diye karşılık aldım" dedi.

Bunun üzerine keşif ve keramet sahibi genç umre arkadaşı şeyhe şöyle dedi:

"Yetmiş seneden beri yaptığın hac ve umrelerinin kabul edilmediklerini aldığın "Lâ lebbeyk..." karşılığı ile işittikten sonra neden vücuduna hâlâ zahmet veriyor, meşakkat çektiriyorsun? Görüyorsun ki, senin ezel kütüğüne şekavet yazılmış. Ne yapsan faydası yok. Kabul edilmeyecek ibadeti neden hâlâ yapmaya zorluyor, devam ediyorsun?"

Şeyh tekrar karşılık olarak şöyle dedi:

"Evladım! Ben Allah Teala (cc)'nın kapısını bırakıp kimin kapısına gideyim? O'ndan başka kimden ihtiyaçlarımı dileneyim? Benim görevim, O'nun rızası doğrultusunda üzerime düşen kulluk hizmetlerimi yapmaktır. O dilerse kabul buyurur, dilemezse kabul etmez. Fakat ibadet rahmeti, kabahat da cezayı celbeder.

Evladım! Kapısında boyun bükeni rahmetinden kovup uzaklaştırmak O'nun şanına yakışmaz" dedi ve yine arkasından derin bir ah çekerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O kadar ağladı ki gözünden akan yaşlar göğsünü ıslattı. Tekrar coşkun bir sesle "Lebbeyk, Allâhümme lebbeyk..." diye telbiye etmeye başladı. Bu defa keşfi açık olan genç, şeyhin telbiyesine, umresinin kabul edildiğini müjdeleyen "Lebbeyk..." sesini işiti. "Lebbeyk..." diyerek karşılık veren ilahî sesten şu ifadeler geliyordu gence:

"Bizim için hüsn ü zanda bulunup herşeye rağmen ibadet ve taatına devam eden ve bizim kapımızı bekleyen, bizi herşeye tercih edip ümit bağlayan, bağışlanmayı benden bekleyerek kapımızı terketmeyen kimseleri biz böyle imtihanlardan geçiririz. Böylelerini ben asla rahmet kapımdan uzaklaştırmam. Böyle kimseler, nefis ve onun istekleri arkasından koşup, ibadetsiz, taatsiz benden cennet ve cemal bekleyen, sırt üstü yatıp rahmet ve mağfiret umanlardan değildirler."

Bunun üzerine o genç şöyle dedi:

"Ey Şeyh! İbadetlerinin tamamının kabul edildiği hakkında gelen müjdeyi işittin mi?"

Şeyh:

"Evet, işittim" dedi ve tekrar şiddetli bir şekilde ağlamaya ve Allah Teala'ya hamd ve sena etmeye devam etti.

DÜNYADA İBADETİ TERKEDEN AHİRETTE CENNETİ KAYBEDER

Hakim'in babasından, o da dedesinden rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Bir mü'min "Lâ ilâhe illellâh muhammedün rasûlüllâh" derse, o mü'min için cennet vacip olur. "Sübhâellâhi ve bi hamdih" derse, onun için de 140 bin sevap yazılır" buyurdu. Ashab-ı kiram:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu duruma göre hiç kimse için bir tehlike sözkonusu olamaz" dediklerinde Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdu:

"Evet, sizin dediğiniz gibi helak olmaz. Muhakkak sizden biriniz kazandığı sevapla mahşere gelir. Dağlar onun getirdiği sevabın ağırlığını kaldıramaz. Ancak o kişinin dünyada iken yiyip içtiği, gezip tozduğu, yattığı kalktığı, giyindiği barındığı sayısız nimetlerin şükrünü eda etmediği için mahşer yerinde o şükür eksikliği getirdiği sevabı silip süpürür ve yok eder. Hiç sevap getirmemiş duruma düştüğü için cennete giremez.

Ancak dünyada gücünün yettiği kadar ibadet edenleri Allah Teala (cc) getirdikleri ile hoş karşılayıp onlar cennete girmeye hak kazanırlar. İbadetsiz gelenler ise aptal aptal bakınarak orta yerde kalıverirler."

Allah Teala'nın sayısız nimetleri vardır. Bunların karşılığında kula şükretmek düşer. Ömür boyu ibadetin sevabı gözün bir anlık güzelliklerin seyrinin bedeli değildir. Nimetlere şükretmeden az ibadetle mahşer yerine gelenlerin sevabı, şükrü eda edilmeyen nimetler tarafından gasbedilir. Bol ibadet ve şükür sevabıyla mahşer yerine sevkedilenler ise cennet

ve cemâlüllah ile şereflenirler.

Nitekim Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

أُدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ*

"... Haydi amelleriniz karşılığı olarak cennete giriniz" buyurulur.

Bir başka ayet-i kerimede de şöyle buyurmaktadır:

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِى أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ*

"... İşte yaptıklarınıza karşılık size miras olarak verilen cennet budur." (Zuhruf suresi, ayet: 72)

İbni Kayyim'in Hazreti Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Mahşer yerinde her kul için üç masa kurulur. Bunlardan birinde ibadetler, ikincisinde suç ve cezalar, üçüncüsünde de nimetler karşılığında yapılan şükürler veya şükürsüzlükler görüşülür. Allah Teala (cc) nimetlere: "Haydi hakkınızı alınız" buyurur. En küçük nimetin hakkı kişinin sevabının tamamını götürür. Nimetler derler ki:

"İlahımız, şanın hakkı için hakkımızı verdin."

Sonra Allah Teala (cc) kuluna merhamet etmek ister ve günahlarını bağışlayıp sevaplarını kat kat iade eder. Sevabı elinden alınan ise saşkın bir şekilde mahşer yerinde kalakalır."

HER MÜSLÜMANIN BİRİ CENNETTE BİRİ DE CEHENNEMDE OLMAK ÜZERE İKİ EVİNİN BULUNDUĞU

Bu konuda Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا*

"İman edip de iyi davranışlarda bulunanlara gelince, onlar için çok merhametli olan Allah (gönüllerde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem suresi, ayet: 96)

Aynı konuda bir sonraki ayet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنْذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا*

"(Rasulüm!) Biz Kur'an'ı, sadece onunla Allah'tan sakınanları müjdeleyesin ve şiddetle karşı çıkan bir topluluğu uyarasın diye senin dilinle (indirilip okutarak) kolaylaştırdık." (Meryem suresi, ayet: 97)

Deylemî'nin Ebu Said (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuşlardır:

"Her insanın biri cennette, diğeri cehennemde olmak üzere iki evi vardır. Mü'min, cennette olan evini ibadetle yapar. Böylece cehennemdeki evi de yıkılır. İnkârcı ve Allah'a ortak koşan da cehennemdeki evini yapar. Böylece cennetteki evini de yıkmış olur.

Ebu İshak'ın rivayetine göre de Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Her insanın iki evi vardır. Bunlardan biri cennette, diğeri cehennemdedir. Cennet evi yapanın cehennem evi, cehennem evi yapanın da cennet evi yıkılır."

Cennette geçerli para imandır. Nimetlerinin parası "Elhamdü lillâh" lafzının zikridir. Cennetlikler cennete girince cehennemliklerin cennetteki evlerini dünyadaki amelleri ve ge-

tirdikleri sermayeleri nisbetinde satın alır ve aralarında taksim ederler. Cehennemlikler de cehenneme girdiklerinde cennetliklerin oradaki evlerini ceza olarak günahları nisbetinde satın alır ve aralarında taksim ederler.

Nesaî'nin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

"Her insanın ahirette iki evi hazır beklemektedir. Bunlardan biri cennette, diğeri cehennemde bulunmaktadır. Cehenneme gidecek kimse öldüğü zaman doğruca cehennemdeki evine gider. Cehennemliklerin cennette bulunan evleri cennetlikler arasında taksim olunur. Her mü'min dünyadaki amelinin azlığına ve çokluğuna göre o mirastan hisse alır. Bu taksim, Allah Teala'nın "Hümül vârisûn" ayet-i kerimesiyle bildirilmektedir.

Ruhu'l Beyân tefsirinde belirtildiği üzere Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Hem cennette, hem de cehennemde birer evi olmayan tek insan yoktur. Küfür ehli öldükleri zaman cehenneme girerler. Mü'minler de öldüklerinde cennete girerler. Cennetlikler cennete girince küfür ehlinin cennetteki evlerini aralarında taksim eder, bölüşürler. Tefsir sahibi bu taksimatı daha iyi anlamak için aşağıdaki yorumunu okumamızı tavsiye ediyor. Ayet-i kerime budur:

أُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ*

"İşte, asıl bunlar vâris olacaklardır. (Evet) Firdevs'e varis olan bu kimseler, orada ebedî kalıcıdırlar." (Mü'minûn suresi, ayet: 10-11)

Cennetteki miras konusu ile ilgili bir başka ayet-i kerimede de Allah Teala (cc) şöyle buyuruyor:

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ*

"... İşte yaptıklarınıza karşılık size miras olarak verilen cennet budur." (Zuhruf suresi, ayet: 72)

Mü'min cennete girdiğinde cehennemdeki evi cehenneme atılanlara günahları nisbetinde taksim edilir. Dünyadan günah ağırlığını daha çok götürenler orada cennetliklerin cehennemdeki evlerinden daha çok miras alırlar. Bu taksimatlarda cehennemde hisse almaktan Allah'a sığınırız.

Allah Rasulü (sav) buyurdular:

"İbadet, kişiyi cennete; kabahat da cehenneme çeker. Sonuçta ibadet rahmet ve mağfirete, günah da Allah Teala'nın kahrına ve gazabına dönüşür."

BAZI HADİS VE MEZHEP İMAMLARININ, ŞEYHLERİN NASIL VE NE ŞEKİLDE İBADET ETTİKLERİ

Tabiîn imamlarından ve büyüklerinden Said b. el-Müseyyeb (ra) hem hadis hem de fıkıh ilmini kendisinde toplayan müstesna alimlerdendir. Zühd ve takvada da ileri derecede idi. Zeytinyağı alım satımı yapardı. Rivayete göre bu zat, yatsı namazına aldığı abdest ile 50 sene boyunca sabah namazı kılmıştır. Bu geçen 50 sene boyunca namazda hiç kimsenin başını görmemiştir. Çünkü her vakit namazına erkenden gelmiş, ilk safta oturmuş ve namazlarını öyle kılmıştır. 50 sene boyunca iftitah tekbirini de hiç kaçırmamış, hep imamla birlikte ve imama en yakın bir zamanda almıştır. Bu bilgiler Aliyyü'l Kâri'nin "Şifâ Şerhi"nde verilmektedir.

İmam-ı A'zam Ebu Hanife (ra) 40 yıl boyunca yatsı namazına aldığı abdestle sabah namazını kılmıştır.

Hazreti Ali (kv)'nin oğlu, İmam Hüseyin (ra)'in torunu Zeynelâbidîn (ra) Hazretleri (Allah onların cümlesinden razı olsun) her gün 1000 rekat namaz kılardı. Abdullah b. Abbas'ın oğlu Ali (Allah cümlesinden razı olsun) de yine bir günde 1000 rekat namaz kılardı. Her gün 1000 rekat namaz kılan bahtiyarlardan biri de Rabiatü'l Adeviyye (r.alayhe)'dir.

İmam-ı A'zam'ın birinci talebesi ve halefi İmam-ı Ebu

Yusuf (ra) en yoğun çalışma dönemi olan kadılık, öğreticilik ve yazarlık döneminde her gün 200 rekat namaz kılardı. İkinci derecede talebesi ve halefi olan İmam-ı Muhammed de aynı şekilde yoğun mesaisine rağmen yine her gün 200 rekat namaz kılardı. Abbâsî halifelerinden Harun Reşid, Emevî halifelerinden Ömer b. Abdülaziz (Allah cümlesinden razı olsun) bir günde ikişer yüz rekat namaz kılan bahtiyarlardan idiler.

Sofular tayfasının efendisi, ulusu Cüneyd-i Bağdâdî (ks) Hazretleri de züccaciye ticaretiyle uğraşır, gelen talebelerine ders verir, sohbette bulunur, ticaretinin ve bu manevî uğraşı dışında her gün 400 rekat namaz kılardı. Bu bilgiler "Tabakâtü'l Ümem" adlı eserde verilmektedir.

Münavî Hasan-ı Basrî (ra)'den naklen şöyle demiştir:

"Ben öyle bir topluluğa, öyle bir cemaate yetiştim ki onlar sahabelerdi. Allah Rasulü (sav)'ne en yakın olan bahtiyarlardı. Onlar ibadetlerinin içine dalmış, imanlarına zarar gelir endişesiyle sanki yanlarında bir düşman onları gözetliyormuşcasına tedirgin, tetikte insanlardı." Son sözü şu olurdu:

"Ne yazık ki, bilenler gitti. İnkârcılar kaldı."

Şair diyor ki:

"Son nefesini verip yerine yatırılan ölü değildir. Ölü, ayakta dolaşan irfansızların, idraksizlerin ve cahillerin ölümüdür."

Hasan-ı Basrî (ks) Hazretleri'nin ashabdan 33 veya 34 zata yetiştiği rivayet edilir.

Yine Hasan-ı Basrî (ks) Hazretleri buyuruyor:

"Biz sahabelerin yanında hırsızlar gibi idik. İlim adına bir şeyler çalmaya çalışıyorduk. İlim ve irfan onlarda idi. İlim sahipleri birer birer ahirete göçtüler. Geriye münkirler kaldı. İbadet ehli de öyle. Onlar çekilip gittiler, geriye tenkitçiler ve inatçılar kaldı. Ölü kefene sarılıp gömülen değildir. Ölü, yaşarken ibadet etmeyip vaktini gafletle geçirendir."

Metin yazarımız Muhammed Hakkı Aydinî diyor ki:

"Zamanımızın şeyhlerini, alimlerini, idarecilerini, müftî, hakim ve vali gibi yetkililerimizi Allah Teala (cc) ıslah eylesin. Bu anlatılan büyüklerimizin ibadetlerine, İslam'a bağlılıklarına bakıp da ibret almalılar. Hatta her mü'min (müslüman) anla

tılanlara dikkat eylesin."

Şu muhakkak unutulmamalıdır:

"Adetlerin büyüğü, büyüklerin adetidir. Çapulculara benzeyen çapulcu olur."

"Ey ibadetlerinde tembellik ve uyuşukluk gösterenler! Ey hayatı yemekten, içmekten ve eğlenmekten ibaret sananlar! Ey manevî zevklerin kokusunu bile alamamış olanlar! Allah Rasulü (sav)'nün hayatına bakınız. Sahabelerin hayatına, müctehidlerin hayatlarına bakınız! Büyük mürşidlerin, büyük mücahidlerin hayatlarını gözlerinizin önüne getiriniz. Nefislerini nasıl bağlamışlar? Hayatlarını nasıl ibadet üzerinde yoğunlaştırmışlar? Allah Teala'nın emirlerine nasıl sıkıca bağlı olduklarını görün. Gece gündüz demeden karınca gibi hareket halinde olduklarını gönül gözünüz varsa, seyretmeye çalışın.

Ey zenginler! Fakirlerden, yoksullardan, dullardan, gariplerden haberiniz var mı? Yoksa onlar sizi hiç ilgilendirmiyorlar mı? Gerçekten iri lokmalarınız boğazınızdan rahat geçiyor mu? Komşusu açken tok yatanları Allah Rasulü (sav)'nün yanından kovacağını hiç duymadınız mı?

Ey inandığını iddia edenler! Diliniz zikirle, kalbiniz fikirle meşgul mü? Ailenizin çobanı olduğunuzu bilmiyor musunuz yoksa. Her çoban sürüsünden sorumlu olacak değil mi?

İşte Allah Teala'nın fermanı:

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ*

"Sen yine de öğüt ver. Çünkü öğüt mü'minlere fayda verir." (Zâriyat suresi, ayet: 55)

Bir diğer fermanı daha:

فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَى*

"O halde eğer öğüt fayda verirse, öğüt ver." (A'lâ suresi, ayet:9)

Bir diğer ayet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

سَيَذَّكَّرُ مَنْ يَخْشَى *

"(Allah'tan) korkan öğütten yararlanacak. En büyük ateşe girecek olan kötü ise öğütten kaçınır..." (A'lâ suresi, ayet: 10-12)

MÜRSEL PEYGAMBERLERİN İSİMLERİNİN HAVAS VE ESRARI

Bu bölümde mürsel peygamberlerin (Allah'ın selamı hepsinin üzerine olsun) isimlerinin havas ve sırları bildirilmektedir.

Müsned sahibi Abd b. Hamid'in Enes (ra)'den rivayetine göre Allah Rasulü (sav) şöyle buyurdular:

إنَّ الله بَعَثَ بِالْحَقِّ الى عِبَادِه ثَلاثَ مِئَةٍ وَثَلاثَةَ عَشَرَ رَسُولاً مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ مَنْ أَحْصَى أَسْمَائَهُمْ وَكَتَبَهَا وَجَعَلَهَا حِرْزًا وَجَبَتْ لَهُ شَفَاعَتُهُمْ وَلَمْ يَظْفَرْ بِهِ عَدُوٌّ وَلَوْ عَادَاهُ أَهْلُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ *

Allah Teala (cc) Hazretleri kullarını, gereğine göre müjdelemek veya korkutmak üzere 313 mürsel (rasul) peygamberler gönderdi.[10] Bir kimse bu 313 mürsel peygamberlerin mübarek isimlerini ezberlerse veya yazıp yanında, yahut oturmakta olduğu mekanda bulundurursa, o kimseye anılan peygamberlerin şefaati vacip olur. Yer gök ehli o kimseye düşman olsalar hiç bir zarar veremezler.

Her mü'minin, dünyada ve ahirette kurtuluşuna sebep olacak böyle imkânlardan yararlanması gerekir.

---

[10] Mürsel peygamberler, kendilerine Allah tarafından kitap (mesaj) gönderilen ve hizmetlerini, gelen mesajlara göre tanzim eden "şeriat" sahibi peygamberlerdir. Kur'an-ı Kerim'de bunlardan çok azının adından bahsedilmektedir.

Her kim bu rasul peygamberlerin isimlerini saygı duyarak ve peygamberliklerine hürmet ederek onların mukaddes ruhlarından himmet ve yardım diler, herhangi bir felakete karşı durması, rahmet ve bereketin inmesi, şer kapılarının kapanıp hayır kapılarının açılması, dünya ve ahirette işlerinin kolay olması için bu mübarek isimleri yazıp veya yazdırıp yanında veya kalmakta olduğu mekanın bir yerinde bulundurursa, o kimse anılan faziletlere ve sırlara erer, yani beklediği sonuca ulaşır.

O büyük mürsel peygamberlerin yaşadıkları çağın sünnetleri ve şeriatleri bilinmediği için, ancak onların mübarek isimleri vesile kılınarak taleplerde bulunulur. Onların hayatta bulunmaları ile vefat etmiş bulunmaları arasında fark yoktur. Onlar, yerde olduğu gibi göklerde de tasarruf sahibidirler. Mübarek isimlerinin bulunduğu yerde himmet ve tasarrufları hazırdır.

İşte o 313 mürsel peygamberin mübarek isimleri aşağıya çıkarılmıştır. Allah'ın selamı hepsinin üzerine olsun.

MÜRSEL PEYGAMBERLERİN TAM İSİMLERİ

Mürsel peygamberlerin tam isimleri

1. **Âdem Aleyhisselam**	آدَمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
2. **Şis Aleyhisselam**	شِيثْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
3. **Enûs Aleyhisselam**	أَنُوسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
4. **Kaynân Aleyhisselam**	قَيْنَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
5. **Mehâil Aleyhisselam**	مَهَائِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
6. **Ehnûh Aleyhisselam**	أَخْنُوخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
7. **İdris Aleyhisselam**	إِدْرِيسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

8. Müteveşlih Aleyhisselam	متوشلخ عليه السلام
9. Nûh Aleyhisselam	نوح عليه السلام
10. Hûd Aleyhisselam	هود عليه السلام
11. Ayhek Aleyhisselam	عيهق عليه السلام
12. Merdârîm Aleyhisselam	مرداريم عليه السلام
13. Şâri' Aleyhisselam	شارع عليه السلام
14. Sâlih Aleyhisselam	صالح عليه السلام
15. Erfahşed Aleyhisselam	أرفخشد عليه السلام
16. Safvan Aleyhisselam	صفوان عليه السلام
17. Hanzale Aleyhisselam	حنظلة عليه السلام
18. Lût Aleyhisselam	لوط عليه السلام
19. Assan Aleyhisselam	عصان عليه السلام
20. İbrahim Aleyhisselam	إبراهيم عليه السلام
21. İsmail Aleyhisselam	إسماعيل عليه السلام
22. İshak Aleyhisselam	إسحاق عليه السلام
23. Ya'kub Aleyhisselam	يعقوب عليه السلام
24. Yûsuf Aleyhisselam	يوسف عليه السلام
25. Şemaîl Aleyhisselam	شمائيل عليه السلام
26. Amr b. Şuayb Aleyhisselam	عمرو بن شعيب عليه السلام
27. Mûsâ Aleyhisselam	موسى عليه السلام
28. Levtan Aleyhisselam	لوطان عليه السلام
29. Ya'vâ Aleyhisselam	يعوى عليه السلام
30. Herven Aleyhisselam	هرون عليه السلام
31. Kelîl Aleyhisselam	كليل عليه السلام
32. Yûşa' Aleyhisselam	يوشع عليه السلام
33. Dâniyâl Aleyhisselam	دانيال عليه السلام
34. Yûneş Aleyhisselam	يونش عليه السلام
35. Beliyâ Aleyhisselam	بليا عليه السلام

36. Ermiyâ Aleyhisselam — أَرْمِيَا عَلَيْهِ السَّلَامُ

37. Yûnus Aleyhisselam — يُونُسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

38. İlyas Aleyhisselam — إِلْيَاسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

39. Süleyman Aleyhisselam — سُلَيْمَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

40. Davud Aleyhisselam — دَاوُدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

41. İlyesa' Aleyhisselam — إِلْيَسَعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

42. Eyyûb Aleyhisselam — أَيُّوبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

43. Evs Aleyhisselam — أَوْسٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ

44. Zânîn Aleyhisselam — ذَانِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

45. Elhemi' Aleyhisselam — أَلْهَمِيعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

46. Sâbit Aleyhisselam — ثابتْ عليْه السَّلَامُ

47. Ğâbir Aleyhisselam — غابرْ عليْه السَّلَامُ

48. Hemeylân Aleyhisselam — هَمَيْلَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

49. Zülkifl Aleyhisselam — ذُو الْكِفْلِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

50. Uzeyr Aleyhisselam — عُزَيْرٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ

51. Azkalân Aleyhisselam — عَزْقَلَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

52. Azzan Aleyhisselam — عَزَّانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

53. Elevon Aleyhisselam — أَلْوُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

54. Zâyin Aleyhisselam — زَايِنْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

55. Âzim Aleyhisselam — عَازِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

56. Hüreyd Aleyhisselam — هُرَيْدٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ

57. Sâzân Aleyhisselam — سَازَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

58. Sa'd Aleyhisselam — سَعْدٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ

59. Ğalip Aleyhisselam — غَالِبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

60. Şemmas Aleyhisselam — شَمَّاسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

61. Şem'ûn Aleyhisselam — شَمْعُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

62. Feyyaz Aleyhisselam — فَيَّاضْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

63. Kaza Aleyhisselam — قَضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ

64. Sârim Aleyhisselam	سَارِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
65. Aynâd Aleyhisselam	عَيْنَاضْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
66. Sâim Aleyhisselam	سَائِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
67. Avdûn Aleyhisselam	عَوْضُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
68. Beyûzer Aleyhisselam	بَيُوزَرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
69. Kezûl Aleyhisselam	كَزُولْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
70. Bâsil Aleyhisselam	بَاسِلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
71. Bâsân Aleyhisselam	بَاسَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
72. Lâhîn Aleyhisselam	لَاخِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
73. Ğaldât Aleyhisselam	غَلْطَاتْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
74. Resûğ Aleyhisselam	رَسُوغْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
75. Reş'ıyn Aleyhisselam	رَشْعِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
76. Elmûn Aleyhisselam	أَلْمُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
77. Luğ Aleyhisselam	لُوغْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
78. Bersuvâ Aleyhisselam	بَرْسُوَا عَلَيْهِ السَّلَامُ
79. Lâzaym Aleyhisselam	لَاظَيْمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
80. Reşâd Aleyhisselam	رَشَادْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
81. Şüreyb Aleyhisselam	شُرَيْبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
82. Heybel Aleyhisselam	هَيْبَلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
83. Meylân Aleyhisselam	مَيْلَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
84. Imrân Aleyhisselam	عِمْرَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
85. Herbîb Aleyhisselam	هَرْبِيبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
86. Cüreyb Aleyhisselam	جُرَيْبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
87. Şemmâğ Aleyhisselam	شَمَّاغْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
88. Surayh Aleyhisselam	صُرَيْخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
89. Seffân Aleyhisselam	سَفَّانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
90. Kubeyl Aleyhisselam	قُبَيْلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
91. Da'da' Aleyhisselam	ضَعْضَعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

92. Aysûn Aleyhisselam	عَيْصُونْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
93. Aysaf Aleyhisselam	عَيْصَفْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
94. Sadıyk Aleyhisselam	صَدِيقْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
95. Bervâ' Aleyhisselam	بَرْوَاءْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
96. Hâsıym Aleyhisselam	حَاصِيمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
97. Heyyân Aleyhisselam	هَيَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
98. Âsım Aleyhisselam	عَاصِمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
99. Veccân Aleyhisselam	وَجَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
100. Mısdâ' Aleyhisselam	مِصْدَاعْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
101. Ârîs Aleyhisselam	عَارِيسْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
102. Şercîl Aleyhisselam	شَرْجِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
103. Hazbîl Aleyhisselam	حَزْبِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
104. Harkıyl Aleyhisselam	خَرْقِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
105. Eşmuıyl Aleyhisselam	أَشْمُوعِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
106. Ğamsan Aleyhisselam	غَمْصَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
107. Lübeyr Aleyhisselam	لُبَيْرْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
108. Sıbad Aleyhisselam	سِبَاطْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
109. İbâd Aleyhisselam	عِبَادْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
110. Beslih Aleyhisselam	بَثْلِخْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
111. Rebhan Aleyhisselam	رَبْهَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
112. Amdan Aleyhisselam	عَمْدَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
113. Mirkan Aleyhisselam	مِرْقَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
114. Hannan Aleyhisselam	حَنَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
115. Luhannâ Aleyhisselam	لُوحَنَّا عَلَيْهِ السَّلاَمُ
116. Vellâm Aleyhisselam	وَلاَّمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
117. Ba'yul Aleyhisselam	بَعْيُولْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
118. Bassas Aleyhisselam	بَصَّاصْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
119. Hebban Aleyhisselam	هَبَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ

120. Eflik Aleyhisselam — أَفْلِقْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
121. Kâzım Aleyhisselam — قَازِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
122. Nusayr Aleyhisselam — نُصَيْرٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
123. Evris Aleyhisselam — أَوْرِسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
124. Mad'as Aleyhisselam — مَضْعَصْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
125. Cüzeyme Aleyhisselam — جُذَيْمَةٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
126. Şeravhıyl Aleyhisselam — شَرَوْحِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
127. Ma'nâil Aleyhisselam — مَعْنَائِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
128. Müdrik Aleyhisselam — مُدْرِكْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
129. Hârim Aleyhisselam — حَارِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
130. Bâriğ Aleyhisselam — بَارِغْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
131. Hermil Aleyhisselam — هَرْمِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
132. Câyid Aleyhisselam — جَايِدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
133. Zerkan Aleyhisselam — زَرْقَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
134. Asfon Aleyhisselam — أَصْفُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
135. Bercac Aleyhisselam — بَرْجَاجْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
136. Nâvî Aleyhisselam — نَاوِى عَلَيْهِ السَّلَامُ
137. Hezrâbin Aleyhisselam — هَزْرَابِنْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
138. Eşbil Aleyhisselam — أَشْبِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
139. Attâf Aleyhisselam — عَطَّافْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
140. Müheyl Aleyhisselam — مُهَيْلٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
141. Zencîl Aleyhisselam — زَنْجِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
142. Şemtân Aleyhisselam — شَمْطَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
143. Elkûm Aleyhisselam — أَلْقُومْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
144. Huveylid Aleyhisselam — حُوَيْلِدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
145. Sâlah Aleyhisselam — صَالِحْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
146. Sânûh Aleyhisselam — سَانُوخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
147. Râmîl Aleyhisselam — رَامِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

148. Zâmîl Aleyhisselam زَامِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

149. Kâsim Aleyhisselam قَاسِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

150. Bâyil Aleyhisselam بَايِلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

151. Bâzil Aleyhisselam بَازِلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

152. Keblân Aleyhisselam كَبْلَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

153. Bânir Aleyhisselam بَانِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

154. Hâcim Aleyhisselam حَاجِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

155. Câvıh Aleyhisselam جَاوِحْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

156. Câmir Aleyhisselam جَامِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

157. Hâcin Aleyhisselam حَاجِنْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

158. Râsil Aleyhisselam رَاسِلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

159. Vâsim Aleyhisselam وَاسِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

160. Râdim Aleyhisselam رَادِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

161. Sâdim Aleyhisselam سَادِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

162. Şûşân Aleyhisselam شُوشَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

163. Câzân Aleyhisselam جَازَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

164. Sâhıd Aleyhisselam صَاحِدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

165. Mahbân Aleyhisselam مَحْبَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

166. Kelvân Aleyhisselam كَلْوَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

167. Sâıd Aleyhisselam صَاعِدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

168. Ahyâl Aleyhisselam أَخْيَالْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

169. Cercîs Aleyhisselam جَرْجِيسْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

170. Şel'ûn Aleyhisselam شَلْعُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

171. Ğafrân Aleyhisselam غَفْرَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

172. Ğâyir Aleyhisselam غَايِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

173. Lâhûn Aleyhisselam لَاحُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

174. Beldah Aleyhisselam بَلْدَخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

175. Heydân Aleyhisselam هَيْدَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

176. Lâvî Aleyhisselam	لَاوِى عَلَيْهِ السَّلَامُ
177. Heyrâ' Aleyhisselam	هَيْرَاءُ عَلَيْهِ السَّلَامُ
178. Nâsıy Aleyhisselam	نَاصِى عَلَيْهِ السَّلَامُ
179. Hâfik Aleyhisselam	حَافِكْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
180. Hâfiyh Aleyhisselam	حَافِيخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
181. Kâşinc Aleyhisselam	كَاشِنْجْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
182. Lâtif Aleyhisselam	لَاتِفْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
183. Bâyim Aleyhisselam	بَايِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
184. Hâşim Aleyhisselam	حَاشِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
185. Heccâm Aleyhisselam	هَجَّامْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
186. Mîzâd Aleyhisselam	مِيزَادْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
187. Esîmân Aleyhisselam	أَسِيمَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
188. Rahıylâ Aleyhisselam	رَحِيلَا عَلَيْهِ السَّلَامُ
189. Lâtıf Aleyhisselam	لَاطِفْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
190. Bertûfûn Aleyhisselam	بَرْطُوفُونَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
191. Enân Aleyhisselam	أَنَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
192. Avrâıd Aleyhisselam	عَوْرَائِضْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
193. Mehimtasır Aleyhisselam	مَهِمْتَصِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
194. Ğânîn Aleyhisselam	غَانِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
195. Nemmâh Aleyhisselam	نَمَّاخْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
196. Hendûyil Aleyhisselam	هَنْدُويلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
197. Mübassal Aleyhisselam	مُبَصَّلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
198. Muda'tâm Aleyhisselam	مُضَعْتَامْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
199. Tumeyl Aleyhisselam	طُمَيْلٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
200. Tâbinc Aleyhisselam	طَابِنْجٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
201. Mühemmim Aleyhisselam	مُهَمَّـمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
202. Hacram Aleyhisselam	حَجْرَمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
203. Adven Aleyhisselam	عَدْوَنْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

204. Menbed Aleyhisselam	مَنْبَدْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
205. Barûn Aleyhisselam	بَارُونْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
206. Revvân Aleyhisselam	رَوَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
207. Muayyin Aleyhisselam	مُعَيَّـنْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
208. Müzâhım Aleyhisselam	مُزَاحِمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
209. Yânîd Aleyhisselam	يَانِيدْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
210. Lâmî Aleyhisselam	لاَمِى عَلَيْهِ السَّلاَمُ
211. Ferdân Aleyhisselam	فَرْدَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
212. Câbir Aleyhisselam	جَابِرْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
213. Sâlûn Aleyhisselam	سَالُومْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
214. Iys Aleyhisselam	عِيصْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
215. Herbân Aleyhisselam	هَرْبَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
216. Câbûk Aleyhisselam	جَابُوكْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
217. Âbûc Aleyhisselam	ءَابُوجْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
218. Mînât Aleyhisselam	مِينَاتْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
219. Kânûh Aleyhisselam	قَانُوحْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
220. Derbân Aleyhisselam	دَرْبَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
221. Sâhım Aleyhisselam	صَاخِمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
222. Hârıd Aleyhisselam	حَارِضْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
223. Harrâd Aleyhisselam	حَرَّاضْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
224. Harkıyâ Aleyhisselam	حَرْقِيَا عَلَيْهِ السَّلاَمُ
225. Nu'mân Aleyhisselam	نُعْمَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
226. Ezmîl Aleyhisselam	أَزْمِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
227. Müzahham Aleyhisselam	مُزَحَّمْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
228. Mîdâs Aleyhisselam	مِيدَاسْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
229. Yânûh Aleyhisselam	يَانُوخْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
230. Yüvennes Aleyhisselam	يُونَّسْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
231. Sâsân Aleyhisselam	سَاسَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ

232. Fureym Aleyhisselam	فُرَيْمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
233. Feryûş Aleyhisselam	فَرْيُوشْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
234. Sahıyb Aleyhisselam	صَحِيبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
235. Rakin Aleyhisselam	رَكِنْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
236. Âmir Aleyhisselam	عَامِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
237. Sühannak Aleyhisselam	سُحَنَّقْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
238. Zâhûn Aleyhisselam	زَاخُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
239. Haynîm Aleyhisselam	حَيْنِيمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
240. Iyâb Aleyhisselam	عِيَابْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
241. Sabbâh Aleyhisselam	صَبَّاحْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
242. Arfûn Aleyhisselam	عَرْفُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
243. Muhallâd Aleyhisselam	مُخَلَّدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
244. Merham Aleyhisselam	مَرْحَمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
245. Sânîd Aleyhisselam	صَانِيدْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
246. Ğâlib Aleyhisselam	غَالِبْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
247. Abdullâh Aleyhisselam	عَبْدُ الله عَلَيْهِ السَّلَامُ
248. Ederzîn Aleyhisselam	أَدَرْزِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
249. Advâr Aleyhisselam	عَدْوَارْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
250. Zehrân Aleyhisselam	زَهْرَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
251. Bâyı' Aleyhisselam	بَايِعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
252. Nazıyr Aleyhisselam	نَظِيرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
253. Hevrîn Aleyhisselam	هَوْرِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
254. Kâyû Aleyhisselam	كَايُو عَلَيْهِ السَّلَامُ
255. Üşeym Aleyhisselam	أُشَيْمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ
256. Fetüvân Aleyhisselam	فَتْوَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
257. Ğâbûn Aleyhisselam	غَابُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
258. Rabâh Aleyhisselam	رَبَاحْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
259. Sâbıh Aleyhisselam	صَابِحْ عَلَيْهِ السَّلَامُ

260. Meslûn Aleyhisselam	مَسْلُونْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
261. Huccân Aleyhisselam	حُجَّانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
262. Rûbâl Aleyhisselam	رُوبَالْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
263. Râbûn Aleyhisselam	رَابُونْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
264. Muaylâ Aleyhisselam	مُعَيْلاَ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
265. Sâyian Aleyhisselam	سَايِعًا عَلَيْهِ السَّلاَمُ
266. Ercîl Aleyhisselam	أَرْجِيلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
267. Beyğıyn Aleyhisselam	بَيْغِينْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
268. Münaddah Aleyhisselam	مُنَضَّحْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
269. Ruhayn Aleyhisselam	رُحَيْنٌ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
270. Mihrâs Aleyhisselam	مِهْرَاسْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
271. Sâhıyn Aleyhisselam	سَاحِينْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
272. Hırfan Aleyhisselam	حِرْفَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
273. Mehmûn Aleyhisselam	مَهْمُونْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
274. Havdân Aleyhisselam	حَوْضَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
275. Elbeûn Aleyhisselam	أَلْبَؤُنْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
276. Veıd Aleyhisselam	وَعِدْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
277. Rahyûl Aleyhisselam	رَخْيُولْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
278. Beyğân Aleyhisselam	بَيْغَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
279. Betihûr Aleyhisselam	بَتِحُورْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
280. Hûtabân Aleyhisselam	خُوطَبَانْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
281. Âmil Aleyhisselam	عَامِلْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
282. Zehrâm Aleyhisselam	زَخْرَامْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
283. Aysâ Aleyhisselam	عَيْسَى عَلَيْهِ السَّلاَمُ
284. Sabîh Aleyhisselam	صَبِيحْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
285. Yatba' Aleyhisselam	يَطْبَعْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
286. Cârıh Aleyhisselam	جَارِحْ عَلَيْهِ السَّلاَمُ
287. Suhayb Aleyhisselam	صُهَيْبٌ عَلَيْهِ السَّلاَمُ

288. Sabbâh Aleyhisselam — صَبْحَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
289. Kulmân Aleyhisselam — كُلْمَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
290. Yûhıy Aleyhisselam — يُوخِى عَلَيْهِ السَّلَامُ
291. Semyûn Aleyhisselam — سَمْيُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
292. Arzûn Aleyhisselam — عَرْضُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
293. Hûcar Aleyhisselam — حُوجَرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
294. Yelbık Aleyhisselam — يَلْبِقْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
295. Bârı' Aleyhisselam — بَارِعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
296. Âîl Aleyhisselam — عَائِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
297. Ken'ân Aleyhisselam — كَنْعَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
298. Hafdûn Aleyhisselam — حَفْدُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
299. Hüsmân Aleyhisselam — حُسْمَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
300. Yüsemma' Aleyhisselam — يُسَمَّعْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
301. Arfûrarmîn Aleyhisselam — عَرْفُورْعَرْمِينْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
302. Fadhân Aleyhisselam — فضْحَانْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
303. Benyahyâ Aleyhisselam — بَنْ يَحْيَا عَلَيْهِ السَّلَامُ
304. Binyûneş Aleyhisselam — بِنْ يُونَشْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
305. Benelkâsır Aleyhisselam — بَنَ الْقَاصِرْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
306. Safâ Aleyhisselam — صَفَا عَلَيْهِ السَّلَامُ
307. Rassâs Aleyhisselam — رَصَّاصْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
308. Aklâbûn Aleyhisselam — أَقْلَابُونْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
309. Şâhım Aleyhisselam — شَاخِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
310. Hâiyl Aleyhisselam — خَائِيلْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
311. Heyyâc Aleyhisselam — هَيَّاجْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
312. Iysâ bin meryem Aleyhisselam — عِيسَى بِنْ مَرْيَمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ
313. Muhammed Mustafa (sav) — مُحَمَّدْ مُصْطَفَى صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN MÜBAREK İSİMLERİ VE ONLARIN HAVAS VE SIRLARI

Yüce Allah (cc) buyuruyor:

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ*

"Senin şanını ve ününü yüceltmedik mi?" (İnşirah suresi, ayet:4)

Allah Teala (cc), Peygamber Efendimiz'in mübarek adını yüceltti ve Muhammedî şanını yükseltti. Kelime-i Tevhid'de, ezanda, kamette, namazda ve diğer vakitlerde anılarak şereflendirdi. Göklerde ve gökyüzünde bulunan güneş, ay ve yıldızlar üzerine yazıp onun adıyla güneş, ay ve yıldızları nurlandırdı. Cennette bulunan köşk ve saraylar, huri ve vildanlar, ağaçlar, yapraklar, meyveler, cennetin her köşesi, meleklerin iki gözlerinin araları, daha başka şeyler, hasılı cennette bulunan bütün eşyanın üzerlerinde, Peygamber Efendimiz'in mübarek adları yazılmış bulunduğundan onunla süslendiler, onunla güzelleştiler, onunla kıymet kazanıp mübarek oldular.

İbni Asâkîr, Câbir (ra)'den rivayet etmiştir ki, Peygamber Efendimiz (sav) lütfen şöyle buyurdular:

مَنْ حَفِظَ أَسْمَائِى فَأَنَا أَحْفَظُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ*

"Ümmetimden her kim benim adlarımı ezberlerse, ben de kıyamet gününde o ümmetimi koruma altına alırım."

Bir başka hadis-i şeriflerinde de şöyle buyurdular:

"Bir kimse bana olan muhabbetinden dolayı benim adlarımı yazar, üzerinde veya evinde bulundurursa, o kimseye şefaatim vacip olur. Yüce Allah (cc) o ümmetimi belalardan, kazalardan ve düşman şerrinden muhafaza buyurur. Yer ve gök ehlinin tamamı düşman olsa o kimseye zarar vermez." (Enes b. Mâlik ve Ebu Kâhil (ra) rivayet etmişlerdir.)

Yine Allah Rasulü (sav) şöyle buyuruyor:

"Herhangi bir evde مُحَمَّدٌ (Muhammed) adıyla birlikte iki veya üç ad daha bulunsa veya yalnız Muhammed adı yazılı bulunsa o eve herhangi bir zarar dokunmaz." (Osman b. Ömerî, İbni Sa'd (ra)'dan rivayet etmiştir.)

مَنْ صَلَّى عَلَيَّ فِى كِتَابٍ لَمْ يَزَلِ الْمَلاَئِكَةُ
يَسْتَغْفِرُونَ لَهُ مَا دَامَ إِسْمِى فِى ذَالِكَ الْكِتَابِ*

"Her kim benim adımı yazıp üzerinde taşır veya evinde koruma altında bulundurursa, yerde ve göklerde bulunan melekler o kimse için istiğfar edip duada bulunurlar."

Ey aziz okuyucu! Bu kadar işaret sana yeter. Bu hadis-i şerifin daha geniş bir açıklaması "Hayâtü'l Ebrâr" adlı kitapta bulunmaktadır. Peygamber Efendimiz'in özel adı "İsm-i A'zam"dır. Her hususta kurtuluş ancak onun o mübarek adıyla mümkündür.

Kastalânî, Mevâhib adlı eserinde, "Ahkâmü'l Kur'an" adlı eserden nakilde bulunarak diyor ki:

"Allah (cc) Teala'nın 1000 adı vardır. Peygamber Efendimiz'in de 1000 adı vardır. Yüce Allah (cc) güzel adlarından 70 adını Peygamber Efendimiz (sav)'e ad olarak vermiştir."

İmam-ı Sehâvî, Kadı Iyaz ve Muhyiddin ibni Arabî (Allah hepsinden razı olsun) "Allah Rasulü'nün 400 kadar adı bulunduğunu, bunları ezberde bulundurmanın veya yazılı olarak üzerinde veya evde koruma altında bulunmanın sayısız faydaları vardır" demektedirler.

Yine adı geçen zatların bir görüşüne göre Allah Rasulü (sav)'nün 555 adı vardır. Bu adların en faziletli, en üstün ve en azametli olanı مُحَمَّدٌ "Muhammed" adıdır.

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi onun üzerine olsun.

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN ALLAH TEALA İLE MÜŞTEREK OLUP "ESMA-İ HUSNA" İÇERİSİNDE YER ALAN MÜBAREK ADLARI

Cafer-i Sadık (ra) Hazretlerinin Ebu Hüreyre (ra)'den rivayetine göre, "Allah Rasulü (sav)'nün 1000 (bin) adından 81 tanesi Esma-i Hüsna'dan olup Allah Teala ile müşterektirler."

Bu mübarek adları şunlardır:

1. el-Evvelü	اَلْأَوَّلُ
2. el-Âhıru	اَلْآخِرُ
3. el-Ehadü	اَلْأَحَدُ
4. el-Ekramü	اَلْأَكْرَمُ
5. el-Basîyru	اَلْبَصِيرُ
6. el-Bâtınu	اَلْبَاطِنُ
7. el-Birru	اَلْبِرُّ
8. el-Bediy'u	اَلْبَدِيعُ
9. el-Bürhânü	اَلْبُرْهَانُ
10.el-Cebbâru	اَلْجَبَّارُ
11. el-Celîlü	اَلْجَلِيلُ
12. el-Câmiu	اَلْجَامِعُ
13. el-Hakemü	اَلْحَكَمُ
14. el-Halîmü	اَلْحَلِيمُ
15. el-Hâfîzu	اَلْحَفِيظُ
16. el-Hakîmü	اَلْحَكِيمُ
17. el-Hakku	اَلْحَقُّ
18. el-Hamîdü	اَلْحَمِيدُ
19. el-Hayyü	اَلْحَيُّ
20. el-Hafıyzu	اَلْحَفِيظُ

21. el-Hâfızu	اَلْحَافِظُ
22. el-Habiyru	اَلْخَبِيرُ
23. Zül fadli	ذُو الْفَضْلِ
24. Zül kuvveti	ذُو الْقُوَّة
25. er-Râfiu	اَلرَّافِعُ
26. er-Rakıybü	اَلرَّقِيبُ
27. er-Raûfü	اَلرَّئُوفُ
28. er-Reşîdü	اَلرَّشِيدُ
29. er-Rahıymü	اَلرَّحِيمُ
30. es-Selâmü	اَلسَّلَامُ
31. es-Semîy'u	اَلسَّمِيعُ
32. es-Serîu	اَلسَّرِيعُ
33. eş-Şâkiru	اَلشَّاكِرُ
34. eş-Şekûru	اَلشَّكُورُ
35. eş-Şedîdü	اَلشَّدِيدُ
36. eş-Şehîdü	اَلشَّهِيدُ
37. es-Sâdıku	اَلصَّادِقُ
38. es-Sabûru	اَلصَّبُورُ
39. ez-Zâhiru	اَلظَّاهِرُ
40. el-Azîzü	اَلْعَزِيزُ
41. el-Alîmü	اَلْعَلِيمُ
42. el-Adlü	اَلْعَدْلُ
43. el-Azıymü	اَلْعَظِيمُ
44. el-Aliyyü	اَلْعَلِىُّ
45. el-Afüvvü	اَلْعَفُوُّ
46. el-Âlimü	اَلْعَالِمُ
47. el-Ğafûru	اَلْغَفُورُ
48. el-Ğaniyyü	اَلْغَنِىُّ

49. el-Fettâhu اَلْفَتَّاحُ
50. el-Ferdü اَلْفَرْدُ
51. el-Kaviyyü اَلْقَوِىُّ
52. el-Karîbü اَلْقَرِيبُ
53. el-Kâimü اَلْقَائِمُ
54. el-Kerîmü اَلْكَرِيمُ
55. el-Kâfî اَلْكَافِى
56. el-Kefîlü اَلْكَفِيلُ
57. el-Melikü اَلْمَلِكُ
58. el-Mü'minü اَلْمُؤْمِنُ
59. el-Müheyminü اَلْمُهَيْمِنُ
60. el-Mücîbü اَلْمُجِيبُ
61. el-Mecîdü اَلْمَجِيدُ
62. el-Metînü اَلْمَتِينُ
63. el-Muhyî اَلْمُحْيِى
64. el-Mâcidü اَلْمَاجِدُ
65. el-Mukaddimü اَلْمُقَدِّمُ
66. el-Muksitu اَلْمُقْسِطُ
67. el-Muğnî اَلْمُغْنِى
68. el-Mübînü اَلْمُبِينُ
69. el-Münîbü اَلْمُنِيبُ
70. el-Mâlikü اَلْمَالِكُ
71. el-Mu'tıy اَلْمُعْطِى
72. el-Münîru اَلْمُنِيرُ
73. en-Nûru اَلنُّورُ
74. el-Hâdî اَلْهَادِى
75. el-Vehhâbü اَلْوَهَّابُ
76. el-Vâsiu اَلْوَاسِعُ

77. el-Vekîlü — اَلْوَكِيلُ

78. el-Veliyyü — اَلْوَلِىُّ

79. el-Vâcidü — اَلْوَاجِدُ

80. el-Vâlî — اَلْوَالِى

81. el-Vâfî. — اَلْوَافِى

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN TEVRAT, ZEBUR VE İNCİL GİBİ SEMAVÎ KİTAPLARDA BULUNAN ADLARI

Tevrat, Zebur ve İncil gibi Arapça olmayan semavî kitaplarda da Peygamber Efendimiz (sav)'in 21 tane adı bulunmaktadır.

Bu mübarek adları şunlardır:

1. Kıdmâyâ
2. Âhırâyâ
3. Ahyedü
4. Ehûnâhu
5. El-Bâruklitu
6. El-Fâruklitu
7. El-Berkîtıs
8. Et-Taklit
9. El-Münhaminnâ
10. Müzmâz
11. Mâzmâz
12. Muzmuz
13. Meyzmeyz
14. Hımtâyâ
15. Hımyâtâ
16. Habentâ
17. Serıhlitıs
18. Tâbtâb
19. Kendîde
20. El-Müşeffahu
21. Zeribyâl.

KUR'AN-I KERİM'DE SURE BAŞLARINDA BULUNAN ŞİFRELİ HARFLER

Bunlardan başka Kur'an-ı Kerim'de, sure başlarında bulunan 11 adet şifreli harflerin de Peygamber Efendimiz'in adları olduğu kaynaklarda gösterilmektedir.[11]

Bu şifreli harfler şunlardır:

١- أ	٢- آلمص	٣- آلم
٤- آلمر	٥- طسم	٦- طس
٧- كهيعص	٨- ن	٩- حمعسق
١٠- طه	١١- يس	

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN 1001 ADI

Gerek Kur'an-ı Kerim, gerekse diğer kaynaklarda Arapça olarak geçen Peygamber Efendimiz'e ait 1001 adı alfabetik sıralamaya göre şöyledir:

— آ —

اَلْآخِذُ الصَّدَقَاتُ*

1. el-Âhızüs sadakât.
Sadakaları kabul buyurup ihtiyaç sahiplerine dağıtan.

اَلْآخِذُ بِالْحُجُرَاتِ*

---

[11] **Müferricü'l Kürûb ve Müferrihu'l Kulûb. Kadı Şeyh Yusuf b. İsmail Nebhânî, s.127-157.**

2. el-Âhızü bil hucurâti.

Giyecek kıyafetin ümmeti için en uygun olanını seçip gereğini emreden.

اَلْآخِرُ*

3. el-Âhıru.

Peygamberlerin geliş sıralarına göre sonuncusu.

آخِرَيَا*

4. Âhırayâ.

Tevrat'da, el-Âhır adı yerine gelmiştir. Son peygamber demektir.

أَلْأَبَرُّ بِاللهِ، أَلْأَبَرُّ، آيَةُ اللهِ، أَلْآمِنُ، أَلْآمِرُ

5-9. el-Eberru billâhi, el-Eberru, Âyetüllâhi, el-Âminü, el-Âmiru.

Birr kelimesi, bütün hayırları kendisinde toplayan demektir. Burada sıralanan beş mübarek isim hayır ifade etmektedir.

اَلْأَبْطَحِيُّ، اَلْأَبْلَجُ*

10-11. el-Ebtahiyyü, el-Eblecü.

Kumlu dereli, geniş dereli anlamlarına gelir. Bu deyim, Peygamber Efendimiz'in Mekke doğumlu olduğunu ifade eder.

أَبُو إِبْرَاهِيمَ، أَبُو اَرَامِلْ*

12-13. Ebû İbrâhîm, Ebû erâmil.

"İbrahim'in babası, dullar babası demektir.

أَلْأَبْيَضُ، أَبُو الْمُؤْمِنِينَ، أَبُو الْقَاسِمِ، أَبُو الطَّيِّبِ، أَبُو الطَّاهِرِ، أُجِيرُ، أَجْوَدُ النَّاسِ، أَلْأَجْوَدُ، أَلْأَجَلُّ، أَتْقَى النَّاسِ، أَلْأَتْقَى *

14-24. **Ebyadu, Ebul mü'minîn, Ebul kâsim, Ebut tayyibi, Ebut tâhiri, Ücîru, Ecvedün nâsi, el-Ecvedü, el-Ecellü, Etkan nâsi, el-Etkâ.**

أَحْيَدُ، أُحَادُ*

25-26. Ahyedü, Ühâdü.

Vâhid ve Ahad yerindedir. "O, eşsizdir" anlamına gelmektedir.

اَلْأَحْسَنُ، أَحْسَنُ النَّاسِ، اَلْأَحْشَمُ*

27-30. el-Ahsenü, Ahsenün nâsi, el-Ahşemü.

Bu isimler, insanların en vakarlısı anlamına gelmektedirler.

31-32. Ahmedü, Ühîdü.

أَحْمَدُ، أُحِيدُ*

31-32. Ahmedü, Ühıydü.

Cehennem ateşini değiştiren anlamına gelir. Ahmed ise çok hamd eden anlamına gelmektedir.

اَلْأَخْشَا لِلّٰهِ، أَحُونَحُو*

33-34. el-Ahşâ lillâhi, Ehûnehû.

Birinci isim, Allah'tan çok korkan, ikinci isim de Şit Aleyhisselam'ın sayfasında "Gerçek müslüman" demektir.

اَلْأَدْعَجُ*

35. el-Ed'acü.

Gözleri büyükçe ve siyah demektir.

اَلْأَدْوَمُ*

36. el-Edvemü.

Vazifesini görürken boşluk bırakmayan demektir.

أُذُنُ خَيْرٍ*

37. Üzünü hayrin.

Hayırlı olanları işiten demektir.

اَلْأَرْجَحُ، أَرْجَحُ النَّاسِ عَقْلاً، اَلْأَرْحَمُ، أَرْحَمُ النَّاسِ بِالْعِبَادِ*

38-41. el-Ercâhu, Ercehun nâsi aklen, el-Erhamü, Erhamün nâsi bil ıbâd.

أَلْأَزَجُّ*

42. el-Ezeccü.

Kaşları yay gibi kavisli.

أَلْأَزْكَى*

43. el-Ezkâ.

İnsanların en zekisi.

أَلْأَزْهَرُ*

44. el-Ezheru.

Yüzü pırıl pırıl olan.

اَلْأَسَدُ، أَشْجَعُ النَّاسِ، اَلْأَشَدُّ حَيَاءً مِنَ الْعَذْرَاءِ فِي خِدْرِهَا، اَلْأَشْنَبُ*

45-48. el-Esedü, Eşceun nâsi, el-Eşeddü hayâe minel azrâi fî hızrihâ, el-Eşnebü.

En yiğit, insanların en güçlüsü, Azra'dan daha utangaç, dişleri biraz seyrekçe ve pırıl pırıl beyaz.

أَصْدَقُ النَّاسِ لَهْجَةً

49. Asdakün nâsi lehceten.

En doğru ve en güzel konuşan.

أَلْأَصْدَقُ فِى اللهِ*

50. el-Asdeku fillâh.

Allah'ın emirlerini ve herşeyi en iyi kabul ve tasdik eden.

أَلْأَعَزُّ الْأَعْظَمُ، أَطْيَبُ النَّاسِ رِيحًا، أَلْأَطْيَبُ، أَلْأَعَزُّ، أَلْأَعْلَى، أَلْأَعْلَمُ بِاللهِ*

51-56. el-Eazzül a'zamü, Atyebün nâsi riyhan, el'atyebü, el'-eazzü, el'a'lâ, el'a'lemü billâh.

Çok temiz, en güzel kokulu, en yüce, en ulu, Allah Teala'yı en iyi tanıyan, en yüce ve en gayretli olan.

أَفْصَحُ الْعَرَبِ، أَكْثَرُ النَّاسِ تَبَعًا*

57-58. Afsahül arabi, ekserün nâsi tebeâ.

Arap kavminin en güzel konuşanı, kendisine bağlı olanı en çok olan.

أَلْأَكْرَمُ*

59. el-Ekramü.

İnsanların en cömerdi.

أَكْرَمُ النَّاسِ، أَلْإِكْلِيلُ، أَكْرَمُ وَلَدِ آدَمَ*

60-62. Ekramün nâsi, el-İklîl, Ekramü veledi âdeme.

İnsanların en cömerdi, Adem Aleyhisselam'ın evlatlarının en cömerdi, bütün peygamberlerin başlarının tacı.

أَلْأَلْمَعِى*

63. el-Elmaıy.

Çok zeki.

إِمَامُ الْعَامِلِينَ، إِمَامُ الرُّسُلِ، إِمَامُ الْخَنِيرِ، أَلْإِمَامُ، أَلْأَمَانُ،
إِمَامُ النَّبِيِّينَ، إِمَامُ النَّاسِ، إِمَامُ الْمُتَّقِينَ، أَلْأُمَّةُ، أَلْأَمْجَدُ*

64-73. İmâmül âmilîn, İmâmür rusül, İmâmül hanîr, el-İmâm, el-Emân, İmâmün nebiyyîn, İmâmün nâs, İmâmül müttekıyn, el-Ümmetü, el-Emcedü*

Allah'a kulluğu benimsemiş olanların imamı (önderi), peygamberlerin imamı, kendilerine kitap gönderilen, önder, sığınak, bütün peygamberlerin imamı, bütün insanların imamı, toplum önderi imam, şan şerefi yüce.

أَلْأَمَنَةُ*

74. el-Emenetü.

Güven veren, güvenilen.

أَمَنَةُ اَصْحَابِهِ*

75. Emenetü ashâbih.

Ashabının güvencesi.

أَلْأُمِّىُّ*

76. el-Ümmiyyü

Öğreticisi insan olmayıp Allah Teala olan âlim.

أَلْأَمِينُ، أَنْعُمُ اللهِ*

77-78. el-Emînü, En'umüllâh.

Güvenilen, varlığı insanlar için Allah Teala'nın en büyük nimeti olan.

أَنْفَسُ الْعَرَبِ، أَلْأَنْوَرُ الْمُتَجَرِّدُ*

79-80. Enfesül arabi, el-Enverül mütecerred.

Arabın en seçkini, her güzel şey kendi varlığından ortaya çıkan.

أَلْأَوْصَتُ*

81. el-Evsatü.
Adaletli ve herşeyden hayırlı olan.

أَوْفَى النَّاسِ زِمَامًا*

82. Evfen nâsi zimâmâ.
Sözünde hakkıyla duran.

أَلْأَوْلَى*

83. el-Evlâ.
İnsanlara canlarından daha kıymetli.

أَلْأَوَّاهُ*

84. el-Evvâh.
Allah'tan hakkıyla korkan, huşu' üzere olan.

أَلْأَوَّلُ، أَوَّلُ الرُّسُلِ، أَوَّلُ شَافِعٍ، أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ، أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ، أَوَّلُ مُشَفَّعٍ، أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ*

85-91. el-Evvelü, Evvelür rusüli, Evvelü şâfiın, Evvelül mü'minîn, Evvelül müslimîn, Evvelü müşefe'ın, Evvelü men tenşakku anhül ardu.

Varlığın evveli, ilk peygamber (ruhların yaratılışı itibariyle), ahirette ilk şefaat edecek olan, ilk önce Allah'a inanan, Müslümanların ilki, ilk önce şefaati kabul olacak olan, kabrinden ilk önce kalkacak olan.

— ب —

أَلْبَارِئُ*

92. el-Bâriu.

Yaratılanların en üstünü.

أَلْبَاطِنُ*

93. el-Bâtın.

İşlerin içyüzüne vakıf olan.

أَلْبَالِغُ*

94. el-Bâliğ.

Allah Teala'yı tanıma ilmine erişen.

أَلْبَاهِرُ*

95. el-Bâhir.

Nur saçan.

أَلْبَاهِى، أَلْبَحْرُ، أَلْبَذْءُ*

96-98. el-Bâhî, el-Bahru, el-Bez'ü.

Yaptığının en güzelini yapan, mânâ denizi ve en iyinin, en güzelin meydana getiricisi.

أَلْبَدْرُ، أَلْبَدِيعُ، أَلْبَرُّ*

99-101. el-Bedru, el-Bediy'u, el-Berr.

Her güzelliğin ilkini ortaya koyan, ay yüzlü, her türlü iyilik eseri olan ve kendisine yakışan.

أَلْبَرْقِطِسُ*

102. el-Berkıtıs.

Faraklid, yahut faraklit yani peygamber, Allah elçisi. Rabbine ibadete koşan anlamındadır.

بُرْهَانٌ*

104. Bürhân.

Açık delil.

اَلْبَشَرُ*

105. el-Beşer.

İnsan.

بُشْرَاءُ عِيسَى*

106. Büşrâü ıysâ.

Geleceğini İsa Aleyhisselam'ın müjdelediği.

اَلْبَشِيرُ، اَلْبَصِيرُ، اَلْبَلِيغُ، اَلْبَهَاءُ، اَلْبَهِىُّ، اَلْبَيَانُ*

107-112. el-Beşîru, el-Basıyru, el-Belîğu, el-Behâü, el-Behiyyü, el-Beyân.

Müjdeci, Allah'tan başka herşeyi en iyi gören, en iyi yetişip kavuşan, her şeyden değerli, en güzel, en parlak, açıklanacak şeyi en iyi açıklayan.

اَلْبَيِّنَةُ*

113. el-Beyyinetü.

Apaçık delil.

– ت –

اَلتَّالِى*

114. et-Tâlî.

Zâhiren gelişi bakımından peygamberlerin sonuncusu.

اَلتَّذْكِرَةُ*

115. et-Tezkiratü.

Hatırlanılması gereken zat.

اَلتَّقْلِيطُ*

116. et-Taklît.

Rum tezkerelerinde Muhammed yerine kullanılmış bir isimdir.

اَلتَّقِىُّ، اَلتَّنْزِيلُ*

117-118. et-Tekıyyü, et-Tenzîl.

Allah'tan en çok korkan ve özel olarak gönderilmiş bulunan demektir.

اَلتِّهَامِىُّ*

119. et-Tihâmiyyü.

Mekkeli demektir. Tihâme, Mekke'nin eski adlarından biridir.

– ث –

ثَانِيَثْنَيْنِ*

120. Sâniyesneyn.

İkiden biri. İkinin biri Peygamber Efendimiz (sav), diğeri (ikincisi) Ebu Bekir (ra).

– ج –

اَلْجَامِعُ*

122. el-Câmi'.
Toplayan, toparlayan.

اَلْجَبَّارُ*

123. el-Cebbâr.
Düşmanlarını perişan eden.

اَلْجَدُّ*

124. el-Ceddü.
Çok değerli.

اَلْجِدُّ*

125. el-Ciddü.
Allah katında en çok nasibi bulunan.

اَلْجَلِيلُ، اَلْجَوَادُ، اَلْجَهْضَمُ*

126-128. el-Celîl, el-Cevâd, el-Cehdam.
Değeri çok üstün, çok cömert, eli açık ve mübarek başı büyükçe, alnı açık ve geniş.

– ح –

اَلْحَائِدُ لِأُمَّتِهِ عَنِ النَّارِ*

129. el-Hâidü li ümmetihî anin nâr.
Ümmetini cehennem ateşinden koruyacak olan.

اَلْحَاتِمُ*

130. el-Hâtim.

Peygamberlerin en önünde ve en yetkili, en yumuşak huylu olanı.

اَلْحَاشِرُ*

131. el-Hâşir.

Bütün insanların arkasında haşrolacağı önder.

اَلْحَافِظُ، اَلْحَاكِمُ بِمَا أَرَاهُ اللّٰهُ*

132-133. el-Hâfizu, el-Hâkimü bimâ erâhüllâh.

Ümmetini haram ve yasaklara karşı koruyup esirgeyen, Yüce Allah'ın kendisini gördüğünü bilip inanarak hüküm veren.

اَلْحَامِدُ، حَامِلُ لِوَاءِ الْحَمْدِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، اَلْحَامِى،
اَلْحَبِيبُ، حَبِيبُ الرَّحْمنِ، حَبِيبُ اللّٰهِ، حَبَنْطَا*

134-140. el-Hâmid, Hâmilü livâil hamdi yevmel kıyâmeti, el-Hâmî, el-Habîb, Habîbür rahmân, Habîbüllâh, Habentâ.

Hamdedici, kıyamet gününde Livâül Hamd Sancağı'nı taşıyan ve temsil eden, ümmetini koruyup kollayan, gerçek dost, Rahman'ın dostu, Allah'ın dostu, Allah'ın sevgilisi, Habenta adı İncil'de geçmekte olup Hakk ile bâtılı en iyi ayıran demektir.

اَلْحِجَازِىُّ، اَلْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ*

141-142. el-Hıcâziyy, el-Huccetül bâliğatü.

Hicazlı, en mükemmel delil.

حُجَّةُ اللّٰهِ عَلَى الْخَلَائِقِ، حِرْزُ الْأُمِّـيِّـينَ*

143-144. Huccetüllâhi alel halâik, Hırzül ümmiyyîn.

Varlık âlemi üzerinde Allah Teala'nın en açık delili, gerçek manada Allah'a teslim olanların barınağı, sığınağı.

اَلْحَرَمِى*

145. el-Haramî.
Mekke-i Mükerreme'li.

اَلْحَرِيصُ عَلَى أَهْلِ الْإِيمَانِ*

146. el-Harîsu alâ ehlil îmân.
Mü'minlerin iman etmeleri için çok gayretli ve istekli.

حِزْبُ اللهِ*

147. Hizbullâh.
Allah'ın nizamına uyan.

اَلْحَسِيبُ، اَلْحَاقِطُ، اَلْخَفِىُّ*

148-150. el-Hasîbü, el-Hâkıtu, el-Hafiyyü.
Saygıdeğer, muhterem, sürekli koruyan, çok iyi koruyan, Allah Teala'nın sırlarını saklayan.

اَلْحَقُّ، اَلْحَكَمُ، اَلْحَكِيمُ، اَلْحَلاَحِلُ*

151-154. el-Hakku, el-Hakemü, el-Hakîmü, el-Halâhıl.
Hak ve adalet sahibi, verdiği hükmü yerli yerinde veren, her işi yerli yerinde yapan, yiğitler yiğidi.

اَلْحَلِيمُ، حِمْطَايَا*

155-156. el-Halîmü, Hımtâyâ.
Yumuşak huylu, Harem-i Şerif'in sahibi ve koruyucusu.

الٓمٓ، الٓمٓرٰ، الٓمٓصٓ، حٰمٓ، حٰمٓ عٓسٓقٓ*

157-161. Elif lâm mîm, Elif lâm mîm râ, Elif lâm sad, Hâ mîm, Hâ mîm ayn sîn kâf.

Bu harfler Kur'an-ı Kerim'de, sure başlarında birer şifre olup manalarını ancak Allah bilir. Tefsir alimlerinden bazıları Peygamber Efendimiz'in mübarek adları olarak değerlendirmişlerdir. Burada da aynı anlamda gösterilmektedir.

اَلْحَمَّادُ، اَلْحَمْدُ، اَلْحَمِيدُ، اَلْحَنَّانُ*

162-165. el-Hammâd, el-Hamdü, el-Hamîdü, el-Hannân.

Çok hamdeden, övgüye layık olan, her zaman hamd eden, rahmet ve merhamet sahibi.

اَلْحَنِيفُ*

166. el-Hanîfü.

Doğru ve dürüst olan.

اَلْحَيُّ، اَلْحَيِيُّ*

167-168. el-Hayyü, el-Hayiyyü.

Diri, hayat sahibi, çok hayalı, utangaç.

– خ –

اَلْخَاتِمُ، خَاتِمُ الْأَنْبِيَاءِ، خَاتِمُ الْمُرْسَلِينَ، خَاتِمُ النَّبِيِّينَ، اَلْخَازِنُ لِمَالِ اللهِ، اَلْخَاشِعُ، اَلْخَاضِعُ*

169-175. el-Hâtimü, Hâtimül enbiyâi, Hâtimül mürselîn, Hâtimün nebiyyîn, el-Hâzinü limâ lillâh, el-Hâşiu, el-Hâdıu.

Son peygamber, son nebi, son rasul, peygamberlerin sonuncusu, Allah Teala'nın malının bekçisi, Allah Teala'dan en çok korkan, Allah Teala'nın emir ve yasaklarına karşı çok dikkatli olan.

اَلْحَافِظُ الْخَالِصُ*

176. el-Hâfizul hâlis.
Ledün ilmini en iyi bilen.

اَلْخَبِيرُ، خَطِيبُ الْأُمَّةِ*

177-178. el-Habîru, hatıybül ümmeti.
Her zaman herşeyden haberdar olmuş olan, bu ümmetin en iyi hatibi.

خَطِيبُ الْأَنْبِيَاءِ، خَطِيبُ الْوَافِدِينَ عَلَى اللّٰهِ*

179-180. el-Hatîbül enbiyâi, Hatiybül vâfidîne alellâh.
Nebilerin en güzel konuşanı, Allah'ın askerlerine en iyi konuşanı.

اَلْخَلِيفَةُ، خَلِيفَةُ اللّٰهِ، خَلِيفَةُ الرَّحْمٰنِ، خَلِيلُ اللّٰهِ، اَلْخَيْرُ، خَيْرُ الْأَنْبِيَاءِ، خَيْرُ الْبَرِيَّةِ*

181-187. el-Halîfetü, Halîfetüllâh, Halîfetür rahmân, Halîlüllâh, el-Hayru, Hayrul enbiyâi, Hayrül beriyyeti.
Vekil olan, Allah'ın vekili bulunan, Rahmân'ın vekili olan, Allah'ın gerçek dostu, seçilmiş, peygamberlerin seçilmişi, yeryüzünün seçilmişi.

خَيْرُ الْخَلْقِ، خَيْرُ خَلْقِ اللّٰهِ، خَيْرُ الْعَالَمِينَ طُرًّا،
خَيْرُ النَّاسِ، خَيْرُ هٰذِهِ الْأُمَّةِ، خِيرَةُ اللّٰهِ*

188-193. Hayrul halkı, Hayru halkıllâhi, Hayrul âlemîne turran, Hayrun nâsi, Hayru hâzihil ümmeti, Hıyeratüllâh.
Halkın en seçkini, Allah'ın yarattıklarının en seçilmişi, alemlerin seçilmişi, insanların seçilmişi, bu ümmetin seçilmişi, Allah Teala'nın en hayırlı kulu.

اَلْخَيْرُ*

194. el-Hayru.
En hayırlı olan.

— د —

دَارُ الْحِكْمَةِ*

195. Dârul hıkmeti.

İlim ve hikmetin menbaı.

اَلدَّاعِى*

196. ed-Dâıy.

Hakka hakikate çağıran.

اَلدَّاعِى اِلَى اللهِ*

197. ed-Dâıy ilellâh.

Allah'a inanmaya çağıran.

اَلدَّامِغُ*

198. ed-Dâmiğu.

Beyni en isabetli şekilde çalışan.

اَلدَّانِى*

199. ed-Dânî.

Hakk'a en yakın olan.

دَعْوَةُ إِبْرَاهِيمَ*

200. Da'vetü ibrâhîm.

İbrahim Aleyhisselam'ın duası olan.

دَعْوَةُ التَّوْحِيدِ*

201. Da'vetüt tevhıyd.

Allah Teala'nın varlık ve birliğine davet için görevlendirilen.

دَعْوَةُ النَّبِيِّــينَ، اَلدَّلِيلُ، دَلِيلُ الْخَيْرَاتِ، دَهْتَمُ*

202-205. Da'vetün nebiyyîn, ed-Delîl, Delîlül hayrât, Dehtem.
Nebilerin davetiyle gelen, delil, seçkinlerin delili, en güzel ahlaka sahip olan.

– ذ –

اَلذَّاكِرُ، اَلذُّخْرُ، اَلذِّكْرُ*

206-208. ez-Zâkiru, ez-Zuhru, ez-Zikru.
Allah Teala'yı en güzel şekilde ve en çok zikreden, Allah Teala'nın ezelden ebede saklayıp sırası gelince açığa çıkardığı, sonra gizlediği ve gerektiğinde yine açığa çıkaracağı kıymeti. Zikrin menbaı.

اَلذَّاكِرُ

209- ez-Zâkiru.
Daimî zikirde olan.

ذِكْرُ اللّٰهِ، اَلذَّكَّارُ، اَلتَّاجُ*

210-212. Zikrullâh, ez-Zekkâr, et-Tâc.
Mübarek adını Allah Teala'nın da zikrettiği, çok zikredici, tac sahibi.

ذُو الْجِهَادِ، ذُو حُرْمَةٍ، ذُو الْخَطِيمِ*

213-215. Zül cihâd, Zû hurmetin, Zû hatıym.
Cihad sahibi, saygı ve hürmete layık olan, Harem-i Şerif içinde yer alan "Hatîm"in sahibi.

ذُو الْحَوْضِ الْمَوْرُودِ، ذُو الْخُلُقِ الْعَظِيمِ، ذِى السَّكِينَةِ*

216-218. Zül havdıl mevrûd, Zül halkıl azıym, Zis sekîneti.

Önemi bildirilen cennet havzının sahibi, en yüce ahlaka sahip olan, en üstün vakar kendisinde bulunan.

ذُو السَّيْفِ، ذُو الصِّـرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ، ذُو طَيِّـبَةٍ*

219-221. Züs seyfi, Züs sırâtıl müstekıym, Zû tayyibetin.

Kılıç sahibi, en doğru yol kendi yolu olan, Medine-i Münevvere şehri emrine verilen.

ذُو عِزَّةٍ، ذُو الْعَطَايَا، ذُو الْفُتُوحِ، ذُو فَضْلٍ، ذُو الْقَضِيبِ*

222-226. Zû ızzetin, Zül atâyâ, Zül fütûh, Zû fadlin, Zül kadıyb.

Üstünlük sahibi, ihsan ve ikram sahibi, fetihler sahibi, her bakımdan üstünlük sahibi, keskin kılıç sahibi.

ذُو الْقُوَّةِ، ذُو الْمَدِينَةِ، ذُو الْمُعْجِزَاتِ،
ذُو الْمَقَامِ الْمَحْمُودِ، ذُو مَكَانَةٍ*

227-231. Zül kuvveti, Zül medîneti, Zül mü'cizâti, zül mekâmil mahmûd, Zû mekânetin.

Güç ve kuvvetin sahibi, Medine'nin sahibi, mucizenin sahibi, Makam-ı Mahmud'un sahibi, Allah katında hiç kimseye nasip olmayan özel makamın sahibi.

ذُو الْمَيَسَمِ*

232. Zül Meyesemi.

Özel işaretlere ve kimsede olmayan güzelliğe sahip olan.

ذُو الْوَسِيلَةِ*

233. Zül vesîleti.

Vesile cenneti kendisi için hazırlanmış olan.

ذُو الْهَرَوَاتِ*

234. Zül herevâti.
Elinde asası olan.

— ر —

اَلرَّاجِى، اَلرَّاضِعُ*

235-236. er-Râcî, er-Râdı'.
Yakarışı yalnız Allah'a olan, süt annesi bulunan.

اَلرَّاضِى، اَلرَّاغِبُ، اَلرَّافِعُ، رَافِعُ الرُّتَبِ، رَاكِبُ الْبُرَاقِ،
رَاكِبُ الْبَعِيرِ، رَاكِبُ الْجَمَلِ، رَاكِبُ النَّاقَةِ، رَاكِبُ النَّجِيبِ*

237-245. er-Râdıy, er-Râğıbü, er-Râfiu, Râfiur rüteb, Râkibül Burâk, Râkibül beıyr, Râkibül cemeli, Râkibün nâkati, Râkibün necîb.

Allah Teala'dan gelen herşeye razı olan, O'nun ikram buyurduklarına karşı çok istekli bulunan, derecesi yüksek olup ümmetinden layık olanların da derecelerini yükselten, rütbeleri yükselten, Burak'a binen, katıra ve devenin her cinsine binen.

اَلرَّؤُفُ، اَلرَّجِلُ*

246-247. er-Raûfü, er-Racilü.
Çok merhametli, çok şefkatli olan, saçları pırıl pırıl ve düzgün olan.

اَلرَّاجِحُ، اَلرَّحْبُ الْكَفِ*

248-249. er-Râcihu, er-Rabbül keffi.
Tercihini Hakk'tan yana yapan, eli bol, eli geniş yani cömert olan.

اَلرَّحْمَةُ، رَحْمَةُ الْأُمَّةِ، رَحْمَةُ الْعَالَمِينَ، رَحْمَةٌ، مُهْتَادٌ*

250-253. er-Rahmetü, Rahmetül ümmeti, Rahmetül âlemîn, Rahmetün mühtâd.

Varlığı mahza rahmet olan, ümmeti için yegane rahmet bulunan, âlemlere rahmet olan, hidayet ve rahmet vesilesi olan.

اَلرَّحِيمُ، اَلرَّسُولُ، رَسُولُ الرَّحْمَةِ، رَسُولُ الرَّاحَةِ، رَسُولُ اللهِ، رَسُولُ الْمَلاَحِيمِ*

254-259. er-Rahıymü, er-Rasûlü, Rasûlür râhati, Rasûlür rahmeti, Rasûlüllâh, Rasûlül melâhıym.

Merhametini ahirette mü'min ümmetlerine saklayan, Allah'ın elçisi, rahmet peygamberi, rahat ve huzur veren peygamber, Allah Teala'nın elçisi, büyük günlerin ve büyük davaların peygamberi.

اَلرَّشِيدُ، اَلرِّضَا*

260-261. er-Reşîdü, er-Rıdâ.

Yetişkin ve yetiştirici, kullarına hizmetinden dolayı Allah Teala'nın kendisinden razı olduğu zat.

رِضْوَانُ اللهِ*

262. Rıdvânüllâh.

Allah Teala'nın kendisinden razı olduğu.

رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ، رَفِيعُ الذِّكْرِ، اَلرَّفِيقُ*

263-265. Rafîud derecâti, Rafîuz zikri, er-Refîk.

Dereceleri yükselten, zikri yükselten ve yücelten, gerçek dost.

اَلرَّقِيبُ*

266. er-Rakıybü.

Gerçek gözcü ve gözetleyici.

رُكْنُ الْمُتَوَاضِعِينَ*

267. Ruknül mütevâdıiyn.

Kendisine iltica edilen, sığınılan zat.

اَلرُّوحُ*

268. er-Rûhu.

Ruh, varlığın canıdır. Peygamber Efendimiz, mânen ölü topluma can gibi olduğu için bu adla adlandırılmıştır.

رُوحُ الْحَقِّ*

269. Rûhul hakkı.

Hakkın ruhu, Hak, bâtılın zıddıdır. Peygamber Efendimiz (sav) hak olan şeylere hayat kazandırdığı için bu adla adlanmıştır.

رُوحُ الْقُدْسِ*

270. Rûhul kuds.

Mukaddes ruh.

رُوحُ الْقِسْطِ*

271. Rûhul kıst.

Adaletin canı, hayatı demektir.

اَلرَّهَّابُ*

272. er-Rahhâbü.

Allah'tan çok korkan.

— ز —

اَلزَّاجِرُ، اَلزَّاهِدُ، اَلزَّاهِرُ*

273-275. ez-Zâciru, ez-Zâhidü, ez-Zâhiru.
Davası için gerektiğinde çekişen, zühd ve takvaya göre hareket eden, görünüş bakımından da çok güzel olan.

اَلزَّاهِى*

276. ez-Zâhî.
Çok güzel yaratılmış bulunan.

زِرِبْيَالُ*

277. Ziribyal.
Alemlere müjdeci olarak gelmiş bulunan.

زَعِيمُ الْأَنْبِيَاءِ*

278. Zaıymül enbiya'.
Peygamberlerin kefili.

اَلذَّكِيُّ*

279. ez-Zekiyyü.
Çok akıllı ve zeki.

زَلِفٌ*

280. Zelifün.
Her hareketliye yakın olan.

زَمْزَمِيٌّ، زَيِّـنٌ*

281-282. Zemzemiyyün, ez-Zeyyinun.
Zemzemli, süslü, zinetli.

زَيْنُ مَنْ وَافَا الْقِيَامَةِ*

283. Zeynü men vâfel kıyâmeti.
Kıyamet günü vefa gösterenlerin zineti, süsü olan.

اَلسَّائِقُ*

284. es-Sâiku.
Her hayrı ve hayırlı olanı takip eden.

اَلسَّابِطُ*

285. es-Sâbitu.
Saçlarını uzatan.

اَلسَّابِقُ، اَلسَّابِقُ بِالْخَيْرَاتِ، سَابِقُ الْعَرَبِ، اَلسَّاجِدُ، سَبِيلُ اللهِ*

286-290. es-Sâbiku, es-Sâbiku bil hayrâtı, Sâbikul arabi, es-Sâcidü, Sebîlüllâh.
Öne geçen, önde bulunan, hayırda önde olan, Arap kavminin önde olanı, Yüce Yaratıcı'ya en iyi secde eden, kendini Allah yoluna veren.

اَلسَّخِيُّ، اَلسَّدِيدُ*

291-292. es-Sahıyyü, es-Sedîdü.
Cömertlikte eşi olmayan, doğrulukta bir benzeri bulunmayan.

اَلسِّرَاجُ، اَلسِّرَاجُ الْمُنِيرُ، سَرْحِطِيسُ*

293-295. es-Sirâcü, es-Sirâcül münîr, Serhıtîsü.

Allah'a giden yolun kandili, ışığı. Allah yolunun aydınlatıcı kandili. Son isim Süryanice olup "Rabbinin ibadetine koşan" demektir.

اَلسَّرِيعُ، سَعْدُ اللهِ، سَعْدُ الْخَلَائِقِ، اَلسَّعِيدُ، اَلسَّلَامُ، اَلسَّمِىُّ*

296-301. es-Seriy'u, Sa'düllâh, Sa'dül halâık, es-Saiydü, es-Selâmü, es-Semiyyü.

Süratte önde olan, Allah Teala'nın has kulu, yaratılanların en hası, hasın hası, esenliğe yani mutluluğa giden yolda bulunan, üstün meziyet sahibi.

اَلسَّمِيعُ، اَلثَّنَا*

302-303. es-Semiy'u, es-Senâ.

En iyi işiten, her türlü övgüye layık olan.

اَلثَّنَاءُ*

304. es-Senâü.

Derecesi en üstün olan.

اَلسَّنَدُ، اَلسَّيِّدُ، سَيِّدُ الثَّقَلَيْنِ*

305-307. es-Senedü, es-Seyyidü, Seyyidüs sekaleyn.

En sağlam delil, efendi, ulular ulusu, insanların ve cinlerin efendisi, en üstünü.

سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ*

308. Seyyidül kevneyn.

Hem dünyanın, hem da ahiretin efendisi, ulusu.

سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ، سَيِّدُ النَّاسِ، سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ، اَلسَّيْفُ، سَيْفُ الْإِسْلَامِ، سَيْفُ اللهِ الْمَسْلُولُ، اَلسَّيْفُ الْمُخَدَّمُ*

309-315. Seyyidül mürselîn, Seyyidün nâsi, Seyyidü veledi âdeme, es-Seyfü, Seyfül İslâm, Seyfüllâhil meslûl, es-Seyfül muhaddem.

Kendilerine kitap verilen peygamberlerin efendisi, tüm insanların efendisi, Adem Aleyhisselam'ın evlatlarının efendisi, Allah'ın keskin kılıcı, İslam'ın keskin kılıcı, kınından çıkarılmış İslam kılıcı, mazinin keskin kılıcı.

– ش –

اَلشَّارِعُ*

316. eş-Şâriu.
Şeriat sahibi.

اَلشَّافِعُ*

317. eş-Şâfiu.
Şefaatin yegane sahibi.

اَلشَّافِى*

318. eş-Şâfî.
Şifanın kaynağı.

اَلشَّاهِدُ، اَلشَّأْنُ*

319-320. eş-Şâhidü, eş-Şe'nü.
Hakk'a şehadet eden, elleri, ayakları dolgun ve düzgün olan.

اَلشَّدِيدُ، اَلشَّذْقَمُ*

321-322. eş-Şedîdü, eş-Şezkamü.
Güçlü ve ağız yapısı çok mütenasip olan.

اَلشَّرِيفُ، اَلشِّــفَاءُ، اَلشَّفِيعُ، اَلشَّفِيقُ، اَلشَّكُورُ، اَلشَّكَّارُ، اَلشَّمْسُ، اَلشِّــهَابُ*

323-330. eş-Şerîfü, eş-Şifâü, eş-Şefiy'u, eş-Şefîku, eş-Şekûru, eş-Şekkâru, eş-Şemsü, eş-Şihâbü.

Soyu şerefli ve yüce, varlığı ümmetinin iman hastalıklarına şifa, ahirette şefaatin yegane sahibi, acıması bol, Allah Teala (cc)'ya en kâmil manada şükreden, sonsuz şükrü eda edebilen, İslam'ın güneşi, parlak bir hidayet yıldızı.

اَلشَّهْمُ*

331. eş-Şehmü.

İradesini maiyetine en iyi geçiren.

اَلشَّهِيدُ، اَلشَّهِيرُ*

332-333. eş-Şehîdü, eş-Şehîru.

Allah Teala'nın varlık ve birliğine en açık şahitlik eden, herkesçe bilinen.

– ص –

اَلصَّابِرُ، اَلصَّاحِبُ، صَاحِبُ الْأَيَاتِ، صَاحِبُ، صَاحِبُ الْأَزْوَاجِ
الطَّاهِرَاتِ الْأَزَارِ، صَاحِبُ الْبُرَاقِ، صَاحِبُ الْبُرْهَانِ، صَاحِبُ الْبَيَانِ*

334-341. es-Sâbiru, es-Sâhibu, Sâhibül âyâti, Sâhibül izâri, Sâhibül ezvâcit tâhirâtil ezâr. Sâhibül bürâkı, Sâhibül bürhâni, Sâhibül beyân.

En mükemmel sabır sahibi, en mükemmel dost, ayetlerin sahibi, temiz elbise giyen, tertemiz eşlerin sahibi olan, cennet binitine sahip olan, delil sahibi, beyan (tefsir) sahibi.

صَاحِبُ التَّاجِ*

342. Sâhıbüt tâci.

Cennet tacının sahibi.

صَاحِبُ التَّوْحِيدِ، صَاحِبُ الْجَمَلِ، صَاحِبُ الْجِهَادِ، صَاحِبُ الْحُجَّةِ*

343-346. Sâhibüt tevhîd, Sâhibül cemel, Sâhibül cihâd, Sâhibül hucceti.

Tevhid sahibi, cemel (deve) sahibi, cihad sahibi, delil sahibi.

صَاحِبُ الْخَتِيمِ*

347. Sâhıbül hatıym.

Hatîm (Harem-i Şerif'te bulunun özel bir makam) sahibi.

صَاحِبُ الْحَوْضِ الْمَوْرُودِ، صَاحِبُ الْخَاتَمِ*

348-349. Sâhibül havdıl mevrûdi, Sâhibül hâtemi.

Cennette havz sahibi olan, iki kürek kemiği arasında bulunan peygamberlik mührünün, yahut da parmağına takılı yüzük sahibi.

صَاحِبُ الْخَيْرِ، صَاحِبُ الدَّرَجَةِ الْعَالِيَةِ، صَاحِبُ الرِّدَاءِ*

350-352. Sâhıbül hayr, Sâhibüd derecetil âliyeti, Sâhıbür ridâ.

Hayır sahibi, yüksek dereceler sahibi, cennet elbiselerinin sahibi.

صَاحِبُ زَمْزَمَ، صَاحِبُ السُّجُودِ لِلرَّبِّ الْمَعْبُودِ، صَاحِبُ السَّرَايَا*

353-355. Sâhıbü zemzeme, Sâhıbüs sücûdi lirrabbil ma'bûdi, Sâhibüs serâyâ.

Zemzem'in sahibi, ibadete layık ve müstehak olan Allah Teala'ya secdenin sahibi, İslamî fetihler için hazırlanan ordular sahibi.

صَاحِبُ السُّلْطَانِ*

356. Sâhıbüs sultân.

Gerçek saltanatın sahibi.

صَاحِبُ السَّيْفِ، صَاحِبُ الشَّرْعِ، صَاحِبُ الشَّفَاعَةِ،
صَاحِبُ الشَّفَاعَةِ الْكُبْرٰى، صَاحِبُ الْعَطَايَا، صَاحِبُ الْعَلاَمَةِ*

357-362. Sâhıbüs seyfi, Sâhıbüş şefâati, Sâhıbüş şefâtil kübrâ, Sâhıbül atâyâ, Sâhıbül alâmeti.

Kılıç sahibi, şeriat sahibi, şefaat sahibi, büyük şefaat sahibi, ikram ve ihsan sahibi alamet sahibi.

صَاحِبُ الْعَلاَمَاتِ الْبَاهِرَاتِ*

363. Sâhıbül alâmâtil bâhirât.

Apaçık alametlerin sahibi olan.

صَاحِبُ الْعُلُوِّ عَلَى الدَّرَجَاتِ، صَاحِبُ الْفَرَجِ*

364-365. Sâhıbül ulüvvi aled derecât, Sâhıbül ferec.

En yüksek derecelerin sahibi, huzur ve ferahın sahibi.

صَاحِبُ الْفَضِيلَةِ*

366. Sâhıbül fadıyleti.

Fazilet sahibi.

صَاحِبُ الْقَدَمِ*

367. Sâhıbül kademi.

Uğurlu ve mübarek ayak sahibi.

صَاحِبُ الْقَضِيبِ*

368. Sâhıbül kadıybi.

Kılıç veya asa sahibi.

صَاحِبُ الْقَوْلِ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللّٰهُ، صَاحِبُ الْكَوْثَرِ، صَاحِبُ اللِّـوَاءِ*

369-371. Sâhıbü kavli lâ ilâhe illellâh, Sâhıbül kevser, Sâhıbül livâ.

Tevhid kelimesi olan "Lâ ilâhe illellâh" zikrinin sahibi, cennetteki Kevser ırmağının sahibi, Livâül Hamd adlı sancağın sahibi.

صَاحِبُ الْمِئْزَرِ *

372. Sâhıbül mi'zeri.

En güzel takım elbesesinin sahibi.

صَاحِبُ الْمَحْشَرِ *

373. Sâhıbül mahşiri.

Hiç kimseye nasip olmayacak mukaddes bölgede şefaat sahibi.

صَاحِبُ الْمِدْرَعَةِ*

374. Sâhıbül midraati.

En temiz ve en mütevazi elbisenin sahibi.

صَاحِبُ الْمَدِينَةِ، صَاحِبُ الْمَشْعَرِ *

375-376. Sâhıbül medîneti, Sâhıbül meş'ari.

Medine şehrinin sahibi, Meş'ar-i Haram'ın (Müzdelife'nin) sahibi.

صَاحِبُ الْمَظْهَرِ الْمَشْهُودِ *

377. Sâhıbül mezharil meşhûdi.

Kıyamet gününde, halkın tamamının toplandığı mahşer yerinde bütün mahşer halkına sahip çıkacak olan.

صَاحِبُ الْمُعْجِزَاتِ، صَاحِبُ الْمِعْرَاجِ، صَاحِبُ الْمِغْفَرِ، صَاحِبُ الْمَغْنَمِ *

378-381. Sâhıbül mu'cizâti, Sâhıbül mi'râci, Sâhıbül miğferi, Sâhıbül mağnemi.

Mucizeler sahibi, mirac sahibi, miğfer sahibi, ganimetler sahibi.

صَاحِبُ الْمَقَامِ، صَاحِبُ الْمَقَامِ الْمَحْمُودِ*

382-383. Sâhıbül makâm, sâhibül mekâmil mahmûd.
Makam sahibi, "Makam-ı Mahmud"un sahibi.

صَاحِبُ الْمِنْبَرِ، صَاحِبُ النَّعْلَيْنِ*

384-385. Sâhıbül minberi, Sâhıbün na'leyn.
Minber sahibi, nâlinlerin sahibi.

صَاحِبُ الْوَسِيلَةِ*

386. Sâhıbül vesîleti.
Vesile cennetinin sahibi.

صَاحِبُ الْهَرَاوَةِ*

387. Sâhıbül herâveti.
Asâ sahibi.

اَلصَّادِعُ بِمَا أَمَرَ اللهُ*

388. es-Sâdiu bimâ emerallâh.
Allah'ın emirlerinden bahsederken delilsiz ve iknâ etmeden konuşmayan.

اَلصَّادِقُ، صَاعِدُ الْمِعْرَاجِ، اَلصَّالِحُ، اَلصَّبُورُ، اَلصَّبِيحُ*

389-393. es-Sâdiku, Sâıdül mi'râci, es-Sâlihu, es-Sabûr, es-Sabîh.
Güvenilir olan, miraca yükselen, her hususta doğru ve dürüst, her hususta çok sabırlı, her zaman güler yüzlü bulunan.

صَحِيحُ الْإِسْلَامِ، اَلصِّـدْقُ*

394-395. Sahîhul islâm, es-Sıdku.

Gerçek müslüman, gerçek mü'min olan, hiçbir zaman doğruluktan ayrılmayan.

اَلصَّدُوقُ، اَلصَّادِقُ*

396-397. es-Sadûk, es-Sâdık.

Hiçbir vakit sözünden caymamış olan, her zaman dürüst hareket etmiş bulunan.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ*

398. Sırâtallezîne en'amte aleyhim.

"Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğun kimselerin yoluna." (Fâtiha suresi, ayet: 7) Bu ayet-i kerime de Peygamber Efendimiz'e ad olmuştur.

صِرَاطُ اللّٰهِ*

399. Sırâtellâh.

Allah Teala (cc)'nın yolu.

صِرَاطُ الْمُسْتَقِيمِ، اَلصَّفْوَةُ*

400-401. Sırâtal müstekıym, es-Safvetü.

Allah'ın rızasına giden doğru yolun temsilcisi, her hususta tertemiz, pırıl pırıl olan.

اَلصَّفُوحُ، اَلصَّفُوحُ عَنِ الزَّلَاتِ، اَلصَّفِيُّ*

402-404. es-Safûhu, es-Safûhu aniz zelât, es-Safiyyü.

Kimsenin aybını yüzüne vurmayan, kimseyi çekiştirmeyen. Küçük günahlardan bile kaçınan ve bu hususta da pırıl pırıl olan. Her bakımdan tertemiz bulunan.

اَلصِّنْدِيدُ*

405. es-Sandîd.
Vakur, güçlü ve kahraman.

اَلصَّيِّنُ*

406. es-Sayyin.
Yüce Allah (cc)'ın bütün kusurlardan, eksikliklerden ve felaketlerden koruduğu müstesna insan.

– ض –

اَلضَّابِطُ*

407. ed-Dâbıt.
Tutan, koruyan, idare eden.

اَلضَّارِبُ بِالْحُسَامِ الْمَلْثُومِ*

408. ed-Dâribü bil husâmil melsûm.
Kınında korumalı keskin kılıçla döğüşen (kılıç sahibi).

اَلضَّارِعُ*

409. ed-Dâriu.
Allah Teala (cc)'ya karşı boynu bükük.

اَلضَّحَّاكُ*

410. ed-Dahhâk.
Düşmanlarına karşı bile gülerek bakan. Savaş alanında bile yüzünden gülmeyi hiç eksik etmeyen.

اَلضَّحُوكُ*

411. ed-Dahûku.
Çok gülen, güler yüzlü kalan.

اَلضَّمِينُ*

412. ed-Damînü.
Ümmetlerinin günahına kefil olacak olan.

اَلضِّيَاءُ، اَلضَّيْغَمُ*

413-414. ed-Dıyâü, ed-Dayğam.
Nur yüzlü, kahraman bakışlı ve heybetle vakarı birlikte görülen.

— ط —

اَلتَّابْتَابُ*

415. et-Tâbtâbü.
Peygamber Efendimiz'in bu adı Tevrat'tan alınmıştır. Manası, temiz demektir.

اَلطَّاهِرُ، اَلطَّبِيبُ*

416-417. et-Tâhir, et-Tabîb.
Tertemiz, ruhlardan ve cisimlerden her türlü maddî ve manevî hastalıkları tedavi edip iyileştiren.

اَلطِّرَازُ الْمُعْلَمُ*

418. et-Tırâzül mu'lem.
Ümmetini her hususta iyi yetiştiren bir öğretmen, bir usta.

طٰسٓ، طٰسٓمٓ*

419-420. Tâ Sîn, Tâ Sîn Mîm.

Bu şifrelerin, Allah Rasulü (sav)'nün adları olduğunu bildiren alimler bulunmaktadır.

طٰهٰ

421. Tâ Hâ.

Bu şifre de Peygamber Efendimiz'in mübarek adlarındadır.

اَلطَّهُورُ*

422. et-Tahûr.

Doğuştan tertemiz olan.

اَلطَّيِّبُ*

423. et-Tayyib.

Allah Teala'nın tertemiz yarattığı.

— ظ —

اَلظَّاهِرُ، اَلظَّفُورُ*

424-425. ez-Zâhir, ez-Zafûr.

Bilinen, çok zaferler elde eden.

— ع —

اَلْعَائِلُ*

426. el-Âilü.

Dünyalık meteliği olmayan.

اَلْعَابِدُ، اَلْعَادِلُ، اَلْعَارِفُ، اَلْعَاضِدُ*

427-430. el-Âbidü, el-Âdilü, el-Ârifü, el-Âdıdü.

İbadetlere çok düşkün olan, adaletli olan, irfan sahibi olup eşyanın sırlarını anlayan, herkese karşılıksız yardımda bulunan.

اَلْعَافِى*

431. el-Âfî.

Çok affeden, çok bağışlayan.

اَلْعَاقِبُ*

432. el-Âkıbü.

Peygamberlerin sonuncusu olarak gelen.

اَلْعَالِمُ، اَلْعَالِمُ بِالْحَقِّ، اَلْعَبْدُ، عَبْدُ الْجَبَّارِ، عَبْدُ الْحَمِيدِ، عَبْدُ الْخَالِقِ، عَبْدُ الرَّحِيمِ، عَبْدُ السَّلاَمِ، عَبْدُ الْغَفَّارِ، عَبْدُ الْغِيَاثِ، عَبْدُ الْقَادِرِ، عَبْدُ الْقُدُّوسِ، عَبْدُ الْقَهَّارِ، عَبْدُ الْكَرِيمِ، عَبْدُ اللهِ، عَبْدُ الْمُؤْمِنِ، عَبْدُ الْمَجِيدِ، عَبْدُ الْمُهَيْمِنِ، عَبْدُ الْوَهَّابِ، اَلْعُدَّةُ*

433-452. el-Âlimü, el-Âlimü bil hakkı, el-Abdü, Abdül cebbâr, Abdül hamîd, Abdül hâlık, Abdür rahmân, Abdüs selâm, Abdül ğaffâr, Abdül ğayyâs, Abdül kâdir, Abdül kuddûs, Abdül kahhâr, Abdül kerîm, Abdüllâh, Abdül mü'mîn, Abdül mecîd, Abdül müheymin, Abdül vehhâb, el-Uddetü.

Herşeyi herkesten iyi bilen, hakkı, adaleti en iyi anlayan, Allah Teala (cc)'ya gerçek bir kul, Cebbar olan Allah'ın kulu, Hamîd olan Allah'ın kulu, yaratıcı olan Allah'ın kulu, rahmeti, ahirette yalnız mü'min kullarına mahsus olan Allah'ın kulu, selam olan Allah'ın kulu, kullarını çok çok bağışlayan Allah'ın kulu, esirgeyen Allah'ın kulu, herşeye gücü yeten Allah'ın kulu, kuddûs olan Allah'ın kulu, Kahhâr olan Allah'ın kulu, Kerîm olan Allah'ın kulu, Allah Teala'nın has kulu, mü'min olan Allah'ın kulu, Mecîd olan Allah'ın kulu, Müheymin olan Allah'ın kulu, Vehhâb olan Allah'ın kulu, gelecek fela-

ketleri gelmeden sezen ve ona göre tedbirini alan.

اَلْعَدْلُ، اَلْعَرَبِىُّ، اَلْعُرْوَةُ الْوُثْقى*

453-455. el-Adlü, el-Arabiyyü, el-Urvetül vüskâ.

Mutlak adalet sahibi, Arap ırkına mensup, yapışılacak en sağlam kulp.

عِزُّ الْعَرَبِ، اَلْعَصَمَةُ، اَلْعَزِيزُ*

456-458. Izzül arab, el-Asametü, el-Azîzü.

Arap kavminin en şereflisi, ulu ve seçkin, günahları ezelde bağışlanmış ma'sum.

عِصْمَةُ اللهِ، اَلْعَطُوفُ*

459-460. Ismetüllâh, el-Atûf.

Allah Teala'nın günahsızlığını ezelde takdir buyurduğu, lütuf ve keremi bol olan.

اَلْعَظِيمُ، اَلْعَفُوُّ، اَلْعَفِيفُ، اَلْعَلاَمَةُ*

461-464. el-Azıymü, el-Afüvvü, el-Afîfü, el-Alâmetü.

Allah Teala'nın kendisini büyüttüğü, azametli kıldığı, ümmetine karşı affı ve merhameti sonsuz, her bakımdan çok zarif ve çok kibar, varlığı yüce Allah'ın varlığının ve birliğinin en açık alâmeti.

اَلْعَلَمُ*

465. el-Alemü.

Bayraklaşan.

عِلْمُ الْإِيمَانِ*

466. Ilmül îmân.

İmanın bayraktarı.

عَلَمُ الْهُدَى*

467. Alemül hüdâ.
Doğru yolun alâmet ve işareti.

عَلَمُ الْيَقِينِ*

468. Alemül yekıyn.
Allah Teala'yı hakkıyla tanımak için en açık bayrak, gösterge.

اَلْعَلِيمُ، اَلْعِمَادُ، اَلْعُمْدَةُ، اَلْعَيْنُ*

469-472. el-Alîmü, el-Imâdü, el-Umdetü, el-Aynü.
Allah Teala'nın kendisine bildirdiğini en iyi bilen, İslam'ın direği, kendisine dayanılacak direk, insanlığın en hayırlısı.

عَيْنُ الْعِزِّ، عَيْنُ الْغُرِّ*

473-474. Aynül ızzi, Aynül ğurri.
Yücelmenin, yükselmenin kaynağı, herşeyin en ulusu, en değerlisi.

عَيْنُ النَّعِيمِ*

475. Aynün neıym.
Nimetlerin, ikramların en üstünü.

– غ –

اَلْغَالِبُ، اَلْغَطَمْطَمُ*

476-477. el-Ğâlibü, el-Ğatamtamü.
Çok üstün özelliklere sahip olan, çok yumuşak huylu, tatlı dilli bulunan.

اَلْغَفُورُ، اَلْغَنِيُّ بِاللهِ، اَلْغَوْثُ، اَلْغِيَاثُ، اَلْغَيْثُ*

478-482. el-Ğafûru, el-Ğaniyyü billâhi, el-Ğavsü, el-Ğıyâsü, el-Ğaysü.

Affetme özelliği çok üstün olan, Allah'a olan imanı ile en zengin duruma gelen, cemiyetlerin önderi, Allah Teala (cc)'ya karşı boynu bükük, rahmet peygamberi bulunan.

– ف –

اَلْفَائِقُ، اَلْفَاتِحُ*

483-484. el-Fâiku, el-Fâtihu.

Herkesten üstün özelliklere sahip olan, her açılmaz zorları açan, her zaman hak ile bâtılı ayıran.

اَلْفَارُوقُ*

485. el-Fârûk.

Hak ile bâtılı birbirinden en iyi ayıran.

اَلْفَاضِلُ، اَلْفَتَّاحُ، اَلْفَجْرُ*

487-489. el-Fâdılü, el-Fettâhu, el-Fecru.

Allah Teala'nın şanını herkesten üstün kıldığı, açılması zor bütün zorlukları açan, sabah (seher) aydınlığı kadar berrak ve güzel olan.

اَلْفَخْرُ، اَلْفَدْعَمُ*

490-491. el-Fahru, el-Fed'amü.

Kendisi ile iftihar olunan, güzellikte eşi bulunmayan.

اَلْفَرْدُ، اَلْفَرْطُ*

492-493. el-Ferdü, el-Fertu.

Herkesten ayrı özellik sahibi bir zat, ümmetini Havz'-ının başına davet edip orada kendilerine şefaat edecek olan.

اَلْفَصِيحُ، فَصِيحُ اللِّسَانِ، اَلْفَضْلُ، فَضْلُ اللهِ، اَلْفَطِنُ، اَلْفَلاَحُ، فَوَاتِحُ النُّورِ *

494-500. el-Fasıyhu, Fesıyhul lisân, el-Fadlü, Fadlüllâh, el-Fatınü, el-Felâh, Fevâtihun nûr.

Çok güzel konuşan, dili çok fasih ve anlaşılır olan, yaratılanların en üstünü bulunan, Allah Teala (cc)'nın özel bir ihsanı ve herkesten üstün kıldığı, herkesten zeki, arkasına düşeni mutluluğa erdiren, son peygamber.

فِئَةُ الْمُسْلِمِينَ *

501. Fietül müslimîn.

Müslümanların hem peygamberi, hem devlet başkanı, hem de her bakımdan önderi.

— ق —

اَلْقَائِدُ *

502. el-Kâidü.

Başkumandan.

قَائِدُ الْخَيْرِ *

503. Kâidül hayr.

Hayırlı başkumandan.

قَائِدُ غُرِّ الْمُحَجَّلِينَ *

504. Kâidü ğurril mühaccilîn.

Yüzleri abdest suyu ile parıldayan üstün bir ümmetin mahşer yerinde de başkumandanı.

اَلْقَائِلُ *

505. el-Kâilü.

İki cihanda söz sahibi.

اَلْقَائِمُ*

506. el-Kâimü.
Din ve dünya işlerinde insanların hizmetinde bekleyen.

اَلْقَارِى*

507. el-Kârî.
Misafirlerine hitabede bulunan.

اَلْقَاسِمُ، اَلْقَاضِى، اَلْقَانِتُ*

508-510. el-Kâsimü, el-Kâdıy, el-Kânitü.
Ganimetleri taksim eden, adaletle hüküm veren, gerektiğince ibadet eden.

اَلْقَتَّالُ*

511. el-Kattâlü.
Savaş gerektiğinde, onu hırsla yapan (en iyi döğüşçü, savaşçı).

اَلْقَتُولُ*

512. el-Katûlü.
Gerektiğinde çok savaşan.

قُسَمُ*

513. Kusemü.
Hayrı toplayan, toparlayan.

اَلْقَسُومُ*

514. el-Kasûmü.

Hayır yapmaya çok düşkün olan.

قِدْمَايَا*

515. Kıdmâyâ.

Tevrat'ta geçen bir addır. Çok hayır yapan manasınadır.

قَدَمُ صِدْقٍ*

516. Kademü sıdkın.

Ümmetlerine şefaat sözü veren.

قُرَيْشِيٌّ، اَلْقَرِيبُ، اَلْقَسَمُ*

517-519. Kuraşiyyün, el-Ğarîbü, el-Kasemü.

Kureyş kabilesinden, Allah'a yakın olan, üçüncü adını Zerkânî, Şâmî'den nakletmiştir.

اَلْقُطْبُ*

520. el-Kutbü.

Ümmetinin her işini idare eder.

اَلْقَمَرُ، اَلْقَوِىُّ، اَلْقَيِّمُ*

521-523. el-Kamerü, el-Kaviyyü, el-Kayyimü.

Ay yüzlü, her hususta sağlam ve güçlü, her zaman insanlığın hizmetinde ve yılmadan devam eden.

— ك —

كَاشِفُ الْكُرَبِ، اَلْكَافُّ*

524-525. Kâşifül kerab, el-Kâffü.

Sıkıntıları keşfeden, insanları günahlardan uzaklaştıran.

اَلْكَافَّةُ*

526. el-Kâffetü.

Herşeyi kaplayan.

كَافَّةُ النَّاسِ، اَلْكَافِى، اَلْكَامِلُ*

527-529. Kâffetün nâsi, el-Kâfî, el-Kâmilü.

İnsanların tamamı, herşeye yeter olan, mükemmel bulunan.

اَلْكَثِيرُ، اَلصَّمْتُ، اَلْكَرِيمُ، اَلْكَفِيلُ*

530-532. el-Kesîru, es-Samtü, el-Kerîmü, el-Kefîlü.

Gereksiz konuşmayan, her bakımdan kerim, yani cömert olan. Milletinin (ümmetinin) işlerinin iyi sonuçlanmasında yegâne kefil olan.

كَلِيمُ اللهِ*

533. Kelîmüllâh.

Allah Teala (cc) Hazretleri'nin Musa Aleyhisselam'a hitapta bulunduğu gibi kendisine hitapta bulunduğu eşsiz peygamberi.

كَنْدِيدَه*

534. Kendîde.

Bu mübarek adı Zebur'da geçmektedir. Bu ad ile ilgili muhtelif sahih rivayetler vardır.

اَلْكَنْزُ*

535. el-Kenzü.

Birçok bakımdan gizli bir hazine.

اَلْكَوْكَبُ*

536. el-Kevkebü.
Yıldız, hidayet yıldızı.

كهيعص

537. Kâf Hâ Yâ Ayn Sâd.
Manasını ancak Allah Teala (cc) bilir.

– ل –

اَللَّبِيبُ*

538. el-Lebîbü.
Yaratılanların en akıllısı.

اَللِّسَانُ*

539. el-Lisânü.
Kavminin (ümmetinin) en iyi konuşanı.

اَللَّسِنُ*

540. el-Lesinü.
Kavminin (ümmetinin) en tatlı ve kibar konuşanı.

اَللَّوْذَعِيُّ*

541. el-Levdeıyyü.
Yaratılanların en temiz kalplisi.

اَللَّيْثُ*

542. el-Leysü.
Arslan.

— م —

اَلْمَاءُ الْمُعِينُ*

543. el-Mâül müıyn.

Varlığın aslı olan su (kaynak su).

اَلْمُؤْتَمَنُ، اَلْمُؤْتَى جَوَامِعَ الْكَلِمِ، اَلْمَاجِدُ، اَلْمَاحِى*

544-547. el-Mü'temenü, el-Mü'tâ cevâmial kelimi, el-Mâcidü, el-Mâhıy.

Kendisine her hususta güven duyulan. Bütün ilimler kendisine ikram olunan. Kadri ve şerefi herkesten üstün ve yüce olan. Küfrü yok eden.

مُؤْذُمَاذْ، مَاذْمَاذْ، مَوْذُمُوذْ، مَيذْمَيذْ*

548-551. Mü'zümâz, Mâzmâz, Mevzümûz, Meyiz meyiz.

Bu adların tamamı "Muhammed" kelimesinin karşılığı olup bu adlar sahih olan Tevrat nüshalarında geçmektedir.

اَلْمُنَمَّلُ، اَلْمُنَمَّمُ*

552-553. el-Müemmelü, el-Müemmemü.

Her türlü iyilik, güzellik, vefa. Kendisinden umulan ve beklenen. Herkesin kendisiyle bile olmayı umduğu ve beklediği.

اَلْمُؤْمِنُ، اَلْمُنْمُونُ، اَلْمَانِحُ*

554-556. el-Mü'minü, el-Mü'mûnü, el-Mânihu.

Allah'a ve Amentü'ye en iyi inanan. Kendisine inanılan, kendisinde mevcut olanı herkesten esirgemeyip veren.

اَلْمُؤَيَّدُ، اَلْمُؤَبَّدُ، اَلْمُبَارَكُ*

557-559. el-Müeyyedü, el-Müebbedü, el-Mübârakü.

Bütün hayırları ve üstünlükleri kendisinde toplayan.

اَلْمُبْتَحِلُ*

560. el-Mübtehılü.
Allah Teala'ya boynu bükük olan.

اَلْمُبَرُّ*

561. el-Müberrü.
İkram ve ihsanın, her türlü iyiliğin kaynağı.

اَلْمُبَرَّأُ*

562. el-Müberraü.
Bütün kötü özelliklerden arınmış.

اَلْمُبَشَّرُ، اَلْمُبَشِّرُ الْيَائِسِينَ، اَلْمَبْعُوثُ، اَلْمَبْعُوثُ بِالْحَقِّ، اَلْمُبَلِّــغُ، اَلْمُبِينُ، اَلْمُبِيحُ*

563-569. el-Mübeşşeru, el-Mübeşşirul yâisîn, el-Meb'ûsü, el-Mebûsü bil hakkı, el-Mübelliğu, el-Mübîhu, el-Mübînü.
Müjdeleyici peygamber, ümitsizlere ümit aşılayan peygamber, Allah Teala (cc) tarafından gönderilmiş olan, adalet üzere gönderilmiş bulunan, Allah Teala (cc)'dan aldığı emir ve yasakları olduğu gibi tebliğ edip duyuran, derecesi yüksek ve her işi ayan beyan ortaya koyan, Allah'ın dinini açıklayan, helali helal olarak ortaya koyan...

اَلْمُتَبَتِّــلُ*

570. el-Mütebettilü.
İbadetini, herşeyden sıyrılarak sırf Allah için yapan.

اَلْمُتَبَسِّــمُ، اَلْمُتَّبِعُ*

571-572. el-Mütebessimü, el-Müttebiu.

Her zaman güler yüzlü olan, her zaman kendisine uyulması gereken.

اَلْمُتَرَبِّصُ*

573. el-Müterabbisu.

Allah Teala (cc)'dan gelebilecek herşeye muntazır, yani beklemede olan.

اَلْمُتَرَحِّمُ، اَلْمُتَضَرِّعُ*

574. el-Müterahhımü, el-Mütedarriu.

Her zaman şefkatli ve merhametli, her zaman kederli ve gözü yaşlı olan.

اَلْمُتَّقِى، اَلْمَتْلُوءُ*

575-576. el-Müttekıy, el-Metlüü.

Her zaman Allah Teala (cc)'dan korkulu halde bulunan, her zaman kendisine uyulması gereken.

اَلْمُتَمَكِّنُ، اَلْمُتَمِّمُ مَكَارِمَ اْلأَخْلاَقِ، اَلْمُتَوَسِّطُ*

577-579. el-Mütemekkinü, el-mütemmimü mekârimel ahlâkı, el-Mütevessitu.

Kendisine tahsis edilen yerinde karar kılan, en güzel ahlakı tamamlamış olan, Allah Teala (cc) ile ümmetleri arasındaki özel yerini alıp yerleşen.

اَلْمُتَوَكِّلُ، اَلْمُتَهَجِّدُ*

580-582. el-Mütevekkilü, el-Müteheccidü.

Allah Teala'ya hakkıyla güvenen ve O'na dayanan, gece namazlarına devam eden.

اَلْمَتِينُ*

583. el-Metînü.

Güçlü, kuvvetli.

اَلْمُثَبِّتُ*

584. el-Müsebbitü.
Kendisine uyanı arkasında sebat ettiren.

اَلْمُثَبَّتُ*

585. el-Müsebbetü.
Sebat üzere olan.

اَلْمُثِيبُ*

586. el-Müsîbü.
Hayırla mükafatlandıran.

اَلْمُجَابُ، اَلْمُجَادِلُ*

587-588. el-Mücâdilü, el-Mücâbü.
Her zaman mücadele (cihad) halinde bulunan, kendisine (davetine) icabet olunan.

اَلْمُجْتَبَى*

589. el-Müctebâ.
Ne ile ve nasıl cihad edeceğini kendisi seçen.

اَلْمُجِيبُ، اَلْمَجِيدُ*

590-591. el-Mücîbü, el-Mecîdü.
Allah Teala'nın davetine icabet eden, derecesi en yüksek olan.

اَلْمُجِيرُ*

592. el-Mücîru.
Kendisinden karşılık bekleyeni karşılıksız bırakmayan.

اَلْمَحَجَّةُ*

593. el-Mahaccetü.

Allah Teala'ya götüren yolun ana caddesi olan.

اَلْمُحَرِّضُ*

594. el-Muharridu.

İnsanları Allah yolunda cihad için isteklendiren.

اَلْمُحَرَّمُ، اَلْمَحْفُوظُ، اَلْمُحَكِّمُ، اَلْمُحَلِّلُ، مُحَمَّدٌ، اَلْمَحْمُودُ، اَلْمُحِيدُ*

595-601. el-Muharramü, el-Mahfûzu, el-Muhakkimü, el-Mühallilü, Muhammüdün, el-Mahmûdü, el-Mühıydu.

Kendisine her bakımdan saygı duyulan, korunan, verdiği hükümde isabet eden, verdiği hükmün inceliklerini kavrayan, Allah Teala (cc) tarafından övülen, övgüye layık görülüp övülmüş olan, ümmetini bâtıldan hakka yönelten.

اَلْمُحْيِى*

602. el-Muhyî.

Allah Teala (cc)'ya kulluk hizmetlerine canlılık getiren.

اَلْمُخْبِتُ*

603. el-Muhbitü.

Allah Teala'dan hakkıyla korkan.

اَلْمُخْبِرُ، اَلْمُخْتَارُ، اَلْمُخْتَصُّ*

604-608. el-Muhbiru, el-Muhtâru, el-Muhtassu.

Sâdık haberci, Allah Teala (cc) tarafından özel olarak seçilmiş, Allah Teala'nın bizzat kendisine Habib olarak seçtiği.

اَلْمُخَتَّمُ*

609. el-Muhattemü.
Özel olarak mühürlenmiş.

اَلْمَخْصُوصُ بِالشَّرَفِ، اَلْمَخْصُوصُ بِالْمَجْدِ، اَلْمِخْصَمُ*

610-612. el-Mahsûsü biş şerafi, el-Mahsûsu bil mecdi, el-Mıh-sam.

Kendisine şeref tahsis olunmuş olan, kendisine ululuk, yücelik tahsis olunmuş olan, temiz soylu, asil.

اَلْمُخْلِصُ*

613. el-Muhlisu.
Çok samimi olup gösterişle ilgisi bulunmayan.

اَلْمُدَّثِّرُ*

614. el-Müddessiru.
Elbisesine sarılı peygamber.

اَلْمَدَنِى*

615. el-Medenî.
Şehirli, her hususta görgülü.

مَدِينَةُ الْعِلْمِ، اَلْمُذَكِّرُ*

616-617. Medînetül ılmi, el-Müzekkiru.
İlim beldesinin şehri, nasihatçi (insanlara aslî görevlerini hatırlatıcı).

اَلْمَذْكُورُ*

618. el-Mezkûrü.
Öğüdünü Allah Teala'dan alan.

اَلْمَرْءُ*

619. el-Mer'ü.
Erkek, yiğit.

اَلْمُرْتَجَى، اَلْمُرْتَضَى، اَلْمُرْتَفِعُ الدَّرَجَاتُ، اَلْمُرَتِّـلُ*

620-623. el-Mürtecâ, el-Mürtedâ, el-Mürtefiud deracâtü, el-Mürattilü.

Kendisine ümit bağlanan, beğenilmiş, seçilmiş, dereceleri yükselten, açık ve anlaşılır ifadelerle konuşan, güzel konuşan.

مَرْحَمَةٌ، اَلْمَرْحُومُ، اَلْمُرْسَلُ، اَلْمُرْشِدُ، اَلْمُرَاغِبُ، مَزْغَمَةٌ*

624-629. Merhametün, el-Merhûmü, el-Mürselü, el-Mürşidü, el-Mürâğıbü, Mezğametün.

Merhamet ve şefkat kaynağı, Allah'ın rahmetine layık görülmüş olan, kendisine kitap gönderilen peygamber, Hakk'a irşad edici bir rehber, Allah Teala'ya özendirici ve sevdirici, kafirleri korkutucu, acı acı düşündürücü.

اَلْمُزَكِّـى*

630. el-Müzekkî.
Tezkiye eden, temizleyen, arıtan.

مُزَمْزَمُ*

631. Müzemzemü.
Kalbi zemzem suyu ile yıkanmış olan.

مُزَّمِّـلُ*

632. Müzzemmilü.
Elbisesine sarılıp bürülü olan.

مُزِيلُ الْغُمَّةِ، اَلْمُسَبِّحُ، اَلْمُسْتَجِيبُ*

633-635. Müzîlül ğummeti, el-Müsebbihu, el-Müstecîbü.

İnsanlığın gamını, kederini yok eden, onları ferahlatan, Allah Teala'yı her zaman tesbih eden, yaptığı dua reddolunmayıp kabul edilen.

اَلْمُسْتَعِيذُ، اَلْمُسْتَغْفِرُ، اَلْمُسْتَقِيمُ، اَلْمُسَدِّدُ*

636-639. el-Müsteıyzü, el-Müstağfiru, el-Müstekıymü, el-Müseddidü.

Allah Teala'ya daima yalvarıp yakaran, Allah Teala'dan her zaman bağışlanma dileyen, her vakit doğru yol üzerinde bulunan, yanlış yolda olanları doğru yola çekmek için her zaman gayret gösteren.

اَلْمُسْرَى بِهِ*

640. el-Müsrâ bih.

Allah Teala (cc)'nın kendisini gecenin bir yarısında Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya doğru yola çıkardığı.

اَلْمَسْعُودُ، اَلْمُسَلِّمُ*

641-642. el-Mes'ûdü, el-Müsellimü.

Mutluluğa ermiş olan, her işinin sonucunu Allah Teala'ya bırakan.

643. el-Müsellemü.

Allah Teala'nın kendisini düşmanlarının şerrinden koruyup esenliğe çıkardığı.

644. el-Mesîhu.

Mübarek ve mukaddes.

اَلْمُشَاوِرُ، اَلْمُشَذَّبُ*

645-646. el-Müşâviru, el-Müşezzebü.

İşlerini sahabelerine danışarak yürüten ve bu hususta ümmetine iyi bir örnek teşkil eden. Uzuna yakın, düzgün vücutlu ve çok biçimli olan.

اَلْمُشَرِّدُ*

647. el-Müşerridü.

Düşmanlarını kahreden.

اَلْمُشَفِّحُ*

648. el-Müşeffihu.

Bu mübarek adı Şa'yâ Aleyhisselam'ın kitabında geçmektedir.

اَلْمُشَفِّعُ، اَلْمُشْفُوعُ*

649-650. el-Müşeffiu, el-Müşfûu.

Ümmetine şefaat edecek olan, ümmetlerini kendi mübarek varlığının parçası kabul eden.

اَلْمَشْهُودُ*

651. el-Meşhûdü.

Bütün peygamberlerin geleceği hakkında şahitlikte bulundukları peygamber.

اَلْمُشِيحُ*

652. el-Müşîhu.

Geniş göğüslü, geniş omuzlu ve düzgün vücutlu olan.

اَلْمُشِيرُ، اَلْمُصَارِعُ*

653-654. el-Müşîru, el-Müsâriu.

Doğru ve gerçek olana işaret eden. Manevî gücüyle insanları titreten, dehşete düşüren.

اَلْمُصَافِحُ، اَلْمِصْبَاحُ، مُصَحِّحُ الْحَسَنَاتِ ※

655-657. el-Müsâfihu, el-Mısbâhu, Musahhıhul hasenât.

Musafaha eden, tokalaşan. Dünya ve ahiret karanlıklarının ışığı, aydınlatıcısı. Yapılan iyilikleri tashih edip düzelten ve inanca bağlayan en büyük mürşid.

اَلْمُصَدِّقُ، اَلْمُصَدَّقُ، اَلْمَصْدُوقُ، اَلْمُصْطَفَى،
اَلْمُصْلِحُ، اَلْمُصَلَّى عَلَيْهِ، اَلْمَصُونُ، اَلْمُضْخَمُ ※

658.665. el-Musaddiku, el-Musaddaku, el-Masdûku, el-Mustafâ, el-Muslihu, el-Musallâ aleyhi, el-Masûnü, el-Mudhamü.

Allah Teala'nın eşi ortağı bulunmayan tek mabud olduğunu tasdik eden. Peygamberliği tasdik olunan, bütün peygamberlerin peygamberliğini tasdik ettikleri, Allah Teala (cc) tarafından pırıl pırıl yaratılmış olan. Islaha (düzeltilmeye) muhtaç herşeyi düzelten, ıslah eden, üzerine namaz kılınan, bütün günahlardan berî ve masum. Asil bir soydan gelen...

اَلْمُصَرِّىُّ، اَلْمُضِيئُ، اَلْمُطَاعُ، اَلْمُطَّلِعُ ※

666-669. el-Musarriü, el-Müdıy'ü, el-Mütâu, el-Muttaliu.

Şehirli, kibar ve medenî olan, çevresini bilgileriyle aydınlatan, herkesin saygısına layık ve sahip olan. Üzerine yüklenen peygamberlik yükünü hakkıyla kaldıran.

اَلْمُطَهِّرُ، اَلْمُطَهَّرُ، مُطَهَّرُ الْجَنَانِ ※

670-672. el-Mutahhiru, el-Mutahheru, Mutahherul cenân.

Temizleyen, arıtan. Temizlenmiş, pırıl pırıl edilmiş olan. Kalbi pırıl pırıl hale getirilmiş bulunan.

اَلْمُطِيعُ، اَلْمُظَفَّرُ، اَلْمُظَاهِرُ ※

673-675. el-Mutıy'u, el-Müzafferu, el-Müzâhiru.

Allah Teala'ya kullukta kusursuz, istediği başarıyı elde etmiş olan, İslam dininin hükümlerini açıklayan.

اَلْمَعْرُوفُ، اَلْمُعَزَّزُ، اَلْمَعْصُومُ، اَلْمُعْطِى، اَلْمُعَقَّبُ*

676-680. el-Ma'rûfü, el-Müazzezü, el-Ma'sûmü, el-Mu'tıy, el-Müakkabü.

Herkesçe çok iyi bilinen, Allah Teala'nın şanını yüceltip yarattıkları arasında en aziz kıldığı, günahlardan arıtan masum eylediği, kendinde bulunanı kimseden esirgemeyen, bütün peygamberlerin sonunda dünyayı şereflendiren.

اَلْمُعَلَّى، اَلْمُعَلِّمُ، اَلْمُعَلَّمُ، مُعَلِّمُ أُمَّتِهِ، اَلْمُعْلِنُ*

681-685. el-Muallâ, el-Muallimü, el-Muallemü, Müallimü ümmetihî, el-Mu'linü.

Değeri çok üstün olan, insanlığa bilmediklerini öğreten, kendisi bizzat Allah Teala (cc) tarafından yetiştirilmiş olan, ümmetinin muallimi, hakkı ve dini açığa çıkaran.

اَلْمَعْلُومُ، اَلْمُعِينُ، اَلْمُغْرَمُ*

686-688. el-Ma'l3umü, el-Müıynü, el-Muğramü.

Bilinen, kimseden yardımını esirgemeyen, herşeyi Allah için seven.

اَلْمُغْنَمُ*

689. el-Muğnemü.

İstediğini istediği şekilde sevmekte veya sevmemekte yetkili kılınan.

اَلْمُغْنِى، اَلْمِفْتَاحُ، مِفْتَاحُ الْجَنَّةِ، مِفْتَاحُ الرَّحْمَةِ،
اَلْمُفَخَّمُ، اَلْمِفْضَالُ، اَلْمُفْضِلُ، اَلْمُفَضَّلُ، اَلْمُفَلَّجُ*

690-698. el-Muğnî, el-Miftâhu, Miftâhul cenneti, Miftâhur rahmeti, el-Müfahhamü, el-Mifdâlü, eı-Müfaddılü, el-Müfaddalü, el-Müfellecü.

Her iki cihanın zenginliğinin kapıları kendisi için ardına kadar açık olan ve bundan dilediğini de yararlandırabilecek durumda bulunan, her hayrın anahtarı, cennetin anahtarı, rahmet kapısının anahtarı, ta'zim ve tebcil olunmuş olan, evinin içinde her zaman giyinik olarak bulunan, her hususta ümmetini öne geçirmek isteyen. Kendisi Allah Teala (cc) tarafından bütün yaratılanlardan üstün kılınmış olan, dişleri temiz, parlak ve biraz seyrekçe olan.

اَلْمُفْلِحُ، اَلْمُقْتَصِدُ، اَلْمُقْتَفِى

699-701. el-Müflihu, el-Muktesıdü, el-Muktefî.

Kendisine uyanları dünya ve ahiret mutluluğuna erdiren. Her hususta iktisada uyan, aşırılıktan uzak kalan. Allah Teala'nın verdiği ile yetinen, kadere razı olan.

اَلْمُقَدَّسُ

702. el-Mukaddesü.

Mübarek.

اَلْمُقَدِّمُ، اَلْمُقَدَّمُ، اَلْمُقْرِؤُ، اَلْمُقْسِطُ

703-706. el-Mukaddimü, el-Mukaddemü, el-Mukriü, el-Müksitu.

Öne geçen, öne geçirilen, Allah Teala (cc)'nın fermanını kullarına duyuran, ne fazla, ne eksik, orta yolu takip eden.

اَلْمُقْسِمُ

707. el-Muksimü.

Taksim eden, herkese hakkını veren.

اَلْمَقْصُوص عَلَيْهِ

708. el-Maksûsü aleyh.

Eski zamanların haberleri kendisine aktarılan.

اَلْمُقَفّـــِى*

709. el-Mukaffî.
Kaderine razı olan, verilenle yetinen.

اَلْمُقَوِّمُ*

710. el-Mukavvimü.
Dosdoğru hareket eden ve yürüyen.

مُقِيلُ الْعَثَرَاتِ*

711. Mukıylül aserâti.
Küçük kusurları görmezlikten gelen, her zaman bağışlayıcı ve örtücü olan.

مُقِيمُ السُّنَّةِ بَعْدَ الْفَتْرَةِ*

712. Mükıymüs sünneti ba'del fetrati.
Peygamberlerin gelişin uzun müddet kesilmesinden sonra meydana gelen ilahî hükümler boşluğunu gelişiyle doldurup tamamlayan.

اَلْمُقْتَفِى، اَلْمُكَرَّمُ*

713-714. el-Muktefî, el-Mükerremü.
Allah Teala'nın kendisine ihsan ettiğiyle yetinen, Allah (cc) tarafından kendisine sınırsız ikramda bulunulan.

اَلْمَكْفِىُّ، اَلْمُكَلَّمُ*

715-716. el-Mekfiyyü, el-Mükellemü.
Eşitlik peygamberi, kendisine Allah kelamı konuşulan.

اَلْمَلاَحِىُّ*

717. el-Melâhıyyü.

Az zamanda çok büyük savaşlar yapan.

اَلْمَلاَذُ، اَلْمُلَبِّى، اَلْمَلْجَاُ، اَلْمَلْحَمَةُ*

718-721. el-Melâzü, el-Mülebiyyü, el-Melceü, el-Melhametü.

Ümmeti için sığınak olan, haccı eda sırasında telbiyeler getiren, her sıkıntıda başvurulacak kaynak ve makam, varlığı başlıbaşına en büyük hadise.

مُلَقَّى الْقُرْآنِ، اَلْمَلِكُ، اَلْمَلِيئُ*

722-724. Mülakkal Kur'âni, el-Melikü, el-Melîü.

Kur'an-ı Kerim'i telkin eden, okuyup öğreten, kendisine hükümranlık verilen, yaratılanlardan hiçbir kimseye ve hiçbir şeye muhtaç bırakılmayan.

اَلْمَلِكُ، اَلْمَمْنُوحُ*

725-726. el-Melikü, el-Memnûhu.

Dünyada ve ahirette kendisine saltanat ikram edilen, her türlü ihsana erişen.

اَلْمَمْنُوعُ*

727. el-Memnûu.

Allah Teala'nın kendisini bütün fenalıklara karşı koruduğu, yasaklı kıldığı.

اَلْمُنَادِى*

728. el-Münâdî.

Davet eden, sesli olarak ümmetini hidayete, doğru yola çağıran.

اَلْمُنَادَى*

729. el-Münâdâ.
Kendisi bizzat Allah Teala (cc) tarafından çağırılan.

اَلْمُنْتَخَبُ، اَلْمُنْتَجَبُ*

730-731. el-Müntehabü, el-Müntecebü.
Seçilip kabul edilen, layık olan.

اَلْمُنْتَصِرُ، اَلْمُنْتَقَى، مِنَّةُ اللهِ*

732-734. el-Müntasıru, el-Müntekâ, Minnetüllâh.
Allah Teala'nın her zaman yardımına nail olan, Allah Teala'nın yaratılıştan kendisini pırıl pırıl kıldığı, Allah Teala'nın kainat için özel bir ikramı.

اَلْمُنْجِدُ*

735. el-Müncidü.
Doğruyu elde etmiş önder.

اَلْمُنْجِى، اَلْمُحَمِنَّا*

736-737. el-Münci, el-Mühaminnâ.
Kurtuluşa götüren, ikinci ad, Süryanice'de, "Muhammed" yerinde kullanılmıştır.

اَلْمُنْذِرُ، اَلْمُنْزَلُ عَلَيْهِ، اَلْمُنْصِفُ، اَلْمَنْصُورُ، اَلْمُنْقِذُ، اَلْمُنِيبُ*

738-743. el-Münziru, el-Münzelü aleyhi, el-Münsıfü, el-Mensûru, el-Münkızü, el-Münîbü.
Allah Teala'nın azabıyla korkutan, Allah Teala'nın emir ve yasakları (Kur'an-ı Kerim) kendisine indirilen, insaf ve şefkat sahibi, Allah Teala (cc) tarafından kayrılmış, ümmetini yanlışlardan suçlardan kurtarmak için çırpınan, kendisine inanarak bağlananı bağrına basıp sahiplenen.

اَلْمُنِيرُ، اَلْمُوحَى اِلَيْهِ، اَلْمَوْرُودُ حَوْضُهُ، اَلْمُوصِلُ،
اَلْمَوْصُولُ، اَلْمَوْعِظَةُ، اَلْمُوَقَّرُ، اَلْمُوقِنُ، اَلْمَوْلَى*

744-752. **el-Münîru, el-Mûhâ ileyhi, el-Mevrûdü havduhû, el-Mûsılü, el-Mevsûlü, el-Mev'ızatü, el-Müvakkıru, el-Mûkınü, el-Mevlâ.**

Kendi ufkunu ve çevresini aydınlatan, kendisine vahyolunan, cennetteki havzının başı uğrak yeri olan, maksadına eren, istediğine kavuşan, maksadına kavuşturulmuş olan, ümmetinden (çevresinden) nasihatlarını esirgemeyen, vakar ve heybet sahibi, yerini koruyan, ikna edici, inandırıcı ve ikna edici, efendiler efendisi.

اَلْمُهَابُ*

753. el-Mühâbü.

Herkesin kendisine saygı duyduğu, heybet ve vakarına karşı dikkatli olduğu.

اَلْمُهَاجِرُ، اَلْمُهْتَدَى، اَلْمُهْدِى*

754-756. el-Mühâciru, el-Mühtedâ, el-Mühdî.

Muhacirler arasında yer alan, hidayete ermişlerden olan, insanların hidayete ermelerine önayak bulunan.

اَلْمُهْدَى*

757. el-Mühdâ.

Rehberliğini yaptıklarının hidayetlerine vesile olan.

اَلْمُهَذَّبُ*

758. el-Mühezzebü.

Rehberliğini yaptıklarının hidayetlerine vesile olan.

اَلْمَهِيبُ، اَلْمُهَيْمِنُ*

759-760. el-Mehîbü, el-Müheyminü.
Düşmanlarına karşı heybetli görünen, ara düzelten, asayiş temin eden.

اَلْمِيزَانُ، اَلْمُيَسِّرُ، اَلْمُيَمَّمُ*

761-763. el-Mîzânü, el-Müyessiru, el-Müyemmemü.
Terazi gibi dürüst tartan, her hususta kolaylaştıran. Kavuşulması, beraber olunması amaç olan.

— ن —

نٓ

764. Nûn.
Bu harf de Peygamber Efendimiz (sav)'in mübarek adlarından biridir.

اَلنَّابِذُ*

765. en-Nâbizü.
Temel atan, bir şeyin aslını getirip yerleştiren.

اَلنَّاجِزُ*

766. en-Nâcizü.
Verdiği sözü yerine getiren.

اَلنَّاسُ*

767. en-Nâsü.
İnsanlığın bütün müsbet unsurları kendisinde mevcut bulunan.

اَلنَّاسِخُ*

768. en-Nâsihu.
Önceki peygamberlerin şeriatlerindeki hükümlerden bazısını değiştiren.

اَلنَّاسِكُ*

769. en-Nâsikü.
Kulluğu en iyi şekilde yerine getiren.

اَلنَّاصِبُ*

770. en-Nâsıbü.
İslam dininin hükümlerini yerine oturtan.

اَلنَّاصِحُ، اَلنَّاصِرُ، نَاصِرُ الدِّينِ، اَلنَّاضِرُ*

771-774. en-Nâsıhu, en-Nâsıru, Nâsırud dîni, en-Nâdıru.
Öğüt veren, dinin yardımcısı, yardımını esirgemeyen, korunması gerekli olanı en iyi şekilde kol kanat gerip koruyan.

اَلنَّاطِقُ بِالْحَقِّ، اَلنَّاظِرُ مِنْ خَلْفِهِ، اَلنَّاهِى، اَلنَّبأُ*

775-778. en-Nâtıku bil hakkı, en-Nâzıru min halfihî, en-Nâhî, en-Nebeü.

Hak ve gerçekleri konuşan, ön tarafından gözleriyle gördüğü kadar, arkasından, sırtından da görebilen, Allah Teala'nın yasak kıldığı şeyleri yasaklayan, her türlü haberin kaynağı olan.

اَلنَّبِىُّ، نَبِىُّ الْأَحْمَرِ، نَبِىُّ الْأَسْوَدِ، نَبِىُّ التَّوْبَةِ، نَبِىُّ الْحَرَمَيْنِ، نَبِىُّ الرَّاحَةِ،
نَبِىُّ الرَّحْمَةِ، نَبِىُّ الْمَرْحَمَةِ، نَبِىُّ الصَّالِحِ، نَبِىُّ اللّٰهِ، نَبِىُّ الْمَلَاحِمِ*

779-789. en-Nebiyyü, Nebiyyül ahmeri, Nebiyyül esvedi, Nebiy-

yüt tevbeti, Nebiyyül harameyni, Nebiyyür rahmeti, Nebiyyür râhati, Nebiyyül merhameti, Nebiyyüs sâlihı, Nebiyyüllâhi, Nebiyyül melâhımi.

Allah Teala (cc)'nın peygamberi, kırmızı renkli kavimlerin peygamberi, siyah renkli kavimlerin peygamberi, tevbe peygamberi, Mekke ve Mevdine'nin peygamberi, rahat ve huzur peygamberi, rahmet peygamberi, merhamet ve şefkat peygamberi, salih ve dürüst peygamber, Allah Teala'nın nebisi, melhamelerin, büyük savaşların ve büyük olanların peygamberi.

نَبِىُّ الْمَلْحَمَةِ، اَلنَّجْمُ، اَلنَّجْمُ الثَّاقِبُ*

790-792. Nebiyyül melhameti, en-Necmü, en-Necmüs sâkıbü.

Büyük savaşların, büyük davaların, büyük felaketlerin peygamberi, hidayet yıldızı, kayan yıldız. Karanlığı delen yıldızdır o.

نَجِىُّ اللّٰهِ*

793. Neciyyüllâhi.

Yüce Allah (cc) ile sır olarak konuşan (samimi dost, sırdaş).

اَلنَّجِيبُ*

794. en-Necîbü.

Seçkin, asil peygamber.

اَلنَّجِيدُ*

795. en-Necîdü.

Yiğit, kahraman.

اَلنَّدْبُ*

796. en-Nedbü.

Kolaylaştırıcı, hafifletici olan.

اَلنَّذِيرُ، اَلنَّسِيبُ*

797-798. en-Nezîru, en-Nesîbü.
Suç işleyenleri Allah Teala'nın azabıyla korkutan, soyu pâk ve tertemiz bulunan.

اَلنَّصِيحُ، اَلنِّعْمَةُ، نِعْمَةُ اللهِ، اَلنَّقِيُّ*

799-802. en-Nesıyhu, en-Nı'metü, Nı'metüllâhi, en-Nekıyyü.
Hiç kimseden öğüdünü esirgemeyen, Allah Teala (cc)'nın kullarına bir nimeti olan, varlığı nimet olan, maddî ve manevî hiçbir kiri, lekesi bulunmayan, tertemiz olan.

اَلنَّقِيبُ*

803. en-Nekıybü.
Kavminin şahidi, onların her hususta teminatı ve onları en iyi tanıyanı.

اَلنُّورُ، نُورُ الْأُمَمِ*

804-805. en-Nûru, Nûrül ümem.
Kâinatı aydınlatan ilahî nur, ümmetlerin (milletlerin) nuru, gönül aydınlığı.

نُورُ اللهِ الَّذِى لاَ يُطْفَأُ*

806. Nûrullâhillezî lâ yutfeü.
Allah Teala'nın ebediyyen sönmeyecek olan nuru.

— و —

اَلْوَاجِدُ*

807. el-Vâcidü.
İlminin nihayeti olmayan.

اَلْوَاسِطُ*

808. el-Vâsitu.

Neseb yönünden orta halli, makam itibariyle en yücede olan.

اَلْوَاسِعُ*

809. el-Vâsiu.

İhsanı ve cömertliği sınırsız olan.

اَلْوَاضِعُ*

810. el-Vâdıu.

Günah yükünden kurtarılmış olan.

اَلْوَاعِدُ، اَلْوَاعِظُ، اَلْوَافِى*

811-813. el-Vâıdü, el-Vâızu, el-Vâfî.

Söz verdiğinde sözünde duran, nasihatiyle herkesi bilgilendiren, vefasını kimseden esirgemeyen.

اَلْوَالِى*

814. el-Vâlî.

Hükümran olan, emri altında bulunanları en iyi idare eden.

اَلْوَجِيهُ، اَلْوَحِيدُ، اَلْوَرَعُ، اَلْوَسِيلَةُ*

815-818. el-Vecîhü, el-Vehıydü, el-Verau, el-Vesîletü.

Çok akıllı, çok zeki, biricik, eşi olmayan, bir benzeri bulunmayan, takvada en üstün olan. Kulların, Allah Teala'nın rızasına kavuşmalarında aracı olan.

اَلْوَسِيمُ*

819. el-Vesîmü.

Eşi, dengi bulunmayan güzel.

اَلْوَصُولُ*

820. el-Vesûlü.

İnsanların dinde ve dünyada en acıyanı ve insanları yanına alıp koruma altında bulunduranı.

اَلْوَصِىُّ*

821. el-Vesıyyü.

Ümmetinin dünya ve ahiret bütün işlerinde sorumluluk almış olan.

اَلْوَفِىُّ*

822. el-Vefiyyü.

En mükemmel ahlak sahibi.

اَلْوَلِيُّ، اَلنَّاصِرُ، وَلِىُّ الْفَضْلِ*

823-825. el-Veliyyü, en-Nâsıru, Veliyyül fadli.

Ümmetlerinin velisi, koruyup kollayanı, ümmetinin her hususta yardımcısı, üstün bir dayanak ve sığınak. İhsanda ve iyilik yapmada ümmetlerinin her zaman yanlarında olan.

— هـ —

اَلْهَادِى، اَلْهَاشِمِىُّ، اَلْهَجُودُ*

826-828. el-Hâdî, el-Hâşimiyyü, el-Hecûdü.

Allah Teala'ya giden doğru yolu gösteren ve rehberlik, delillik eden, Kureyş kabilesinin Haşimoğulları soyundan gelen, çok teheccüt namazı kılan.

اَلْهُدَى، هَدِيَّةُ اللهِ، اَلْهُمَامُ*

829-831. el-Hüdâ, Hediyyetüllâhi, el-Hümâmü.

Doğru yolda olan ve doğru yolu gösteren, Allah Teala'-nın hediyesi, büyük melik.

اَلْهِمَّةُ*

832. el-Himmetü.

Himmet sahibi, çok gayretli.

اَلْهَيِّنُ*

833. el-Heyyinü.

Sükûnet sahibi, gereksiz konuşmayan.

– ى –

اَلْيَتِيمُ*

834. el-Yetîmü.

Anadan babadan öksüz.

اَلْيَسْرِبِيُّ، يَاسِينْ*

835-836. el-Yesribiyyü, Yâ sîn.

Medineli. Kastalânî, "Yâ sîn" şifresini, "Ey Efendimiz", "Ey insanlığın efendisi!" diye açıklamış, İbni Hanefiyye de bu şifrenin, doğrudan doğruya "Yâ Muhammed" deyimini ifade ettiğini bildirmiştir.[12]

[12] **Peygamber Efendimiz'in mübarek adları ile ilgili bu bilgiler, "Müferricü'l Kurûb ve Müferrihu'l Kulûb" adlı eserden alınmıştır. (s. 132-157) Eserin yazarı, el-Kâdıy Şeyh Yusuf ibni İsmail en-Nebhânî'dir. Hicri 1350 yılında Beyrut'ta basılmıştır.**

İÇİNDEKİLER

DUA VE HAVAS HAZİNESİ

(Nusretü'l Cünûd)

Nazillili Seyyid MUHAMMED HAKKI

(Nusret

Nazillili Seyyid

E HAVAS
ZİNESİ

ü'l Cünûd)

MUHAMMED HAKKI